Beartown #1

FREDRIK BACKMAN

SCANDALUL

FREDRIK BACKMAN

SCANDALUL

Original: *Björnstad* [*Beartown #1*] (2016)

Traducere din limba suedeză și note de:
ANDREEA CALEMAN

virtual-project.eu

2018

1.

Într-o seară, târziu, la sfârșitul lui martie, a luat arma cu țeavă dublă, s-a dus întins în pădure, i-a pus-o la tâmplă și a apăsat pe trăgaci.

Acesta este șirul de întâmplări despre cum am ajuns acolo.

2.

Pac, pac, pac!

E începutul lui martie în Björnstad și încă nu s-a întâmplat nimic. E vineri și toată lumea așteaptă. Mâine, echipa de hochei a orașului, categoria juniori, joacă în semifinala Campionatului Național. Ce importanță are asta? În multe alte locuri, niciuna, firește. Doar că Björnstad nu-i ca multe alte locuri.

Pac! Pac! Pac, pac, pac!

Orașul se trezește devreme, ca în fiecare zi – orașele mici trebuie să se scoale devreme dacă vor să ajungă departe. Șirurile de mașini din parcarea fabricii sunt deja acoperite de zăpadă. Tăcuți, cu ochii pe jumătate deschiși și mințile pe jumătate închise, oamenii stau la coadă să-și confirme existența validând o cartelă într-un sistem electronic de pontaj. Își scutură zăpada de pe cizme, cu priviri de pilot automat și voci de mesagerie telefonică, așteptând ca drogul preferat, cofeina, zahărul sau nicotină, să-și facă efectul și să-i ajute să funcționeze, măcar cât de cât, până la prima pauză de cafea.

Navetiștii se pregătesc să pornească pe șosea spre orașele mai mari, de dincolo de pădure. Mănuși furioase lovesc radiatoarele, iar înjurăturile sunt dintr-acelea rostite doar la beție, pe patul de moarte sau când ești nevoit să te urci într-un Peugeot prea rece prea devreme dimineața.

Dacă ascultă cu atenție, pot auzi undeva, în depărtare: Pac, pac, pac! Pac! Pac!

În camera ei, Maya se trezește. Pereții sunt acoperiți cu schițe în creion și bilete de la concerte în orașe aflate departe de aici. Nu atât de multe concerte câte și-ar fi dorit ea să vadă, dar cu mult mai multe decât i-au dat voie părinții, de fapt. Mai zăbovește o vreme în pat, în pijama, cântând la chitară. Iubește tot ce-i legat de chitară. Greutatea instrumentului pe trupul ei, felul în care lemnul răspunde când îl bate ușor cu vârfurile degetelor, coardele care îi taie pielea înainte ca mâinile să fi apucat să se trezească. Tonurile simple, acordurile moi, totul e un joc minunat. Are cincisprezece ani și a apucat să iubească de multe ori, dar chitara va rămâne pentru totdeauna prima ei dragoste. A ajutat-o să supraviețuiască în orașul ăsta, în pădure, să îndure viața de fiică a directorului tehnic al unui club de hochei.

Urăște hocheiul, dar înțelege pasiunea lui taică-su pentru el – sportul e și el un instrument, diferit de al ei. Mama îi șoptește adesea: „Să n-ai încredere în oamenii care nu iubesc ceva la nebunie!”

Mama iubește un om care iubește un oraș care iubește hocheiul. Hocheiul e rege în orașul lor și multe poți să zici despre oamenii din Björnstad, dar nu că n-ar fi de nădejde. Știi la ce să te aștepți când locuiești aici. Zi de zi, zi de zi.

Pac!

Björnstad nu-i în apropierea a nimic. Locul arată ciudat până și pe hartă. „Ca și cum un uriaș beat a încercat să-și scrie numele pișându-se în zăpadă”, ar zice unii. „Ca și cum omul și natura se luptă să-și ia locul unul altuia”, ar zice alții, mai cumpătați. În orice caz, orașul pierde. A trecut ceva vreme de când n-a mai câștigat nimic. Slujbele sunt tot mai puține, așa că, an de an, și oamenii se împuținează, iar pădurea înghite câte o casă părăsită, sau două, în fiecare sezon. Pe vremea când orașul încă mai avea cu ce să se laude, primăria pusese un panou la intrare, cu un slogan dintr-acelea care erau la modă atunci: „Bun venit în Björnstad! Noi vrem puțin mai mult!” Vântului și zăpezii le-a luat vreo doi ani să șteargă „mai mult” de pe panou. Uneori, parcă orașul întreg e un experiment filozofic: dacă o așezare e înghițită de pădure, dar nimeni nu bagă de seamă, are vreo importanță?

Pentru a răspunde la întrebarea asta, trebuie să mergi câteva sute de metri spre lac. Clădirea nu arată cine știe ce, dar e un patinoar. A fost construit, acum patru generații, de muncitorii de la fabrică, bărbați care lucrau șase zile pe săptămână și aveau nevoie de ceva cu care să-și umple duminicile. Și, din tată în fiu, toată dragostea pe care orașul e în stare s-o dezghețe este pentru jocul ăsta, se pare: ring și mantinelă, linii roșii și albastre, crose și pucuri, determinarea și forța trupurilor tinere care se avântă cu toată viteza spre colțurile terenului. Arena e încă plină la sfârșit de săptămână, deși performanțele clubului au scăzut direct proporțional cu economia orașului. Sau poate că tocmai de-asta țin cu dinții, poate că toată lumea speră că se întoarce norocul clubului și atunci ridică după el tot orașul.

Locuri precum Björnstad trebuie să-și pună speranțele în tineri, pentru că ei sunt singurii care nu-și amintesc că era mai bine înainte. Iar asta poate fi o adevărată binecuvântare. Așa că și-au antrenat echipa de juniori întocmai după principiile pe care generațiile dinainte și-au construit comunitatea: „Muncește din greu, încasează loviturile cu fruntea sus, nu te plânge, ține-ți fleanca și arată-le nemernicilor din orașele mari de unde vii!”

Nu prea e nimic altceva demn de atenție în orașul ăsta. Dar toți cei care au fost vreodată în Björnstad știu că, aici, hocheiul e rege.

Pac!

Amat împlinește în curând șaisprezece ani. Camera lui e atât de mică, încât, dacă ar fi fost într-un apartament mai spațios, dintr-un cartier mai înstărit, într-un oraș mai mare, ar fi putut fi luată drept debara. Tapetul e acoperit aproape în întregime de afișe cu jucători din Liga Națională de Hochei, cu două excepții. O poză cu el de când avea șapte ani, cu mănuși prea mari și casca lăsată pe frunte, cel mai mic dintre toți băieții de pe gheață. Cealaltă e o bucată de hârtie pe care maică-sa a scris pasaje dintr-o rugăciune. Când l-a născut pe Amat, a zăcut cu el la piept pe un pat îngust, într-un mic spital, la celălalt capăt al Pământului. Doar ei doi, singuri pe lume. O soră medicală i-a șoptit mamei la ureche rugăciunea asta – se spune că Maica Tereza a scris-o pe peretele de la căpătâiul patului ei – și a sperat c-o s-o ajute și pe femeia singură cu un copil, să-i dea putere și speranță. Șaisprezece ani mai târziu, rugăciunea e la căpătâiul fiului ei. Cuvintele nu sunt întocmai, căci mama le-a scris, cândva, așa cum și le-a amintit:

„Cel ce-i cinstit de alții-i mințit. Fii întotdeauna cinstit!
Cel ce-i bun, de rău alții-l vorbesc. Fii întotdeauna bun!
Tot binele ce azi îl faci mâine-i uitat. Fă întotdeauna bine!”

Amat doarme întotdeauna cu patinele lângă pat. „Trebuie c-a avut parte de-o naștere strașnică biata maică-ta când ai ieșit tu așa, cu patinele-n picioare!” obișnuiește să glumească bătrânul administrator al patinoarului. I-a zis băiatului că le poate lăsa într-un dulap din vestiar, dar Amat preferă să le care până acasă și înapoi zi de zi. Vrea să le știe aproape.

A fost întotdeauna cel mai scund din echipă, n-a fost niciodată musculos precum ceilalți, iar pasele lui n-au fost niciodată puternice. Dar nimeni din oraș nu-l poate prinde. Nimeni, din nicio echipă cu care au jucat vreodată, n-a fost mai iute decât el. Nu-și dă seama de ce e așa. Bănuiește că-i la fel ca atunci când unii se uită la o vioară și văd o grămadă de lemn și cuie, iar alții aud muzică. Patinele nu l-au stânjenit niciodată, e ca și cum ar fi parte din trupul lui. Dimpotrivă, când și le scoate și își pune pantofi obișnuiți, se simte ca un marinar pe uscat.

Ultimele rânduri pe care maică-sa le-a scris pe hârtia țintuită de perete zic așa:

„Tot ce clădești, alții pot dărâma. Clădește întotdeauna! Căci, până la urmă, totu-i între tine și Dumnezeu, nu între tine și alții!”

Iar dedesubt, cu scrisul de mână hotărât al unui copil de școală primară, e scrijelit cu creionul roșu:

EI ZIC CĂ SÂNT PREA MIC SĂ JOC. FI I JUCĂTOR MARE!

Pac!

Cândva, echipa de seniori a Clubului de Hochei Björnstad era pe locul doi în clasamentul național. Asta însă se întâmpla acum două decenii și trei divizii. Dar mâine, Björnstadul își va măsura din nou forțele cu cei mai buni. Așadar, cât de important poate fi un meci de juniori? Cât de mult să-i pese unui oraș de o semifinală jucată de adolescenți, într-un campionat pentru tineret? Nu prea mult, firește. Asta dacă n-ar fi existat un anume punct pe hartă numit Björnstad.

La câteva sute de metri la sud de indicatoarele stradale se întinde „Colina”, un mic cartier de vile luxoase, cu vedere spre lac. Cei care locuiesc acolo sunt proprietari de supermarketuri, directori de fabrici sau fac naveta în orașe mai mari, unde colegii lor îi întreabă la petrecerile companiei: „Björnstad? Cum poți să trăiești așa, în fundul pădurii?” La care ei răspund ceva despre pescuit, apropierea de natură, dar, de fapt, în ziua de azi, toată lumea se întreabă dacă chiar se mai poate trăi *așa.* Dacă se mai poate trăi aici. Se întreabă dacă mai e ceva pentru care să merite să rămână, în afară de valoarea caselor, care pare să scadă deodată cu temperatura.

Și-atunci îi trezește un „pac!”. Și zâmbesc.

3.

De mai bine de zece ani, vecinii s-au obișnuit cu zgomotul din grădina familiei Erdahl: pac, pac, pac, pac, pac! Pe urmă o scurtă pauză, în care Kevin își adună pucurile. Apoi iar: pac, pac, pac, pac, pac! Avea doi ani și jumătate când a mers cu patinele pentru prima oară, trei când a primit prima crosă. La patru ani era mai bun decât cei de cinci, iar la cinci ani mai bun decât cei de șapte. În iarna în care a împlinit șapte ani i-a degerat fața atât de rău, că, dacă stai aproape de el, poți să-i vezi petele mici și albe de pe pomeți. Într-o după-amiază a jucat primul lui meci de serie și, în secundele de dinaintea finalului, a ratat golul la o lovitură liberă. Puștii din Björnstad au câștigat cu 12 – 0, toate golurile au fost marcate de Kevin, dar băiatul a fost de neconsolat. Seara târziu, părinții și-au dat seama că Kevin nu era în pat. Până la miezul nopții, jumătate din oraș plecase să-l caute prin pădure. În Björnstad nu se joacă nimeni de-a v-ați ascunselea – unui copil nu-i trebuie mult să fie înghițit de întuneric și un corp mititel îngheață rapid la temperaturi de minus treizeci de grade. Abia spre dimineață l-a zărit cineva, nu în pădure, printre copaci, ci jos, pe lacul înghețat. Cărase până acolo o poartă și cinci pucuri, precum și toate lanternele pe care le găsise prin casă și încercase, ore în șir, să înscrie exact din unghiul din care ratase ultimul gol în meci. Plângea în hohote când l-au luat acasă. Petele albe i-au rămas pe obraji pentru totdeauna. Avea șapte ani, dar toată lumea a înțeles atunci că are ursul în el. Iar cu ursul nu te pui!

Părinții i-au făcut, pe cheltuiala lor, un mic patinoar în grădină. Kevin a săpat singur groapa, dimineți la rând. În fiecare vară, vecinii scot grămezi de pucuri din straturile cu flori. Generații întregi o să tot găsească resturi de cauciuc vulcanizat în grădinile din jur.

An după an au ascultat cum trupul băiatului crește, cum loviturile de crosă devin tot mai puternice și tot mai rapide. Acum are șaptesprezece ani și e un jucător de hochei de un talent nemaiîntâlnit în oraș de pe vremea când aveau echipă în divizia întâi, cu mult înainte să se nască Kevin. Are constituție de hocheist – mâinile, capul, inima. Dar mai ales privirea. Ce vede el pe gheață pare că se mișcă mult mai încet decât ce văd toți ceilalți. În hochei poți să înveți multe, dar cu privirea asta ori te naști, ori n-ai niciodată parte de ea. „A, Kevin? Băiatu-i dintr-ăia adevărați!” obișnuiește să spună Peter Andersson, directorul tehnic al clubului. Iar el chiar știe ce vorbește. Singurul din Björnstad care a fost vreodată la fel de bun precum Kevin a fost

Peter însuși. A ajuns tocmai în Canada, în Liga Națională de Hochei, și și-a măsurat forțele cu cei mai buni jucători din lume.

Kevin știe ce se așteaptă de la el, toată lumea i-a zis-o din clipa când a fost în stare să se ridice cu patinele în picioare. Totul! Totul se așteaptă de la el! Așa că, în fiecare dimineață, în timp ce colegii lui de școală încă dorm duși sub plăpumi calde, Kevin mai întâi aleargă o tură prin pădure, pe pista de jogging, apoi se duce pe patinoarul din grădină și începe: pac, pac, pac, pac, pac! Adună pucurile. Pac, pac, pac, pac, pac! Adună pucurile. Se antrenează cu echipa de juniori în fiecare după-amiază, pe urmă cu cea de seniori, apoi se duce la sala de forță, aleargă din nou prin pădure și, în cele din urmă, mai petrece încă o oră aici, pe patinoarul din grădină, sub lumina reflectoarelor special montate pe acoperișul vilei.

Pac, pac, pac, pac, pac! Atât îți cere sportul ăsta – totul!

Kevin a primit tot felul de oferte să se transfere la cluburi din orașe mai mari, să se mute la un liceu sportiv de hochei, dar le-a refuzat pe toate. E băiat de Björnstad, la fel ca taică-su. Poate că asta nu înseamnă nimic în alte părți, dar aici înseamnă ceva.

Așadar, cât de mult să însemne o semifinală dintr-un campionat de tineret? Păi, dacă ar ajunge cea mai bună echipă de juniori din țară, le-ar reaminti tuturor de existența locului ăstuia. Politicienii din regiune ar investi, poate, să facă un liceu sportiv cu profil de hochei în Björnstad, și nu în Hed, cum au de gând. Cei mai talentați jucători din partea asta de țară s-ar muta aici și nu în marile orașe. Și, astfel, s-ar ajunge, în timp, la o echipă de seniori în divizia întâi, în care toți jucătorii ar fi produse ale școlii locale din Björnstad. Ceea ce ar atrage marii sponsori și ar convinge prefectura să construiască un patinoar nou și să lărgească drumurile care duc în oraș. Poate le-ar face chiar și centrul de conferințe și mallul despre care se vorbește de ani de zile. Și așa ar apărea firme noi, s-ar crea mai multe slujbe și oamenii ar începe să se gândească să-și renoveze casele, în loc să le vândă. Înseamnă mult pentru economia orașului. Pentru mândria locală. Pentru supraviețuire.

Înseamnă atât de mult, încât din noaptea în care i-au degerat obrajii de frig și până azi, un băiat de șaptesprezece ani lovește puc după puc, cu greutatea unei întregi comunități pe umeri.

Înseamnă tot.

„Groapa” se întinde la celălalt capăt al Björnstadului, la nord de indicatoarele stradale. Iar între Groapa și Colina se află centrul orașului – câteva șiruri de case identice și vile mici. Clasa de mijloc, în scală ușor descrescătoare.

În Groapa sunt numai blocuri de chiriași, construite cât mai departe cu putință de Colina. La început, cele două erau doar niște denumiri geografice lipsite de imaginație, căci Groapa se întinde mai jos decât centrul orașului și se termină în cariera de pietriș, iar Colina se întinde pe dealul din fața lacului. Dar, când veniturile oamenilor s-au împărțit și ele ca atare, denumirile au ajuns să însemne și diferența de clasă socială. Până și copiii înțeleg că, cu cât locuiești mai departe de Groapa, cu atât mai bine o să-ți fie în viață.

Fatima locuiește într-un apartament cu două camere în fundul Gropii. Își trage fiul din pat cu o hotărâre blândă. Băiatul își ia patinele și, în scurt timp, sunt în autobuz. Sunt singurii pasageri. Nu vorbesc. Amat și-a perfecționat un sistem propriu de a-și deplasa trupul fără ca mintea să fie nevoită să se trezească. „Mumia” îi zice Fatima drăgăstos. Ajunși la patinoar, Fatima își pune uniforma de femeie de serviciu. Amat încearcă să o ajute să adune gunoiul din tribună, dar Fatima îl ceartă și-l trimite să-l caute pe administrator. Băiatul își face griji pentru spatele maică-sii. Mama își face griji să nu cumva să-l vadă alți copii cu ea și să-l necăjească. Sunt singuri pe lume, doar ei doi, de când se știe Amat. Când era mic, aduna sticle goale din tribună la sfârșitul lunii, ca să ia garanția pe ele. Uneori mai face asta și acum.

Îl ajută pe administrator în fiecare zi – descuie ușile, verifică tuburile cu neon, aranjează pucurile, manevrează mașina de șlefuit gheața, pregătește sala pentru o nouă zi. Mai întâi vin patinatorii artistici, la ore imposibile. Apoi sosesc echipele de hochei, una după alta, în ordinea rangului. Cele mai bune ore sunt rezervate echipei de juniori și celei de seniori. Echipa de juniori e atât de bună acum, încât aproape că e cel mai sus în ierarhia importanței.

Amat încă nu-i la juniori, are doar cincisprezece ani. Poate în sezonul următor. Dacă face tot ce trebuie. Într-o bună zi o s-o ducă pe maică-sa de acolo, e sigur de asta, într-o bună zi n-o să mai fie nevoit să facă, tot timpul, calcule în minte. E o diferență izbitoare între copiii care locuiesc în case unde banii se termină înainte de sfârșitul lunii și cei care nu. Și e important și la ce vârstă înțeleg asta.

Amat știe că nu prea are de ales, așa că planul lui e simplu: de la echipa de copii la cea de juniori, de la juniori la seniori și, de acolo, la profesioniști. La primul salariu, o să arunce cât colo căruciorul de curățenie al maică-sii și n-o

s-o lase să se mai apropie de el vreodată. Să i se odihnească degetele și să-și cruțe spatele chinuit. Lui nu-i trebuie nimic. Tot ce vrea e să se poată culca seara fără să fie nevoit să mai facă socoteli în gând.

Când băiatul își termină treburile, administratorul îl bate ușor pe umăr și îi întinde patinele. Băiatul și le pune, își leagă șireturile, își ia crosa și iese pe ringul pustiu. Asta-i înțelegerea: îl ajută pe administrator cu ridicatul chestiilor grele și cu porțile de acces înțepenite, cărora reumatismul lui nu le face față și, în schimb, Amat are patinoarul doar pentru el, preț de vreo oră, înainte să sosească patinatorii artistici. Cu condiția să șlefuiască gheața după ce termină antrenamentul. Pentru Amat, sunt cele mai bune șaizeci de minute din zi. În fiecare zi.

Își pune căștile în urechi, dă volumul la maximum și pornește. Cu toată viteza înainte. Traversează ringul și frânează brusc în mantinelă. Casca i se izbește de plexiglas. Apoi, cu toată viteza înapoi. De la capăt. Iar. Și iar. Și iar.

Fatima ridică fugar privirea din căruciorul de curățenie și ochii îi zăbovesc câteva momente asupra fiului alunecând pe gheață. Văzându-l pe administrator, gura ei formează mut cuvântul „mulțumesc”. Administratorul o salută scurt, ascunzându-și un zâmbet. Fatima își amintește cât de ciudat i s-a părut când antrenorii clubului i-au spus prima oară că Amat are un talent excepțional. Pe vremea aceea, înțelegea doar frânturi din limbă. Faptul că Amat știa să patineze, deși abia învățase să meargă, a fost un mister divin pentru ea. Au trecut atâția ani și încă nu s-a obișnuit cu frigul din Björnstad, dar a învățat să iubească orașul așa cum e. Dar nimic în viață nu i se va părea vreodată mai nefiresc decât faptul că băiatul, pe care l-a adus pe lume într-un loc ce n-a văzut nicicând zăpadă, e făcut pentru un sport pe gheață.

Într-una dintre vilele mai mici din centrul orașului, directorul tehnic al clubului, Peter Andersson, iese din duș, cu ochii roșii și răsuflarea întretăiată. N-a dormit toată noaptea, iar dușul n-a reușit să-i calmeze emoțiile. A vomitat de două ori. O aude pe Mira în hol. Se duce să-i trezească pe copii. Știe exact ce-o să-i spună: „Sfinte Sisoe, Peter, ai patruzeci și ceva de ani! Dacă pentru un meci de juniori directorul tehnic are emoții mai mari decât jucătorii, poate ar fi bine să ia un tranchilizant și-o tărie, să-și vină în fire!” Familia Andersson locuiește aici de mai bine de un deceniu, de când s-au întors din Canada, dar Peter încă n-a reușit s-o facă pe nevastă-sa să priceapă ce înseamnă hocheiul în Björnstad. „Serios, nu crezi că v-agitați cam mult pentru niște bărbați în toată firea?” l-a întrebat Mira tot sezonul. „Juniorii au șaptesprezece ani! Aproape niște copii!”

La început, nu i-a răspuns. Apoi, într-o seară, i-a spus adevărul: „Știu că-i doar un joc, Mira. Știu. Dar suntem un oraș în mijlocul pădurii. N-avem turism, n-avem mină, n-avem industrie de înaltă tehnologie. Avem doar întuneric, frig și șomaj. Dacă putem face orașul ăsta să se entuziasmeze din nou, pentru orice, se cheamă c-am avut noroc. Știu că nu ești de pe-aici, iubito, nu-i orașul tău, dar uită-te în jur! Locurile de muncă se împuținează. Prefectura tot taie din fonduri. Suntem dârji; noi, ăștia din Björnstad, avem ursu-n noi, dar, de ceva vreme, încasăm numai lovituri la rând. Orașul ăsta are nevoie să câștige ceva. Avem nevoie să simțim, măcar o dată, că suntem cei mai buni. Știu că-i doar un joc. Dar nu-i mereu doar atât. Nu mereu…”

Mira l-a sărutat atunci apăsat pe frunte, l-a îmbrățișat strâns și i-a șoptit: „Ești un idiot!” Așa e, clar, o știe și el prea bine.

Iese din baie, bate la ușa fiică-sii până când îi răspunde chitara. Fetei îi plac instrumentele muzicale, nu sportul, în unele zile asta îl întristează, dar, în multe altele, îi pare bine, de dragul ei.

Maya nu se mișcă din pat, cântă mai tare când aude ciocăniturile în ușă. Îi aude pe părinți pe hol. O mamă cu două diplome universitare, care poate să recite tot codul penal pe dinafară, dar care n-ar fi în stare să spună ce-i aia degajare interzisă sau ofsaid nici în fața unui complet de judecată. Un tată care, dimpotrivă, poate explica în detaliu orice strategie de joc în hochei, dar care nu poate urmări un serial cu mai mult de trei personaje fără să exclame, la fiecare cinci minute: „Și-acu ce fac? Ăla cine-i? Cum adică să tac? Stai c-am pierdut ce-au zis! Dă înapoi!”

Mayei îi vine și să râdă, și să ofteze când se gândește la ei. Când ai cincisprezece ani nu-ți dorești nimic mai mult decât să pleci de-acasă. Cum zice maică-sa când întunericul și frigul o scot din sărite cel mai rău: „În orașul ăsta nu poți să trăiești, Maya! Poți doar să supraviețuiești!”

Niciuna, nici cealaltă nu înțeleg cât e de adevărat.

4.

De la vestiare și până-n sala de ședințe, pe băieții și bărbații Clubului de Hochei Björnstad îi unește aceeași deviză: „Tavan înalt și pereți groși”. Cuvintele grele sunt parte din joc, la fel ca și faulturile violente, dar ce se întâmplă în club rămâne în club. Iar asta e valabil și pe gheață și dincolo de ring, pentru că toată lumea știe că binele clubului e mai presus de orice.

E încă suficient de devreme pentru ca patinoarul să fie aproape gol, cu excepția administratorului, a femeii de serviciu și a unui băiat din echipa de copii, care patinează singuratic dintr-o parte în cealaltă a ringului. Dar într-un birou de la etaj tună voci de bărbați în costume. Pe perete atârnă o fotografie de echipă, veche de aproape douăzeci de ani, din anul în care Clubul de Hochei Björnstad a ajuns pe locul doi în clasamentul național. Unii dintre bărbații prezenți astăzi în încăpere au fost la vremea aceea în echipă, alții nu, dar sunt cu toții hotărâți să ajungă din nou în vârf. Björnstad nu va mai fi un oraș pierdut în diviziile inferioare, ci va urca din nou spre elită, se va măsura cu cele mai bune echipe.

Președintele clubului e așezat la masa de scris. E cel mai transpirat om din oraș, mereu anxios ca un copil care a furat ceva. Mai ales în dimineața asta. Are firimituri pe cămașă și mușcă atât de stângaci dintr-un sandviș, încât nu poți să nu te întrebi dacă nu cumva a înțeles complet pe dos conceptul de a mânca. Așa face când e agitat. E biroul lui, dar e omul cu cea mai puțină putere din toată încăperea.

Privită din afară, ierarhia în club e foarte simplă: comitetul de conducere numește un președinte, responsabil de buna funcționare a activității clubului. Președintele, la rândul său, angajează un director tehnic, care se ocupă de selectarea jucătorilor seniori și de angajarea antrenorilor. Antrenorii fac echipele și nu-și bagă nasul unul în oala altuia. Dar în spatele ușilor închise e altfel, bineînțeles, acolo președintele are întotdeauna motive să asude. Bărbații din jurul lui sunt membri ai comitetului, sponsori și politicieni locali – împreună sunt cei mai puternici investitori și cei mai mari angajatori din regiune. Toată lumea a venit la ședință în calitate „neoficială”, bineînțeles. Așa se zice atunci când cei cu mulți bani și influență se întâmplă să-și bea cafeaua în același loc, atât de devreme, că nici măcar ziariștii locali nu s-au trezit.

Mașina de cafea a clubului are mai multă nevoie de curățenie decât președintele lui, așa că nimeni n-a venit aici pentru calitatea cafelei. Fiecare

bărbat din birou are propria-i agendă, fiecare are de câștigat de pe urma unui club în plină ascensiune. Dar cu un lucru sunt cu toții de acord: cine trebuie concediat.

Peter s-a născut și a crescut în Björnstad și a fost, în decursul anilor multe lucruri: copil la școala de patinaj, juniorul promițător, cel mai tânăr din echipa de seniori, căpitanul care a dus echipa pe locul doi în clasamentul național, jucător profesionist celebru în Liga Națională de Hochei Canadiană și, în cele din urmă, eroul care s-a întors acasă să devină directorul tehnic al clubului local.

Dar, în clipa asta, e totuși doar bărbatul care se clatină somnoros înainte și înapoi în holul casei micuțe, dă cu capul de cuier pentru a treia oară și mormăie:

— Pentru numele lui Dumnezeu… a văzut *cineva* cheile Volvo-ului?

Caută prin toate buzunarele gecii pentru a patra oară. Fiul lui de doisprezece ani coboară de la etaj și trece agil pe lângă el, fără să ridice ochii de pe ecranul telefonului.

— Ai văzut cheile Volvo-ului, Leo?

— Întreab-o pe mama.

— Unde-i mama?

— Întreab-o pe Maya.

Leo dispare în baie. Peter trage adânc aer în piept:

— Iubito?

Niciun răspuns. Se uită la telefon – are deja patru mesaje de la președinte, care îi cere să vină la birou. Într-o săptămână normală, Peter e la patinoar șaptezeci, optzeci de ore, dar, cu toate astea, abia dacă reușește să ajungă la antrenamentele fiului său. În mașină are crose de golf, pe care le folosește de două ori pe vară, dacă are noroc. Slujba de director tehnic îi ocupă tot timpul: el este cel care negociază contractele cu jucătorii, vorbește la telefon cu agenții, stă într-o cameră întunecată cu orele, studiind potențiale noi achiziții. Dar ăsta e un club mic, așa că, după ce-și termină treburile, îl ajută pe administrator să schimbe tuburi cu neon, să ascută lamele patinelor, rezervă autocare și comandă tricouri înainte de meciuri, face pe agentul de voiaj și imobiliar și, astfel, ajunge să petreacă la fel de multe ore întreținând patinoarul cât petrece formând echipa. Îi ia toată ziua. Hocheiul nu poate fi niciodată doar o parte din viața ta, e întotdeauna toată.

Când Peter s-a angajat ca director tehnic, a stat o noapte întreagă la telefon cu Sune, cel care era antrenorul echipei de seniori de când Peter era copil. Sune l-a învățat să patineze, i-a oferit în patinoar un al doilea cămin, când primul era plin de băutură și vânătăi. I-a devenit mai mult mentor și

tată decât antrenor și, de multe ori, bătrânul a fost singurul om în care Peter a avut încredere cu adevărat. „Tu trebuie să fii cuiul de osie, Peter! Fiindcă în clubul ăsta fiecare trage carul în altă parte – sponsorii, conducerea, politicienii, antrenorii, jucătorii, părinții”, i-a explicat Sune la vremea aceea.

Când Mira s-a trezit a doua zi dimineață, Peter i-a explicat noua lui slujbă încă și mai simplu: „În orașul ăsta toată lumea se înfierbântă rău când vine vorba de hochei. Eu trebuie să am grijă să nu ia nimeni foc! Mira l-a sărutat pe frunte și i-a zis că-i un idiot.

— Iubito! Ai văzut cheile Volvo-ului? urlă Peter cât îl ține gura.

Niciun răspuns.

În birou, bărbații trec în revistă tot ce-i de făcut – concret, la rece, de parcă-i vorba să mute niște mobile. În fotografia veche cu echipa, Peter Andersson e în mijlocul jucătorilor. Era căpitanul lor atunci. Acum e directorul tehnic al clubului. Povestea de succes perfectă. Bărbații adunați în biroul președintelui cunosc importanța pe care o are pentru presă și suporteri tipul ăsta de mitologie. În fotografie, lângă Peter, e Sune, antrenorul echipei de seniori, cel care l-a convins pe Peter să se întoarcă din Canada cu familia, după ce și-a încheiat cariera de jucător profesionist. Ei doi au închegat echipa de copii, cu gândul de a avea, într-o bună zi, cea mai bună echipă de juniori din țară. Toată lumea a râs atunci. Acum nu mai râde nimeni, căci mâine echipa de juniori joacă în semifinala națională. Anul viitor, Kevin Erdahl și încă alți câțiva se vor muta la echipa de seniori, sponsorii vor băga milioane în club și atunci va începe cu adevărat provocarea de a ajunge din nou în elită. Nimic nu s-ar fi întâmplat fără Peter. A fost întotdeauna cel mai bun elev al lui Sune.

Unul dintre sponsori se uită la ceas.

— N-ar fi trebuit s-ajungă?

Președintelui îi alunecă telefonul printre degetele pline de sudoare.

— Sigur e pe drum. Cred că întâi își duce copiii la școală.

Sponsorul zâmbește batjocoritor:

— Avocata aia de nevastă-sa are, ca de obicei, vreo întâlnire mai importantă decât a lui? Ce-i asta, slujbă sau hobby pentru Peter?

Un membru al comitetului de conducere tușește cu subînțeles, mai în glumă, mai în serios:

— Avem nevoie de un director tehnic tare ca cizma, nu bleg ca papucul.

Sponsorul rânjește:

— Poate-ar trebui s-o angajăm pe nevastă-sa! Un pantof cu toc pe post de director tehnic, ce ziceți? O merge la fel de bine!

Bărbații râd de răsună toată încăperea.

Peter intră în bucătărie, tot căutând-o pe nevastă-sa, dar dă de Ana, cea mai bună prietenă a fiică-sii, care face smoothie. Sau cel puțin așa crede ea. Pe întregul blat al chiuvetei băltesc zoaie de un roz turbat, care se apropie amenințător de marginea blatului, picătură cu picătură, gata să atace, să înfrângă și să anexeze parchetul. Ana își scoate căștile.

— ’neața! Blenderul vostru e gigacomplicat!

Peter trage adânc aer în piept.

— Bună, Ana! Cam devreme… pe la noi.

— Neea, am dormit aici! îl lămurește Ana nonșalantă.

— Iar? Hmmm… e a patra noapte la rând, nu?

— Nu le-am numărat.

— Nu, nu. Văd că nu. Mersi. Și nu ți se pare c-ar cam fi vremea să mergi acasă o seară? Să… nu știu. Să-ți iei schimburi sau așa ceva?

— Aaa, nicio chestie! Am toate hainele aici, gen.

Peter își masează ceafa și încearcă din răsputeri să pară la fel de entuziasmat ca Ana.

— Aha… fantastic! Și… nu-i e dor lui taică-tu de tine?

— Neea, e OK. Vorbim mult la telefon și chestii dintr-astea.

— Firește, firește, dar vreau să zic că, poate, ar fi bine, totuși, să mai dai și pe-acasă. Să dormi și tu în patul tău? Nu?

Ana îndeasă o grămadă enormă de fructe de pădure congelate neidentificabile în blender și se holbează la el mirată.

— OK, da’ o să fie aiurea rău, c-am toate hainele aici.

Peter o privește tăcut îndelung. Ana dă drumul blenderului fără să pună capacul. Peter se întoarce pe călcâie, iese în hol și începe din nou să urle, cu o disperare crescândă:

— IUBITO!

Maya e încă în pat, ciupind lent coardele chitarei și lăsând tonurile singuratice să salte spre pereți și tavan, până când se dizolvă în neant. Mici strigăte triste cerând companie. O aude pe Ana făcând ravagii în bucătărie, apoi pe părinți traversând frustrați holul: tatăl buimac și nedumerit, de parcă se trezește în fiecare dimineață într-un loc necunoscut, iar mama cu mișcările sigure ale unei mașini de tuns iarba automate, căreia i s-a stricat senzorul de detectat obstacole.

O cheamă Mira, dar în Björnstad nu-i zice nimeni așa. În cele din urmă s-a lăsat păgubașă și i-a lăsat să-i spună „Mia”. Oamenii de aici sunt atât de scumpi la vorbă, încât fac economie și la consoane. La început, Mira se distra răspunzând: „Vrei să spui Pete?”, când cineva o întreba de soțul ei. Dar toată

lumea o privea serioasă și repeta: „Nu, Peter!” Ironia îngheață, ca orice altceva, în locul ăsta. Așa că acum Mira se amuză constatând că odraslele ei au nume ce demonstrează o exemplară economie la consoane, Leo și Maya, ca să nu cumva să-i crape cuiva capul la Evidența Populației din Björnstad.

Se mișcă prin casa micuță cu gesturi sigure, se îmbracă și bea cafea concomitent, înaintând hotărâtă prin baie, hol și bucătărie. Ridică un pulover de pe podeaua camerei Mayei, îl împăturește dintr-o singură mișcare, îndemnând-o, în același timp, pe fiică-sa să lase chitara și să se ridice din pat.

— Fă un duș! Miroși de parcă a luat casa foc și cineva a încercat să-l stingă cu Red Bull. Vă duce taică-tu la școală în douăzeci de minute!

Maya își scoate pijamaua fără chef, dar fără să protesteze. Maică-sa nu-i o mamă dintr-acelea cu care să te contrazici. Maică-sa e avocată. Tot timpul.

— Tata a zis că ne duci *tu* la școală.

— Tata e prost informat. Auzi, fii bună și spune-i Anei să curețe bucătăria după ce termină cu smoothie-urile alea. O iubesc, e prietena ta cea mai bună, nu-mi pasă că doarme mai mult pe-aici decât acasă la ea, dar, dacă face smoothie în bucătăria noastră, trebuie să-nvețe să pună capacul la blender, iar tu trebuie să-i arăți funcțiile de bază ale unei cârpe de șters. OK?

Maya sprijină chitara de perete și pleacă spre baie. După ce s-a întors cu spatele la maică-sa, își dă plictisită ochii peste cap atât de tare, încât o radiografie i-ar putea confunda pupilele cu pietre la rinichi.

— Nu-ți mai da ochii peste cap! Te văd și când nu te văd! se răstește mama.

— Zvonuri și speculații! mormăie fiica.

— Ți-am zis că numai în serialele americane se vorbește așa! protestează mama.

Fiica îi răspunde trântind ușa băii. Peter urlă „IUBITO!!!” undeva prin casă. Mira mai ridică un pulover de pe jos și o aude pe Ana exclamând „Fir-ar al dracu’!” înainte să tapeteze tavanul bucătăriei cu smoothie.

— Aș fi putut să fac altceva în viață, să știți! spune Mira încet, către nimeni anume, și dă drumul în buzunar cheii Volvo-ului.

În biroul președintelui, bărbații încă râd de gluma despre pantoful cu toc când, dinspre ușă, o voce încearcă timid să le atragă atenția tușind ușor. Președintele îi face semn femeii de serviciu să intre, fără să se uite spre ea. Femeia își cere scuze. Cei mai mulți o ignoră, doar unul dintre ei ridică binevoitor picioarele și îi face loc să ia de sub masă coșul pentru hârtii ca să-l golească. Fatima îi mulțumește. Nimeni nu bagă de seamă, dar ea nu se supără. Cel mai mare talent al Fatimei e să nu deranjeze pe nimeni. Abia

când iese pe coridor se îndreaptă de spate și geme scurt de durere. Nu vrea s-o vadă nimeni, să nu cumva să-i spună lui Amat. Dragul ei băiat se îngrijorează prea mult.

Ochii îl ustură de la transpirație. Amat se oprește lângă mantinelă, lasă crosa să se odihnească pe gheață. Umezeala îi face degetele să alunece câțiva milimetri în mănuși, gâtul îl ustură la fiecare răsuflare, iar acidul lactic îi umple coapsele. Tribuna e goală, dar se uită într-acolo din când în când. Maică-sa zice mereu că ei doi trebuie să fie recunoscători, iar Amat o înțelege pe deplin. Nimeni nu-i mai recunoscător decât Fatima – față de țară, de oraș, de oameni, club, prefectură, vecini și angajator. Recunoscătoare, recunoscătoare, recunoscătoare. Ăsta-i rolul mamelor. Rolul copiilor este să viseze. Așa că băiatul visează ca, într-o bună zi, maică-sa să poată intra într-o încăpere fără să-și ceară scuze.

Clipește să scape de sudoarea din ochi, își îndreaptă casca și se avântă pe gheață. Încă o dată. Încă o dată. Și încă o dată.

Peter are patru apeluri pierdute de la președintele clubului. Se uită stresat la ceas, apoi se întoarce spre Mira, care tocmai intră în bucătărie. Se uită zâmbind la dezastrul de pe blatul chiuvetei și de pe podea, știind că Peter țipă isteric în gând. Fiecare are ideile sale despre curățenie: Mira nu suportă hainele aruncate pe jos, iar Peter urăște mizeria de orice fel. Când s-au cunoscut, apartamentul lui arăta de parcă tocmai avusese loc o spargere, cu excepția bucătăriei și a băii, care sclipeau ca niște săli de operație. Apartamentul Mirei era fix invers. Se poate zice că n-a fost tocmai dragoste la prima vedere.

— Aici erai! Am întârziat la ședință. N-ai văzut cheile Volvo-ului? izbucnește el.

A încercat să-și asorteze sacoul cu cravata, cu mai mult sau mai puțin succes, ca de obicei. Ținuta Mirei e impecabilă, ca și cum hainele ar fi supusele trupului. Își bea cafeaua și cu cealaltă mână își pune paltonul, dintr-o singură mișcare fluidă.

— Ba da.

Peter o privește, ciufulit și roșu la față, cu șosetele murdare de smoothie și o întreabă:

— Și-mi zici și mie unde-s sau nu?

— În buzunarul meu.

— Ce? De ce?

Mira îl sărută pe frunte.

— Hm, o întrebare foarte bună, scumpule. Am zis că-i bine să le am dacă tot vreau să iau Volvo-ul la serviciu. Că m-am gândit că-i bine să mă vadă clienții venind la birou într-o mașină pornită frumos din cheie, nu din fire.

Peter se scarpină derutat în cap, cu ambele mâini.

— Ce naib… Nu iei mașina mică?

— Nu, că trebuie s-o duci la mecanic. După ce lași copiii la școală. Doar am vorbit.

— *Ba NU* am vorbit!

Peter nu se poate abține să șteargă fundul cănii de cafea a Mirei cu un prosop din hârtie. Mira zâmbește.

— Iubitule, scrie în calendar, pe frigider.

— Bine, da' nu poți să scrii chestii acolo fără *să VORBEȘTI* cu mine!

Mira își scarpină calmă o sprânceană:

— Am vorbit. Vorbim și acum. Nu facem nimic altceva decât să vorbim. Pe de altă parte, asta cu ascultatul e…

— Mira, te rog, am ședință! Dacă ajung prea târziu…

Mira dă din cap cu prefăcută înțelegere.

— Absolut, iubitule! Și, dacă întârzii *eu* la serviciu, un om nevinovat poate ajunge la închisoare. Scuză-mă că te-am întrerupt! Continuă, te rog! Ce se-ntâmplă dacă întârzii *tu*?

Peter respiră adânc, pe nas, cât de calm poate:

— Mâine-i cel mai mare meci al anului, iubito!

— Știu, iubitule! Și o să pretind și mâine că-i important. Dar până atunci, trebuie să te mulțumești cu faptul că tot orașul, în afară de mine, crede asta.

Pe Mira n-o impresionezi ușor, iar asta e, în același timp, cea mai enervantă și cea mai atractivă trăsătură a ei. Încearcă să găsească alt argument, dar Mira oftează cu un aer intenționat dramatic, pune cheile mașinii pe masă și ridică pumnul strâns spre soțul ei.

— OK. Piatră – hârtie – foarfece! Tragem la sorți!

Peter dă din cap, nevenindu-i să creadă și încercând să nu izbucnească în râs:

— Da' ce-ai? Opt ani?

Mira ridică întrebător o sprânceană:

— Da' tu ce-ai? Ți-e frică?

Zâmbetul lui Peter se șterge cât ai clipi. O țintuiește cu privirea și își strânge și el pumnul. Mira numără cu voce tare până la trei. Peter arată „hârtie”, Mira așteaptă în mod vădit o jumătate de secundă și apoi își deschide repede arătătorul și mijlociul în „foarfecă”. Peter strigă după ea, dar Mira se îndreaptă deja spre ușă, cu cheile mașinii în mână.

— Ai trișat!

— Hei, învață să pierzi ca un domn, iubitule! Pa, pa, copii! Să fiți drăguți cu tata! Mă rog, cât de cât drăguți!

Peter țipă în continuare din bucătărie:

— Să nu-ndrăznești s-o întinzi! Trișoareo!

Se întoarce apoi spre calendarul de pe frigider.

— Nu scrie nimic despre revizia mă…

Ușa de la intrare se închide în urma Mirei. Volvo-ul e parcat în față. În bucătărie, Ana rânjește cu mustăți de smoothie.

— Ai câștigat vreodată, Peter?

Peter își masează scalpul.

— Fii bună și spune-le copiilor mei să se îmbrace și să se urce în mașină, o roagă el.

Ana încuviințează energic:

— Da, da! Da' stai să fac curat aici!

Peter o imploră mut să nu facă asta și scoate un pachet neînceput de lavete de bucătărie.

— Nu… Nu, Ana… te rog, nu face curat! Că mai multă mizerie o să fie, mă gândesc.

Când râsul din birou a încetat, unul dintre sponsori se uită sever spre președinte, ciocănește ușor în masă și întreabă:

— Ei, o să fie vreo problemă, chestia asta cu Peter?

Președintele își șterge fruntea și dă din cap că nu.

— Peter face totul pentru binele clubului. Întotdeauna. Doar știți.

Sponsorul se ridică, își încheie sacoul și își golește ceașca.

— Bine. Trebuie s-ajung la o altă ședință, dar mă bazez pe tine să-i explici ce și cum. Și să-i aduci aminte că noi îi plătim salariul. Știm cu toții că ține la Sune, dar nu ne permitem să lăsăm presa să vadă c-avem un conflict intern.

Președintele nu mai are nimic de spus. Peter știe cel mai bine cum e cu pereții care au urechi. Și o să pună binele clubului mai presus de orice. Chiar și astăzi, când i se va ordona să-l concedieze pe Sune.

5.

De ce ne pasă de vreun sport, în general?

Poate că are de-a face cu cine suntem. Și unde suntem.

Nimeni nu știe câți ani are Sune, de fapt, căci e genul acela de om care, de douăzeci de ani, tot de vreo șaptezeci arată. Nici măcar el nu mai știe de când e antrenorul echipei de seniori. Vârsta l-a făcut mai scund, stresul și mâncatul aiurea l-au făcut mai rotofei. Are proporțiile unui om de zăpadă acum. Astăzi a venit la muncă mai devreme decât de obicei, dar rămâne ascuns în desișul pădurii de la marginea patinoarului când grupul de bărbați iese pe ușă. Așteaptă până când se urcă în mașini și pleacă. Nu pentru că i-ar fi rușine, ci pentru că nu vrea să le fie *lor* rușine în fața lui. Pe cei mai mulți îi știe de-o viață, ba chiar le-a fost și antrenor unora. Faptul că vor să-l concedieze și să-l pună pe antrenorul de juniori în locul lui e secretul cel mai prost ținut din oraș. Nu-i nevoie să-i atragă nimeni atenția lui Sune să nu facă scandal public din cauza asta. N-ar face în veci așa ceva clubului. Știe că acum e vorba de mai mult decât doar de hochei.

Björnstad e într-o zonă săracă dintr-o mare pădure, dar încă mai sunt câțiva oameni bogați pe-aici. Ei au salvat clubul de la faliment, iar acum își vor răsplata: juniorii trebuie să conducă marșul înapoi spre elita hocheiului național. Mâine vor câștiga semifinala, iar săptămâna viitoare – finala campionatului național de tineret. Când prefectura va discuta locația noului liceu sportiv de hochei, n-o să poată evita să ia în discuție și orașul cu cea mai bună echipă de juniori din țară. Clubul devine inima planurilor locale de viitor. Noul liceu sportiv o să vină la pachet cu un nou patinoar. Asta va duce la construirea unui centru de conferințe și a unui mall. Hocheiul va însemna, dintr-odată, mai mult decât hochei. Va însemna turism, capital și o piatră de hotar. Supraviețuirea.

Așadar, clubul e mai mult decât un club. E un regat în care cei mai avuți oameni din pădure se luptă pentru putere și în care nu mai e loc pentru Sune. Se uită spre patinoar. I-a dăruit toată viața lui. N-are familie, n-are hobby-uri, n-are nici măcar un câine. În scurt timp va rămâne fără slujbă și nu știe din ce o să trăiască. Sau pentru ce. Cu toate astea, nu poate da vina pe nimeni: nici pe președintele clubului, nici pe antrenorul de juniori și cu atât mai puțin pe Peter. Bietul Peter… Probabil că încă nu știe, dar el va fi cel obligat să-l concedieze. El va trebui să țină securea deasupra capului lui

Sune și apoi să explice presei. Ca să se asigure că clubul rămâne unit, iar pereții fără urechi.

Mai devreme sau mai târziu, orice asociație sportivă trebuie să decidă ce vrea cu adevărat să obțină. Iar Björnstad nu mai vrea doar să joace pur și simplu. Sune o să fie înlocuit cu antrenorul de juniori dintr-un motiv simplu: când Sune vorbește cu echipa, înainte de meciuri, le ține discursuri lungi despre cum să joace „din inimă". Când antrenorul juniorilor le vorbește jucătorilor în vestiar, le spune un singur cuvânt: „Victoria!" Iar echipa asta face, îi aduce victoria. De zece ani încoace.

Dar Sune nu e convins că asta trebuie să fie un club de hochei – niște băieți care nu pierd niciodată.

Mașina micuță rulează pe drumurile proaspăt deszăpezite. Deprimată, Maya își lipește fruntea de fereastră, așa cum numai o adolescentă de cincisprezece ani o poate face. Mai la sud e primăvară, dar Björnstad pare să aibă doar două anotimpuri. Iarna e de la sine înțeleasă, iar vara îi ia întotdeauna pe toți prin surprindere. Și nimeni n-are timp să se obișnuiască prea bine cu cele două, trei luni de soare de care se pot bucura, când în restul anului uneori e ca și cum ai trăi sub pământ.

Ana o trage zdravăn de urechi cu vârful degetelor.

— Ce dracu'?! izbucnește Maya, frecându-se enervată în locul cu pricina.

— Mă plictisesc! Hai să ne jucăm ceva! o roagă Ana.

Maya oftează, dar nu se opune. Pentru că o iubește pe zuza asta care-și șorbăcăie smoothie-ul și pentru că are cincisprezece ani, iar maică-sa îi amintește mereu că „niciodată în viață n-o să mai ai prieteni ca-n adolescență. Nici măcar dacă rămân aceiași. Nu mai e niciodată la fel după".

— OK, deci: orb și bun la bătaie sau surd și… începe Ana.

— Orb, răspunde Maya fără să șovăie.

E jocul favorit al Anei, îl joacă de când erau mici. E ceva liniștitor în faptul că, în ciuda a tot, pentru anumite lucruri nu sunt niciodată prea mari.

— Da' nici măcar n-ai auzit alternativă! protestează Ana.

— Fac ceva pe alternativă. Nu pot să trăiesc fără s-aud muzică, dar pot să trăiesc fără să-ți văd mutra aia nesuferită zi de zi.

— Idioato! oftează Ana.

— Tuto! rânjește Maya.

— OK, alta: să ai muci sau să fii cu unul care are lumânări la nas tot timpul?

— Să am muci.

— Răspunsul ăsta zice gigamulte despre tine.

— Întrebarea aia zice gigamulte despre tine.

Ana încearcă s-o lovească pe Maya în coapsă, dar Maya se ferește și-i trage fără milă un pumn în braț. Ana țipă și amândouă încep să râdă una de alta. De ele însele.

Căci la cincisprezece ani ai prieteni buni. Și niciodată în viață nu vor mai fi ca atunci.

Așezat pe scaunul de lângă șofer, adâncit în propriile gânduri cu o abilitate perfecționată în ani de zile de ignorat lungimile de undă pe care sunt soră-sa și cea mai bună prietenă a ei, Leo se întoarce spre Peter și îl întreabă:

— Vii să mă vezi la antrenament azi?

— Ăăă… o să-ncerc… da' mama vine sigur! răspunde Peter.

— Mama vine mereu, zice Leo.

E doar o constatare din partea băiatului de doisprezece ani, nu o acuzație. Cu toate astea, Peter o resimte ca pe un reproș. Se uită la ceasul din tabloul de bord atât de des, încât e nevoit să ciocănească ușor în plexiglas, să se asigure că nu s-a oprit.

— Ești stresat? îl întreabă Ana, de pe bancheta din spate, pe un ton dintr-acelea care ar face pe oricine să arunce cu ceva dacă ar fi stresat.

— Am ședință, Ana. Atât. Mersi de întrebare.

— Cu cine? vrea să știe Ana.

— Cu președintele clubului. Trebuie să discutăm despre meciul de mâine.

— Ce rahat tot discutați despre echipa de juniori? E doar un joc stupid! Nu-i pasă nimănui, de fapt!

Ana glumește, de fapt iubește hocheiul, dar Maya îi șuieră de îndată:

— Nu-i zice asta! Nu azi!

— O s-o ia razna! întărește Leo.

— Cum adică razna? Cine-o ia razna? se miră Peter.

Maya se apleacă repede spre scaunele din față.

— Nu trebuie să ne duci chiar până-n fața școlii, tată. Poți să oprești aici!

— Nu-i nicio problemă, insistă Peter.

— Pentru tine… nu, geme Maya.

— Asta ce mai înseamnă? Ți-e rușine cu tatăl…

Ana îl întrerupe binevoitoare:

— Da!

Leo adaugă:

— Și-n plus nu vrea să te vadă nimeni din clasa ei, să nu vină să vorbiți despre hochei.

— Și ce-i rău în asta? Toată lumea vorbește despre hochei în orașul ăsta! se miră Peter.

— Da, dar nu trebuie să se-nvârtă totul în jurul hocheiului din cauza asta, zice Maya, neputându-se abține.

Fata se gândește dacă să deschidă portiera și să sară din mers. Că stratul de zăpadă e încă gros, nu crede că și-ar rupe ceva. Poate că ar merita…

— De ce vorbești *AȘA*? De ce vorbește *AȘA*, Leo? perorează Peter mai departe.

— Ce-ar fi să oprești mașina? Sau să-ncetinești, nici măcar nu trebuie să oprești, îl roagă Maya.

Ana îl bate pe Leo pe umăr.

— OK, Leo, auzi-o p-asta: să nu mai joci niciodată hochei sau să nu mai joci jocuri pe computer?

Leo trage cu coada ochiului spre taică-su. Tușește ușor jenat. Își desface centura de siguranță și bâjbâie după mânerul portierei. Peter dă deznădăjduit din cap.

— Să nu-ndrăznești să răspunzi, Leo! Să nu-ndrăznești!

La volanul Volvo-ului, Mira lasă orașul în urmă. L-a auzit pe Peter vomitând în baie de dimineață. Dacă asta face hocheiul din bărbați, atunci ce naiba face din juniorii care trebuie să joace semifinala mâine? Femeile din Björnstad au o glumă a lor: „Ce n-aș da să se uite bărbată-miu la mine cum se uită la hochei!” Mira nu râde niciodată când o aude, căci știe prea bine de unde vine gluma.

Știe ce spun bărbații din oraș despre ea, știe că, în ochii lor, nu e nici pe departe soția loială de director tehnic pe care și-o doreau când l-au angajat pe Peter. Pentru ei clubul nu e un angajator, ci o armată – soldații trebuie să se prezinte când primesc ordin de încorporare, iar rolul rudelor e să le facă mândre cu mâna din ușă la plecare. Prima dată când Mira l-a întâlnit pe președintele clubului a fost la un turneu de golf organizat de sponsori, când bărbatul i-a pus în mână un pahar gol la recepția de dinainte de cină. În viața lui dictată de hochei, din toate punctele de vedere, existau atât de puține femei, încât atunci când a văzut una pe care nu o cunoștea, s-a gândit că trebuie să fie vreo chelneriță.

Când și-a dat seama de greșeală, a început să râdă pur și simplu, de parcă și Mirei era normal să i se pară foarte caraghioasă situația. Văzând că Mira nu dă semne că o distrează în vreun fel toată treaba, președintele a oftat: „Da chiar n-ai pic de umor?” Când a auzit că Mira are de gând să-și continue cariera, la fel ca și Peter, a izbucnit uimit: „Păi cine o s-aibă grijă de copii? Doar trebuie alăptați, nu?” Mira a încercat să se abțină să răspundă. Chiar a

încercat să-și țină gura. Mă rog, poate că nu „chiar”, dar așa i se pare, când își aduce aminte, că „a încercat”. În cele din urmă, s-a întors spre președinte, a făcut un gest sugestiv spre degetele lui groase ca niște cârnăciori și pline de grăsime, în care ținea un sandviș cu creveți, și i-a zis: „Mă gândeam că poate te ocupi tu. Că doar ai sânii mai mari decât ai mei”.

Data următoare când s-a organizat turneul de golf, s-a scos de pe invitații fraza „împreună cu consoartele”. Lumea hocheiului a devenit încă și mai primitoare pentru bărbați și mai restrictivă pentru femei și nimic nu demonstrează mai clar dragostea Mirei pentru Peter decât faptul că în ziua aceea nu s-a dus la patinoar să pocnească pe careva. A învățat că în Björnstad trebuie să ai pielea groasă – ajută și împotriva frigului, și a jignirilor.

Au trecut zece ani de-atunci, iar Mira a descoperit, cu timpul, că nu strică deloc să ai un stereo de mașină foarte bun. Dă muzica la maximum. A pus playlistul „Mai tare, mai tare!” al Mayei și al lui Leo, nu pentru că i-ar plăcea muzica, ci pentru că astfel se simte mai aproape de ei. Când copiii sunt mici, te gândești că o să treacă până la urmă sentimentul de vină care te lovește în stomac în fiecare dimineață când pleci de-acasă. Dar nu trece, ba chiar e tot mai rău. Așa că ține playlistul lor în telefon, o selecție de melodii alese, fiecare în parte, pentru că sunt genul care îi fac pe copii să țipe „Mai tare, mai tare!” când sunt date la radio. Le ascultă atât de tare, încât basul face portiera să vibreze. Uneori tăcerea din pădure o înnebunește. Aici, cerul se revarsă peste copaci după-amiaza devreme aproape tot anul și Mira încă nu s-a obișnuit cu asta, căci a crescut într-un oraș mare, unde natura era, în primul rând, ceva folosit pe post de tapet și imagine de fundal pe computer.

În Björnstad toată lumea urăște orașele mari, bineînțeles. O ranchiună permanentă, din cauză că resursele naturale se află în pădure, dar toți banii ajung în altă parte. Uneori, Mirei i se pare că oamenii de aici iubesc clima asta atât de aspră pentru că nu oricine îi face față, pentru că le reamintește de vigoarea și rezistența lor. Prima zicală locală pe care Peter a învățat-o pe Mira a fost: „Urșii se cacă în pădure și toată lumea se cacă pe Björnstad, așa că oamenii pădurii își poartă singuri de grijă!”

Cu unele lucruri s-a obișnuit, pe altele n-o să le înțeleagă niciodată. Bunăoară, cum e posibil ca un oraș în care toată lumea pescuiește să n-aibă niciun restaurant de sushi sau de ce oamenii care se stabilesc într-un loc cu o climă pe care până și animalele sălbatice abia o îndură nu sunt în stare să spună verde în față ce gândesc. În Björnstad, tăcerea-i soră bună cu rușinea. Mira își amintește ce i-a răspuns Peter când l-a întrebat de ce toată lumea de aici pare să-i urască pe cei din orașele mari: „Oamenii din orașele mari n-au rușine de nimic!” Lui Peter îi pasă întotdeauna de ce zice lumea. Când sunt

invitați la cină, se dă de ceasul morții dacă Mira cumpără o sticlă de vin prea scumpă. De-asta nici n-a vrut să se mute într-una dintre vilele luxoase de pe Colina, deși salariul Mirei le-ar fi permis. Au rămas în căsuța din centru din pură politețe. Peter nu s-a lăsat convins nici când Mira a încercat să-l încânte că ar fi „mai mult spațiu pentru vinilurile tale".

Zece ani și Mira încă n-a învățat să trăiască în Björnstad, ci doar să coexiste cu el. Iar tăcerea orașului încă o face să vrea să cumpere o tobă și să mărșăluiască pe străzi, bătând în ea ca la carnaval. Și-atunci dă muzica la maximum. Bate darabana în volan. Cântă cu voce tare și dă din cap cu atâta frenezie, încât își prinde părul în oglinda retrovizoare și mai-mai să iasă de pe șosea.

De ce-i pasă Mirei de hochei? Nu-i pasă! Îi pasă de o persoană căreia îi pasă de hochei. Căci visează la o vară, doar una, în care soțul ei să se poată uita în ochii orașului său fără să-și coboare privirea.

Pieptul lui Sune se coboară și se ridică sub umerii lăsați, în timp ce se îndreaptă spre intrarea în patinoar. Pentru prima oară în viață își simte vârsta. Trupul înaintează greoi, cu mișcări flasce, ca o pungă cu meduze îmbrăcată în trening. Dar, când deschide ușa, îl cuprinde totuși un mare calm, exact ca în fiecare zi. Ăsta-i singurul loc din lume pe care chiar îl înțelege. Așa că încearcă să-și amintească tot ce i-a dat și nu tot ce vrea să-i ia. O viață în slujba hocheiului, ceea ce e mai mult decât pot spune mulți. A fost binecuvântat cu clipe magice și a avut privilegiul de a vedea născându-se două talente de neegalat.

Gură-spartă ăia din orașele mari nu vor pricepe în veci cum e să descoperi un talent cu adevărat mare într-un club foarte mic. E ca și cum ai găsi un cireș înflorit într-o grădină înghețată. Poți să aștepți ani de zile, poate chiar o viață sau mai multe, și tot ar fi un miracol să vezi asta o dată. De două ori ar fi aproape imposibil oriunde, dar nu aici.

Prima oară a fost Peter Andersson. Acum mai bine de patruzeci de ani. Sune, pe vremea aceea antrenor al echipei de seniori proaspăt angajat, l-a văzut la școala de patinaj. Un băiat mititel și costeliv, cu mănuși de căpătat, cu un bețiv pe post de tată și vânătăi pe care toată lumea le observa, dar despre care nimeni nu întreba nimic. Hocheiul l-a văzut atunci când nimeni nu-l băga în seamă. I-a schimbat viața cu o forță colosală. Și, într-o zi, băiatul a crescut și a ridicat un club de la care nu mai aștepta nimeni nimic din pragul falimentului, pe locul doi în clasamentul național. Apoi s-a ridicat el însuși până în Liga Națională de Hochei, un drum imposibil din pădure până la stele, înainte ca soarta să-i răpească, în mod tragic, totul.

Sune a fost cel care l-a sunat pe Peter în Canada, după înmormântare, și i-a spus că clubul are nevoie de un nou director tehnic. Că încă mai exista un club și un oraș care trebuiau salvate. Iar Peter avea nevoie să salveze ceva. Așa s-a mutat familia Andersson înapoi acasă.

A doua oară a fost acum zece ani. Peter și Sune s-au îndepărtat de grupul care căuta un băiat prin pădure, căci Sune a înțeles că trebuie să caute un jucător de hochei, pe când toți ceilalți gândeau că trebuie să găsească un copil obișnuit, dispărut de acasă. Ei au fost cei care l-au găsit pe Kevin pe lac, la răsărit, cu lacrimile înghețate pe obraji și ursul în privire. Peter l-a cărat în brațe până acasă pe băiatul de șapte ani. Sune l-a însoțit în tăcere, trăgând adânc aer în piept. Căci, în miezul iernii, orașul mirosea din nou a flori de cireș.

Când în același an un jucător taciturn de douăzeci și doi de ani din echipa de seniori s-a dat bătut în fața hocheiului, din lipsă de talent și după multe accidentări, Sune l-a oprit în parcare. Căci a văzut un antrenor strălucit acolo unde alții au văzut un jucător ratat. Jucătorul, David pe nume, l-a privit nesigur pe Sune și a șoptit: „Da eu nu-s bun de antrenor…”, însă Sune i-a dat un fluier și i-a zis: „Ăia care se cred în stare n-ajung în veci antrenori buni!” Prima echipă a lui David a fost un grup de băieți de șapte ani, iar unul dintre jucători era Kevin. David le-a zis să câștige. Au câștigat. Și tot câștigă de-atunci.

Acum Kevin are șaptesprezece ani, iar David e antrenorul echipei de juniori. În sezonul următor vor fi amândoi în echipa de seniori. Împreună cu Peter, sunt sfânta treime a succesului: mâinile pe gheață, inima pe banca tehnică și creierul în birou. Iar acum propriile revelații îl vor distruge pe Sune. Peter o să-l concedieze, David o să-i ia locul, iar Kevin le va demonstra tuturor că a fost o decizie bună.

Un bătrân a văzut viitorul. Iar acum viitorul l-a depășit. Deschide ușa patinoarului și lasă zgomotele să-l împresoare.

De ce-i pasă de hochei? Pentru că altfel, viața lui ar fi foarte tăcută.

De ce? Pe Amat nu l-a întrebat nimeni. Hocheiul doare, cere sacrificii supraomenești, fizic, psihic și emoțional. Rupe oase și ligamente și-l obligă să se scoale înainte de răsărit zi de zi. Îi mănâncă tot timpul, îi consumă toată energia. Și-atunci de ce? Pentru că odată, când era mic, a auzit că „nu există foști jucători de hochei” și a înțeles pe loc exact ce înseamnă asta. Amat avea cinci ani, era la școala de patinaj, când antrenorul echipei de seniori a venit să le vorbească. Sune era un bărbat bătrân și gras încă de pe-atunci. L-a privit în ochi pe Amat și i-a zis: „Unii se nasc cu talent, alții nu.

Unii primesc în viață totul de-a gata, alții nu. Dar să nu uitați că, pe gheață, toți sunteți egali. Și mai trebuie să știți un lucru: voința bate întotdeauna norocul!”

Copiilor le vine ușor să îndrăgească orice, dacă li se spune că pot deveni cei mai buni la acel ceva, numai să vrea. Și nimeni nu vrea mai mult decât Amat. Hocheiul a fost o cale de intrare în comunitatea din Björnstad. Iar Amat vrea să devină și una de ieșire.

Fiecare părticică din trup îl doare, fiecare celulă îl roagă să se oprească. Dar Amat se oprește în mantinelă virând brusc, clipește să alunge picăturile de sudoare care îi intră în ochi, strânge crosa mai tare și, luându-și avânt, își înfige patinele în gheață. Repede, cât de repede poate. Iar. Și iar. Și iar.

Totul ajunge ca, după o vreme, să nu ne mai surprindă. E valabil pentru oameni, dar și pentru hochei. Minți strălucite și-au dedicat viața acestui sport, toate teoriile au fost despicate în patru în manuale unul mai gros ca altul, în general, ne e greu să ne imaginăm că ar mai fi idei originale, căci totul a fost gândit, spus și scris de antrenori care mai de care mai sigur de sine. Dar vin și momente, mult mai rare, când gheața încă ne dezvăluie lucruri de nedescris. Lucruri care ne uluiesc. Care schimbă totul. N-ai cum să le prevezi. Dacă vrei să te dedici hocheiului, trebuie să te bazezi pe faptul că, atunci când se întâmplă, o să le recunoști.

Administratorul se îndreaptă spre tribună să pună niște șuruburi noi într-o balustradă veche. Îl vede pe Sune deschizând ușa de la intrare și se miră. Sune nu vine niciodată atât de devreme.

— Te-ai sculat odată cu găinile? râde el.

— Trag tare înainte de fluierul final, zâmbește obosit Sune.

Administratorul încuviințează trist. Da, nu există în orașul ăsta secret mai prost ținut decât concedierea lui Sune. Bătrânul dă să urce scările tribunei spre biroul lui, dar, deodată, se oprește. Administratorul ridică o sprânceană. Sune arată scurt spre băiatul de pe ring. Mijește ochii – vederea nu-i mai e cum era odată.

— Cine-i băiatul?

— Amat. Cincisprezece ani. Din echipa de copii.

— Ce caută aici așa devreme?

— Vine în fiecare dimineață.

Băiatul și-a folosit mănușile, căciula și geaca pe post de marcaje între linii. Patinează cât de rapid poate până ajunge la ele, virează fără să piardă pic de viteză, se oprește brusc și exploziv. Pucul nu părăsește nicio clipă lama crasei. Înainte și înapoi. De cinci ori. De zece ori. Fără ca mișcarea să-și

piardă intensitatea. Apoi șutează. Pucul se oprește în plasa porții, exact în același loc de fiecare dată.

Iar. Și iar. Și iar.

— În fiecare dimineață? L-a pedepsit careva sau ce? murmură Sune.

Administratorul râde.

— Iubește hocheiul, atâta tot! Mai știi sentimentul, bătrâne?

Sune nu răspunde, mormăie ceva privindu-și ceasul și începe să urce scările tribunei. Când ajunge la ultimul rând, se oprește din nou. Încearcă să meargă mai departe, dar inima nu-l ascultă.

L-a văzut pe Amat la școala de patinaj, doar îi urmărește pe toți băieții, încă de mici. Dar atunci nu era atât de limpede ca acum. Hocheiul e un sport care răsplătește efortul repetat. Același exercițiu, aceeași mișcare, până când reacția jucătorului devine instinctivă, viscerală. Pucul nu alunecă doar, mai și saltă, așa că accelerația e mai importantă decât viteza maximă, coordonarea ochi-mână e mai importantă decât forța. Gheața te judecă după abilitatea de a-ți schimba direcția și intenția mai repede decât toți ceilalți jucători, asta îi separă pe jucătorii buni de restul.

Sunt tot mai puține clipele în care sportul ăsta încă ne mai surprinde. Și, când se întâmplă, se întâmplă pe neașteptate, trebuie să avem încredere că o să putem recunoaște momentul. Așa că, atunci când ecoul patinelor tăind gheața ajunge până la el, Sune se oprește, șovăie o clipă înainte să arunce o ultimă privire peste umăr. Îl vede pe băiat întorcându-se, cu crosa în mână, luându-și avânt și pornind din nou cu o viteză fulgerătoare. Își va aminti apoi clipa aceea ca pe una dintre adevăratele binecuvântări ale vieții sale: să vadă pentru a treia oară imposibilul întâmplându-se în Björnstad.

Administratorul se oprește din meșteritul cu șuruburile și ridică privirea. Îl vede pe Sune prăbușindu-se pe un scaun, pe ultimul rând al tribunei. Pare că nu se simte deloc bine. Apoi omul își dă seama că e prima oară când îl vede pe bătrânul antrenor râzând.

Sune răsuflă din greu, cu lacrimi în ochi, căci tot patinoarul miroase a flori de cireș.

De ce ne pasă de sport?

Pentru că ne spune povești.

6.

Amat părăsește patinoarul cu hainele leoarcă de transpirație. De pe ultimul rând al tribunei, Sune îl urmărește cu privirea. Din fericire, băiatul nu-l vede pe antrenorul seniorilor acolo, sus, altfel, de emoție, ar fi căzut cu nasul în gheață.

Sune rămâne pe loc după ce băiatul iese din sală. E bătrân de ceva vreme, dar astăzi o simte mai mult ca oricând. Două lucruri se pricep de minune să nu ne lase să uităm că suntem bătrâni: copiii și sporturile. În hochei ești deja un jucător experimentat la douăzeci și cinci de ani, veteran la treizeci și pensionar la treizeci și cinci. Iar Sune are dublul acestor ani. Și, cum se întâmplă de obicei, cu vârsta, e tot mai scund, mai rotofei, are tot mai mult cap de spălat și tot mai puțin păr de pieptănat, se enervează mai des pe scaunele înguste și pe fermoarele de proastă calitate.

Când ușa se închide în urma lui Amat, Sune încă mai simte mirosul de flori de cireș în nări. Cincisprezece ani... „Doamne Sfinte, ce viitor are-n față!" Sune se rușinează că l-a observat abia acum. Băiatul a avut, în mod evident, o dezvoltare explozivă în timp ce toată lumea era cu ochii pe echipa de juniori. Acum câțiva ani, Sune n-ar fi ratat un asemenea talent. Nu poate da vina doar pe ochii lui bătrâni. Uite că i-a îmbătrânit și inima.

Știe că n-o să mai fie prin preajmă suficient de mult timp cât să apuce să-l antreneze pe băiat, dar speră să nu-i distrugă nimeni talentul tăindu-i avântul. Sau lăsându-l să crească prea repede. Dar știe și că nu contează ce-și dorește el. Când ceilalți o să vadă cât e de bun, o să vrea imediat să stoarcă de la el cât mai multe rezultate posibil. Clubul are nevoie de asta, iar orașul o cere. Sune s-a certat cu conducerea de nenumărate ori din cauza asta și de fiecare dată a pierdut.

Versiunea lungă a motivelor pentru care Sune urmează să fie concediat din Clubul de Hochei Björnstad ar dura zile întregi. Versiunea scurtă constă din două cuvinte: Kevin Erdahl. Sponsorii, comitetul de conducere și președintele i-au cerut lui Sune să-l lase pe junior să joace în echipa de seniori. Sune a refuzat, pentru că, după mintea lui, e nevoie de mai mult decât doar de hormoni ca un băiat să devină bărbat. Hocheiul de seniori cere talent, dar și la fel de multă maturitate, iar Sune a văzut mulți jucători distruși mai degrabă de oportunități ivite prea devreme decât de cele oferite prea târziu. Dar nimeni nu-l mai ascultă.

Oamenii din Björnstad se mândresc cu faptul că nu știu să piardă elegant. Sune știe că, în mare parte, e vina lui. El a fost cel care le-a băgat în cap cuvintele „binele clubului mai presus de toate” fiecărui jucător și fiecărui antrenor încă din prima zi în care au pus piciorul în patinoar. „Binele clubului e mai presus de toate, mai presus de ego”. Iar acum îi folosesc propriile vorbe împotriva lui. Și-ar fi putut păstra slujba dacă îi dădea voie lui Kevin să joace în echipa de seniori și ar vrea tare mult să fie sigur că a făcut bine refuzând. Dar chiar nu mai știe… Poate că sponsorii și conducerea au dreptate – poate că nu mai e decât un catâr bătrân care trage în van.

David e acasă, întins pe podeaua bucătăriei. Are treizeci și doi de ani și părul roșu îi e atât de ciufulit, de zici că încearcă să fugă de pe cap. Când era mic, unii colegi îl necăjeau din cauza părului, alții se prefăceau că se ard când se apropiau de el. N-avea niciun prieten și de-asta avea tot timpul din lume pentru hochei. Alte pasiuni n-a avut în viață și așa a ajuns cel mai bun.

Sudoarea îi picură pe podea, în timp ce face flotări frenetice sub masa din bucătărie. Pe masă computerul e deschis – s-a uitat toată noaptea la înregistrări ale unor meciuri și antrenamente mai vechi. A fi antrenorul echipei de juniori a Clubului de Hochei Björnstad îl face un om ușor de înțeles, dar cu care e imposibil să trăiești. Când iubita se enervează pe el, îi zice că-i genul de om „care se poate simți ofensat și într-o cameră goală”. Poate că-i adevărat – fața lui are o expresie de zici că merge mereu cu vântul în față. Mereu i se spune că-i prea serios. Dar de-asta i se potrivește hocheiul atât de bine. Nimeni din club nu crede că-i posibil să iei hocheiul *prea* în serios.

Meciul de mâine e cel mai important atât din viața juniorilor, cât și a lui David. Un antrenor mai filozof le-ar spune, poate, că astea vor fi ultimele lor șaizeci de minute pe gheață ca juniori, căci cei mai mulți din echipă împlinesc optsprezece ani anul ăsta și vor deveni bărbați, vor trece la seniori. Dar David nu-i filosof, așa că le va spune un singur cuvânt: „Victoria!”

N-are cei mai buni jucători din țară, nici pe departe. Dar sunt cei mai disciplinați și cei mai bine antrenați din punct de vedere tactic. Au jucat împreună toată viața și îl au pe Kevin.

Rar joacă frumos. David crede mai mult în strategie consecventă și defensivă solidă, dar, mai ales, crede în rezultate. Chiar și când conducerea clubului și părinții îl bat la cap „s-o lase mai moale”, să lase juniorii să joace „un hochei mai antrenant”. David nici nu înțelege ce înseamnă „antrenant”, căci, după el, un singur tip de hochei e plicticos: cel în care echipa adversă marchează mai multe goluri. David nu s-a gudurat niciodată pe lângă

nimeni, n-a băgat niciodată în echipă fiul vreunui mare sponsor sau al vreunui director de marketing. Nu face compromisuri. Știe că nu așa îți faci prieteni, dar nu-i pasă. Vrei să te placă lumea? Simplu – urcă pe treapta cea mai de sus a podiumului. Așa că David face tot ce poate ca să ajungă acolo. Și de aceea nu-și privește echipa așa cum o fac toți ceilalți, căci, deși Kevin e cel mai bun jucător, nu-i întotdeauna și cel mai important.

Pe computerul de pe masă se derulează un meci mai vechi din sezon – un adversar se repede la Kevin cu intenția vădită de a-l ataca pe la spate, dar în clipa următoare e întins pe gheață. Un alt jucător din echipa Björnstad, numărul 16, e deasupra lui, cu mănușile și casca deja scoase. O ploaie de pumni se abate asupra adversarului.

Kevin e, poate, starul echipei, dar Benjamin Ovich e inima. Căci Benji e ca David, face tot ce poate. Așa că, de când era mic, antrenorul i-a repetat băiatului același lucru: „N-asculta ce zice lumea, Benji! O să ne iubească atunci când câștigăm!”

Are șaptesprezece ani. Maică-sa îl trezește strigându-l pe numele întreg. Doar ea îi zice așa, Benjamin. În rest, toată lumea îi zice Benji. Mai zăbovește în pat, în cel mai mic dormitor din ultima casă de dinainte de Groapa, până când mama intră pentru a treia sau a patra oară în cameră. Când cuvinte din țara natală se strecoară în îndemnuri, se scoală, căci atunci e groasă treaba. Maică-sa și cele trei surori o dau pe limba cealaltă numai când vor să-și exprime vreo mare indignare ori iubirea eternă, fiindcă țara asta n-are un vocabular suficient de bogat pentru a descrie ce parte netrebnică a vreunui trândav de măgar e Benji uneori sau că-i scump cât zece fântâni cu aur alteori. Maică-sa reușește chiar să bage amândouă chestiile în aceeași propoziție. Din punctul ăsta de vedere, e o limbă remarcabilă.

Mama îl urmărește cu privirea în timp ce se îndepărtează pe bicicletă. Urăște că trebuie să-l trezească înainte să se lumineze de ziuă, dar știe că, dacă pleacă la slujbă fără să-l ușuiască din casă, fiu-su acolo rămâne. E o mamă singură, cu trei fiice și un fiu, dar pentru băiat își face cele mai multe griji pe lume. Un băiat care se gândește prea puțin la viitor și e prea chinuit de trecut – nimic nu-i face inima mai grea unei mame. Micuțul ei Benjamin, de care fetele se îndrăgostesc mult prea ușor. Băiatul cu cel mai frumos chip, cei mai triști ochi și cea mai neîmblânzită inimă pe care au cunoscut-o vreodată. Maică-sa știe, căci s-a măritat cu unul care îi semăna leit și „pe bărbați dintr-ăștia numai belele îi așteaptă”.

În bucătărie, David face cafea. Întotdeauna face mai multă și umple un termos. Cafeaua de la patinoar e atât de proastă, încât ar trebui dat în

judecată pentru agresiune oricine ar încerca să ți-o ofere. Pe computer – un alt meci de anul trecut, în care Kevin e urmărit de un fundaș furios, până când Benji apare brusc, cu toată viteza, și-i trage o crosă în ceafa, trimițându-l cu capul înainte drept în propria bancă. Jumătate din echipa adversă iese ca un iureș pe gheață, gata să se răzbune pe Benji. Benji îi așteaptă deja, fără cască și mănuși și cu pumnii strânși. Arbitrilor le ia zece minute să spargă încăierarea. Între timp, Kevin s-a așezat tăcut pe bancă, calm și teafăr.

Unii încearcă să scuze temperamentul lui Benji spunând că a avut o copilărie grea, că taică-su a murit când el era încă mic și așa mai departe. Dar David nu gândește așa – iubește temperamentul lui Benji. Alții îl numesc „copil-problemă", dar tocmai trăsăturile care, dincolo de gheață, îl fac problematic îl fac special pe teren. Dacă-l trimiți într-o ambuscadă, nu contează dacă-i taie calea șerpi, troli sau toate arătările iadului – Benji aduce pucul înapoi în zona defensivă. Dacă se apropie cineva de Kevin, Benji e în stare să treacă și prin ziduri de beton ca să-l apere. Și asta nu-i ceva care se poate învăța. Toată lumea știe cât e de bun Kevin, toți antrenorii cluburilor de elită din țară au încercat să-l recruteze, iar asta înseamnă că fiecare echipă adversă are minimum un psihopat care vrea să-i facă rău. Așa că David nu suportă să audă că Benji sfârșește prin a se „bate" în aproape fiecare meci. Nu se bate, ci protejează cea mai importantă investiție pe care orașul ăsta a văzut-o vreodată.

Dar David nu mai folosește, bineînțeles, cuvântul ăsta, „investiție", în fața iubitei. Pentru că atunci îl întreabă: „Așa vorbești tu de un băiat de șaptesprezece ani?" David a învățat că n-are niciun rost să mai încerce să explice. Că ori pricepi cum e cu hocheiul, ori nu.

Pe drumul care leagă șirurile de case identice de restul orașului, când nu-l mai vede maică-sa, Benji se oprește și își aprinde un joint. Lasă fumul să-i umple plămânii, simte calmul dulce ridicându-se și coborând în piept. Părul lung și des e țeapăn de ger, dar frigul nu l-a deranjat niciodată pe Benji. Merge cu bicicleta peste tot, indiferent de anotimp. La antrenamente, David îl laudă adesea în fața celorlalți pentru mușchii de la picioare și faptul că-și ține atât de bine echilibrul. Benji nu zice niciodată nimic, căci se gândește că „așa se fac mușchii dacă pedalezi fumat, prin zăpadă de un metru, în fiecare zi" nu-i tocmai răspunsul pe care ar vrea să-l audă antrenorul.

În drum spre cel mai bun prieten al lui, traversează tot Björnstadul: fabrica, cel mai mare angajator al orașului, dar care, de trei ani încoace, „eficientizează resursele de personal", un mod ceva mai elegant de a spune că „dă oamenii afară"; supermarketul, care a băgat în faliment toate

băcăniile mici; strada cu magazine mai mult sau mai puțin dărăpănate și o zonă industrială din ce în ce mai tăcută; magazinul de articole sportive, care are un raion pentru echipamente și accesorii pentru pescuit și vânătoare, unul pentru hochei și cam atât; puțin mai încolo, crâșma Blană de Urs, frecventată de genul acela de bărbați care fac din acel loc destinația perfectă pentru turistul curios în căutare de o bătaie soră cu moartea.

La vest, spre pădure, e un atelier mecanic și, mai adânc printre copaci, e canisa surorii celei mai mari a lui Benji. Crește câini de pază și de vânătoare. Nu se mai cer câini de companie în oraș.

Nu prea are ce să-ți placă pe-aici, în afară de hochei. Pe de altă parte, lui Benji nici nu i-a plăcut prea mult altceva în viață. Trage adânc fumul în piept. Ceilalți băieți îi zic mereu că o să fie dat afară din echipă dacă îl prinde David fumând iarbă, dar Benji râde nepăsător, știind că n-o să se întâmple în veci. Nu pentru că Benji ar fi prea bun ca să fie dat afară, ci pentru că Kevin e prea bun. Kevin e giuvaerul, Benji e polița de asigurare.

Sune se mai uită o dată spre tavanul sălii. La steagurile și tricourile atârnate, amintiri despre niște bărbați pe care, în curând, nu va mai fi nimeni suficient de bătrân să și-i amintească. Lângă ele, un banner ros de vreme, pe care e înscris ceea ce odinioară era mottoul clubului: „Cultură – Valori – Solidaritate”. Sune a fost printre cei care au ajutat să se pună bannerul la vremea aceea, dar nu mai e sigur ce înseamnă. De fapt, uneori se întreabă dacă a știut vreodată.

„Cultură” e un cuvânt ciudat în sport. Toată lumea îl folosește, dar nimeni nu poate să explice ce înseamnă. Tuturor cluburilor le place să vorbească despre cum își făuresc ele o cultură proprie, dar, la rigoare, nimănui nu-i pasă de altceva decât de cultul învingătorului. Sune știe, de bună seamă, că așa-i peste tot în lume, dar într-o comunitate mai mică se vede, poate, mai clar. Iubim învingătorii, deși sunt arareori oameni pe care să-i placi cu ușurință. Sunt, aproape întotdeauna, obsedați de succes, egoiști și nepăsători. Nu contează, îi iertăm. Îi iubim când câștigă.

Bătrânul se ridică greoi, cu spatele înțepenit și inima împietrită, și se îndreaptă spre birou. Închide ușa în urma lui. Și-a împachetat deja lucrurile într-o mică ladă, pe care a așezat-o sub birou. Nu, n-o să facă scandal când e concediat, n-o să dea nicio declarație presei, o să dispară pur și simplu. Așa a fost educat și așa i-a educat pe alții să facă. Clubul mai presus de toate. Întotdeauna.

Nimeni nu pricepe cum de au ajuns cei mai buni prieteni, dar toată lumea a renunțat de mult să mai încerce să-i despartă. Benji sună la ușa vilei mai mari decât jumătate din cartierul în care locuiește el.

Mama lui Kevin deschide, îi zâmbește prietenoasă, dar stresată, cu telefonul la ureche. Undeva, în fundul casei, tatăl lui Kevin măsoară podeaua cu pasul, prins și el într-o discuție animată la telefon. Benji nu i-a văzut niciodată pe toți cei trei membri ai familiei Erdahl împreună, în afara fotografiilor înrămate de pe pereții holului. De obicei unul e în bucătărie, unul în birou, iar Kevin în grădină. Pac, pac, pac, pac, pac! O ușă închisă și o scuză în telefon:

— Da, da, scuze, e fiul meu. Jucătorul de hochei, exact.

În casa asta nimeni nu ridică vocea. Și nimeni nu șoptește. Comunicarea are sentimentele complet amputate. Kevin e, în același timp, cel mai răsfățat și cel mai neglijat copil pe care Benji l-a cunoscut vreodată: frigiderul e plin de caserole cu mâncare conformă planului nutrițional stabilit de club, livrată o dată la trei zile de o firmă de catering. Bucătăria vilei a costat de trei ori mai mult decât casa mamei lui Benji, dar nimeni nu gătește în ea. Camera lui Kevin are tot ce poate visa un băiat de șaptesprezece ani, inclusiv faptul că niciun adult, în afară de femeia de serviciu nu intră acolo. Nimeni din Björnstad n-a băgat mai mulți bani în antrenamentele fiului său, nimeni n-a sponsorizat clubul cu sume mai mari decât tatăl lui Kevin, dar, cu toate astea, dacă ar fi să numere pe degetele de la o mână de câte ori i-a văzut în tribună pe părinții prietenului său, lui Benji tot i-ar mai rămâne vreo două. Benji l-a întrebat o singură dată pe Kevin despre asta, iar băiatul i-a răspuns că părinții lui „nu sunt interesați de hochei”. Atunci Benji a vrut să știe de ce anume sunt interesați. Kevin i-a răspuns: „De succes”. Asta era acum zece ani.

Când Kevin a luat nota cea mai mare din clasă la testul de istorie, a venit acasă și le-a povestit că a răspuns corect la 49 din 50 de întrebări, la care taică-su a întrebat sec: „Și pe care-ai greșit-o?” Perfecțiunea nu e un țel în familia Erdahl, e norma.

Casa e albă și pereții au toate unghiurile drepte, ca într-o reclamă la boloboace. Când nu-l vede nimeni, Benji împinge raftul pentru pantofi vreun centimetru de la locul lui, fără să facă zgomot, strâmbă ușor două fotografii de pe perete și deranjează, ca în treacăt, cu piciorul, franjurile perfect aliniați ai covorului din sufragerie. Când ajunge la ușa care dă spre grădină, o vede pe mama lui Kevin, în reflexia geamului, punând la loc și îndreptând mecanic totul în urma lui, fără să întrerupă o clipă discuția telefonică.

Benji iese în grădină, își ia un scaun, se așază lângă Kevin, închide ochii și ascultă loviturile de puc. Kevin se oprește. Gulerul bluzei e leoarcă de sudoare.

— Ai emoții?

Benji nu deschide ochii.

— Kev, ți-aduci aminte când ai mers cu mine în pădure? Nu mai vânaseși niciodată și țineai pușca aia de parcă ți-era frică să nu te muște.

Kevin oftează din rărunchi.

— Tu chiar nu iei niciodată nimic în serios în viață, zombiu' dracu'?

Rânjetul larg al lui Benji dezvăluie culoarea aproape imperceptibil diferită a unora dintre dinții băiatului. Căci, dacă-l trimiți pe Benji într-o ambuscadă, se întoarce cu pucul, fie și cu prețul unui dinte – al lui sau al altuia.

— Era gata să mă-mpuști în biluțe atunci! Foarte serios!

— Deci n-ai emoții deloc pentru meci?

— Kev, tu și o pușcă în preajma testiculelor mele îmi dați emoții. Hocheiul, nu!

Sunt întrerupți de părinții lui Kevin care își iau la revedere. Tatăl cu tonul unuia care-și ia rămas-bun de la un servitor, iar mama adăugând un „scumpule” timid la sfârșit, ca și cum chiar se străduiește, dar nu prea reușește să nu sune de parcă recită o replică dintr-o piesă îndelung repetată. Ușa de la intrare se închide în urma lor și două mașini se aud pornind. Benji pescuiește un alt joint din buzunarul interior al gecii și îl aprinde.

— Da' ce, *tu* ai emoții, Kev?

— Nu. Nu, nu…

Benji izbucnește în râs. Prietenul lui n-a fost niciodată în stare să-l mintă.

— N-ai, ăăă?

— OK, la dracu', Benji! Mă cac pe mine de frică! Asta vrei s-auzi?

Benji pare că deja a adormit.

— Cât ai fumat azi? îl interoghează Kev.

— Nici pe departe cât ar trebui, mormăie Benji și se ghemuiește pe scaun de parcă are de gând să-l folosească pe post de vizuină ca să hiberneze.

— Știi că trebuie să fim la școală într-o oră?

— Cu atât mai mult.

— Dacă află David, o să te dea afară din e…

— Nu. N-o să mă dea.

Sprijinit în crosă, Kevin îl privește tăcut. Dintre toate lucrurile de pe lume pentru care să-ți invidiezi cel mai bun prieten, Kevin asta ar vrea: abilitatea lui Benji de a i se rupe de tot și de a nu păți nimic. Kevin dă din cap și râde resemnat:

— Nu, n-o să te dea.

Benji adoarme. Kevin se întoarce spre poartă, cu privirea înnegurată. Pac, pac, pac, pac, pac!

Iar. Și iar. Și iar.

În bucătărie, David face ultimele flotări. Apoi își face duș, își pune lucrurile în geantă, ia cheile mașinii și se pregătește să-și înceapă ziua de muncă. Dar ultimul lucru pe care antrenorul de treizeci și doi de ani îl face înainte să plece de-acasă este să pună termosul cu cafea pe măsuța de lângă ușă și să alerge spre baie. Se încuie înăuntru și dă drumul la robinetele de la cadă și chiuvetă la maximum, ca să nu-l audă iubita lui vomitând.

7.

„E doar un joc”. Toți cei care îl practică aud asta când și când. Mulți încearcă să se convingă că e adevărat. Dar tot ce trebuie să știi ca să înțelegi că-i o zicală prostească este că nimeni din orașul ăsta n-ar fi fost la fel dacă n-ar fi existat hocheiul.

Kevin merge întotdeauna la toaletă înainte să plece la școală cu Benji. Nu-i plac toaletele de la școală. Nu pentru că sunt dezgustătoare, ci pentru că îl stresează. Îi dau un sentiment bizar de anxietate, pe care n-a putut niciodată să-l explice cuiva. Nu se poate relaxa decât acasă, înconjurat de faianța exorbitant de scumpă, lângă chiuveta pe cât de elegantă, pe atât de nepractică, cu grijă aleasă de un designer de interioare, care sigur facturează mai mult decât toți meseriașii la un loc. Casa asta e singurul loc din lume în care a învățat să fie singur.

Altfel, peste tot, la club, la școală sau chiar pe drumul dintre ele, merge doar în grup. Întotdeauna în mijlocul lor, cu toată echipa gravitând în jurul lui, în ordinea abilităților pe gheață – cei mai buni aproape de el, ceilalți mai departe. Acasă a învățat atât de devreme să fie singur, încât doar acolo e ceva normal și nu suportă să fie singur în altă parte.

Benji îl așteaptă în fața vilei. Ca întotdeauna. Un băiat cu ceva mai puțină stăpânire de sine decât Kevin l-ar fi îmbrățișat. Dar Kevin dă scurt din cap și murmură:

— Hai!

Maya se îndepărtează atât de repede de mașină, încât Ana e nevoită să fugă ca să țină pasul cu ea. Îi întinde gâfâind Mayei un pahar din plastic:

— Vrei? M-am apucat de dietă cu smoothie-uri!

Maya încetinește și dă din cap:

— Da’ ce-i cu dietele astea? Ce-ai, mă, de-ți urăști atâta papilele gustative? Ce ți-au făcut?

— Du-te, mă, că-s belea de bune! Gustă!

Sceptică, Maya își apropie buzele de marginea paharului. Apucă să ia o jumătate de înghițitură înainte să scuipe tot.

— Are *cocoloașe*!

Ana încuviințează satisfăcută:

— Unt de arahide!

Maya își șterge dezgustată limba cu degetele, de parcă ar fi plină de fire de păr invizibile.

— Ai nevoie de ajutor, Ana. Ajutor specializat!

Mai demult, Björnstad avea mai multe școli, căci erau mai mulți copii. Acum nu mai sunt decât două: una pentru primară și gimnaziu, cealaltă pentru liceu. Toți copiii mănâncă în aceeași cantină. Atât de puțini au rămas.

În parcare, Amat îi prinde din urmă pe Lifa și Zacharias. Sunt în aceeași clasă și-s cei mai buni prieteni încă de la grădiniță. Nu pentru că ar semăna în prea multe, ci pentru că au în comun faptul că nu sunt ca toți ceilalți. În Björnstad, copiii cei mai populari devin căpitani devreme, echipa se formează deja la locul de joacă. Amat, Lifa și Zacharias sunt genul de copii lăsați pe dinafară. Și-atunci au rămas unul cu altul. Lifa vorbește mai puțin decât un copac, Zacharias mai mult decât un post de radio, iar lui Amat îi place, pur și simplu, compania lor. Fac echipă bună ei trei.

— … băi, și-aveam headshot clean de tot! Și-a încercat să se ascundă, lașu'! Ce dracu'! M-asculți, Amat?

Zacharias, îmbrăcat cu aceiași blugi negri, hanorac negru și șapcă neagră pe care parcă le poartă de vreo zece ani, își întrerupe perorația despre nemaipomenita lui victorie de aseară împotriva unui lunetist înarmat până-n dinți, într-un univers virtual. Îl înghiontește ușor pe Amat.

— Ce-i? zice Amat.

— Ai auzit ce-am zis?

Amat cască:

— Da, da, da. Headshot. Ești tare. Mi-e doar foame.

— Te-ai antrenat de dimineață? întreabă Zacharias.

— Da.

— Ești dus cu capu'! Cum să te scoli la ora aia?

Amat zâmbește larg.

— Tu când te-ai culcat, mă?

Zacharias ridică din umeri și își masează degetele mari.

— Pe la patru… cinci, poate.

Amat dă din cap amuzat.

— Păi tu o arzi cu jocurile tale la fel de mult cât mă antrenez eu, Zach. Vedem noi care ajunge profesionist primul!

Zacharias dă să răspundă ceva, dar nu apucă. Capul îi smucește trupul înainte sub greutatea unei palme zdravene. Zacharias, Amat și Lifa știu deja că-i Bobo înainte să se întoarcă. Șapca lui Zacharias aterizează pe jos, însoțită de hohotele de râs ale juniorilor care i-au înconjurat dintr-odată. Zacharias, Amat și Lifa au cincisprezece ani, juniorii sunt doar cu doi ani mai

mari, dar fizic mult mai bine dezvoltați, ai zice că-i o diferență de vreo zece ani între ei. Bobo e cel mai solid, lat cât o ușă de hambar și urât de-ar speria și șobolanii. Îl împinge brutal pe Zacharias cu umărul când trece pe lângă el, iar băiatul se împiedică și cade în genunchi. Bobo hohotește cu prefăcută mirare, iar ceilalți juniori încep și ei să râdă la unison.

— Frumoasă barbă, Zach! Ca-ntr-un raport meteo de vară: averse răzlețe! rânjește Bobo și, înainte ca hohotele juniorilor să se stingă, continuă: Ai și pe coaie? Sau plângi la duș când îți dai seama că-s doar scame de la chiloți și azi? Futu-i, Zach… Auzi, un lucru mă roade și pe mine de mult: Când v-ați tras-o prima oară, tu și Amat și Lifa, ați dat cu zarul care-și pierde primul virginitatea sau cum?

Juniorii se îndreaptă spre intrarea în școală. În treizeci de secunde vor fi și uitat deja totul, dar celor trei băieți le va răsuna multă vreme în urechi râsul lor batjocoritor. Amat vede ura tăcută din ochii lui Zacharias când îl ajută să se ridice. E tot mai multă pe zi ce trece și lui Amat îi e teamă că într-o zi o să explodeze toată ura asta.

Lucruri mari, dar și mici te fac să iubești să fii parte dintr-o echipă. Când Kevin era în școala primară, s-a dus cu taică-su la târgul de Crăciun din Hed. Tatăl avea o întâlnire de afaceri, așa că băiatul s-a dus să se uite la standuri și la decorațiile de Crăciun. S-a rătăcit și a ajuns înapoi la mașină cu cinci minute mai târziu decât trebuia. Taică-su plecase deja. Kevin s-a întors singur în Björnstad, pe jos, în întuneric. Troienele de pe marginea drumului îi ajungeau până la coapse. I-a luat jumătate de noapte să ajungă acasă. A intrat ud și epuizat în casa cufundată în tăcere. Părinții dormeau. Așa a găsit taică-su cu cale să-l învețe importanța de a fi punctual.

Șase luni mai târziu, echipa de hochei era la un meci într-un alt oraș. Patinoarul de acolo era cel mai mare pe care-l văzuse Kevin vreodată și, în drum spre autocar, s-a rătăcit. Trei frați mai mari ai unor jucători din echipa adversă, pe care Kevin tocmai o umilise cu vreo două ore mai devreme, l-au prins și l-au târât într-o toaletă, unde l-au luat la bătaie. Kevin n-o să uite niciodată uluirea din ochii lor când un alt băiat de școală primară a apărut de niciunde și a început să le care o ploaie de pumni și picioare. Benji și Kevin s-au întors la autocar plini de sânge și vânătăi, după mai mult de trei sferturi de oră. David îi aștepta. Le spusese jucătorilor să plece acasă fără el, că o să ia trenul împreună cu Benji și Kevin când se întorc. Dar niciunul n-a vrut să urce în autocar. Nu erau suficient de mari să știe tabla înmulțirii, dar știau că o echipă nu-i o echipă dacă nu te poți bizui unul pe altul. Iar ăsta e un lucru deopotrivă mare și mic – să știi că există și oameni care nu te vor abandona niciodată.

Kevin și Benji sunt singuri când intră în școală, dar se mișcă magnetic pe coridoare. Bobo și ceilalți juniori li se alătură imediat și, din zece pași, sunt un grup de douăsprezece persoane. Kevin și Benji nici nu clipesc, căci așa e de când se știu. Greu de zis ce îi atrage, în general, atenția lui Kevin. De obicei, în ziua de dinaintea unui meci, nimic pe lume nu-l poate distrage. Dar, când trece pe lângă un șir de dulăpioare, ochii lui îi întâlnesc pe ai ei. Intră, fără să vrea, în Benji. Prietenul îl înjură, dar Kevin nu-l aude.

Maya și-a pus geanta în dulap. Când se întoarce și întâlnește privirea lui Kevin, trântește ușa cu putere, atât de repede, încât își prinde degetele. Totul se termină într-o clipă, coridorul se umple de lume, iar Kevin dispare în mulțime. Dar prietenii pe care-i ai la cincisprezece ani nu lasă să le scape un asemenea moment, bineînțeles.

— Aaa… brusc și dintr-odată te interesează hocheiul, da? o tachinează Ana.

Maya își frânge rușinată degetele.

— Ia mai taci! Ce dracu'…

Apoi zâmbește mânzește.

— Și ce, dacă nu-mi place untul de arahide nu-nseamnă că nu-mi plac nici… arahidele.

Ana izbucnește în râs, împroșcându-și dulapul cu smoothie.

— OK, marfa! Da' dacă tu vorbești cu Kevin, atunci să mă prezinți și pe mine lui Benji. Că-i așa… mmm… îmi vine să-l mănânc. Ca pe… unt.

Maya ridică dezgustată din sprâncene, își încuie dulapul și dă să plece. Ana își aruncă iritată brațele în aer.

— Ce? Adică *TU* poți să zici chestii dintr-astea și eu nu?

*

— Știți că nu-s glumele lui, nu? N-are atâta creier! Le fură de pe net, mormăie Zacharias scuturându-și umilit zăpada de pe haine.

Lifa îi ridică șapca și i-o curăță. Amat îi întinde mâna, încercând să-și calmeze prietenul:

— Știu că-l urăști pe Bobo, da la anu' o să fim juniori… O să fie mai bine.

Zacharias nu răspunde. Lifa îl fulgeră cu privirea pe Amat, un soi de mânie resemnată. Lifa s-a lăsat de hochei încă de când erau mici. Jucătorii mai mari îi spuneau tot timpul că trebuie să învețe „să țină la glumele de vestiar", ceea ce s-a dovedit a fi un argument foarte eficient, căci, atunci când Lifa a renunțat la sport, au putut da vina fix pe asta: „În hochei trebuie să fii în stare să ții la glume". Dacă părinții lui Zacharias n-ar fi iubit atât de mult hocheiul, probabil că s-ar fi lăsat și el. Dacă Amat n-ar fi fost atât de bun, poate că nici el n-ar fi avut puterea să continue.

— O să fie mai bine când suntem juniori! repetă Amat.

Zacharias nu zice nimic. Știe prea bine că n-o să fie primit în echipa de juniori și că-i ultimul lui an ca jucător de hochei. Numai Amat nu pricepe că, în curând, va fi nevoit să-și lase în urmă cel mai bun prieten.

Dar tăcerea prietenului nu-l îngrijorează pe Amat. Deschide ușa școlii, dă colțul coridorului și, dintr-odată, nu mai aude decât un freamăt surd în urechi. Nu mai are ochi decât pentru ea.

— Salut, Maya! izbucnește el puțin cam tare.

Maya se întoarce scurt, ia act de prezența lui și cam atât. Când ai cincisprezece ani, nu există privire mai dureroasă.

— Salut, Amat, răspunde ea sec și pleacă înainte să termine de spus numele băiatului.

Amat rămâne pe loc, evitând privirile lui Lifa și Zacharias, căci știe că nu se vor abține să râdă de el.

— Saluuuuuut, Maaaaaaya… îl imită Zacharias, iar Lifa pufnește în râs, scăpând muci pe tricou.

— *Fuck off,* Zach! mormăie Amat.

— *Sorry, sorry,* da' ești așa din școala primară și-am fost bun cu tine primii *opt* ani de când ești în limbă după ea, da' de-acu înainte o să fac mișto de tine! râde Zacharias.

Amat se îndreaptă spre dulapul lui, cu inima ca de plumb. O iubește pe fata asta mai mult decât iubește patinajul.

8.

E doar un joc. Influențează doar lucruri mici, neînsemnate – cine e validat, cine e ascultat. Îi face pe unii staruri și pe alții spectatori. Împarte puterea și trasează limitele. Doar atât.

Atât.

Ajuns la patinoar, David se duce direct în biroul lui, cel mai mic, în capătul coridorului. Închide ușa și pornește computerul, studiază iar fragmente de meciuri ale echipei cu care se vor confrunta mâine. E o echipă remarcabilă, o mașinărie înfricoșătoare, cu jucători unul și unul. Numai Kevin se poate măsura cu ei. O să fie nevoie de un efort colectiv uriaș ca să aibă vreo șansă în fața lor, dar David știe deja că fiecare jucător o să-și dea viața pe gheață dacă e nevoie. Așa că nu de-asta îi vine să vomite. Ci din cauza a ceea ce nu are în echipă. Viteză.

De câțiva ani, atacanții echipei sunt Kevin, Benji și un al treilea jucător pe nume William Lyt. Kevin e un geniu, iar Benji e un luptător. Dar William e încet. E masiv, puternic și pasează destul de bine, așa că David a găsit soluții tactice, în jocurile contra echipelor mai slabe, prin care să ascundă neajunsurile lui Lyt. Însă echipa de mâine e suficient de bună să-l anihileze pe Kevin, dacă n-are un ajutor suficient de rapid care să-i deschidă spațiu de joc.

David își masează tâmplele. Se vede în reflexia ecranului – părul roșu ciufulit, ochii obosiți. Se ridică și se duce la toaletă. Vomită din nou.

Într-un birou ceva mai mare, la vreo două uși mai încolo, pe același coridor, Sune e și el în fața computerului. Se uită la aceleași înregistrări din meciuri ca și David. Încontinuu. Cândva vedeau aceleași lucruri pe gheață, aveau aceleași păreri. Apoi, cu trecerea anilor, David s-a maturizat, a devenit mai ambițios, iar Sune mai bătrân și mai încăpățânat. Acum se ceartă din orice. Când David susține că încăierările pe gheață ar trebui permise, fiindcă „ar fi mai puține accidentări dacă jucătorii ar ști că încasează caftească când joacă prost”, Sune i-o întoarce că-i „ca și cum ai zice c-ar fi mai puține accidente de circulație dacă interzici asigurările auto, că atunci oamenii ar avea mai multă grijă de mașini”. Când David vrea ca juniorii „să bage mai tare”, Sune vorbește despre „calitate, nu cantitate”. Când David zice „sus”, Sune țipă „jos”. Când alte asociații sportive au propus ca echipele de copii să nu mai numere golurile și punctele și să nu mai fie tabele de scor în

meciurile cu jucători până în doisprezece ani, Sune a fost de acord că ar fi „rezonabil”, iar David a zis că „ăsta-i comunism”. David zice că Sune ar trebui să-l lase în pace să-și facă treaba, iar Sune spune că David n-a înțeles *care* e treaba lui. Sunt ca doi soldați, fiecare prins în tranșeea lui săpată mult prea adânc ca să se mai poată vedea unul pe altul.

Sune se lasă pe speteaza scaunului, își freacă pleoapele și scaunul scârțâie sub greutatea lui când oftează. Ar vrea să-i poată explica lui David cât de singuratică e slujba de antrenor al echipei de seniori, cât de paralizant de apăsătoare poate fi responsabilitatea. Cât de atent trebuie să fii să nu pierzi imaginea de ansamblu, să fii în stare să te adaptezi, să te schimbi. Dar David e tânăr, bătăios, nu-i dispus să asculte și să înțeleagă.

Sune închide ochii și înjură în gând. Ce-a ajuns? Unul dintre cele mai grele lucruri la bătrânețe e să admiți greșeli care nu mai pot fi îndreptate. Ceea ce este îngrozitor în a avea putere asupra vieților altora e că uneori greșești.

Sune a refuzat întotdeauna să mute jucători mici în echipele de vârstă mai mare. Bătrânul e de principiul că orice om se dezvoltă în compania celor de-o vârstă cu el, că șansele oferite prea devreme înăbușă talentul. Dar acum, când stă singur în birou uitându-se la fragmentele de meciuri, trebuie să recunoască același lucru ca și David. Ceva ce aproape nimeni altcineva n-ar înțelege: fără viteză, echipa de juniori o să moară mâine.

Așa că până și Sune trebuie să se întrebe: Ce valoare are principiul dacă pierzi?

Björnstad e un oraș suficient de mic ca aproape toată lumea să știe pe toată lumea, dar, în același timp, suficient de mare ca să fie plin de oameni pe care nu-i observă nimeni. Robban Holts are patruzeci și ceva de ani. Își scarpină barba, care a început să încărunțească, și își strânge mai bine în jurul gâtului gulerul gecii militare vechi. Când vântul bate dinspre lac, pe vremea asta, e ca și cum ți-ar sfâșia fața gheare de stafie. Traversează ca și cum ar avea treburi importante, încercând să se convingă singur că nimeni n-o să-și dea seama că tot ce face e să aștepte să se deschidă crâșma.

Vede acoperișul patinoarului. Ca toată lumea din oraș, de când juniorii au câștigat sferturile de finală, vorbește încontinuu de meciul lor de mâine. Doar că acum nu prea mai are cu cine să vorbească de când fabrica l-a concediat, pe el și pe alți nouă. Poate că nu-i păsa nimănui de poveștile lui nici înainte, dar el abia acum și-a dat seama.

Se uită la ceas. Încă o oră până se deschide Blană de Urs. Se preface că n-are nicio importanță. Își ține mâinile în buzunar când intră în supermarket, ca să nu se vadă că-i tremură. Pune în coș câteva lucruri, deși nici nu-i trebuie, nici nu și le permite și, la sfârșit, câteva beri slab alcoolizate, ca și

cum și-a adus aminte în ultima clipă – „A, și niște bere, da, că nu strică s-ai pe-acasă”. Intră apoi în micul magazin de feronerie și cere voie să folosească toaleta. Golește berile. Iese și discută cu vânzătorul, cerând un anumit tip de șuruburi, care îi trebuie musai pentru o mobilă inexistentă. Iese din nou pe stradă, se uită spre acoperișul patinoarului. Cândva, el, Robban Holts, era regele ringului. Cândva era un talent mai mare decât Kevin Erdahl. Cândva era mai bun decât Peter Andersson.

Peter întoarce în parcare și iese din nou pe șosea, bătând darabana pe volan. Acum că nu mai sunt copiii în mașină, devine din nou conștient de propriul puls. „E doar un meci de juniori. E doar un meci. Un meci!” Repetă încontinuu mantra, dar emoțiile îl sugrumă. Plămânii parcă trag oxigen prin orbitele ochilor. Hocheiul e un sport simplu – când voința de a câștiga e mai mare decât frica de a pierde, atunci ai o șansă. Nimeni nu câștigă când îi e frică.

Speră că juniorii sunt prea tineri să se teamă, prea naivi să înțeleagă câte lucruri sunt, de fapt, în joc. Căci publicul de hochei n-are nuanțe – ori rai, ori iad. Din tribună, lumea te privește ca pe un geniu sau ca pe un gunoi, nu există cale de mijloc. Un ofsaid nu-i nimic discutabil, orice atac cu corpul între jucători ori e făcut conform regulamentului, ori merită suspendare pe viață. La douăzeci de ani, când Peter era căpitan de echipă și s-a întors acasă în Björnstad, după ce aproape au câștigat finala națională, vocea lui taică-su l-a întâmpinat din bucătărie*: „Aproape?* Nu poți să *aproape* te sui într-o barcă, ce dracu’! Ori ești în barcă, ori ba! Și când toată lumea-i deja în apă, nu-i pasă nimănui că tu ai căzut ultimul în baltă!”

Când Peter a primit contract cu Liga Națională de Hochei din Canada, taică-su i-a zis, înainte să plece, să nu cumva să creadă că a ajuns „cineva”. Poate că bătrânul n-a vrut să sune atât de dur, poate că voia doar să-i spună că modestia și strădania îl puteau duce pe fiu-su la fel de departe acolo cum îl duseseră aici. Poate că băutura i-a înăsprit vorbele. Poate că Peter n-a vrut să trântească ușa după el la plecare. Nu mai contează. Un tânăr a plecat în tăcere din Björnstad și, când s-a întors acasă, a fost prea târziu pentru cuvinte. Nu poți să privești o piatră de mormânt în ochi și să-i ceri iertare.

Peter își amintește cum, când s-a întors, a rătăcit singur pe toate străduțele unde a crescut și cum oamenii pe care îi știa de-o viață se uitau ciudat la el. Își aduce aminte cum lumea amuțea când intra el într-o încăpere – la început se uita tot timpul speriat la ceas, temându-se că a întârziat la ședințe. Își amintește cât de ușurat s-a simțit când au încetat să-l mai privească așa, ca pe un star, și au început să-l vadă drept directorul tehnic al clubului. Pe urmă, când clubul a continuat să tot coboare în clasamentul

național și oamenii i-au spus ce gândesc cu adevărat, Peter a descoperit că o parte din el încă își dorea ca orașul să se uite la el ca la un star. Căci publicul de hochei n-are nuanțe.

Și-atunci, de ce continuă? Pentru că nu s-a gândit niciodată care ar fi alternativă. Multora le e greu să-și aducă aminte de ce iubesc sportul ăsta, dar pentru Peter e simplu. Motivul cel mai puternic pentru dragostea față de hochei, din prima clipă în care și-a pus patinele în picioare, a fost tăcerea. Tot ce era dincolo de ring – frigul, întunericul, faptul că maică-sa era bolnavă, iar taică-su era mereu beat când ajungea acasă – amuțea în capul lui când ieșea pe gheață. Avea patru ani când a început, dar hocheiul i-a zis din prima că o să-i ceară devotament total. Și, pentru asta, l-a iubit. Și încă îl iubește.

Un bărbat de aceeași vârstă cu Peter, dar care arată cu cincisprezece ani mai în vârstă, îl vede trecând cu mașina, își strânge mai bine haina militară pe trup și se scarpină în barbă. Când aveau șaptesprezece ani, un singur om din tot Björnstadul credea că Peter era mai talentat decât Robban. „Talentul? E ca atunci când dai drumul la două baloane: interesant nu-i care se ridică mai repede, ci care are sfoara mai lungă”, obișnuia să zică tartorul ăla bătrân de Sune. Și a avut dreptate. Conducerea și sponsorii l-au obligat pe Sune să-l transfere pe Robban în echipa de seniori, deși antrenorul a insistat că băiatul nu era pregătit psihologic. Odată ajuns în meciurile de seniori, Robban era tot timpul atacat grosolan, accidentat, și a prins frică, preferând să trimită pucul în mantinelă pentru tot restul sezonului decât să mai riște să încaseze lovituri. Prima dată când publicul l-a huiduit, Robban s-a dus acasă și a plâns. A doua oară s-a dus acasă și a băut.

La optsprezece ani juca mai prost decât la șaptesprezece, iar între timp Peter devenise mai bun decât orice jucător pe care orașul lor îl văzuse vreodată. Când lui Peter i s-a oferit șansa de a trece la seniori, era pregătit. Robban ezita de câte ori ieșea pe ring. Pe Peter nu-l speria nimic. A ajuns în Liga Națională de Hochei în anul în care Robban a început să lucreze la fabrică. În hochei nu există „aproape”. Un jucător și-a văzut visul împlinit, iar celălalt bate pasul pe loc în zăpadă, așteptând să se deschidă barul.

Sunt cinci trepte până jos, la intrarea în crâșmă. Dar de acolo nu se mai vede acoperișul patinoarului.

Sune îl aude pe David ieșind din birou. Așteaptă până când ușa toaletei se deschide și se închide, apoi scrie cinci cuvinte pe un post-it galben și se ridică. Intră în biroul lui David și lipește hârtia de ecranul computerului. Sune nu e credincios, dar, în momentul acela, se roagă la toate puterile

cerești să nu facă o greșeală. Se roagă ca acele cinci cuvinte de pe hârtie să nu distrugă viața unui alt băiat.

Preț de-o clipă se gândește să-l aștepte pe David, să-l privească în ochi și să-i spună adevărul: „Sper că n-o să încetezi niciodată să te războiești cu noi, David! Sper că n-o să încetezi niciodată să ne dai dracului! Că așa ai ajuns cel mai bun!” Dar se duce înapoi în biroul lui și închide ușa după el. Sportul dă naștere unor bărbați complecși, suficient de mândri să refuze să-și recunoască greșelile, dar și îndeajuns de modești cât să pună binele clubului mai presus de orice.

Când David se întoarce de la toaletă, găsește cinci cuvinte pe o bucată de hârtie: „Amat. Echipa de copii. Repede!!!”

E doar un joc. Nu poate să schimbe decât vieți.

9.

Orice adult are zile când se simte complet secătuit. Când nu mai știm pentru ce ne luptăm așa amarnic tot timpul, când realitatea și viața de zi cu zi ne copleșesc și ne gândim cât o să ne mai țină puterile. Partea bună e că putem să îndurăm starea asta mai multe zile în șir decât credem că am fi în stare. Partea proastă e că nu știm niciodată exact cât de multe.

Când familia doarme, Mira încă merge prin casă și îi numără. Maică-sa făcea la fel cu copiii ei, Mira și cei cinci frați și surori, îi număra în fiecare seară. Zicea mereu că nu pricepe cum e să ai copii și să nu faci asta, cum să trăiești fără să-ți fie permanent teamă să nu-i pierzi. „Unu, doi, trei, patru, cinci, șase”, o auzea Mira șoptind prin casă și fiecare copil adormea liniștit, știind că mama i-a văzut și i-a numărat. E una dintre cele mai frumoase amintiri din copilărie.

Mira e în drum spre orașul mare, de dincolo de pădure și de micuțul Björnstad. Naveta asta îi ia mai mult timp decât ar suporta orice om normal, dar Mirei i se pare surprinzător de scurt, cu toate că are senzația că a traversat tot Universul când se dă jos din mașină. Deși orașul mare e mult mai mic decât capitala în care s-a născut Mira, e totuși o altă lume aici decât cea din inima pădurii. O lume mai mare. Cu colegi care să o stimuleze, cu care să discute literatură, politică și artă, cu adversari pe care să-i studieze și cu care să se lupte.

Mirei i se spune adesea că-i ciudat că una ca ea, care nu înțelege hocheiul, s-a măritat cu un jucător de hochei. Însă nu-i tocmai adevărat. Antrenamentele nu le înțelege, dar meciurile i se par cât se poate de logice. Adrenalina, dorința soră cu frica, avântul spre abisuri peste care plutești sau care te înghit – Mira înțelege toate astea. Le trăiește și ea în sala de judecată, în negocieri, căci dreptul e un altfel de joc, cu alte reguli, și ori ești o persoană competitivă, ori nu-l poți practica. Cum se zice în Björnstad: „Unii au ursul în ei!”

Poate că de-asta Mira, care până la nouăsprezece ani n-a locuit într-un oraș cu mai puțin de un milion de locuitori, a putut să-și facă un cămin printre locuitorii pădurii. Pentru că înțelege dragostea lor pentru luptă, o împărtășește. Știe că partea bizară în lupta de a reuși – și numai Dumnezeu știe cât s-a străduit Mira în toată perioada facultății, printre copii de bani gata care n-au fost nevoiți să spele vasele în restaurantul familiei seara –

este că lupta nu încetează niciodată. Frica de a nu cădea din vârf nu dispare niciodată, căci e de ajuns să închizi ochii și simți febra musculară și durerea tuturor pașilor care te-au împins spre culmi.

Pe Peter îl doare deja stomacul, înainte să intre în biroul președintelui. E dezordine peste tot – fotografii vechi, cupe aruncate unele peste altele, câteva sticle cu băuturi scumpe pe o măsuță într-un colț, crose de golf și un dulap pe jumătate deschis, în care se zăresc un costum și câteva cămăși de schimb. O să fie nevoie de ele, căci așezat la masa de scris, președintele mănâncă un sandviș cam cum ar mânca un ciobănesc german un balon plin cu maioneză. Peter încearcă să se abțină să șteargă și masa, și pe președinte cu șervețele. Reușește să nu se atingă de președinte măcar.

— Poți să-nchizi ușa, te rog? molfăie bărbatul.

Peter trage adânc aer în piept și simte cum i se strâng mațele ghem. Știe că tot orașul îl crede naiv, că nu înțelege care-i miza. Dar el e doar un mare optimist. Acum însă închide ușa și își pierde orice speranță.

— Îl punem pe David antrenor la seniori, spune președintele cu vocea unuia care citește instrucțiuni despre cum să nu fii diplomat.

Peter încuviințează cu amărăciune. Președintele mătură cu palma firimiturile de pe cravată.

— Toată lumea știe cât de apropiați sunteți… tu și Sune, adaugă el în loc de scuze.

Peter tace. Președintele își șterge degetele pe pantaloni.

— Nu te mai uita așa la mine, ce dracu', de parcă ți-am vândut câinele unui restaurant chinezesc. Trebuie să punem binele clubului înainte de toate, Peter!

Peter se uită în podea. E un bun coechipier, așa se descrie singur, iar la asta se ajunge înțelegându-ți întotdeauna rolul și limitările. O să fie nevoit să-și repete asta de mai multe ori azi, să-și oblige creierul să conducă inima. Sune a fost cel care l-a convins să ia slujba de director tehnic, iar ușa lui a fost întotdeauna deschisă pentru Peter când rolul i se părea prea greu.

— Cu tot respectul cuvenit, știi că nu sunt de acord cu decizia. Nu cred că David e pregătit, zice el încet.

Evită privirea președintelui, se uită pe pereți, de parcă ar căuta ceva. Întotdeauna evită să se uite în ochii cuiva când discuția e neplăcută. Mira îi zice mereu că, de îndată ce nimerește în mijlocul celui mai mic conflict, se apucă să împuște „porumbei de lut imaginari". Nu-i în stare nici să ceară restul corect la magazin fără să-l treacă sudori reci și să simtă că tot ce vrea e să se ghemuiască în poziție fetală. Pe peretele din spatele președintelui sunt tablouri și fanioane. Pe unul dintre ele, ponosit și decolorat, scrie

„Cultură – Valori – Solidaritate”. Peter ar vrea să-l întrebe ce crede el că mai înseamnă mottoul ăsta acum, când vor să-l concedieze pe omul care a pus acele trei cuvinte la temelia a tot ceea ce a construit. Dar tace. Președintele ridică enervat brațele în aer.

— Știm că David îi ține din scurt, dar obține rezultate. Iar sponsorii au investit mult… La dracu’, Peter, ne-au salvat de la faliment! Acum avem șansa să clădim ceva mare în câțiva ani, cu produse doar din echipa de juniori.

Peter îl privește în ochi pentru prima oară și spune printre dinți:

— Scopul nostru nu e s-avem „produse”. Că nu suntem fabrică. Noi educăm oameni aici. Băieții ăștia sunt din carne și oase, nu-s planuri de producție și de marketing. Divizia de tineret nu-i o linie de asamblare, oricât le-ar plăcea sponsorilor să creadă…

Își mușcă buza la sânge și se oprește. Președintele își scarpină barba scurtă. Amândoi par foarte obosiți. Peter își înfige din nou privirea în podea.

— Sune zice că David îi presează prea tare pe juniori. Mi-e frică de ce s-ar putea întâmpla dacă are dreptate, murmură el.

Președintele zâmbește:

— Știi ce se-ntâmplă când expui cărbunele la presiune extremă, Peter? Devine diamant!

Familia Andersson nu joacă niciodată Monopoly. Nu pentru că nu vor părinții, ci pentru că refuză copiii. Ultima dată când au încercat, s-a terminat cu Mira ținând placa de joc pe jumătate deasupra focului din cămin și amenințând că-i dă drumul dacă Peter nu recunoaște că a trișat. Părinții lor sunt atât de competitivi, încât Maya și Leo pur și simplu refuză să joace. Orice. Leo iubește hocheiul pentru că îi place să fie parte dintr-o echipă, dar ar fi la fel de fericit ca fundaș sau ca responsabil cu echipamentul. Maya a ales chitara pentru că nu există competiții de chitară, deși maică-sa a încercat din răsputeri să afle dacă nu cumva există și așa ceva. Ultima amintire a Mayei despre un concurs sportiv este de când a pierdut un meci de tenis de masă, când avea șase ani, fiindcă o altă fetiță a intrat în ea din greșeală și a căzut. Persoana care trebuia să împartă medaliile s-a ascuns într-o debara să n-o găsească Mira. Maya a trebuit să-și consoleze mama tot drumul până acasă. După asta le-a zis că vrea un instrument.

Nimic nu a făcut-o pe Mira mai mândră și mai invidioasă decât s-o audă pe fiică-sa dând drumul amplificatorului în garaj și cântând David Bowie la chitară, cu Peter la tobe. Îl iubește și îl urăște pe Peter pentru că are simțul ritmului și a putut să învețe să bată la tobe. Pentru că-i poate fi Mayei atât de aproape în dragostea ei pentru o artă.

Piatra de pe inimă apasă prea greu ca Peter să se poată ridica de pe scaun. Președintele încearcă să pară stăpân pe sine atunci când zice:

— Comitetul de conducere vrea ca tu să-l înștiințezi pe Sune și să dai declarațiile de presă și interviurile. E important s-arătăm că-i o decizie comună, că suntem uniți.

Peter își freacă pleoapele cu încheieturile degetelor.

— Când?

— Imediat după finala juniorilor.

Peter ridică uluit privirea.

— Vrei să spui semifinala? Mâine?

Președintele dă calm din cap că nu.

— Dacă pierd semifinala, nu-l punem pe David la seniori. Comitetul o să angajeze pe altcineva și-atunci o să mai avem nevoie de Sune vreo două săptămâni.

Lui Peter îi fuge pământul de sub picioare.

— Glumești? Vreți să-l concediați pe Sune și să angajați pe cineva din *afară*?

Capul președintelui se mișcă din nou dintr-o parte în cealaltă. Deschide o pungută, își îndeasă în gură o mână de chipsuri, apoi își șterge sarea de pe mâini pe sacou.

— Dragă Peter, nu fi naiv! Dacă juniorii câștigă semifinala, o s-avem parte de-o atenție cum nu s-a mai pomenit! Sponsorii, prefectura, toată lumea o să vrea să pună umărul! Dar clubul nu-i interesat de jumătăți de măsură, de „aproape”… Uită-te la noi! Uită-te la clubul ăsta!

Președintele dă din mâini agitat, dar continuă pe același ton placid, împroșcând o ploaie de firimituri în jur:

— Nu fi ipocrit, Peter! Nu de-asta îți petreci tot timpul la club, pentru un „aproape”! Nu te-ai făcut director tehnic pentru un „aproape”! Nu-i pasă nimănui dacă băieții s-au luptat din răsputeri, toată lumea își va aduce aminte doar ce scrie pe tabelă. David n-are experiență deloc ca antrenor de seniori, dar putem fi îngăduitori dacă juniorii câștigă. Dacă nu câștigă… Dumnezeu cu mila… știi și tu care-s regulile! Ori ești câștigător, ori ești un nimeni care a fost și el p-acolo!

Se uită unul la celălalt – președintele și directorul tehnic. Nu mai zic niciunul, nici celălalt nimic, pentru că amândoi știu: dacă Peter nu respectă voința comitetului de conducere și a sponsorilor, poate fi și el înlocuit. Binele clubului mai presus de toate. Întotdeauna.

Cei patru membri ai familiei sunt atât de diferiți. Chiar dacă nu le mai amintește că Peter, de fapt, chiar a *recunoscut* că a trișat la Monopoly, Mira

încă se mai gândește la tabla de Monopoly când și când și… îi e rușine. Din clipa în care a devenit mamă simte că e un părinte prost. Din orice. Pentru că nu-i înțelegătoare, pentru că n-are răbdare, că nu știe tot, că nu face pachete pentru prânz mai bune, pentru că încă vrea să mai facă și alte lucruri în viață decât doar să fie mamă. Le aude mereu pe alte femei din Björnstad șușotind pe la spate: „Lucrează cu normă *întreagă*, îți dai seama?" Oricât ar vrea să ignore vorbe ca astea, unele rămân.

E o ușurare să ajungă la serviciu, îi e rușine să recunoască asta în sine. Dar știe că e bună în ce face și acolo nu se simte niciodată ca un părinte. Chiar și în zilele frumoase, în scurtele momente fantastice când sunt în vacanță, iar Peter și copiii fac zarvă pe o plajă și toată lumea râde fericită, Mira se simte falsă. Ca și cum nu merită clipele acelea, ca și cum arată lumii o fotografie perfect retușată.

Poate că munca ei e într-adevăr solicitantă, grea, dar e necomplicată și logică. A fi părinte nu-i niciodată așa. La serviciu, dacă face totul cum trebuie, atunci totul merge, de cele mai multe ori, conform planului. Ca mamă, nu contează dacă face totul corect pe lume: tot se poate întâmpla ce-i mai îngrozitor posibil.

O lecție grea pentru Peter, când a devenit director tehnic, a fost că a trebuit să se obișnuiască rapid cu faptul că lumea e nemulțumită de el tot timpul. Și asta e foarte greu de acceptat pentru cineva dornic să le facă tuturor pe plac. Sune a fost cel care l-a îndemnat să nu-i fie teamă, spunându-i că talentul lui de a face compromisuri îl va duce departe și că îl vede capabil să asculte și să decidă cu creierul, nu cu inima.

Poate că Sune nu se gândea la propria-i concediere când i-a zis asta. Poate că, îmbătrânind, și-a schimbat părerea. Poate că Peter însuși s-a schimbat. Nu știe… Iese din biroul președintelui, închide ușa după el și își lipește, deznădăjduit, fruntea de peretele coridorului. Știe regulile, toată lumea le știe. Ori ești un club aparte, ori ești unul ca toate celelalte.

Dar asta nu-l ajută cu nimic acum. Tot ce știe e că dezamăgește oameni. Tot timpul.

Pe un colț al biroului Mirei e o colecție de fotografii de familie, tot mai înghesuite. Când își lasă jos servieta, ochii i se opresc pe una dintre ele – ei doi, în ziua în care s-au mutat în Canada, după ce Peter primise contractul cu LNH. Chipul obosit i se reflectă în sticla ramei. Începe să râdă. Doamne, ce tineri erau! Ea tocmai terminase Facultatea de Drept și era gravidă, iar el urma să ajungă superstar. Ce simplu era totul, atunci și acolo, în acele

săptămâni magice. Imaginea răsfrântă în oglindă nu mai zâmbește când Mira își amintește cât de repede s-au stins zâmbetele din fotografie.

Peter și-a rupt piciorul în prima tabără de cantonament. Când s-a întors pe gheață, a trebuit să se zbată mult prin echipele „pepinieră” ca să ajungă din nou în Liga Națională. Apoi și-a rupt iar piciorul. După doar patru meciuri de ligă. I-a luat doi ani să se întoarcă. La șase minute după începerea celui de-al cincilea meci, a căzut și a rămas întins. Mira a început să țipe. Ea, care își jurase în copilărie să nu-și dedice viața niciunui bărbat, a lăsat totul și a petrecut cu el nenumărate ore de recuperare, gimnastică medicală, vizite la specialiști. Atâta talent, atâta strădanie și, în cele din urmă, n-au mai rămas decât lacrimi și amărăciune în omul cu o inimă care voia mult mai mult decât corpul putea. Își amintește când medicul i-a spus ei – pentru că nimeni n-avea curaj să-i spună lui direct – că Peter n-o să mai poată juca niciodată la nivel profesionist.

La vremea aceea aveau un băiețel, iar o fetiță era pe drum. Mira hotărâse deja că o s-o cheme Maya. Preț de câteva luni, copiii ei au avut un tată care era acolo fără să fie prezent. Nu există foști jucători de hochei, pentru că nu mai au niciodată aceeași temperatură ca noi ceilalți. E ca și cum ai încerca să reabilitezi soldați întorși din război: rătăcesc fără rost de colo colo, când n-au pentru ce sau cu cine se lupta. Existența lui Peter era împărțită în orare, planificări, autocare și vestiar. Programe de antrenament, ore fixe de masă, ba chiar și de somn. Unul dintre cele mai cumplite concepte pe care să trebuiască să le învețe un astfel de om e „viața de zi cu zi”.

Au existat și zile în care Mira a vrut să lase totul baltă și să se despartă de Peter. Dar și-a amintit unul dintre sloganurile stupide scrise pe bucăți de hârtie, care zăceau peste tot în camera de copil a lui Peter: „Nu dau înapoi decât ca să-mi iau avânt!”

Peter e singur pe coridor. Ușa biroului lui Sune e închisă, pentru prima oară în douăzeci de ani, iar Peter n-a fost niciodată mai ușurat că nu trebuie să se uite în ochii cuiva. Se gândește la cuvintele de pe peretele președintelui: „Cultură – Valori – Solidaritate”. Își amintește ce i-a spus Sune în cantonament, acum o veșnicie: „Cultura e, în egală măsură, ceea ce încurajăm și ceea ce permitem”. Asta era valabil pentru Sune, antrenorul, când își punea elevii să alerge prin pădure până vomitau, dar și pentru Sune, omul.

Peter își ia o cafea și o bea, deși are un gust de parcă-i vreo mortăciune pe fundul cănii. Se oprește pe coridor, în fața fotografiei vechi – echipa de seniori în sezonul în care a câștigat argintul în campionatul național, cea mai mare victorie a clubului. Copii ale aceleiași fotografii sunt atârnate peste tot

în clădire. Robban Holts e lângă Peter, pe rândul de la mijloc. N-au vorbit de când s-a întors Peter în Björnstad, dar nu trece zi în care Peter să nu cugete cum ar fi fost dacă viețile lor ar fi fost inversate. Dacă Robban ar fi fost cel mai talentat, dacă el ar fi plecat în Canada, dacă Peter ar fi rămas aici și ar fi lucrat la fabrică. Cât de diferit ar fi fost totul.

Mira l-a trezit pe Peter într-o dimineață, înainte să se scoale copiii. L-a obligat să se așeze și să se uite la ei cum dorm. „Ei sunt echipa ta acum!”, i-a șoptit ea la nesfârșit, până când lacrimile lui au început să curgă pe obrajii ei.

În anul acela au luat-o de la capăt, o viață nouă. Au rămas în Canada și s-au zbătut să țină piept tuturor încercărilor. Mira s-a angajat la o firmă. Peter lucra cu jumătate de normă ca agent de asigurări. Se descurcau, lucrurile se așezau încet pe un făgaș și, când Mira a început să facă planuri de viitor, au început nopțile în care și-au dat seama că se întâmplă ceva.

Băieților li se spune de mici că trebuie să facă tot ce pot. Și că va fi de ajuns dacă dau tot ce au mai bun. Peter se uită la propriul chip în fotografie. E atât de incredibil de tânăr. Pe Mira a întâlnit-o în aceeași seară, cea în care au pierdut finala în capitală. Faptul că ajunseseră atât de departe era un miracol în sine, dar pentru Peter era mai mult decât un meci, era o șansă a micului oraș să-i arate orașului mare că nu totul se poate cumpăra. Ziarele din capitală botezaseră jignitor meciul „strigătul sălbăticiei”. Peter și-a privit colegii de echipă în ochi și a urlat: „Ei cu banii, noi cu hocheiul!” Și echipa a dat tot. N-a fost de-ajuns.

După meci, jucătorii au ieșit în oraș să sărbătorească argintul. Peter a rămas singur într-un mic restaurant de familie de lângă hotel. Mira lucra la bar. Peter a izbucnit în lacrimi în fața ei. Nu-și plângea de milă, ci plângea pentru că nu putea să-și mai privească orașul în ochi. Pentru că dezamăgise pe toată lumea. Așa că prima lor întâlnire a fost una de-a dreptul ciudată, dar acum zâmbește când își aduce aminte. Oare ce i-a zis Mira atunci? „Ți-a dat vreodată prin cap să nu-ți mai plângi atâta de milă?” Asta l-a făcut să râdă și nu s-a mai oprit zile întregi. Și de-atunci o iubește, pe zi ce trece tot mai mult.

Odată, nu la mult timp după aceea, când Mira băuse vin și făcea gălăgie, cum face de obicei când e amețită, l-a tras de urechi până când Peter a crezut c-o să-i cadă pur și simplu. Când a plecat supus capul spre ea, Mira i-a șoptit: „Idiot iubit, nu pricepi c-atunci m-am îndrăgostit de tine? Erai un puști venit de departe, din pădure, dar am simțit că unul ca tine, care tocmai urcase pe locul doi pe un podium național, dar plângea că i-a dezamăgit pe oamenii la

care ține, o să fie un om bun. O să fie un tată bun. O să-și apere copiii și n-o să lase în veci să se întâmple ceva familiei lui”.

Mira își amintește fiecare centimetru al căderii în întuneric. Cea mai mare frică a părinților. Te trezești noaptea și asculți, cu sufletul la gură, micile respirații. Și de fiecare dată te simți atât de ușurat când le auzi și ridicol că te-ai îngrijorat degeaba. „Cum de-am ajuns așa?” te întrebi. Îți promiți să te relaxezi, că doar știi prea bine că n-o să se întâmple nimic. Dar în noaptea următoare stai treaz, cu ochii în tavan, și dai singur din cap, până când îți zici: „Hai, doar în noaptea asta și gata!” Te furișezi iar în camera lor și îți apropii palmele de piepturile micuțe ale copiilor, ca să le simți ridicându-se și coborând. Dar, într-o noapte, unul dintre ele se lasă și nu se mai ridică.

Și-atunci au căzut. În toate orele din sala de așteptare a spitalului, în toate nopțile petrecute pe jos, lângă patul băiatului, în dimineața în care medicul i-a spus lui Peter, pentru că nimeni n-avea curaj să-i spună direct Mirei. Au căzut pur și simplu amândoi. Ar fi reușit oare să meargă mai departe dacă n-o aveau pe Maya? Cum se merge mai departe?

Mira s-a bucurat că s-au mutat înapoi în Björnstad. Nu și-a imaginat că ar fi putut fi atât de fericită să se întoarcă. Dar aici au putut să o ia din nou de la capăt. Ea, Peter și Maya. Apoi a venit Leo. Și au fost fericiți. Sau, mă rog, cât de fericită poate fi o familie care duce cu ea o durere mult prea mare ca să poată fi absorbită de timp.

Mira nu știe nici acum cum se merge mai departe.

Peter își trece degetele peste sticla ramei. Mira n-a încetat niciodată să-i facă inima să bată mai repede. O iubește cum iubești în adolescentă, când îți urcă sufletul în gât și simți că te sufoci. Dar Mira s-a înșelat în privința lui. N-a putut să-și apere familia. Și nu trece zi să nu se întrebe dacă ar fi putut face ceva. Ar fi putut, oare, negocia cu Dumnezeu? Dacă i-ar fi dat tot talentul lui? Dacă și-ar fi sacrificat toate performanțele? Viața? Ce i-ar fi dat Dumnezeu în schimb? Ar fi putut să facă schimb de locuri cu primul lui născut așezat în sicriu?

Mira încă mai merge prin casă noapte de noapte, numărând copiii: unu, doi, trei.

Doi în pat. Unul în cer.

10.

Zică lumea ce-o zice despre Björnstad, dar poate să-ți taie răsuflarea. Când soarele se ridică deasupra lacului, când diminețile sunt atât de reci, încât oxigenul însuși parcă a încremenit, când copacii se apleacă respectuoși, ca să lase cât mai multă lumină copiilor care se joacă pe gheață, atunci te întrebi cum pot unii să trăiască în locuri unde nu văd decât asfalt și ciment? Aici, copiii de patru ani se joacă singuri pe-afară și există încă oameni care nu și-au încuiat niciodată ușa de la intrare. După întoarcerea din Canada, părinții Mayei au devenit superprotectori. Suficient cât să fie ciudați chiar și într-un oraș mare, dar în Björnstad păreau de-a dreptul psihopați. E bizar să crești în umbra unui frate mai mare mort: copiii nevoiți să facă asta ajung fie terifiați de absolut orice, fie fără teamă de nimic. Maya e din categoria a doua.

Se desparte de Ana pe coridor, cu salutul lor secret. Ana l-a inventat, când erau în clasa întâi, dar Maya a venit cu ideea că singurul mod în care îl pot ține secret este să-l facă atât de repede încât nimeni să nu vadă toate mișcările: pumn sus, pumn jos, palmă, palmă, fluture, deget-cârlig, pistoale, mâini-de-jazz, minirachetă, explozie, fund la fund și outbitches. Ana a inventat toate numele. Maya râde și acum de fiecare dată când își ating fundurile una de cealaltă, iar Ana îi întoarce spatele, își aruncă mâinile în aer, țipă: „And Ana is OUT, bitches!” și pleacă.

Dar, de la o vreme, Ana nu mai țipă în gura mare, cel puțin nu la școală, când o vede toată lumea. Își trage mânecile în jos, acoperindu-și cu totul mâinile, își coboară vocea și încearcă să treacă neobservată. Toată copilăria lor, Maya a iubit-o pentru că nu era ca nicio altă fată. Dar adolescența are un efect de rașchetă asupra Anei. Devine tot mai plată, tot mai mică.

Iar Mayei îi e dor de ea uneori.

Mira se uită la ceas, scoate rapid niște documente din servietă, se grăbește spre o ședință, apoi intră direct în următoarea. E în urmă cu programul zilei, ca de obicei. Se întoarce în birou. Există o expresie, pe care înainte o iubea, dar pe care o urăște când e spusă în dialectul din Björnstad: „femeie de carieră”. Prietenii lui Peter îi zic așa, unii cu admirație, alții cu dezgust. Dar nimeni nu-i zice lui Peter „bărbat de carieră”, iar asta o seacă pe Mira pentru că știe ce insinuează toți. Un bărbat are o slujbă ca să-și întrețină familia, dar să ai o „carieră” e o dovadă de egoism. Carieră ai de

dragul tău. Așa că acum Mira e paralizată undeva la mijloc – se simte la fel de vinovată și la birou, și acasă.

Totul a devenit un șir de compromisuri. Când era tânără, visa la spețe penale și procese dramatice în tribunalele marilor orașe, iar realitatea e, de fapt, că are de-a face doar cu contracte, convenții, acorduri, negocieri, ședințe și e-mailuri, e-mailuri, e-mailuri. „Ești supracalificată pentru postul ăsta”, i-a spus șeful ei când a angajat-o. De parcă Mira avea de ales… Pregătirea și competența ei i-ar fi putut aduce un salariu de șase cifre în multe locuri din lume, dar singura opțiune, la distanță convenabilă pentru a face naveta din Björnstad, a fost firma asta de consultanță juridică. Clienții sunt întreprinderi silvice și societăți comerciale prestatoare de servicii publice. Munca e adesea monotonă, rareori stimulantă. Întotdeauna stresantă. Uneori se gândește la anii petrecuți în Canada și la ce spuneau întruna antrenorii de acolo când vorbeau despre recrutări de jucători. Voiau „the right kind of guy”. Nu doar pe cineva care știe să joace, ci pe cineva care știe să se poarte și în vestiare, care nu iscă probleme și își face treaba. Care joacă și nu face scandal.

Gândurile îi sunt întrerupte de colega de birou – cea mai bună prietenă a Mirei și antidotul pentru boala numită plictiseală:

— N-am fost în viața mea mai mahmură. Și zici c-am mâncat scrumiera cu totul. M-ai văzut cumva lingând ceva aseară?

— N-am fost cu tine aseară, zâmbește Mira.

— Nu? Ești sigură? Când am fost la băute, după muncă. Ai fost, nu? N-ai fost, mă? mormăie colega, prăbușindu-se pe un scaun.

Are aproape un metru nouăzeci și își poartă fiecare centimetru cu admirabilă siguranță de sine. În loc să încerce să se facă „mică” în preajma bărbaților anxioși de la serviciu, poartă pantofi roșii, cu tocuri ascuțite precum vârful de cuțit și înalte ca trabucurile cubaneze. E ca o fantezie ieșită direct din benzi desenate, nimeni nu domină o încăpere ca ea. Sau o petrecere.

— Ce faci? întreabă ea.

— Lucrez. Tu? i-o întoarce Mira.

Colega flutură o mână și își acoperă ochii cu cealaltă, ca și cum ar fi o compresă rece.

— M-apuc și eu imediat.

— Trebuie să termin ceva până-n prânz, oftează Mira, uitându-se în hârtii.

Colega se apleacă și aruncă o privire pe documente.

— Oricărui om normal i-ar trebui o lună să priceapă chestia aia. Ești prea bună pentru firma asta, știi, nu?

Colega zice mereu că o invidiază pe Mira pentru creierul ei. Mira, în schimb, o invidiază pe colegă pentru degetul ei mijlociu, arătat cu dezinvoltură în multe ocazii. Mira zâmbește resemnată.

— Cum zici tu de obicei?

— Lasă văicăreala, ține-ți gura și facturează! rânjește colega.

— Ține-ți gura și facturează, da! repetă Mira.

Cele două femei se apleacă peste masa de scris și bat palma amuzate.

În clasă, profesoara cere grupului de băieți de șaptesprezece ani să facă liniște. E o dimineață dintr-acelea în care se întreabă de ce îndură de bunăvoie așa ceva – nu doar predatul la școală, ci Björnstadul cu totul. Ridică vocea, dar băieții din spate o ignoră. Nu intenționat. E convinsă că, de fapt, nici măcar n-au observat că e și ea pe-acolo. Mai sunt, bineînțeles, și alți elevi în clasă, dar sunt invizibili și muți. Stau cu capetele plecate și ochii închiși și speră să se termine odată sezonul de hochei.

Un adevăr foarte simplu, valabil și pentru orașe, și pentru oameni, este că, cel mai adesea, nu devin ce vrem noi, ci devin ceea ce aud că sunt. Profesoarei i s-a spus mereu că e prea tânără pentru meseria asta. Prea atrăgătoare. Că nu o s-o respecte elevii. Băieților li s-a spus că sunt urși. Învingători. Nemuritori.

Așa îi vrea hocheiul. Așa are nevoie de ei. Antrenorul lor îi învață să fie așa, ca să nu dea înapoi în ambuscadele de pe gheață, dar nimeni nu s-a gândit cum să împiedice atitudinea asta dincolo de vestiar. E mai simplu, bineînțeles, să dea vina pe ea. Că-i prea tânără. Că-i prea frumoasă. Prea sensibilă. Prea ofensată. Prea greu de respectat.

Într-o ultimă încercare de a aduce situația sub control, profesoara se întoarce spre căpitanul și starul echipei. Așezat într-un colț, băiatul butonează pe mobil. Îl strigă. Nicio reacție.

— Kevin! repetă ea.

Băiatul ridică privirea.

— Da? Cu ce te pot ajuta, frumoaso?

Juniorii din jurul lui încep să râdă ca la comandă.

— Tu asculți ce predau eu aici? O să fie în test, spune ea.

— Știu deja tot, răspunde Kevin.

O scoate din minți faptul că băiatul nu-i vorbește nici provocator, nici agresiv. Vocea îi e indiferentă, de parcă spune prognoza meteo.

— Aha, știi deja! izbucnește ea.

— Am citit cartea. Ce zici tu e același lucru. Și telefonul meu ar putea să facă munca ta.

Juniorii hohotesc de se zguduie ferestrele. Bobo nu scapă ocazia – cel mai solid și mai previzibil elev din toată școala, întotdeauna gata să-l lovească pe cel deja doborât la pământ.

— Șșș, cuminte, păsărică! rânjește el.

— Cum mi-ai zis? urlă ea, realizând în aceeași clipă că exact asta urmărește Bobo.

— E un compliment. Îmi plac păsărelele!

Hohotele clasei se revarsă peste ea în cascadă.

— Stai jos! țipă profesoara.

— Cumiiinte, păsărică! Ar trebui să fii mândră!

— Mândră?

— Da. Peste două săptămâni o să spui în gura mare c-ai fost profesoara legendarei echipe de hochei care a adus aurul acasă-n Björnstad!

O mare parte din clasă izbucnește în urale, lovește cu pumnii în calorifere și tropăie. Profesoara știe că e prea târziu să mai țipe la ei – a pierdut deja. Bobo se suie cu picioarele pe bancă și începe să strige ca o majoretă:

— Noi suntem urșii! Noi suntem urșii! Noi suntem urșii, urșii din Björnstad!

Ceilalți juniori i se alătură în cor. Când profesoara iese din clasă, băieții scandează goi până la brâu: „URȘII DIN BJÖRNSTAD!" cocoțați pe mese. Toți în afară de Kevin, care e tot în colțul lui, cu ochii pe ecranul telefonului, liniștit de parcă e singur în sala de clasă, pe întuneric.

În biroul Mirei, colega își trece dezgustată limba peste dinți, înainte și înapoi.

— Pe bune, parcă am mâncat o perucă. Și, zi, crezi că m-am mozolit cu ăla de la contabilitate? Că eu pe altul pusesem ochii. Unde naiba zicea că lucrează? Ăla ciufulit, cu blugii strânși pe cur.

Mira râde. Colega ține cu dinții de celibat, pe când Mira e monogamă fanatică. Lupoaica singuratică și cloșca, sortite să se invidieze una pe alta. Colega mormăie:

— OK, ia zi, pe care de la birou? Dacă ar fi s-alegi?

— Hai, nu-ncepe iar!

— Știu, știu, ești măritată. Dacă bărbată-tu ar fi mort, să zicem.

— *Ce?*

— Sfinte Sisoe, da' sensibilă mai ești! Dacă ar fi bolnav, atunci. Sau în comă. E mai bine?

— Nu! sare Mira.

— Dacă supraviețuirea omenirii ar depinde de asta? Ăla ciufulit, de-i crapă blugii pe cur, nu? În orice caz, nu Castorul!

— Care-i Castorul?

Colega îl imită remarcabil – Mira trebuie să recunoască – pe bărbatul care a fost numit șef de curând și care, din întâmplare, seamănă izbitor cu un castor. Mira izbucnește în râs, gata, gata să-și verse cafeaua.

— Nu te lua de el. E de treabă.

— Și văcuțele la fel, asta nu-nseamnă că le ținem în casă.

Colega îl urăște pe Castor, nu ca persoană, ci din principiu. A primit postul de șef, deși toată lumea știe că Mira îl merita. E un subiect pe care Mira evită întotdeauna să-l discute, pentru că încă n-a reușit să-i spună colegei adevărul. Firma i-a oferit poziția, dar Mira a refuzat. Ar fi însemnat să lucreze până seara târziu, să călătorească prea mult și nu-i putea face asta propriei familii. Iar acum n-are curaj să-i povestească prietenei, pentru că nu vrea să-i vadă dezamăgirea din privire când aude că Mirei i s-a oferit șansa, dar a refuzat postul.

Colega își roade o unghie ruptă, apoi scuipă în coșul pentru hârtii.

— Ai văzut cum se uită Castorul la femei? Cu ochii ăia mici ai lui, mijiți așa? Pe o mie de coroane că-i unul dintr-ăia cărora le place să le bagi un marker în…

— Hei, încerc să *lucrez*! o întrerupe Mira.

Colega arată senzațional de nedumerită.

— Ce? E o observație obiectivă. Am experiență vastă în folosirea markerelor, da, mă rog, fă tu pe grozava și dă-te mare moralistă, doar fiindcă bărbată-tu e-n comă!

— Încă ești beată, nu? întreabă Mira, râzând.

— Îi place lui Peter asta cu markerul?

— NU!

Colega se scuză imediat, prefăcându-se dezolată:

— Aoleu, iartă-mă, e sensibilă chestia? V-ați certat pe marker?

Mira o ușuiește afară din birou. Nu mai are timp de pierdut cu chicotitul pe ziua de azi. Are o agendă de care trebuie să se țină. Mă rog, așa și-a propus la începutul zilei. Apoi în birou intră unul dintre șefi și o întreabă dacă are timp „s-arunce un ochi” pe un contract. Asta îi ia vreo oră. Pe urmă o sună un client, cu o chestiune urgentă, și așa se mai duce o oră. Leo o sună să-i spună că i s-a mutat antrenamentul cu o jumătate de oră mai devreme, pentru că echipa de juniori a cerut mai mult timp pentru al lor, așa că după-amiază trebuie să plece înainte de terminarea programului. Maya o sună și o roagă să-i cumpere coarde noi în drum spre casă. Peter îi trimite un mesaj să-i spună că întârzie diseară. Șeful apare din nou în ușa biroului să o întrebe dacă are timp pentru „o ședință scurtă”. N-are, dar se duce oricum.

Încearcă să fie *the right kind of guy.* Deși e imposibil să fie și *the right kind of* mamă în același timp.

Maya își amintește perfect prima oară când a întâlnit-o pe Ana. Au dat mâna înainte să-și vadă chipurile. Maya avea șase ani și s-a dus să patineze singură pe lac. Părinții nu i-ar fi dat în veci voie, dar erau la serviciu, iar bona adormise pe un scaun, așa că Maya și-a luat patinele și s-a furișat afară. Poate că o căuta cu lumânarea sau poate că se obișnuise pur și simplu ca o mână de adult s-o prindă întotdeauna înainte să i se întâmple ceva rău. Sau, poate, era ca orice alt copil: dornică de aventură. Înserarea s-a lăsat mai repede decât se aștepta, n-a văzut diferența de nuanță a crustei mai subțiri și, când gheața a cedat sub ea, apa a paralizat-o atât de rapid, că nici n-a apucat să i se facă frică. N-ar fi avut nicio șansă – șase ani, fără crampoane sau piolet, cu brațele atât de înghețate că abia se mai putea ține la suprafață. Era ca și moartă. Zi ce-oi zice despre Björnstad, dar poate să-ți taie răsuflarea, într-o clipită.

Maya a văzut mâna Anei înainte s-o vadă pe Ana. Cum o fetiță de șase ani a putut să o tragă din apă pe o alta, la fel de grea și care, pe deasupra, avea și combinezonul ud leoarcă, Mira n-o să priceapă niciodată. Dar asta a făcut Ana. După așa ceva, n-ai cum să mai separi două fete vreodată. Ana, copil al naturii, care pescuiește și vânează, dar nu prea înțelege oamenii, a devenit cea mai bună prietenă a Mayei, care e exact opusul ei.

Prima oară când a fost acasă la Ana și i-a auzit pe părinții ei certându-se, Maya a înțeles că, deși Ana cunoaște lacul, și ea e nevoită să pășească pe gheață subțire, în alt mod – pe dinăuntru. De-atunci, Ana a dormit la Maya mai multe nopți decât acasă la ea. Au inventat salutul secret, ca să-și amintească una alteia că întotdeauna „sisters before misters!”[1] O mantra pe care Ana o repetă încă dinainte să știe ce înseamnă. Cu fiecare ocazie care se ivea, o bătea pe Maya la cap să meargă împreună la pescuit, vânătoare sau să se cocoațe în copaci, iar asta o scotea din sărite pe Maya, care nu voia decât să stea acasă și să cânte la chitară lângă un calorifer. Dar, Doamne, cât o iubea pe Ana!

Ana era o tornadă. Un cub nimerit într-un joc unde totul trebuie să se potrivească în găuri rotunde. Aveau zece ani când a învățat-o pe Maya să tragă cu pușca de vânătoare. Maya își amintește că tatăl Anei uita mereu cheia de rezervă a dulapului cu arme într-o ladă așezată pe un raft în pivnița mirosind a mucegai. Pe lângă chei și câteva sticle cu tărie, în ladă mai era și o

[1] Expresie care semnifică faptul că o femeie ar trebui să-și pună întotdeauna prietenele înaintea iubitului sau a soțului (în engl. în original) (n. red.).

grămadă de reviste porno. Maya s-a holbat șocată când le-a văzut prima oară, dar Ana a ridicat nepăsătoare din umeri și a zis: „Tata nu pricepe cum funcționează internetul". Au mers în pădure și au exersat până s-a terminat muniția. Pe urmă, Ana, care avea mereu un cuțit cu ea, a cioplit două săbii și s-au duelat printre copaci până s-a întunecat.

Iar acum Maya își urmărește cu privirea prietena pe coridor și o vede trăgându-și jenată mânecile în jos, fără să mai strige „OUT!", pentru că, mai nou, tot ce visează Ana e să fie cât mai obișnuită cu putință. Maya urăște adolescența. Și rașchetatul continuu. Și găurile rotunde. Îi e dor de Ana. De fata cu care se juca de-a cavalerii prin pădure.

Oamenii devin ceea ce aud că sunt. Ana a auzit mereu că-i nepotrivită, nelalocul ei.

Prăbușit nonșalant pe un scaun în biroul directorului, Benji stă mai mult pe jos decât pe scaun. Joacă, de formă, obișnuitul teatru – directorul îl ceartă că a întârziat la școală foarte mult semestrul ăsta, dar tot ce vrea e să discute despre hochei. Ca toți ceilalți, de fapt. Suspendarea sau alte măsuri disciplinare nici nu se pun în discuție.

Benji se gândește din când în când la Adri, sora lui care ține canisa. Cu cât juniorii avansează mai mult spre finala campionatului, cu atât Benji înțelege mai bine asemănarea cu a crește câini: cu cât ești mai folositor, cu atât e lesa mai lungă.

O aud pe profesoară pe coridor, cu mult înainte să intre în biroul directorului:

— GORILELE ASTEA… ANIM… NU MAI SUPORT! urlă ea, înainte să apuce să treacă pragul.

— Cuminte, păsărică! rânjește Benji, convins că o să-l pocnească.

— O DATĂ! MAI ZI O DATĂ ȘI-ȚI JUR CĂ N-APUCI SĂ JOCI MECIUL ĂLA! zbiară profesoara, cu palma ridicată.

Directorul țipă ascuțit, zboară de pe scaun, o ia de braț și o conduce afară din birou. Poate că reacția e cea potrivită, să împiedici pe cineva să pocnească pe altcineva, dar și Benji, și directorul știu că pe Benji ar fi trebuit să-l dea afară.

Într-o sală de clasă de la capătul coridorului, în continuare gol până la brâu, Bobo alunecă de pe masa pe care zbiară „urșii din BJORN…! și cade lat. Există două tipuri de adolescenți de șaptesprezece ani în jurul lui: cei cărora le place hocheiul și cei care îl urăsc. Cei care sunt terifiați să nu cumva să se fi rănit Bobo și cei care speră că așa e.

11.

Un adevăr simplu, de multe ori repetat și de la fel de multe ori ignorat, este că, dacă-i spui unui copil că poate face orice sau că nu e în stare de nimic, îți va demonstra că ai avut dreptate.

Bengt n-are stofa de lider. Tot ce face e să răcnească. Amat l-a avut antrenor în toată perioada lui de jucător în echipa de copii și puține lucruri îl înfioară mai mult decât gândul că, dacă David se mută ca antrenor la echipa de seniori în sezonul următor, Bengt preia echipa de juniori, unde urmează să ajungă Amat anul viitor. Încă doi ani cu omul ăsta Amat nu poate să suporte, nici măcar de dragul hocheiului. Bengt nu înțelege nici tactica, nici tehnica. Crede că totul e doar război și singurele lui încurajări sunt să zbiere că trebuie „să câștigăm bătălia pentru castel!” și să nu se lase „fututi în cur”. Dacă jucătorii lui de cincisprezece ani ar fi ținut securi în mâini, și nu crose de hochei, le-ar fi vorbit la fel.

E mai rău pentru ceilalți din echipă, bineînțeles. Dacă ești cel mai bun, ceea ce Amat a devenit în sezonul ăsta, atunci scapi ușor. Zacharias se cocoșează sub împroșcăturile de scuipat tipice ale lui Bengt când strigă: „Ce-ai, Zach, te mănâncă tăietura de la operația de schimbare de sex?” sau „Ești mai încet decât o gravidă, dar-ar dracu’ să dea!” Dar Amat trece pe sub radarul lui Bengt. Și, când se gândește că era cât pe-aci să se lase de hochei acum un an, nu prea știe dacă să se bucure că a continuat sau să se înspăimânte de cât de aproape a fost să renunțe.

Era sătul, asta-i tot ce-și amintește. Sătul să se mai lupte, sătul că toată lumea țipa la el, sătul de atâtea rahaturi și bătăi, sătul de vestiarul în care juniorii se furișau în timpul antrenamentelor și îi tăiau pantofii sau îi aruncau hainele în duș. Sătul să tot încerce să demonstreze că e ceva mai mult de capul lui decât ceea ce îl numeau ei: „ăla din Groapa”, „băiatul femeii de serviciu”, „prea mic”, „prea slab”.

Într-o seară, după antrenament, s-a dus acasă, s-a întins pe pat și nu s-a mai ridicat patru zile. Maică-sa, răbdătoare, l-a lăsat în pace. Abia în a cincea zi a deschis ușa, înainte să plece la muncă, și i-a zis:

— Poate că joci cu urșii. Da să nu uiți că ești leu!

Când l-a sărutat pe frunte și i-a pus mâna pe inimă, băiatul a șoptit:

— E prea greu, mamă!

— Taică-tu ar fi fost mândru să te vadă jucând, i-a zis ea.

— Cred că nici nu știa ce-i aia hochei… a mormăit el.

— Tocmai de-aia! i-a retezat-o ea, ridicând vocea, iar maică-sa e o femeie care se mândrește cu faptul că nu țipă niciodată.

Apucase să curețe tribuna, coridorul și birourile și ajunsese la vestiar în dimineața în care administratorul, trecând pe-acolo, a bătut ușor în tocul ușii. Când Fatima a ridicat privirea, bătrânul a zâmbit, dând din cap mulțumit și arătând spre ring. Amat își pusese, ca de obicei, mănușile, fesul și geaca pe post de marcaje între linii. În dimineața aceea, băiatul a înțeles că singurul mod în care putea deveni mai bun decât „urșii" era să nu mai joace ca ei.

David se așază pe ultimul rând în tribună. Treizeci și doi de ani. Petrecuți, în cea mai mare parte, în patinoare și nu dincolo de ele. Iubește hocheiul din multe motive, dar în primul rând pentru că e cel mai complicat lucru simplu pe care l-a întâlnit vreodată. Îți ia o clipă să-l înveți, o viață să-l stăpânești.

Când a devenit antrenor, Sune l-a obligat să vadă toate meciurile din sezon ale echipei de seniori de pe locul cel mai de sus, iar acum e deja un obicei de care nu se mai poate dezbăra. De acolo, de sus, hocheiul e altfel, și adevărul e că Sune și David sunt, de fapt, întotdeauna de acord care sunt întrebările, dar nu și care sunt răspunsurile. Sune vrea să țină jucătorii în grupa lor de vârstă cât mai mult posibil, ca să le dea timp să lucreze la punctele lor slabe, să devină jucători compleți și să formeze echipe fără cusur. David consideră că o asemenea atitudine nu duce decât la echipe uniforme, în care nimeni nu-i excepțional. Sune e de părere că jucătorii care ajung în aceeași echipă cu jucători mai vârstnici își vor folosi doar punctele forte. David e de aceeași părere, doar că nu pricepe care-i problema – lui nu-i trebuie o echipă în care toată lumea e bună la exact aceleași lucruri, el vrea specialiști.

Sune e ca Björnstadul, neclintit în credința că nici măcar un copac nu trebuie să crească prea repede și convins, în naivitatea lui, că munca susținută e suficientă. Și uite-așa clubul a decăzut în același ritm cu creșterea șomajului în oraș. Nu ajunge să ai muncitori, cineva trebuie să aibă și idei. Colectivele funcționează doar dacă sunt clădite în jurul unor staruri.

Mulți bărbați din clubul ăsta cred că, în hochei, totul „trebuie să fie cum a fost dintotdeauna". Lui David îi vine să se înfășoare într-un covor și să urle până-și rupe coardele vocale când aude asta. Că parcă hocheiul a fost vreodată constant! Când s-a inventat jocul, pasa înainte nu era permisă nici măcar în aceeași zonă. Acum două generații, jucătorii nu purtau căști. Hocheiul e ca orice organism viu – trebuie să se adapteze și să se dezvolte, altfel moare.

David nu-și mai amintește de câți ani se ceartă cu Sune din cauza asta, dar, când ajunge prost dispus acasă seara, iubita îl tachinează și-l întreabă dacă iar „s-a ciondănit cu tăticu'". La început era amuzant. Sune era mai mult decât un antrenor când David a preluat echipa de copii. Sfârșitul carierei de jucător profesionist înseamnă un lung șir de uși care ți se închid în nas, iar David nu putea trăi fără echipă, fără să fie parte din ceva. Când accidentările l-au obligat să-și încheie cariera de jucător, Sune a fost singurul care a înțeles.

Sune l-a învățat pe David meseria de antrenor și, în același timp, pe Peter pe cea de director tehnic. Sunt unul opusul celuilalt în multe privințe – David se poate lua la harță și cu o ușă, pe când lui Peter îi e atât de teamă de conflicte, încât nici să-și omoare timpul nu poate. Sune a sperat că se vor completa unul pe celălalt, dar n-au reușit decât să dezvolte o aversiune reciprocă.

Ani de zile, cea mai mare rușine a lui David a fost că n-a putut trece peste invidia pe care o simțea de câte ori

Sune și Peter intrau în biroul lui Peter fără să-l invite și pe el. Dragostea lui David față de camaraderia sportului își are rădăcinile în frica de excluziune. Așa că, în cele din urmă, a făcut ce fac toți elevii ambițioși împotriva profesorilor – s-a revoltat.

Avea douăzeci și doi de ani când a început să antreneze grupul de copii de șapte ani: Kevin, Benji și Bobo erau printre ei. Îi antrenează de zece ani, i-a sudat în cea mai bună echipă de juniori din țară și a realizat, într-un târziu, că nu-i mai poate fi loial lui Sune. Jucătorii sunt mai importanți, iar clubul e mai presus de orice. Căci asta e regula de bază în hochei: „Echipa mai presus de ego". E convingerea adâncă a lui David că, din cauza asta, cei care n-au pus în viața lor piciorul într-un vestiar nu pot înțelege cultura internă a unui club. Cei care tot perorează despre „elitism" în presă. Sunt prea egoiști și prea anxioși ca să pună binele colectivului înaintea celui personal.

David știe ce va zice lumea când o să primească slujba lui Sune. Știe că multora n-o să le placă. Dar o să le placă tabela de scor.

Bengt fluieră încheierea antrenamentului atât de aproape de urechea lui Zacharias, încât băiatul se împiedică de propria-i crosă. Antrenorul zâmbește cu cruzime.

— Cel mai prost azi, a fost, ca de obicei, micuța domnișoară Zach! Așa că ai onoarea de a aduna pucurile și conurile!

Bengt și restul echipei părăsesc ringul. Unii râd de Zacharias. Băiatul încearcă să le arate degetul mijlociu, dar e surprinzător de greu când ai mănușile de hochei puse. Amat s-a apucat deja să strângă pucurile. Așa a fost

întotdeauna prietenia lor: atâta vreme cât Zacharias trebuie să rămână pe gheață, Amat nu pleacă.

Când Bengt nu se mai vede, Zacharias se ridică frustrat și imită exagerat mersul aplecat în față al antrenorului, în timp ce se scarpină furios în fund:

— ADUNĂ PUCURILE! APĂRĂ CASTELUL! NU VĂ LĂSAȚI FUTUȚI ÎN CUR! FĂRĂ FUTERE-N CUR PE GHEAȚA MEA! STAI AȘA… CE DRA… CE-I ASTA? ÎN CURUL MEU? FUTERE? FUTERE-N CURU’ MEU? O FUTERE MICĂ-N CURU’ MEU? AMAT, E O FUTERE MICĂ-N CURU’ MEU! IA-O D-ACI! IA-O D-ACI, N-AUZI?

Încearcă să intre cu spatele în Amat, care se ferește râzând, iar Zacharias frânează în banca jucătorilor și cade grămadă.

— Mai stai? Vrei să vezi antrenamentul juniorilor? întreabă Amat, deși știe că Zacharias n-ar sta nici picat cu ceară.

— Nu mai zice „juniorii” când de fapt vrei să spui „să-l vezi pe Kevin” Știu că-i idolul tău, Amat, da am chestii mai bune de făcut cu viața mea! *Carpe diem*! Să râd și să iubesc!

Amat oftează.

— Bine, las-o moartă…

— AMAT, CINE-I ĂLA-N CURU’ TĂU? KEVIN ERDAHL? strigă Zacharias.

Amat bocăne fără astâmpăr cu crosa în gheață.

— Vrei să facem ceva în weekend?

Încearcă să pară nepăsător. Ca și cum nu s-ar fi gândit la asta toată ziua. Zacharias se ridică de pe gheață cu aerul unui pui de elefant împușcat cu tranchilizante.

— Am două jocuri noi! Da trebuie să-ți iei controlerul cu tine, că mi l-ai bulit pe-al meu data trecută.

Amat pare ofensat de vorbele amicului, având în vedere că a spart controlerul cu fruntea fiindcă acolo i l-a aruncat Zacharias când și-a ieșit din fire că pierde. Își drege glasul și adună ultimele pucuri.

— Mmm, mă gândeam c-am putea… să ieșim.

Zacharias îl privește de parcă Amat i-a sugerat să-și toarne unul altuia otravă în urechi.

— Să ieșim unde?

— Păi… în oraș. Cum se iese… în oraș. Așa face lumea.

— Vrei să zici Maya?

— Vreau să zic *lumea*!

Zacharias începe să cânte și să danseze în vârful patinelor.

— Amat și Maya într-un copaaac, Amat o ia la însămânțaaat!

Amat trimite, cu toată forța, un puc în mantinelă, lângă Zacharias, dar nu se poate abține să râdă.

David discută cu Bengt pe coridorul din fața vestiarului.

— E o greșeală! insistă Bengt.

— Oricât de incredibil ar părea, am înțeles din prima ce mi-ai zis de enșpe ori! Mergi și zi-le juniorilor să se pregătească pentru antrenament! spune David rece.

Bengt se îndepărtează cu mersul lui greoi. David își masează tâmplele. Bengt nu-i un antrenor secund tocmai prost, David îi suportă urletele și înjurăturile pentru că sunt parte din cultura de vestiar și, Sfinte Sisoe, unii dintre băieții ăștia au nevoie de un tiran la antrenamente ca să fie în stare să-și pună protecțiile pe partea corectă a corpului. Dar David se întreabă uneori cum ar funcționa echipa dacă ar prelua-o Bengt, căci individul nu-i mai priceput la hochei decât scandalagii din tribună. Dacă ar arunca cu o piatră pe stradă, orice ființă cu puls ar nimeri, ar ști cam la fel de multe despre hochei ca și Bengt.

Amat și Zacharias se apropie râzând, dar se opresc brusc văzându-l pe David. Băieții se lipesc de perete, să nu cumva să-i stea în drum. Amat tresare puternic când David ridică o mână spre el:

— Amat, nu?

Amat încuviințează.

— Noi… adunam pucurile… glumeam și noi… Ăăă, adică știu, Zach îl imita pe Bengt, da era doar o glu…

David nu pare să înțeleagă. Amat înghite în sec și zice:

— Ăăă, dacă n-ai văzut nimic atunci… nu-i nimic.

David zâmbește.

— Te-am văzut în tribună la antrenamentele juniorilor. Ai fost la mai multe decât unii dintre ei.

Amat dă din cap încurcat.

— Da… scuze… încerc să-nvăț.

— E bine. Știu că studiezi jocul lui Kevin. E un model bun de urmat. Ar trebui să fii atent cum urmărește patinele fundașului când driblează. Cum își înclină fundașul lamele și își mută centrul de greutate, cum lovește Kevin pucul și o întinde.

Amat dă din cap amuțit. David îl privește în ochi. Băiatul nu-i obișnuit să fie privit în ochi de un bărbat.

— A văzut toată lumea că ești rapid, dar trebuie să mai lucrezi la șutul la poartă. Învață s-aștepți până prinzi mișcarea portarului și șutează în contratimp. Crezi că poți să-nveți asta?

Amat încuviințează. David îl bate bărbătește pe umăr.

— Bun. Învață repede, că peste un sfert de oră intri la antrenament cu juniorii. Mergi în vestiar și cere un tricou.

Mâna lui Amat se duce instinctiv spre ureche, ca și cum ar vrea să o curețe, să fie sigur că n-a auzit greșit. David a și plecat.

Zacharias așteaptă până când antrenorul dispare după colț, înainte să se arunce la gâtul prietenului. Amat hiperventilează. Zacharias își drege glasul și zice:

— Pe bune, Amat, dac-ar fi s-alegi între a te culca cu Maya și a te culca cu Kevin, pe cine ai alege…?

— Gura! râde Amat.

— Voiam și eu să știu! rânjește Zacharias și, bătându-l prietenește pe cască, mârâie: Rupe-i, frate! Rupe-i!

Amat trage aer în piept, adânc cât lacul din josul patinoarului și, pentru întâia oară, trece pe lângă vestiarul echipei de copii și intră în cel al juniorilor. E întâmpinat de un uragan de huiduieli, înjurături fără perdea și un „MARȘ DE-ACI, VIERME FUTUT!” de la jucătorii mai în vârstă, dar, când David iese din toaletă, se face liniște de nu se mai aude decât un suspensor care cade pe podea. David îi face scurt semn lui Bengt, iar Bengt îi aruncă dușmănos un tricou lui Amat. Tricoul pute. Amat n-a fost în viața lui mai fericit.

Prietenul lui cel mai bun a rămas pe coridor. Afară.

Nu există „aproape” în hochei.

12.

O căsnicie lungă e complicată. Atât de complicată, încât cei mai mulți care au așa ceva se întreabă: „Suntem căsătoriți pentru că încă ne iubim sau pentru că n-avem tragere de inimă să lăsăm din nou pe altcineva să ne cunoască la fel de bine?”

Mira știe că-l înnebunește pe Peter cu cicăleala. Că se simte mereu criticat. Uneori îl sună de cinci ori pe zi doar ca să verifice dacă a făcut ce a promis.

Asta-i din cauza furtunii de zăpadă. Dar nu i-a spus lui Peter niciodată.

Biroul lui Peter e perfect ordonat. Masa de scris e atât de curată, că poți să mănânci de pe ea. Asta dacă ar avea cineva curajul să mănânce fie și doar în apropierea biroului lui fără să-i fie teamă că Peter o să facă un atac de panică din cauza firimiturilor, desigur.

Rafturile sunt pline cu viniluri, pe care n-are curaj să le ducă acasă, fiindcă-i e frică să nu-l oblige Mira să le arunce ori să cumpere o casă mai mare. Le comandă pe internet, pe adresa clubului. Recepționerul a devenit dealerul lui. Unii oameni fumează pe ascuns pentru că sunt căsătoriți. Peter cumpără muzică pe ascuns.

Le cumpără pentru că îl calmează. Pentru că îi amintesc de Isak. Dar nu i-a spus Mirei niciodată.

Mira nu-și amintește exact ce vârstă aveau copiii când s-a întâmplat furtuna de zăpadă, dar încă nu locuiseră suficient de multe ierni în Björnstad, așa că nu era obișnuită cu forța cu care natura se dezlănțuie aici. Era în preajma Crăciunului, copiii erau în vacanță. La serviciu s-a ivit nu știu ce criză și Mirei i s-a spus că trebuie să se ducă pentru o ședință de urgență. Peter i-a scos pe Leo și pe Maya la săniuș, iar Mira, lângă mașină, s-a uitat lung după ei cum dispar în volbura albă și i s-a părut foarte frumos și prevestitor de rău în același timp. Tristețea a copleșit-o atât de tare când nu i-a mai văzut, încât a plâns tot drumul până la birou.

În Canada, când Peter era accidentat, a stat acasă cu Isak. Mira își luase slujbă. Într-o zi, micuțul avea colici și plângea fără încetare. Panicat, Peter a încercat tot ce știa, legănat, scos la plimbare în cărut, toate leacurile băbești de care auzise, dar nimic. Până când i-a pus muzică. O fi fost ceva cu pick-up-ul bătrân, cu scârțâiturile lui în boxe, cu vocile care au umplut încăperea… În

orice caz, Isak a tăcut. A zâmbit. Apoi a adormit în brațele lui Peter. A fost ultima dată când Peter a simțit că-i un tată bun. Ultima dată când și-a zis mulțumit că știe ce face, că se pricepe. Nu i-a zis niciodată Mirei. Nu i-a zis nimănui. Și acum cumpără muzică în secret, sperând să mai simtă asta o dată.

După ședința urgentă, în dimineața aceea din preajma Crăciunului, Mira l-a sunat pe Peter, dar nu i-a răspuns. El, care răspunde nesmintit. Pe urmă, Mira a auzit la radio că furtuna s-a abătut asupra pădurii și că populația din zonă e sfătuită să stea în casă. L-a sunat pe Peter de zeci de ori, a țipat la robot. Niciun răspuns. S-a aruncat în mașină și a condus până acasă cu pedala de accelerația apăsată până la fund, deși abia dacă vedea la un metru în față. S-a dus întins la copacii unde își lăsase familia de dimineață și a început să urle isteric. Apoi s-a prăbușit în zăpadă și a început să sape disperată cu mâinile, căutându-și copiii până când urechile și vârfurile degetelor i-au înghețat. Multă vreme n-a fost în stare să explice ce anume s-a întâmplat în sufletul ei atunci. Abia ani mai târziu și-a dat seama că a fost o cădere nervoasă.

După zece minute i-a sunat telefonul. Peter și copiii, complet relaxați și fără griji, se întrebau unde întârzie. „UNDE SUNTEȚI?" a țipat ea. „Acasă", au răspuns ei, cu gurile pline cu înghețată și rulouri cu scorțișoară. Când Mira a întrebat „De ce?", Peter i-a răspuns nedumerit: „Au zis că-i furtună așa că ne-am întors". Uitase să-și încarce telefonul, îl lăsase pe undeva, prin dormitor.

Mira nu i-a spus niciodată lui Peter, și nici altcuiva, dar nu și-a revenit niciodată după furtună. După sentimentul pe care l-a avut în mașină, că i-a pierdut și pe ei. Așa că acum își sună soțul și copiii de cinci ori pe zi, uneori doar ca să-i bată la cap cu ceva. Să se asigure că sunt încă acolo.

Peter pune muzică la pick-up. Azi nu-l ajută. Se gândește încontinuu la Sune. Cugetă ore în șir la aceleași lucruri, se uită lung la ecranul negru al computerului, izbind de perete, din ce în ce mai tare, o minge mică de cauciuc.

Când sună telefonul, e atât de ușurat să fie întrerupt, încât uită să se enerveze pe nevastă-sa, care gândește că-i de la sine înțeles că el uită mereu ce promite să facă.

— Ai dus mașina la service? întreabă ea, deși știe deja răspunsul.

— Da, da, normal! zice Peter cu convingere, așa cum face doar când minte.

— Și la birou cum ai ajuns atunci? întreabă ea.

— De unde știi că sunt la birou?

— Te-aud cum dai cu mingea aia idioată de perete.

Peter oftează.

— Ar trebui să te faci avocată sau ceva de genul ăsta, ți-a mai zis cineva?

Avocata râde.

— Dacă nu mă fac jucătoare profesionistă de piatră – foarfecă – hârtie, o să iau și asta în calcul.

— Ești o trișoare!

— Și tu un mincinos!

Vocea lui Peter tremură brusc când îi șoptește:

— Te iubesc mult!

Mira râde ca să n-o audă plângând, când răspunde:

— Și eu.

Închid amândoi. Mira își mănâncă prânzul, cu patru ore întârziere, în fața computerului, ca să termine ce are de făcut și să aibă timp și să cumpere coardele de chitară pentru Maya, apoi să se grăbească spre casă să-l ducă pe Leo la antrenament. Peter nu mănâncă nimic, căci nu vrea să-i dea corpului șansa să vomite din nou.

O căsnicie lungă e complicată.

*

Vestiarul juniorilor e mai tăcut decât de obicei. Seriozitatea de dinainte de meciul de mâine a început să li se strecoare pe sub piele. William Lyt a împlinit optsprezece ani de curând, are deja o barbă groasă ca blana de vidră și cântărește cât o mașină mică. Se apleacă spre Kevin și îi șoptește, cu aerul conspirativ al unui deținut care cere un cuțit făcut dintr-o periuță de dinți:

— Ai tutun?

David i-a zis cândva lui Bengt, în sezonul trecut, că a citit că o doză de tutun de mestecat e mai rea pentru condiția fizică decât o ladă cu bere. Și, de-atunci, juniorii știu sigur că și Bengt, și părinții o să urle la ei de-o să li se usuce rădăcinile părului dacă zăresc fie și doar urma vreunei cutii de tutun în buzunarele blugilor lor.

— Nu, răspunde Kevin.

Lyt dă oricum din cap recunoscător și se duce să întrebe mai departe prin vestiar. El și Kevin joacă alături în prima linie, dar indiferent cât de mare și de puternic e Lyt, e evident că Kevin e cel care domină. Benji, despre care se poate spune că are ceva dificultăți de acceptare a autorității, e întins pe podea, pe jumătate adormit, dar se întinde după o crosă și îl împunge ușor pe Kevin în burtă.

— Ce dracu’? sare enervat Kevin.

— Dă-mi tutun, îi cere Benji.
— Ai surzit, zombiu dracu'? N-auzi că n-am?
Benji rămâne întins, țintuindu-l leneș pe Kevin cu privirea.
— Când o să-ți intre în cap că nu poți să mă minți? zice el zâmbind.
— Când o să-ncepi să-ți cumperi singur tutun? i-o întoarce Kevin.
— Probabil în același timp!
Lyt se întoarce fără tutun. Dând vesel din cap, îl întreabă pe Kevin:
— Și, vin ai tăi la meci? Maică-mea a cumpărat bilete pentru tot neamu'!
Kevin nu răspunde. Se apucă să înfășoare mânerul crosei în bandă adezivă. Benji îl urmărește cu colțul ochiului. Știe exact ce înseamnă asta, așa că se întoarce rânjind spre Lyt și-i zice:
— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Lyt. Dar ai tăi vin la meciuri să-l vadă pe *Kevin* jucând!
Hohote batjocoritoare izbucnesc în vestiar, iar Kevin nu e nevoit să răspundă la întrebarea legată de părinții lui. Ignorând faptul că Benji nu-și cumpără niciodată tutun, e greu să ai un prieten mai bun.

Amat stă într-un ungher al vestiarului, încercând din răsputeri să arate ca un colț gol. E cel mai mic din vestiar, „viermele", și se teme de moarte să nu cumva să atragă în vreun fel atenția. Se uită în sus, astfel încât să nu-i prindă nimeni privirea, dar în același timp să poată vedea dacă vreun junior încearcă să arunce cu chestii în el. Deasupra cuierelor, pereții sunt plini de sloganuri: „Antrenament greu, victorie ușoară!", „Echipa mai presus de ego", „Jucăm pentru ursul de pe tricou, nu pentru numele de pe spate". În mijloc, o lozincă recentă, scrisă cu litere îngroșate, spune: „Echipa care știe să piardă elegant e cea care pierde des!"
Amat își pierde concentrarea preț de-o clipă. Îl vede prea târziu pe Bobo apropiindu-se. Când juniorul se apleacă peste el, Amat dispare în umbra trupului mătăhălos. Se așteaptă ca Bobo să-l lovească, dar juniorul zâmbește calm, ceea ce, bineînțeles, e mult mai rău.
— Să-i scuzi pe băieți, că-s cam neciopliți, da?
Amat clipește des, nesigur ce să răspundă. Bobo, vizibil încântat să atragă atenția, se întoarce solemn spre restul jucătorilor, care așteaptă curioși continuarea în tăcere. Arată spre bucățile de bandă adezivă care zac peste tot pe jos, prefăcându-se supărat:
— Zi și tu, ce mizerie! Păi? Așa se face? Că nu mamele VOASTRE muncesc pe-aici!
Juniorii rânjesc. Bobo mărșăluiește demonstrativ de jur-împrejur și adună bucăți de bandă în mâinile făcute căuș. Apoi le ridică spre tavan, de

parcă arată mulțimii un nou-născut, se uită în ochii nou-venitului și continuă:

— Mama lui AMAT lucrează aici, băieți!

Bucățile de bandă adezivă plutesc o clipă în aer, înainte să cadă ca o ploaie de proiectile mici și ascuțite peste băiatul din colț. Simte răsuflarea caldă a lui Bobo în ureche, când fundașul juniorilor îi ordonă:

— Fii drăguț și strig-o pe maică-ta, vierme! Că-i jeg mare pe-aici!

Vestiarul se golește în zece secunde când Bengt urlă: „PE TEREN!!!” Kevin rămâne ultimul. Trece pe lângă Amat, care, îngenuncheat pe podea, adună bucăți de bandă adezivă, cu urme de mușcături pe buza de jos.

— E doar o glumă, îi zice Kevin sec, fără nicio urmă de empatie.

— Da. Doar o glumă, repetă Amat încet.

— O cunoști pe Maya... nu? izbucnește Kevin înainte să iasă din vestiar, ca și cum chiar atunci i-a dat prin cap.

Amat ridică privirea. A văzut toate meciurile din sezon ale juniorilor. Lui Kevin nu-i dau lucruri prin cap pur și simplu. Tot ce face e îndelung gândit și planificat.

— Da, murmură Amat.

— Are prieten?

Răspunsul întârzie. Kevin așteaptă, bătând darabana în podea cu vârful crosei. Amat își privește îndelung mâinile, înainte să răspundă tăcut, dând încet din cap dintr-o parte în alta. Kevin încuviințează mulțumit și iese pe gheață. Amat rămâne pe loc, mușcându-și buza de jos pe dinăuntru și respirând greu. Apoi aruncă resturile de bandă adezivă la gunoi și își aranjează protecțiile. Ultimul lucru pe care-l vede înainte să iasă din vestiar, sunt opt cuvinte aproape șterse, scrise cu creionul pe o bucată de hârtie îngălbenită și boțită: „De la cel ce primește mult, mult se așteaptă!”

Intră pe gheață și se alătură juniorilor adunați în cerc. În centrul terenului e desenat ursul uriaș și amenințător – simbolul clubului: putere, măreție, dârzenie. Amat e cel mai mic de pe gheață, întotdeauna a fost. De la opt ani i se spune că n-o să facă față nivelului următor, că nu-i suficient de puternic, de mare, de dârz. Dar acum se uită în jurul lui și vede o echipă care mâine va juca în semifinala campionatului național. Iar el e parte din echipa asta. Se uită la Lyt și la Bobo, la Bengt și la David, la Benji și la Kevin și își zice că o să le arate că știe să joace. Cu prețul vieții!

*

Nimic nu-l face pe Peter să se simtă mai rău decât hocheiul. Și, în mod absurd, nimic nu-l face să se simtă mai bine. Întoarce situația pe toate părțile, până când simte că nu mai e oxigen în birou. Când greața și

frustrarea devin insuportabile, se ridică, iese și se așază în tribună. Gândește mai bine acolo, de obicei, așa că stă o vreme, bătând mingea de cauciuc, cu privirea în betonul podelei, fără să bage de seamă că juniorii și-au început antrenamentul.

Sune iese din birou să-și ia cafea. Când se întoarce, îl vede pe Peter singur în tribună. Sune știe că directorul tehnic e un bărbat în toată firea acum, dar unui bătrân antrenor îi e greu să nu-și mai vadă băieții ca pe băieți.

Sune nu i-a spus niciodată că-l iubește. Poate fi la fel de greu pentru un părinte spiritual, ca și pentru unul real să facă asta. Dar știe cât de teamă îi e lui Peter să nu-i dezamăgească pe ceilalți. Toți oamenii au frici care le dictează comportamentul, iar frica lui Peter e că nu-i suficient de bun. Că nu-i un tată suficient de bun, un bărbat suficient de bun, un director tehnic suficient de bun. Și-a pierdut părinții și primul copil și e paralizat de frică zi de zi să nu-i piardă pe Mira, Maya și Leo. N-ar putea suporta să-i fie frică și că-și pierde clubul.

Sune îl vede ridicând, într-un târziu, capul și îndreptându-și privirea spre juniorii care se antrenează. Mai întâi se uită la ei absent, căci e atât de obișnuit să-i urmărească pe gheață încât îi numără în gând fără să se gândească. Așteaptă în umbră să-i vadă reacția când îi cade fisa.

Peter ajută de zece ani la șlefuirea acestui grup de băieți. Știe numele tuturor și pe ale părinților lor. Îi bifează în gând pe rând, să vadă dacă lipsește cineva, din cauza vreunei accidentări. Pare că sunt toți acolo. De fapt, cu unul mai mult. Îi numără din nou. Nu înțelege. Până când îl vede pe Amat. Cel mai scund și mai firav dintre toți, pierdut în echipamentul care pare prea mare. Exact ca la școala de patinaj. Peter îl urmărește îndelung cu privirea. Apoi începe să râdă în hohote.

De câte ori n-a auzit că băiatul ăsta ar trebui să se lase de hochei, că n-are nicio șansă și acum, uite-l acolo, pe gheață, între juniori! Nimeni nu s-a zbătut mai mult pentru șansa asta, iar David i-a dat-o azi, tocmai azi! E un mic vis, atât, dar Peter are nevoie de un vis astăzi.

Sune dă din cap bucuros și întristat în același timp. Se întoarce în biroul lui și închide ușa. În seara asta va ține unul dintre ultimele antrenamente cu seniorii. Când se va termina sezonul, se va duce acasă și, undeva în adâncurile sufletului, își va dori ceea ce ne dorim cu toții când suntem nevoiți să părăsim ceva: că totul se va prăbuși. Că nimic nu va funcționa fără noi. Că suntem de neînlocuit. Dar nu se va întâmpla nimic. Patinoarul va rămâne în picioare, clubul va merge înainte.

Amat își îndreaptă casca și se lansează într-un atac cu corpul. E faultat dur și cade, dar sare imediat în picioare. Peter se apleacă să vadă mai bine și zâmbește larg, așa cum zâmbește după „două sandvișuri calde cu brânză și o jumătate de pahar cu vin”, cum zice Mira. Mai rămâne încă un sfert de oră în tribună înainte să se întoarcă în birou cu inima mai ușoară.

În toaletă, Fatima se îndreaptă de spate încet, cu grijă, ca să n-o audă nimeni cum geme de durere. Uneori, dimineața, se rostogolește pur și simplu de pe canapeaua pe care doarme, căci mușchii refuză să lase trupul să se ridice. Ascunde durerile cât de bine poate. În autobuz se așază întotdeauna la fereastră, astfel încât Amat să se ridice primul și să n-o vadă schimonosindu-se de durere. La serviciu, când pune pungile de gunoi, lasă baierele ușor atârnate în aer, ca să nu fie nevoită să se aplece prea mult să le apuce când trebuie să le schimbe. În fiecare zi găsește alte și alte căi de a compensa.

Intră neauzită în biroul lui Peter, cerându-și scuze. Dacă n-ar fi vorbit, Peter nici nu și-ar fi dat seama că a intrat. Ridică mirat privirea din hârtii.

— Fatima, ce cauți aici la ora asta?

Femeia face înfricoșată doi pași înapoi.

— Scuze, n-am vrut să deranjez. Voiam să iau gunoiul și să ud florile, dar pot să vin după ce pleci acasă!

Peter își scarpină gânditor fruntea. Apoi începe să râdă.

— Nu ți-a zis nimeni?

— Ce?

— Despre Amat.

Peter își dă seama prea târziu că nu poți să-i spui așa ceva unei mame. Fatima se gândește imediat ori că fiul ei a pățit un accident, ori că a fost arestat. Nu există cale de mijloc când îi spui unui părinte „Ai auzit ce s-a întâmplat cu copilul tău?”

Peter o ia blând de umeri și o duce spre tribună. Fatimei îi ia treizeci de secunde să realizeze la ce se uită. Apoi își acoperă fața cu mâinile și începe să plângă. Căci vede un băiat, cu un cap mai scund decât restul echipei. Băiatul ei.

Spatele mamei n-a fost nicicând mai drept. Simte c-ar putea alerga mii de kilometri.

13.

Juniorii o lasă mai moale azi. Li s-a spus să joace la șaptezeci la sută, că nu vrea nimeni accidentări înainte de meci. Amat nu-și permite luxul ăsta, se avântă în orice situație, apasă cu sârg pe lamele patinelor, de parcă trebuie să înainteze prin beton. Dar la ce bun? Juniorii îl agață, îi pun piedică, îi trag crose peste mâini și caută protecțiile slăbite ca să-l lovească. Încasează un cot în ceafă, cade în patru labe, vede patinele lui Lyt frânând și nu apucă să închidă ochii înainte ca ploaia de gheață să-i izbească obrajii. De la David, niciun cuvânt. După trei sferturi de oră, Amat e atât de transpirat, epuizat și furios, încât trebuie să facă un efort uriaș să nu urle: „De ce sunt aici? De ce m-ați adus aici dacă oricum nu vreți să mă lăsați să joc?" îi aude râzând pe la spate și știe că dacă scoate o vorbă, nu vor face decât să râdă și mai tare.

— Ce ți-am zis! E prea moale! zice Bengt disprețuitor când Amat se ridică de pe gheață pentru a nu știu câta oară.

David se uită la ceas:

— Facem unu-la-unu. Amat contra lui Bobo! îl instruiește el.

— Glumești? Amat e la al doilea antrenament pe ziua de azi, o să crape!

— Aliniază-i! răspunde David sec.

Bengt ridică din umeri și fluieră alinierea. David rămâne lângă mantinelă. Știe că abordarea lui față de hochei nu e tocmai necontroversată, știe că trebuie să câștige întotdeauna ca să poată conduce echipa așa cum vrea el. Dar tocmai ăsta e singurul lucru care contează pentru el, victoria. Și nu există învingători fără învinși. Nu se nasc staruri fără ca alții din colectiv să fie sacrificați.

Antrenamentul unu-la-unu al lui David e simplu: un șir de conuri de-a latul terenului, dintr-o parte în alta a gheții, astfel încât să se creeze un soi de „coridor" între conuri și mantinelă. Un fundaș și un atacant se întâlnesc. Dacă pucul iese din coridor, câștigă fundașul, așa că exercițiul îl obligă pe atacant să găsească o modalitate de a trece pe lângă apărător pe o suprafață foarte îngustă.

Bengt așază conurile la șapte, opt metri de mantinelă, dar David îi face semn să îngusteze coridorul și mai mult. Câțiva dintre juniori se frământă neliniștiți, dar nimeni nu zice nimic. Coridorul are doar câțiva metri, e atât de îngust, încât Bobo își dă seama că Amat n-are nicio șansă să se bazeze pe viteză ca să treacă pe lângă el, ci trebuie să-l înfrunte corp la corp. Amat, cu

vreo patruzeci de kilograme mai ușor decât Bobo, realizează și el același lucru. Coapsele îi urlă de atâta acid lactic când pornește cu pucul ridicat pe lama crosei. Exercițiul presupune, bineînțeles, o oarecare distanță între adversari, dar Bobo nu-i lasă nici măcar un centimetru. Vine direct spre el și îl lovește cu toată forța. Trupul lui Amat aterizează pe gheață ca un sac cu făină. Râsete pe banca jucătorilor. David le face scurt semn să încerce încă o dată.

— Sus, fii bărbat! strigă Bengt.

Amat își îndreaptă casca. Încearcă să respire normal. Bobo se năpustește spre el mai repede de data asta. Amat vede negru înaintea ochilor și, când îi deschide din nou, e lipit de mantinelă. Nu știe cum a ajuns acolo. Nu mai aude râsetele dinspre banca jucătorilor, ci doar un ecou înăbușit în urechi. Se ridică și ia pucul. Bobo își proptește crosa în pieptul lui, ca și cum ar lovi o creangă joasă cu toată viteza.

— Sus! urlă Bengt.

Amat se ridică anevoios în genunchi. Îi picură sânge din gură. Își dă seama că și-a mușcat buza sau limba sau pe amândouă. Bobo se apleacă asupra lui, dar nu ca să-i râdă în nas. E aproape îngrijorat, de data asta. O sclipire de empatie îi lucește în ochi. Sau de umanitate măcar.

— Ce dracu'… Amat! Stai jos! Nu vezi că asta vrea David? Că de-asta ești aici?

Amat trage cu coada ochiului spre banca jucătorilor. David așteaptă nepăsător, cu brațele încrucișate. Până și Bengt pare îngrijorat. Abia atunci Amat pricepe ce vrea Bobo să spună. Singurul lucru care contează pentru David e victoria și numai jucătorii cu încredere de sine câștigă marile meciuri. Și-atunci ce faci în ziua dinaintea celui mai important meci din viața lor? Îi lași să-l calce în picioare pe unul mai slab. Nu l-a adus pe Amat ca să joace, ci ca să fie sacrificat.

— Rămâi jos! îl roagă Bobo.

Amat nu-l ascultă.

— Iar! șoptește el, cu coapsele tremurând.

Cum Bobo nu zice nimic, Amat izbește crosa de gheață și urlă:

— IAR!!!

N-ar fi trebuit să facă asta. L-au auzit toți jucătorii. Bobo n-are de ales. Privirea i se întunecă.

— OK. Cum zici tu. Idiot cretin!

Amat își ia avânt, Bobo îl așteaptă la centru, forțându-l astfel pe Amat să o ia spre mantinelă. Când Amat pornește, Bobo ignoră pucul și se repede la el. Capul lui Amat se izbește de mantinelă, băiatul se prăbușește pe gheață și îi ia zece secunde să se ridice în genunchi.

— Iar? mârâie Bobo printre fălcile încleștate.

Amat nu răspunde. Lasă după el o dâră subțire de sânge când se ridică și pornește spre linia albastră. Culege pucul, se îndreaptă de spate și așteaptă. Îl vede pe Bobo încordându-se, în timp ce dă amenințător roată ursului din centrul ringului, apoi intră în coridor, hotărât să termine odată tărășenia asta. „Ca un bărbat”, își repetă Amat în gând. „Ca un bărbat!”

N-ar trebuie să mai aibă energie să pornească în viteză. N-ar trebui să aibă curaj să pornească iar spre Bobo după toată bătaia pe care a încasat-o. Dar vine un moment în viața fiecăruia când fie se îneacă, fie învață să înoate și nimic nu mai contează. Ce să-i mai poată face? Să-i ia dracu’! Bobo vine spre el cu toată forța, dar, în ultima secundă, Amat nu mai stă drept ca un bărbat, ci se îndoaie de mijloc și, când vede patinele lui Bobo depărtându-se ca să schimbe unghiul, șutează pucul printre ele și, răsucindu-se agil, evită impactul.

Dintr-un pas s-a îndepărtat de Bobo, din doi a ajuns din urmă pucul. Trei și e deja în zona de atac. Îl aude pe Bobo izbindu-se de mantinelă, dar nu mai are ochi decât pentru portar. Conduce pucul – dreapta, stânga, dreapta, stânga – așteptând să prindă mișcarea portarului. Așteaptă, așteaptă, așteaptă și, când în sfârșit patinele portarului se înclină doi milimetri într-o parte, Amat șutează pucul în colțul opus. În contratimp. Plasa porții se clatină sub forța pucului.

Un leu între urși.

Din cealaltă parte a ringului, Bobo își ia avânt, orbit de furie. E unul dintre cei mai proști patinatori din echipă, dar, când ajunge aproape de Amat, are deja suficientă viteză și avantajul greutății pentru a-l băga pe băiat în spital. Bobo nu aude patinele care taie rapid gheața în spatele lui, așa că umărul care îi aplică lovitura în falcă îl ia prin surprindere, iar durerea e atroce.

Amat se prăbușește sleit de puteri, dar teafăr. Bobo zace întins pe spate, clipind des spre lămpile din tavan. Benji se apleacă asupra lui.

— Ajunge, Bobo! spune el.

Bobo încuviințează, strâmbându-se de durere. Benji îl ajută să se ridice, frecându-și iritat umărul.

Sunetul pucului în plasa porții poate fi cel mai minunat sunet din lume când ai cincisprezece ani. Sau când ai treizeci și doi.

— Înscrie-l pentru mâine, spune David și părăsește banca.

Când juniorii se îndreaptă spre vestiar, Amat rămâne întins pe gheață. Vocea lui Bengt răzbate până la el ca printr-o ceață lăptoasă:

— Strânge conurile și pucurile! De obicei le dau băieților embargo la futut înainte de meci, da nu cred c-aveai tu așa ceva pe agendă oricum, așa că să nu dea dracu' să-ți faci laba diseară! Ai meci mâine!

Băiatului îi ia o jumătate de oră să ajungă în vestiar, pe jumătate târându-se, pe jumătate clătinându-se. Vestiarul e gol. Caloriferele sunt închise. Pantofii lui Amat sunt făcuți ferfeniță, iar hainele îi zac ude pe podeaua dușului. E cea mai frumoasă zi din viața lui.

14.

E sâmbătă și astăzi se întâmplă totul. Tot ce-i mai bun și tot ce-i mai rău.

E șase fără un sfert dimineața. Maya caută paracetamol în dulapul din bucătărie. Are febră și îi curge nasul. Se întoarce apoi în pat și se cuibărește lângă Ana. Aproape că a adormit când Ana îi trage una și murmură somnoroasă:

— Cântă-mi!

— Taci!

— Cântă-mi!

Maya mârâie:

— OK, întrebare: să m-auzi cântând de fiecare dată când mă rogi sau să nu te OMOR cu chitara?

Ana tace îmbufnată o vreme. Apoi îi atinge ușor coapsele Mayei cu degetele de la picioare, mereu niște mici sloiuri de gheață.

— Te rooog?

Așa că Maya se ridică și începe să cânte. Pentru că Ana adoră să adoarmă pe sunetul chitarei, iar Maya o iubește pe Ana. Înainte să adoarmă și ea, cu dureri de cap și tuse, Maya se gândește că, la cum se simte, ar fi bine să stea în pat toată ziua.

Mai târziu avea să-și dorească să fi făcut asta.

Curtea e cufundată într-un întuneric compact când Peter oprește mașina în fața atelierului mecanic, lângă ultima casă, acolo unde orașul se termină la vest și începe pădurea. A dormit doar trei ore chinuite și s-a trezit copleșit de gânduri și sentimente.

Mistrețul, prietenul lui din copilărie, meșterește în atelierul prost luminat, aplecat peste motorul unui Ford atât de vechi, încât arată ca și cum are nevoie mai degrabă de ritualuri magice decât de șurubelniță. Dintotdeauna i s-a zis Mistrețul pentru că juca precum un porc mistreț. E la fel de înalt ca Peter, dar pare de două ori mai lat. Poate că burta îi e mai rotundă decât în anii lor de jucători, dar mușchii brațelor și umerilor arată și acum ca turnați din oțel. E îmbrăcat doar cu un tricou, deși ușa atelierului e larg deschisă. Dă mâna cu Peter, fără să-i pese că-i mânjește degetele cu urme generoase de ulei de motor amestecat cu mizerie, dar foarte conștient că asta îl scoate din minți pe amic.

— Mia parcă zicea c-o aduci ieri, zâmbește el larg, arătând spre mașină.

— Așa era vorba, recunoaște Peter, luptându-se cu panica iscată de urmele de unsoare.

Mistrețul râde cinic, îi întinde o cârpă și se scarpină în barba atât deasă și în neorânduială încât mai are puțin și îi acoperă chipul ca o cagulă.

— Supărată?

— Să zicem că prea mulțumită n-a fost, mărturisește Peter.

— Vrei cafea?

— Dacă ai făcută.

Mistrețul râde pe înfundate.

— Făcută? Ce-ai, mă? Te-ai boierit. Uite colo-n colț nes și-un ceainic.

— Nu, mersi.

Mistrețul îl bate prietenește pe mână, intenționat, când trece pe lângă el, iar Peter se șterge imediat pe cârpă, cu un zâmbet iritat. Sunt prieteni de patruzeci de ani, dar Mistrețul nu se lasă de gluma asta. Bărbatul ia o lanternă și iese în curte. Lângă el, Peter dârdâie de frig, cuprins de sentimentul de inutilitate ce poate cuprinde doar un bărbat din generația lui care se uită la un alt bărbat din generația lui, în timp ce acesta repară mașina soției sale. Mistrețul ridică privirea și îi spune, cruțându-l de jargonul tehnic:

— Aș, un rahat. O repară Bobo când se scoală. Vino pe la nouă s-o iei.

Se întoarce în atelier, ridică distrat o roată de Ford, cu aceeași ușurință cu care Peter ar ridica niște cartoane. Din nefericire, Bobo a moștenit și forța pură a tatălui său, și mediocritatea la patinaj. Mistrețul era, la vremea lui, un fundaș ce băga spaima în adversari, dar, după cum spunea Sune: „Băiatul ăsta e-n stare să se-mpiedice și de-o linie albastră!”

— N-ar fi mai bine să-l lași pe Bobo să doarmă până mai târziu? Are meci mare după-amiază! zice Peter.

Mistrețul ridică o sprânceană, fără să ridice privirea spre prieten, își șterge cu mâna sudoarea de pe față, lăsând dâre lucitoare de ulei în barbă.

— Îi ia vreo două ore să repare mașina. Dacă vii s-o iei la nouă, trebuie să se apuce pe la șapte. Adicătelea, vreme berechet să doarmă până mai târziu.

Peter deschide gura, dar nu zice nimic. Un meci de hochei e un meci de hochei, dar familia asta trebuie să se scoale cu noaptea-n cap și mâine să-și câștige pâinea. Bobo e un fundaș robust, dar n-are nici pe departe potențial de jucător profesionist. În casă mai sunt încă doi copii, mai mici, iar economia mondială n-așteaptă pe nimeni. Urșii se cacă în pădure și toată lumea se cacă pe Björnstad.

Mistrețul se oferă să-l ducă pe Peter acasă cu mașina, dar Peter preferă s-o ia pe jos. Să se calmeze. Trece pe lângă fabrică, unde tot mai puțini muncitori au de lucru. Trece pe lângă supermarketul care a împins la

faliment toate alimentarele mici. O ia spre centru și intră pe strada cu magazine. Tot mai puține an de an.

Ramona a ajuns la vârsta pensionării, dar partea bună în a fi proprietară de crâșmă e că nu te poate obliga nimeni să nu mai muncești. Blană de Urs e a ei după ce n-a mai fost a mamei ei și, înainte, a tatălui mamei. În mare, arată la fel ca pe vremea bunicului, cu excepția faptului că bunicul fuma înăuntru, iar Ramona fumează afară – trei țigări înainte de micul dejun, ultima sudată de a doua. Băieții care joacă biliard și beau bere „pe caiet” în fiecare seară, au poreclit-o drăgăstos „Mama Marlboro”. Ramona n-are copii, că Holger n-a putut să facă și poate că nici n-a avut vreodată nevoie. Singura familie la care ținea, în afară de Ramona, era „familia sportului”, cum zicea el. Cineva l-a întrebat odată dacă e vreun sport care să nu-i placă, iar el a răspuns: „Politica! Ar trebui să nu mai dea așa ceva la televizor!” Dacă ar fi luat casa foc, ar fi salvat-o pe Ramona, înainte de toate, iar ea ar fi avut grijă să ia cu ea abonamentele la meciurile Clubului de Hochei Björnstad. Era al lor, sportul ăsta prostesc. Toate hohotele lui de râs și îmbrățișările lui calde au rămas acolo, în tribună. Ea era cea care fuma, dar el a făcut cancer. „Sufăr de-o boală ironică!”, glumea el nepăsător. Ramona nu lasă pe nimeni să spună că Holger „a murit”, ci spune doar că „a lăsat-o”, căci așa vede ea treaba. Ca pe o trădare. Fiindcă a rămas singură în zăpadă, fără apărare, ca un trunchi de copac jupuit de coajă, când Holger s-a dus.

A învățat să-și omoare timpul, ce să facă… Atunci când se termină schimbul la fabrică, crâșma se umple de bărbați tineri, pe care Ramona îi numește „băieții”, dar pe care poliția și clubul de hochei îi numesc chestii mult mai grele. Băieții sunt în stare de tot felul de porcării, dar o iubesc pe Ramona așa cum numai Holger a iubit-o, iar ea le ia apărarea. Uneori prea mult, știe asta. Björnstad naște fii duri, iar greutățile vieții n-aveau cum să-i îmblânzească pe băieții ei. Dar asta-i tot ce i-a rămas de la Holger, mai mult de-atât n-are putere să se apropie de amintiri.

Moartea face lucruri de neînțeles, ciudate, sufletelor care iubesc. Ramona a rămas în apartamentul de deasupra crâșmei. Câțiva dintre băieții care lucrează ca șoferi la depozitul supermarketului îi fac cumpărăturile, acum că alimentara de peste drum nu mai e. Căci, mai departe de scrumiera de lângă ușa crâșmei, bătrâna nu se mai duce. Au trecut unsprezece ani de când Holger a lăsat-o singură pe lume și, la fiecare meci al echipei de seniori, chiar și când toate locurile sunt vândute, în tribună rămân mereu două goale.

Peter o vede de departe. Ramona îl așteaptă.

— Caută ceva anume domnul? îl întreabă pe Peter când se apropie.

A îmbătrânit Ramona, dar e precum crâșma ei – mereu la fel. Cei cărora nu le place faptul că Blană de Urs e un refugiu pentru huliganii orașului seară de seară, vorbesc despre ea ca despre o hoașcă urâcioasă și sociopată, care e pe cale s-o ia razna. Dar, deși o întâlnește rar în ultima vreme, Peter se simte de fiecare dată ca și cum a ajuns acasă după o lungă călătorie.

— Nu știu încă, zâmbește el.

— Emoții cu meciul?

Nu-i nevoie să-i răspundă. Ramona strivește cea de-a treia țigară sub pantof, pune mucul în buzunar și îl invită pe Peter:

— Whisky?

Peter se uită spre cer. În curând, orașul se trezește și până și soarele pare că are de gând să răsară mai devreme azi. Toată lumea se trezește din visul că un meci din campionatul de juniori ar putea schimba totul. Ar putea face prefectura să întoarcă din nou privirea spre pădure. Să construiască un liceu sportiv de hochei și poate chiar și un mall. Să zică lumea „ține șoseaua, treci de Hed”, nu ca acum: „Dacă ai ajuns până-n Björnstad, se cheamă că deja ai mers prea mult! Peter a petrecut atât de mult timp încercând să-i convingă pe alții de toate astea, încât nu știe dacă el însuși mai crede în ele.

— Mi-ar prinde bine o cafea, zice el.

Ramona scoate un soi de gâlgâit răgușit și coboară greoaie treptele crâșmei.

— Așa-i cu băieții ai căror tați au iubit whisky-ul prea mult. Ori beau și ei de sting, ori nu se ating în veci. Cale de mijloc nu-i în unele familii!

Peter a fost la Blană de Urs de mai multe ori înainte să împlinească optsprezece ani decât după. De obicei, venea să-l care acasă pe taică-su. Uneori trebuia să-l ajute și să snopească în bătaie vreun colector de datorii din Hed. Crâșma arată la fel ca atunci. Miroase mai puțin a țigară, dar asta nu-i neapărat un lucru bun, având în vedere ce alte mirosuri te pot lovi într-un bar aflat la subsol. Nu e nimeni, firește. Peter nu vine niciodată seara aici, că n-ar fi un comportament tocmai sănătos din partea unui director tehnic cu o echipă de seniori mediocră. Există, în orașul ăsta, oameni în care fierbe o violență înăbușită, pe care Peter n-a observat-o niciodată în timpul copilăriei, dar care l-a frapat când s-a întors din Canada. O furie tăcută a celor pentru care hocheiul, școala sau economia n-au putut fi calea de ieșire. Li se spune „Gașca”, deși ei nu-și zic niciodată așa.

Clubul suporterilor de hochei din oraș s-a numit dintotdeauna Ursus Arctos și, oficial, toți cei care își fac veacul în Blană de Urs sunt doar membri ai clubului, laolaltă cu pensionarii, învățătorii și familiile cu copii mici, care umplu de obicei tribuna la fiecare meci. Gașca funcționează fără carduri de membru sau tricouri. Orașul e prea mic pentru secrete mari, dar Peter știe

că nici în zilele bune nu sunt mai mult de treizeci, patruzeci de capete. Asta însă e suficient pentru a fi nevoie să se suplimenteze forțele de poliție la fiecare meci al seniorilor. Jucători recrutați din alte părți, despre care s-a dus vorba că n-au prestat prea bine pe gheață pentru cât de bine sunt plătiți, au dat buzna în biroul lui Peter, și-au făcut contractul bucăți și s-au mutat în alte orașe din cauza Găștii. Reporteri de la ziarul local pun întrebări critice azi, iar mâine sunt bizar de neinteresați de răspuns. Gașca a băgat spaima în suporterii adversarilor, unul nu mai calcă prin Björnstad. Și, din păcate, și în sponsori. Bărbații de douăzeci și ceva de ani care frecventează Blană de Urs au devenit cei mai conservatori cetățeni ai comunității – nu vor un Björnstad modern pentru că știu că un Björnstad modern nu i-ar vrea.

Ramona împinge cana de cafea spre Peter și bate în tejgheaua din lemn a barului.

— Scuipă tot, hai, dac-ai ceva pe suflet.

Peter se scarpină în cap. Mama Marlboro a fost dintotdeauna cel mai bun psiholog din Björnstad, chiar dacă rețeta ei obișnuită e: „Vino-ți în fire! Alții o duc mai rău!”

— Multe gânduri, asta-i tot…

Se uită la pereții acoperiți cu tricouri de hochei, fotografii cu jucători, fanioane și fulare.

— Când ai fost la meci ultima oară, Ramona?

— N-am mai fost de când m-a lăsat Holger, doar știi, băiete!

Peter rotește gânditor cana între degete. Dă să scoată portofelul. Ramona îl expediază cu un gest, dar Peter lasă totuși banii pe tejghea.

— Dacă nu vrei să-ți plătesc cafeaua, poți să-i pui la pușculiță.

Femeia dă recunoscătoare din cap. Pușculița e o cutie pe care o ține în camera ei și din care ia când vreunul dintre băieții ei rămâne fără slujbă sau nu mai face față facturilor.

— Unul dintre vechii tăi colegi de linie are nevoie de ceva gologani. Robert Holts. L-au dat afară. Petrece cam mult timp pe-aici Robban.

— Aoleu, murmură Peter, căci nu știe ce altceva să zică.

A vrut să-l sune pe Robban din Canada. A vrut să-l sune și când s-a întors acasă. Dar nu gândul contează. Douăzeci de ani sunt prea mulți ca să mai știe cum să deschidă discuția acum. Să-și ceară scuze? Pentru ce? Și cum? Ochii îi rătăcesc din nou pe pereții crâșmei.

— Hocheiul ăsta… Te-ai gândit vreodată, Ramona, ce sport ciudat e? Regulile, ringul… cui naiba i-a dat prin cap așa ceva?

— Cuiva care-a vrut să le dea bețivanilor cu flinte o ocupație ceva mai puțin periculoasă? zice bătrâna crâșmăriță.

— Vreau să zic… Fir-ar să fie! O fi sunând aiurea de tot, dar nu te-ntrebi și tu uneori dacă nu cumva îl luăm prea în serios? Dacă nu cumva îi presăm pe juniori prea tare. Sunt aproape… copii.

Ramona își toarnă un whisky. Că doar micul dejun e cea mai importantă masă a zilei.

— Depinde ce vrem de la copii. Și ce vor copiii de la hochei.

Peter strânge cana mai tare între degete.

— Păi, ce vrem, Ramona? Ce poate să ne dea sportul ăsta? Ne dăm viața pentru el, sperând să primim ce în schimb? În cel mai bun caz, câteva victorii. Câteva clipe în care ne simțim mai mari decât suntem, câteva ocazii cu care ni se năzare că suntem… nemuritori. O minciună. N-are nicio importanță!

Se lasă o tăcere grea între ei. Abia când Peter împinge cana goală spre Ramona și se ridică, bătrâna văduvă dă pe gât ultima înghițitură de whisky și mormăie:

— Tot ce ne dă sportul ăsta sunt clipe. Dar, la urma urmelor, ce dracu-i viața, Peter, dacă nu un șir de clipe?

Cel mai bun psiholog din oraș.

Mira pregătește protecțiile lui Leo, îi împăturește hainele, pune totul în geantă și i-o lasă în hol. Are doisprezece ani, ar trebui să-și facă singur geanta, Mira știe asta. Dar știe și că ea trebuie să-l ducă la antrenament, apoi să se întoarcă după jumătate dintre lucrurile uitate dacă îl lasă pe el să-și pregătească echipamentul. După ce termină, apucă să lucreze o jumătate de oră la computer. Când Leo era în școala primară, învățătorul i-a spus la întâlnirea cu părinții răspunsurile băiatului la întrebarea „Ce meserii au părinții tăi?” – „Tata lucrează cu hocheiul. Mama scrie e-mailuri”.

Pune de cafea, bifează în minte și pe calendar câteva puncte de pe listele cu lucruri de făcut, trage adânc aer în piept de câteva ori, cu o senzație de pietre care-i strivesc pieptul. „Atac de panică”, așa i-a zis psihologul acum șase luni, iar Mira nici că a mai dat pe-acolo. S-a rușinat. Ca și cum n-ar avea o viață fericită, ca și cum n-ar fi mulțumită. Cum să-i explice asta propriei familii? „Atac de panică”, ce mai e și asta? Avocată, nevastă de director tehnic, mamă – Doamne, cât îi place să fie toate astea! Dar uneori oprește mașina în pădure, în drum spre casă sau spre birou, și plânge în întuneric. Își amintește cum maică-sa le ștergea lacrimile de pe obraz când erau mici și le șoptea: „N-a zis nimeni că viața-i ușoară!” Să fii părinte înseamnă să te simți tot timpul ca o pătură prea mică. Oricât ai încerca să-i acoperi pe toți, cineva tot îngheață.

La opt îl trezește pe Leo. Micul dejun îl așteaptă deja pe masă. Trebuie să-l ducă la antrenament peste o jumătate de oră. Apoi să se întoarcă acasă să le ia pe Ana și pe Maya și să meargă toate trei să ajute în bufetul clubului, în timpul meciului juniorilor. Pe urmă să-l ducă pe Leo acasă la un prieten și, probabil, pe Maya, la altcineva. Apoi Mira speră ca Peter să ajungă acasă cât să apuce să bea și ei un pahar de vin împreună și să mănânce o bucată de lasagna reîncălzită, înainte ca Peter să adoarmă epuizat, iar ea să lucreze până la miezul nopții, răspunzând la e-mailuri din căsuța poștală care nu se golește niciodată. Mâine e duminică și are echipament de hochei de spălat, genți de pregătit și adolescenți de trezit. Luni, înapoi la muncă, iar munca, sinceră să fie, a fost de rahat în ultimul timp. De când a refuzat postul de șefă, cerințele, în mod ironic, parcă s-au dublat. Știe că i se permite să ajungă târziu la slujbă și să plece devreme după-amiaza doar pentru că e cea mai bună în ceea ce face. Dar a trecut ceva vreme de când n-a mai simțit că dă tot ce-i mai bun la serviciu. N-are timp. Nu mai face față.

Când copiii erau mici, vedea în tribuna patinoarului părinți gata să-și piardă mințile și nu putea să priceapă. Dar acum îi înțelege. Hobby-urile copiilor nu sunt doar ale copiilor. Părinții le dedică la fel de mult timp an de an, fac sacrificii, cheltuiesc sume enorme și astfel importanța lor li se imprimă și adulților în creier. Încep să simbolizeze altceva, le compensează sau le întăresc eșecurile personale. Mira știe că sună ridicol, știe că-i doar un meci ridicol, într-un sport ridicol, dar, undeva în adâncul sufletului, are și ea emoții de-i vine să vomite. Emoții pentru Peter, pentru juniori, pentru club și pentru oraș. Undeva înăuntrul ei are și ea nevoie să câștige la ceva.

Intră în camera Mayei, ridică haine de pe podea, iar când fata geme în somn, îi pune mâna pe frunte. Arde. Peste câteva ore, Mira o să se mire că fiică-sa se oferă de bunăvoie, ba chiar aproape nerăbdătoare, să meargă cu ele la patinoar. Ea, care de obicei e în stare să facă pe martira de până și un fir de păr despicat poate deveni o scuză să nu meargă la meciurile de hochei.

Mira o să regrete de o mie de ori că n-a obligat-o să stea acasă.

15.

Există multe lucruri care ne dor, fără să știm de ce. Anxietatea e apăsătoare, sufletul se încovoaie sub greutatea ei. Lui Benji i-a fost întotdeauna ușor să adoarmă, dar greu să doarmă. În dimineața meciului se trezește devreme, dar nu din cauza emoțiilor – n-are el treabă cu emoțiile. Își ia bicicleta și pleacă înainte să se trezească maică-sa. Lasă bicicleta la marginea pădurii și merge pe jos ultimii kilometri până la canisa lui Adri. Rămâne în curte și mângâie câinii până sosesc Katia și Gaby, celelalte două surori. Îl sărută pe frățior pe creștet. Apoi vine sora cea mare, îi trage una peste ceafă și îl întreabă dacă-i adevărat că a făcut-o „păsărică" pe o profesoară. Benji n-o minte niciodată pe Adri. Îi mai trage una peste ceafă, apoi îl sărută la fel de apăsat, îi șoptește că-l iubește și să nu cumva să i se întâmple vreodată ceva, dar dacă mai aude că vorbește așa cu profesoarele, îl omoară!

Cei patru iau apoi micul dejun înconjurați de câini, fără să zică mare lucru. Fac asta o dată pe an, un soi de comemorare tăcută, întotdeauna dimineața devreme, astfel încât să nu afle mama. Nu și-a iertat niciodată bărbatul. Benji era prea mic ca să-l poată urî, iar sentimentele celor trei surori sunt undeva la mijloc. Fiecare are propria-i luptă interioară. Benji se ridică, dar nu-i cere niciuneia dintre ele să-l urmeze, iar ele nu-l întreabă unde se duce. Una după cealaltă îl sărută pe creștet, îi spun că-i un idiot și că-l adoră.

Se întoarce la bicicletă prin nămeți, apoi se duce în cimitir și se ghemuiește în zăpadă, cu spatele lipit de piatra de mormânt a lui Alan Ovich și fumează iarbă până când durerea se înmoaie cât să lase lacrimile să curgă. Își trece degetele peste literele roase de vreme ale numelui de pe piatră. Astăzi se fac cincisprezece ani de când, într-o dimineață de martie, Alan și-a luat cu el pușca și tot ce îl durea și s-a dus în pădure înainte să se trezească restul casei. Nu contează de câte ori îi explici asta unui copil. Nimeni nu-și pierde un părinte în felul ăsta fără să simtă că, atunci când toți adulții te asigură că „n-a fost vina ta", mint.

Durerea e apăsătoare. Și sufletul se încovoaie sub durere.

Minutele se scurg molcom spre prânz. În grădină, Kevin driblează un puc cu mișcări moi, dar sigure, elaborate, printre patruzeci de sticle aliniate pe gheață. Pentru oricine ar părea că totul se petrece foarte rapid, dar Kevin

simte fiecare mișcare în parte în încheieturile mâinilor. Pentru el, timpul curge altfel, nu știe de ce. Când era mic, mânca bătaie de la alți copii doar pentru că era prea bun. Până când, în timpul unui antrenament, a apărut din senin Benji. Au dormit unul acasă la celălalt seară de seară, preț de mai multe luni, au citit revistele vechi de benzi desenate ale surorilor lui Benji, cu lanterna sub pătură, și viața amândurora a căpătat sens. Superputerile lor i-au unit.

— Iubitule! îl întrerupe maică-sa din pragul ușii, arătându-i ceasul.

Când Kevin se apropie, femeia întinde cu grijă mâna și îi scutură zăpada de pe bluză. Mâna îi zăbovește apoi pe umărul băiatului, mai blând decât e el obișnuit. Kevin își mușcă buza.

— Ai emoții?

Kevin dă din cap că nu. Mama încuviințează mândră.

— Trebuie să plecăm. Taică-tu a găsit bilete de avion pentru Madrid ceva mai devreme. Te lăsăm la patinoar.

— Poate aveți timp să vedeți prima repriză?

Kevin vede în ochii ei că i-a frânt inima. Doar că mama n-ar recunoaște niciodată.

— Ne grăbim, iubitule, taică-tu are o întâlnire importantă cu un client.

— E un turneu de golf! izbucnește Kevin.

Cam la atât se reduce sfidarea lui, în general. Mama nu răspunde, iar Kevin știe că n-are niciun rost să insiste. Marele hobby în casa asta nu-i hocheiul, ci evitarea discuțiilor legate de sentimente. Dacă ridici vocea, ai pierdut – ți se aruncă un „Nu se poate discuta cu tine dacă țipi!” și o ușă se închide undeva în casă. Se îndreaptă spre hol.

Mama șovăie. Întinde din nou mâna spre umărul băiatului, dar se oprește și îl mângâie blând pe gât. Conduce o mare companie și toți angajații o plac tocmai pentru că e empatică și abordabilă. Ca și cum ar fi mai ușor când oamenii au diverse titluri oficiale. Preț de mulți ani s-a dus seara la culcare visând la toate lucrurile pe care o să le facă atunci când va fi mai în vârstă și va avea mai mult timp, iar acum se trezește uneori noaptea, disperată că nu-și mai aduce aminte care anume erau lucrurile acelea. A vrut să-i ofere lui Kevin tot ce n-a avut ea în copilărie, întotdeauna și-a zis că o să-i rămână timp și pentru toate celelalte lucruri. Să discute cu el, să-l asculte. Anii trec repede și, cândva, între munca ei și antrenamentele lui, Kevin a crescut, iar ea n-a apucat să învețe cum să comunice cu propriul copil. Acum e cu atât mai greu, căci trebuie să-și lase capul pe spate ca să se poată uita în ochii lui.

— Venim la finală! îi promite ea, așa cum promit mamele care trăiesc într-o lume în care e de neconceput ca fiul ei să nu ajungă în finala campionatului.

Bufetul e încă gol, deși patinoarul a început să se umple de lume. Maya se uită pe fereastră.

— După cine te uiți? o tachinează Ana.

Maya o privește încruntată. Ana își face mâinile căuș la gură și, imitând vocea unei însoțitoare de bord care face un anunț, zice:

— Doamnelor și domnilor, vă rugăm să nu desfaceți ambalajele gustărilor pe durata acestui zbor, deoarece avem persoane alergice la bord!

Maya o lovește în fluierul piciorului. Ana sare într-o parte și continuă pe același ton:

— Vă putem, EVENTUAL, lăsa să lingeți sarea de pe alu…

Mira vede tot, aude tot, înțelege aproape tot, dar tace. Nu vrea să-și lase fiica să crească, dar problema e că n-are de ales. A avut și ea cincisprezece ani cândva și, din păcate, își amintește exact ce gânduri avea.

— Mă duc să iau laptele din mașină, se scuză ea când vede că Ana e pe cale să spună ceva ce nici mama, nici fiica nu sunt pregătite să audă, una în prezența celeilalte.

Tatăl e deja în mașină. Îl roagă pe Kevin să se așeze lângă el și începe să-l chestioneze despre testul la engleză de luni. Pentru tatăl lui Kevin totul e un efort susținut de a atinge perfecțiunea, întreaga lui viață e o tablă de șah pe care trebuie să fie întotdeauna cu două mutări înaintea tuturor. „Succesul nu e niciodată întâmplător. Norocul îți poate aduce bani, dar niciodată succes!” obișnuiește el să spună. Lipsa lui de scrupule în afaceri îi sperie pe oameni, dar Kevin nu l-a văzut niciodată ținând sau ridicând mâna să lovească pe cineva. Când vrea, poate să fie chiar șarmant, fără să spună vreodată ceva despre sine. Nu-și pierde niciodată cumpătul, nu se entuziasmează niciodată – n-ai cum când trăiești tot timpul în viitor. Astăzi e un meci de hochei, dar luni e un test la engleză. Două mutări înaintea tuturor…

„Datoria mea e să-ți fiu tată, nu prieten”, i-a explicat el odată lui Kevin, acum mulți ani, când Kevin i-a spus că mama lui Benji vine la aproape toate meciurile. N-a fost nevoie ca taică-su să se enerveze, Kevin i-a înțeles imediat punctul de vedere: mama lui Benji nu sponsorizează clubul cu milioane de coroane pe an, nu ea are grijă să se aprindă becurile din sală, și poate de-asta are timp să meargă la meciuri.

Benji o ia pe drumul care șerpuiește pe lângă lac, ca să poată fuma fără să-l vadă nimeni, și astfel să nu se apuce din nou mama lui William Lyt să strângă semnături, cum a făcut când erau la școala primară și Lyt l-a văzut pe Benji mâncând bomboane deși nu era sâmbătă. Mama lui Lyt e foarte preocupată de dreptate și egalitate, atâta vreme cât se bazează pe interpretarea ei exactă a celor două cuvinte. Aproape toți părinții sunt așa.

Benji și-a zis mereu că în orașul ăsta trebuie să fie groaznic să fii adult. Îngroapă mucul în zăpadă, apoi se întreabă, cu ochii închiși, dacă să continue spre patinoar sau să facă stânga-mprejur. Să lase naibii toate astea. Să fure o mașină și să vadă Björnstadul în oglinda retrovizoare pentru ultima dată. Se întreabă dacă asta l-ar face mai fericit.

Parcarea din fața patinoarului e plină de lume. Tatăl lui Kevin oprește ceva mai departe de mulțime.

— N-avem timp să stăm de vorbă azi, spune el, făcând semn spre ceilalți sponsori și părinți din parcare, care sunt la fel de impresionați de banii familiei Erdahl precum sunt copiii lor de talentul lui Kevin la hochei.

Când crești într-o familie în care nu se discută niciodată despre sentimente, înveți să deslușești nuanțele din cuvinte. Nu-i nevoie să-i ceară explicit scuze lui Kevin că nu-l duce până la intrarea în patinoar, totuși a făcut-o. Se bat scurt pe umăr, camaraderește, apoi Kevin coboară.

— Ne-auzim mai târziu, spune tatăl.

Kevin îl sună imediat după fiecare meci. Există tați care întreabă: „Ați câștigat?”, dar tatăl lui Kevin vrea întotdeauna să știe: „Cu cât ați câștigat?” Și, de fiecare dată, Kevin îl aude notându-și scorul – o porțiune din pivnița casei lor e plină cu cutii frumos stivuite, doldora de blocnotesuri groase, cu statistici despre fiecare meci în care a jucat Kevin de când era în echipa de copii. Cu siguranță, unii ar zice că-i greșit să-și întrebe fiul: „Câte goluri ai băgat?”, în loc de: „Ai înscris vreun gol?”, dar atât Kevin, cât și taică-su le-ar întoarce-o cu: „Dar fiu-tău câte a marcat?”

Kevin nu-l întreabă dacă are timp să stea să vadă prima repriză, ci închide portiera și își aruncă pe umăr geanta cu echipamentul, ca și cum ar fi o sâmbătă ca oricare alta. Dar, după ce mașina a întors și se îndepărtează, se uită lung după ea până când nu se mai vede. În parcare sunt mai mulți părinți decât jucători. Pentru că nu-i o sâmbătă obișnuită pentru ei.

Dintr-un motiv sau altul, mama lui Kevin se întoarce și se uită prin parbrizul din spate. De obicei nu face asta. Ca și soțul ei, pune mare preț pe a evita să fie sentimentală și pe a-l învăța pe Kevin să fie independent. Prin vecini, au văzut suficient de mulți copii răsfățați, ajunși pe culmile mediocrității – niște mucoși nevolnici și smiorcăiți, care trebuie ținuți de mână toată viața. N-au de gând să permită ca fiul lor să ajungă așa. Chiar dacă e dureros, ca atunci când, în școala primară, l-au obligat pe Kevin să vină singur pe jos din Hed pentru că tatăl a vrut să-l învețe care sunt consecințele dacă nu ești punctual. Iar ea s-a prefăcut că doarme când băiatul a ajuns acasă și a plâns neauzită, cu fața înfundată în pernă. Ceea ce e

comod pentru părinți nu e neapărat bine pentru copii, asta e convingerea ei. Iar Kevin a devenit puternic pentru că ei l-au crescut cum trebuie.

Dar mama o să-și amintească pentru tot restul vieții ce vede azi prin geamul parbrizului. Pe fiul lor, singur în parcarea plină de lume a patinoarului. În cea mai mare zi din viața lui, e cel mai singur copil din lume.

Amat încearcă să pară că trece pe-acolo din întâmplare. Îi reușește cam la fel de bine ca atunci când ai încerca să pretinzi că ai mâncat din greșeală înghețata celui mai bun prieten. Mira tocmai dă să iasă din bufet, să aducă laptele din mașină. Îl salută bucuroasă și zice, un pic cam tare:

— Bună, Amat! O cauți pe Maya?

Amat numai ca James Bond nu se simte în clipa aceea. Mira îi face semn spre bufet și o ia spre scară, dar se oprește brusc, se întoarce spre băiat și strigă:

— Succes azi!

Apoi se încordează și mârâie dramatic ca un urs, așa cum i-a văzut făcând pe adolescenții din oraș când își urează baftă înainte de meciuri:

— Rupe-i!

Amat zâmbește jenat. În bufet, Ana și Maya ridică vocile, prinse într-o discuție animată, iar Mira se grăbește să coboare înainte ca vreuna dintre fete să spună despre băieți ceva pe care creierul ei de mamă să nu-l mai poată spăla nici cu apă, săpun sau cantități copioase de Riesling.

Benji apare din senin lângă Kevin, fără ca băiatul să-l fi auzit venind. Pune o mână pe umărul prietenului, dar nu zice nimic despre faptul că ochii lui Kevin sunt umezi. Iar Kevin nu zice o vorbă despre comemorări sau cimitire. Nu-i nevoie. Se uită unul în ochii celuilalt și își spun ceea ce își spun înainte de fiecare meci:

— Ce-i pe locul doi la distracție, Kev?

Și, dacă amicul nu-i răspunde, Benji îi dă un cot în burtă.

— Zi, mă, superstarule, ce-i pe locul doi la distracție?

— Fututul… zâmbește Kevin.

— Dar, mai întâi în ring cu tine și fă cel mai *distractiv* lucru din lume! strigă Benji, legănându-și geanta cu un gest atât de larg, încât Kevin trebuie să se ferească să nu încaseze una în cap.

Când se îndreaptă spre vestiar, îl întreabă pe Benji, ridicând din sprâncene:

— Ai fost la toaletă, Benjamin?

Când erau mici, în timpul unuia dintre primele lor meciuri împreună, Benji a făcut pipi pe el pe banca jucătorilor. Nu pentru că n-ar fi avut timp să

ajungă la toaletă, ci pentru că un jucător din echipa adversă a încercat să-l faulteze pe Kevin tot meciul, iar Benji a refuzat să părăsească banca, să nu cumva să piardă schimbul de jucători și să-l lase pe Kevin fără apărare.

Benji izbucnește în râs. Și Kevin. Apoi își iau crosele și intră în patinoar, gata pentru cel mai distractiv lucru din lume.

— Da’ ai auzit ultimul album? E *insane*! Te-afumi când asculți, pe bune! țipă Ana.

— Da’ nu pricepi că nu-mi place techno? urlă Maya.

— Nu-i *techno*! E *house*! i-o retează Ana jignită.

— *Whatever.* Mie-mi place muzica dacă-i cântată de cineva care se pricepe măcar la *un* instrument și dacă textul are mai mult de *cinci* cuvinte.

— Dumnezeule, da când o s-asculți și tu altceva decât coloane sonore pentru sinucidere? întreabă Ana și, lăsându-și pletele peste ochi, imită genul de muzică al Mayei, mimând în aer, cât se poate de lent, acorduri de chitară, însoțite de versuri gemute: „I’m so sad, wanna die, because my music suuucks…”

Maya izbucnește în râs și nu se lasă mai prejos – rotindu-și un pumn în aer, butonează cu cealaltă mână pe un laptop imaginar.

— OK, iar porcăriile tale sună cam așa: „Unț, unț, unț, DRUGS! YEAH! unț, unț, unț, unț!”

Ajuns lângă ele, Amat își drege glasul. Fetele țopăie în sala de mese ca două nebune, iar Ana răstoarnă o stivă de cutii cu jeleuri în formă de urs. Maya se oprește, încă râzând în hohote.

— Sunteți… OK? întreabă Amat.

— Suntem doar foarte muzicale, rânjește Maya.

— OK… eu… treceam și eu pe-aici și… S-ar putea să joc azi! zice Amat.

Maya încuviințează:

— Am auzit. Felicitări.

— Sau mă ține pe bancă… Dar sunt… în echipă… Și… dacă n-ai alte chestii după… Adică, seara. Ăăă… în seara asta, adică. Sau poate ai… Voiam doar să te-ntreb dacă vrei să… cu mine…

Ana alunecă pe două pungi cu jeleuri și e gata-gata, să răstoarne și raftul cu băuturi răcoritoare. Maya hohotește până aproape vomită.

— Scuze, Amat, ce-ai zis?

Amat vrea să răspundă, dar nu apucă. Kevin e lângă el, fără să se străduiască să pară că tocmai trecea pe-acolo. Pentru Maya a venit. Maya se oprește din râs când îl vede.

— Salut, zice el.

— Salut, zice ea.

— Maya, nu?

Fata încuviințează reținută. Îl măsoară de sus până jos.

— Da. Tu cine ești?

Lui Kevin îi ia vreo două secunde să priceapă că fata glumește. Tot Björnstadul știe cine e. Îl bușește râsul:

— Efraim von Cacamagnet, la dispoziția dumneavoastră!

Face teatral o plecăciune. El, care nu glumește niciodată. Ea râde. Iar lângă ei, Amat urăște faptul că e cel mai frumos sunet pe care l-a auzit vreodată, dar nu e pentru el. Kevin o privește fascinat pe Maya.

— Petrecere la mine, diseară. Cu echipa. Să sărbătorim victoria. Ai mei sunt plecați.

Maya ridică sceptică o sprânceană.

— Pari foarte sigur c-o să câștigați.

Kevin nu pare să priceapă.

— Eu câștig mereu.

— Nu, zău, Efraim de Cacamagnet? râde Maya.

— VON Cacamagnet, dacă-mi permiteți! zâmbește Kevin.

Maya chicotește. Ana se adună de pe jos și își aranjează rușinată părul.

— Vine și… Benji? La petrecere?

Maya îi trage una în fluierul piciorului. Kevin dă din cap mulțumit spre Maya:

— Vezi? Ia-o și pe prietena ta. O să fie distracție maximă!

Apoi se întoarce spre Amat pentru prima oară și izbucnește:

— Vii și tu, nu? Ești din echipă acum!

Amat încearcă să pară stăpân pe sine. Kevin e cu doi ani mai mare, ceea ce, mai ales când sunt unul lângă celălalt, e mai mult decât evident.

— Pot să iau și eu un prieten? întreabă el încet.

— Sorry, Ahmed! Doar pentru echipă, pricepi? răspunde Kevin, bătându-l prietenește pe spate.

— Mă cheamă Amat, spune băiatul, dar Kevin a plecat deja.

Maya și Ana dispar râzând în bufet. Amat rămâne singur pe coridor.

Dacă va avea măcar o șansă să decidă soarta jocului diseară, va face orice să n-o rateze.

16.

Mândria unei echipe poate veni din diverse lucruri – din mândria legată de un loc, de o comunitate sau doar de o singură persoană. Ne dedicăm sportului pentru că ne amintește cât de insignifianți suntem, făcându-ne în același timp să ne simțim importanți.

Ieșind din bufet, unde le-a lăsat pe fete, Mira zâmbește fără să vrea. Dacă ar fi auzit Peter cum vorbea ea cu prietenele în adolescență, ar fi avut nevoie de defibrilator. S-au surprins unul pe celălalt de la bun început. Mira îl numea „singurul jucător de hochei pudic din lume”, iar Peter își astupa urechile când ea glumea cu ceilalți barmani. Mira era atât de obișnuită să fie singura femeie la muncă – era la fel în firmele de avocatură cum fusese și la bar –, dar testosteronul n-a fost niciodată o problemă pentru ea. Peter a fost cel care a trebuit să respire într-o pungă de hârtie odată, când un jucător de la seniori, fără dinții din față, i-a zis Mirei, la una dintre recepțiile la care nevestele încă erau invitate, că și-a „frecat pula de toate fututele de pahare” de acolo, sperând s-o dezguste pe nevasta directorului tehnic. Mira i-a răspuns explicându-i în detaliu echivalentul feminin, până când geniul fără dinți n-a mai avut curaj s-o privească în ochi tot restul serii. Lui Peter i-a fost rușine atunci. Și încă îi e. Ultimul om de Neanderthal jenat. Au trecut atâția ani, dar încă mai reușesc să se surprindă unul pe altul. Nu-i rău deloc.

Traversează patinoarul în drum spre parcare. Se oprește lângă ring și se uită îndelung la gheață. Oricât ar încerca, în lumea asta nu reușește să fie altceva decât „consoarta” lui Peter. Bănuiește că orice om se gândește, când și când, la o altă viață, cea pe care ar fi putut-o avea în locul celei pe care o trăiește. Cât de des o faci depinde, pesemne, de cât de fericit ești. Maică-sa îi spunea mereu că-i o romantică incurabilă și, în același timp, foarte competitivă. Mira își zice că probabil e adevărat, având în vedere că ea și Peter au jucat bowling de trei ori și încă sunt căsătoriți. A treia oară au fost nevoiți să sune la o linie de „consiliere matrimonială de urgență”, la două noaptea. Doamne, ce-o enervează omul ăsta uneori, dar cât de mult îl iubește! N-a fost niciodată o iubire ce a crescut în timp, ci a lovit-o ca un fulger. E o permanentă stare de urgență. Tot ce-și dorește e ca ziua să aibă patruzeci și opt de ore. Sau, hai, treizeci și șase, că nu-i lacomă. Fir-ar să fie, nu vrea decât să aibă timp de un pahar cu vin și de un serial la televizor

seara, chiar e așa de mult? Nu vrea decât să aibă timp să coasă o pătură suficient de mare.

Se gândește la „cealaltă viață” prea des. La viața pe care o trăiește altcineva. S-a bucurat pentru Peter când a primit contractul de jucător profesionist în LNH, dar s-a bucurat la fel de mult și pentru ea însăși când Peter și-a încheiat cariera de jucător. Când, în sfârșit, era loc și pentru ea în viața lui. O să poată, oare, recunoaște asta vreodată în fața lui? O să-i poată spune că scurta perioadă în care Peter n-a fost nici jucător, nici director tehnic, în care vindea asigurări și încerca să fie împăcat cu ce avea, a fost cea mai bună din câte își poate ea aminti? Cum să-i mărturisești asta cuiva pe care îl iubești?

Când a murit Isak, toată lumea a făcut totul pentru ei. Dar Mira și-a dat seama că plămânii lor prăbușiți au nevoie de o formă fabricată de iubire, care să-i ajute să respire artificial. Așa că a luat cea mai grea decizie din viața ei – i-a dat hocheiul înapoi lui Peter.

Între a trăi și a supraviețui nu-i decât un pas, dar a fi în același timp o romantică incurabilă și o femeie ambițioasă are și o parte bună: Mira nu se dă niciodată bătută. Ia laptele din mașină și rămâne pe loc, râzând singură. Își dă seama că a ajuns să facă asta tot mai des. Apoi își leagă la gât fularul verde cu textul „Clubul de Hochei Björnstad”. Pe drum înapoi spre patinoar, salută și îmbrățișează alți suporteri ai echipei și, preț de câteva clipe, nimic nu mai contează. Nu-i nevoie să înțelegi tot ce se întâmplă pe gheață ca să-ți placă și nu-i musai să iubești un oraș pentru a fi mândru de el.

Peter rătăcește prin clădirea patinoarului ca o stafie exorcizată. Toată ziua a fost o serie de momente similare cu acelea când intri într-o încăpere și uiți imediat ce cauți acolo. Pe coridorul din fața biroului său intră drept în Frac, ceea ce e o chestie remarcabilă având în vedere că Frac nu-i tocmai unul pe care să nu-l vezi – are aproape doi metri și e mult mai rotund decât pe vremea când au jucat împreună în finala campionatului național. Frac a fost întotdeauna genul de om care își ascunde lipsa de încredere în sine atrăgând cât mai mult atenția: vorbește tare, ca un copil cu căștile pe urechi și, când erau adolescenți, venea îmbrăcat în costum la petreceri unde toată lumea era în blugi, fiindcă citise într-o revistă că fetelor le place asta. La sfârșitul liceului, când a murit unul dintre sponsorii clubului, jucătorilor li s-a spus să vină îmbrăcați în costum la înmormântare. Când a auzit, băiatul a venit îmbrăcat în frac. De unde și porecla.

Frac e proprietar de supermarketuri acum, unul aici, unul în Hed și încă vreo două în locuri pe care Peter nu le ține minte, fiindcă n-a avut chef să-i asculte cu atenție pălăvrăgeala. Frac a fost dat afară din toate cluburile de

vânătoare din regiune, pentru că nu poate să tacă nici în pădure. Când jucau împreună, obișnuia să gesticuleze cu brațele lui lungi de fiecare dată când arbitrul îl penaliza și trecea de la plâns la râs și de la râs la deznădejde cu o repeziciune care l-a făcut pe Sune să spună, cândva, că e ca și cum ai încerca să antrenezi „un mim care nu-și poate ține fleanca". Frac era un jucător mediocru, dar îi plăcea competiția. Când a terminat cu hocheiul, atitudinea asta l-a făcut ceva mai mult decât un om de afaceri mediocru. Iar acum își schimbă mașina în fiecare an și poartă un Rolex mare cât un tensiometru – trofee într-un alt soi de sport.

— Ce mai vremuri, ă? zâmbește el larg, uitându-se de sus la Peter.

Sunt în fața vechii fotografii cu echipa, în care sunt imortalizați unul lângă celălalt.

— Și-acum tu, director tehnic, eu, sponsorul principal, zice el, rânjind într-un mod care-l face pe Peter să se abțină să-i atragă atenția că-i doar sponsor, nu sponsorul principal.

— Da, ce vremuri… întărește Peter.

— Ne purtăm de grijă unul altuia, nu? Urșii din Björnstad! strigă Frac și, înainte ca Peter să apuce să răspundă, continuă: Auzi, dau de Kevin Erdahl ieri. Și-l întreb dacă are emoții. Ce zici că-mi răspunde? „Nu". Și-l întreb atunci care-i tactica de meci. Și știi ce-mi spune? „Să câștig". Pe urmă se uită așa, drept în ochii mei, și cică: „Nu de-asta sponsorizezi clubul? Ca să-ți aducă profit investiția?" Șaptesprezece ani! Așa vorbeam și noi la șaptesprezece ani, mă?

Peter nu-i răspunde. Nu-i sigur că-și poate aminti să fi avut vreodată șaptesprezece ani. Se duce la automatul de cafea. E stricat din nou, fâsâie și scârțâie înainte să scuipe ceva de culoarea tutunului deja mestecat, având consistența lipiciului. Cu toate astea, Peter o bea. Frac se scarpină sub una dintre gușí și coboară vocea:

— Ne-am întâlnit cu politicieni de la prefectură, știi? Noi, câțiva dintre sponsori și câțiva din conducere așa, știi… neoficial.

Peter caută lapte pentru cafea și încearcă să-i dea de înțeles că nu vrea să audă ce are de zis. Dar Frac nu bagă de seamă.

— Când juniorii câștigă finala, trebuie să se facă liceu sportiv în Björnstad, că altfel dă rău dacă nu-l fac la noi. PR-ul și alea-alea știi. Și am mai vorbit oleacă și de renovarea patinoarului…

— Tot așa, *neoficial,* bănuiesc, mormăie Peter, căci știe că, în orașul ăsta, „neoficial" în limbaj politic înseamnă că politicienii sunt scărpinați pe spate cu o mână, iar cu cealaltă li se bagă bancnote în buzunar.

Frac îl bate camaraderește pe spate și arată spre biroul lui Peter.

— Cine știe, Peter, poate ne rămân bani și de-un espressor pentru tine!

— V-aș fi recunoscător, murmură Peter.

— N-ai ceva tărie pe-acolo? întreabă Frac, arătând din nou spre birou.

— Emoții înainte de meci sau ce? zâmbește Peter.

— Ce, lui Da Vinci i-au făcut reducere la maro când a pictat *Mona Lisa*?

Peter râde și face semn spre biroul de lângă al lui.

— Președintele are sigur vreo sticlă.

Chipul lui Frac se luminează. Peter strigă după el:

— Auzi, Frac, azi ții cămașa pe tine, da? Nu ca în sferturile de finală! Că s-au supărat părinții!

— Promit! minte Frac și adaugă grăbit, fără să se întoarcă, de parcă nu asta plănuise de la bun început: Luăm un păhărel înainte de meci? Mă rog, tu poți să bei apă. Sau suc sau ce naiba bei tu. I-am chemat și pe câțiva dintre sponsori. Mă gândeam să stăm oleacă de vorbă. Neoficial...

Se întoarce cu sticla și cu președintele clubului, care are deja fruntea lucitoare precum gheața șlefuită și cămașa plină de pete întunecate la subraț. Abia acum Peter înțelege că i-au pregătit o ambuscadă.

Fatima n-a fost niciodată în patinoar când e atât de plin. De obicei merge la meciurile lui Amat, dar, când joacă echipa de copii, vin doar părinții jucătorilor și frații sau surorile mai mici, care n-au încotro. Azi însă, parcarea e plină de oameni înnebuniți să cumpere bilete, fie și la preț cvadruplu. Amat a cumpărat două din timp. Fatima s-a întrebat de ce băiatul nu vrea să meargă cu Zacharias, ca de obicei, dar Amat a zis că vrea să-i arate echipa în care o să joace într-o bună zi. Asta se petrecea acum vreo săptămână, iar atunci i se părea de domeniul fantasticului ca ziua aceea să vină atât de curând. Ține biletele strâns în mână, încearcă să nu stea în calea nimănui, dar, evident, nu reușește să se facă invizibilă, căci brusc, cineva o ia de braț și-i spune:

— Hei, ce-aștepți?

Fatima se întoarce. Maggan Lyt gesticulează iritată, arătându-i o sticlă spartă, scăpată de careva.

— Adu un făraș ceva, ce stai? Să nu calce cineva, vreun copil!

Femeia căreia i-a căzut sticla – Fatima o recunoaște, e mama unui alt jucător din echipă – nu face niciun efort să strângă cioburile, ci se îndreaptă deja spre tribună.

— Da ce-ai, N-AUZI? izbucnește Maggan Lyt și o ia pe Fatima din nou de braț.

Fatima încuviințează și pune biletele în buzunar. Se apleacă să adune cioburile. Dar o altă mână pe umăr o oprește.

— Fatima? zice Mira prietenos, apoi se întoarce spre Maggan Lyt, și o apostrofează, deloc prietenește: Care-i problema?

— A mea? *Ea* lucrează aici, nu eu! pufnește Maggan.

— Azi nu, spune Mira.

— Cum adică „azi nu”? Ce caută aici?

Atunci Fatima se îndreaptă de spate, face un pas mic înainte, imperceptibil pentru alții în afară de ea. Se uită țintă în ochii lui Maggan și răspunde:

— Nu mă cheamă „ea”. Sunt aici, de față. Am venit, ca și tine, să-mi văd fiul jucând.

Mira n-a văzut în viața ei om mai mândru. Și n-a văzut-o niciodată pe Maggan complet amuțită ca acum. Când mama lui Lyt dispare în mulțime, Mira adună cioburile. Fatima o întreabă încet:

— Iartă-mă, Mira… nu-s obișnuită… mă gândeam… pot să stau lângă tine azi?

Mira își mușcă buza. Îi strânge mâna într-a ei.

— Dragă Fatima, *eu* te rog să-mi dai voie să stau lângă tine azi.

Sune s-a așezat pe ultimul rând. Sponsorii care urcă scara și trec pe lângă el, în drum spre birouri, se prefac că nu-l văd, așa că Sune știe exact de ce se adună. În mod ciudat, nu simte niciun pic de mânie. Nici tristețe. De fapt, e doar obosit. De politică, de discuții despre bani și de tot ce nu mai are nicio legătură cu clubul și cu sportul. E doar obosit. Poate că au dreptate cu toții. Nu mai are ce căuta aici.

Se uită spre ring și trage adânc aer în piept. Câțiva dintre jucătorii adversarei – deja echipați, cum se întâmplă de obicei la emoții mari înainte de meciuri – își încep încălzirea pe gheață. Emoțiile sunt aceleași în toate timpurile. Lui Sune asta i se pare liniștitor – faptul că hocheiul e totuși doar un sport, indiferent ce încearcă bărbații din birouri să facă din el. Un puc, două porți și inimi înflăcărate. Unii zic că e ca o religie, dar se înșală. Hocheiul e ca o credință. Religia e ceva între tine și alții, e plină de interpretări, teorii și opinii. Dar credința e doar între tine și Dumnezeu. E ceea ce simți în piept când arbitrul pune pucul în joc la centru, când auzi crosele celor doi atacanți izbindu-se și vezi discul negru căzând între ei. Atunci, totul e între tine și hochei. Căci cireșii miros întotdeauna a cireși, dar banii n-au miros.

David așteaptă în tunelul de acces pe teren. Îi vede pe sponsori urcând spre birouri. Știe cum vorbesc despre el, despre reușitele lui, dar știe și cât de repede se pot întoarce împotriva lui dacă echipa de seniori nu ajunge la

aceleași performanțe la anul. Doamne, oare pricepe careva în orașul ăsta cât de neverosimilă e echipa asta de juniori? Nu mai există povești cu Cenușărese în hochei. Cluburile mari le jupoaie pe cele mici de orice fărâmă de talent, înainte chiar ca jucătorii să ajungă adolescenți. Până și în Björnstad, unde jucătorii, printr-o minune, au rămas, nu există decât un singur jucător de elită, restul pot fi cu ușurință înfrânți în o sută de meciuri din o sută. Dar, în ciuda a tot, au reușit să ajungă până aici. O echipă de bărzăuni.

Oamenii se întreabă mereu care-i „secretul tactic" al lui David. Nu le poate explica, oricum n-ar pricepe. Secretul e dragostea. A devenit antrenorul lui Kevin pe când acesta era doar un băiețel sperios, de șapte ani, care ar fi fost făcut una cu pământul de copiii mai mari, de n-ar fi fost Benji să-l apere. Benji era deja, la vremea aceea, cel mai curajos drac de jucător pe care David îl văzuse vreodată. Iar Kevin era cel mai bun. David i-a învățat să patineze și cu fața, și cu spatele. I-a învățat că preluările sunt la fel de importante ca degajările. L-a pus pe Benji să joace antrenamente întregi fără crosă și pe Kevin săptămâni întregi cu o crosă strâmbă. Și i-a învățat, de asemenea, că singurul pe care te poți baza cu adevărat pe gheață e coechipierul de lângă tine, că singurii care vor refuza să se urce în autocar și să te lase în urmă sunt cei din echipa ta.

David i-a învățat pe băieți cum să-și bandajeze crosele și să-și șlefuiască patinele, cum să-și facă nod la cravată și să se radă. Mă rog, să se radă pe barbă... Restul au învățat singuri. Nu se poate abține nici acum să izbucnească în râs când își aduce aminte cum Bobo, grăsunul hiperactiv și năbădăios, când avea treisprezece ani, l-a întrebat pe Benji în vestiar dacă atunci când se rade le testicule, trebuie să se radă și pe fund. „Ce zic gagicile, le place să fie la fel și una și-alta?" Când David însuși era junior, ăsta era ritualul de inițiere – jucătorii mai mici erau ținuți și li se rădea părul pubian cu forța. Pe vremea aceea era ceva înjositor să fii lăsat chel prin părțile alea. Nu știe care ar fi echivalentul modern al unei asemenea umilințe, dar bănuiește că, dimpotrivă, adolescenții din ziua de azi ar putea fi înfricoșați pur și simplu de ideea de a fi legați de un scaun și obligați să-și lase părul pubian să crească.

Hocheiul se schimbă neîncetat, pentru că oamenii care îl joacă se schimbă. Când David era junior, antrenorul le cerea să nu se audă musca în vestiar. Echipa lui David, însă, umple întotdeauna încăperea de hohote. Știe că umorul îi poate uni pe oameni, așa că, atunci când băieții erau doar niște copii și aveau emoții, le spunea glume înainte de meci. Când erau mici favorita lor era: „Cum se scufundă un submarin din Hed? Înoți până la submarin și bați la ușă. Cum se scufundă a doua oară? Înoți până la ușă, bați,

și ăia din Hed deschid să-ți zică: „Ne, ne, ne, nu ne mai păcălești tu încă o dată!” Când au mai crescut, favorita a devenit: „Cum știi că ești la nuntă în Hed? Toată lumea stă pe aceeași parte în biserică.” apoi au crescut și au început să spună singuri glume, iar David a început să iasă tot mai des din vestiar. Căci și absența antrenorului poate uni o echipă.

Se uită la ceas, numără minutele până la începerea meciului. Sponsorii din tribună nu-i vor înțelege niciodată tactica, căci nu vor înțelege niciodată ce sunt pregătiți jucătorii să sacrifice unul pentru altul. În timp ce sponsorii au tot urlat la el „să dea echipei verde la ofensivă”, David le-a împărțit calm jucătorilor roluri clare, i-a pus să exerseze cu exactitate pasele, pozițiile, unghiurile, le-a explicat cum să evalueze rapid situația și să ia decizii în joc, cum să elimine riscurile. I-a învățat că dacă pot dezarma superioritatea adversarilor, fie ea tehnică sau legată de viteză, dacă îi pot aduce la nivelul lor, dacă reușesc să-i frustreze, să-i irite, atunci vor câștiga. Pentru că ei au ce n-are nicio altă echipă: îl au pe Kevin. Dacă i se dă o șansă, marchează de două ori. Și, atâta vreme cât îl are pe Benji alături, va avea cel puțin o ocazie să marcheze.

„Nu ne pasă de tribună, nu ne pasă ce zice lumea!” le-a spus David în repetate rânduri. Tactica lui cere supunere, modestie, încredere și ani de antrenament asiduu. Și, dacă Björnstad va pierde în toate statisticile posibile, cu excepția celei care numără golurile, David îi va spune fiecărui jucător că și-a făcut bine treaba. Iar ei au încredere în el. Îl iubesc. Când aveau șapte ani le-a spus că vor ajunge aici împreună și și-a ținut promisiunea, deși toată lumea râdea de ei atunci.

Înainte să se întoarcă și să o ia spre vestiar, îl vede pe Sune singur, pe ultimul rând din tribună. Privirile li se întâlnesc preț de o clipă. Oricât de mult s-au certat, David știe că, de fapt, bătrânul catâr e singurul din tot clubul care înțelege dragostea care stă la baza a tot ceea ce fac ei.

17.

Unii zic că totul e alb sau negru în hochei. Nu-s întregi la minte! Fatima și Mira s-au așezat pe locurile lor, dar Mira se ridică brusc și, cerându-și scuze, coboară câteva rânduri. Îl oprește pe un bărbat de vârstă mijlocie, despre care Fatima știe că e ceva maistru la fabrică, și îl trage iritată de fular:

— Măi, Krister, tu chiar nu gândești? Scoate-l! Bărbatul, în mod evident neobișnuit să fie certat, cu atât mai puțin de o femeie, se holbează la ea.

— Glumești?

— Poate tu *glumești,* izbucnește Mira, făcându-i pe mulți să întoarcă privirea spre ei.

Bărbatul se uită nesigur în jur, cu obrajii tot mai roșii. Toată lumea se uită la el. În spatele lui, cineva murmură:

— Ce naiba, Krister, are dreptate!

Alte voci încuviințează. Soția bărbatului se apleacă apologetic spre Mira și îi șoptește:

— Eu am încercat să-i zic. Dar știi cum sunt bărbații. Uneori nu pricep hocheiul.

Mira izbucnește în râs și se întoarce la locul ei, lângă Fatima.

— Fular roșu, auzi! Nu-i întreg la minte! Iartă-mă, ce ziceai?

Nimic nu-i alb sau negru în Björnstad. E roșu sau verde. Iar roșu e culoarea echipei din Hed.

Amat netezește absent, cu vârfurile degetelor, cusăturile tricoului de meci. Verde-închis, cu numere alb-argintii și ursul maro pe piept – culorile Björnstadului: pădure, gheață, țărână. Are numărul 81 pe tricou. În echipa de copii avea numărul 9, dar, la juniori, 9 e numărul lui Kevin. În vestiar, în jurul lui, e haos. Benji, numărul 16, doarme întins într-un colț, ca de obicei. Ceilalți juniori stau înghesuiți pe bănci, cocoșați sub instrucțiunile tehnice tot mai exaltate și mai zgomotoase ale părinților, pe măsură ce se apropie începutul meciului. Tendința asta există în toate sporturile – părinții sunt convinși că experiența lor crește direct proporțional cu performanțele copilului. De parcă n-ar fi fix invers.

Zgomotul e infernal. Maggan Lyt țipă cel mai tare – își permite, căci fiul ei joacă în prima linie. Mama lui Benji n-a pus niciodată piciorul în vestiar, iar mama lui Kevin vine foarte rar la patinoar, așa că Maggan e stăpână aici de ani de zile. Aici i-a dezlegat patinele lui William după fiecare meci, până când

băiatul a împlinit treisprezece ani. Ea și soțul ei și-au sacrificat a doua mașină și vacanțele în străinătate an de an, pentru a-și putea permite să cumpere o vilă vecină cu cea a familiei Erdahl, astfel încât fii lor să devină cei mai buni prieteni. Frustrarea lui Maggan față de faptul că William n-a reușit niciodată să se bage între Kevin și Benji a început să semene a agresivitate curată.

Când David intră în încăpere, vestiarul explodează într-un torent de acuzații, întrebări și cerințe din partea adulților. David trece printre ei ca și când n-ar exista. În urma lui, Bengt începe să-i împingă pe părinți spre ieșire. Jignită, Maggan îl lovește peste mână.

— Am venit să sprijinim echipa!

— Pentru asta avem tribună, răspunde David, fără să se uite la ea.

Atunci Maggan își iese din minți:

— Și tu, David? TU, ce fel de exemplu ești, când faci schimbări în echipă fix înainte de meciul ĂSTA?

David ridică întrebător din sprâncene. William Lyt arată ca și cum tot ce vrea e să moară.

— Ce caută *el* aici? vrea să știe Maggan, arătând spre Amat.

Amat pare că vrea același lucru ca și William. David vorbește intenționat cât se poate de calm, pentru a-i obliga pe ceilalți părinți să tacă.

— Nu trebuie să dau socoteală nimănui pentru deciziile mele legate de echipă.

Vena de pe fruntea lui Maggan pulsează ca o bombă care stă să explodeze.

— Ba MIE *trebuie* să-mi dai socoteală, să-ți fie clar! Băieții ăștia au jucat cum le-ai cântat tu de zece ani încoace și acum? În cel mai mare meci al lor, tu le-aduci un jucător de la COPII?

Femeia face un gest larg spre ceilalți părinți, reușind să-i facă să mormăie aprobator, înainte să-l țintuiască pe David cu privirea și să-l întrebe acuzator:

— Știi tu cât de important e meciul ăsta pentru noi? Pentru noi toți? Știi tu ce sacrificii am făcut pentru hochei?

Amat se foiește, gata să o ia la fugă, să lase în urmă patinoarul și să nu se mai întoarcă niciodată. Iar faptul că David se face brusc roșu la față, atât de repede încât Maggan se dă doi pași înapoi, nu face situația cu nimic mai bună.

— Vrei să discutăm despre sacrificii? zice David printre dinți și se apropie de ea, fără să-i dea timp să răspundă. Uită-te la el! continuă el poruncitor, arătând spre Amat și, înainte ca Maggan să apuce să reacționeze, o ia de un braț și o aduce în fața băiatului. Uită-te la el! Vii aici să-mi spui că fiu-tău merită mai mult decât el? Vrei să zici c-au bătut aceleași cărări până au ajuns

aici? Vrei să spui că familia ta s-a străduit mai din greu decât el? UITĂ-TE LA EL!

Lui Maggan îi tremură brațul când David îi dă drumul. David îl bate ușor pe umăr pe Amat. Îi ridică băiatului bărbia și îl privește în ochi. Atât. Fără cuvinte.

Apoi antrenorul se apropie de William, îi pune o mână pe obraz și-i șoptește:

— Pentru noi jucăm, William! Pentru nimeni altcineva! Noi doi, eu și cu tine, pentru noi jucăm! Am ajuns aici prin forțele proprii. Fără ajutorul nimănui!

William încuviințează și își șterge lacrimile.

Bobo bate neîncetat darabana în podea cu picioarele. N-are stare. Când Bengt îi dă afară din vestiar pe părinți, inclusiv pe Maggan, tăcerea devine atât de apăsătoare, încât e sufocantă. Și-atunci Bobo nu-și poate ține gura. N-a putut niciodată, că el nu-i Kevin sau Benji. El trebuie să se zbată să fie centrul atenției, să ajungă în mijlocul vestiarului. De când se știe, cea mai mare frică a lui Bobo sunt colțurile – frica de a nu fi uitat, de a trece neobservat. Vede cum capetele prietenilor lui se lasă în piept și ar vrea atât de mult să se ridice și să țină un discurs înălțător, așa cum vezi prin filme, dar nu se pricepe la cuvinte. Și n-are nici glasul potrivit pentru așa ceva. Nu vrea decât să spargă tăcerea. Așa că se ridică, își drege vocea și spune:

— Băieți, ce i-a zis vampirița lesbiană celeilalte vampirițe lesbiene?

Juniorii ridică mirați privirile spre el. Bobo rânjește:

— Ne vedem peste o lună!

Unii dintre băieți încep să râdă, iar Bobo nici că are nevoie de mai multă încurajare pentru a continua:

— Care-i cea mai întâlnită cauză a morții la lesbiene?

Alți câțiva jucători izbucnesc în râs.

— Ghemele de păr! strigă Bobo, apoi încheie apoteotic: De ce răcesc lesbienele atât de des? Lipsă de VITAMINA D!

Tot vestiarul râde în hohote. Cu el sau de el, pentru Bobo nu contează. Atâta vreme cât îi vede că râd. Plin de încredere de sine pentru o clipă, se întoarce spre David, al cărui chip a rămas neclintit și îi zice:

— N-ai și tu una bună, antrenorule?

Toată lumea amuțește din nou. David nu schițează niciun gest. Bobo se înroșește, apoi se albește la față. Bengt îl salvează și îl nimicește în același timp. Își drege glasul, se ridică de pe bancă și zice:

— Auziți, băieți, știți de ce plânge Bobo și îl dor urechile după ce face sex?

Bob se foiește derutat. Câțiva dintre băieți încep din nou să chicotească, în așteptarea răspunsului. Bengt zâmbește neliniștitor de larg.

— De la spray-ul paralizant și fluierul anti-viol!

Furtuna de hohote de râs zguduie vestiarul. Până și David zâmbește. Mai târziu, se va gândi de multe ori la momentul acela: dacă o glumă e întotdeauna doar o glumă, dacă gluma lui Bengt a fost prea grosolană, dacă regulile sunt diferite în vestiar și în afara lui, dacă e acceptabil să întreci măsura doar pentru a detensiona atmosfera și a calma emoțiile înainte de un meci sau dacă ar fi trebuit să-l oprească pe Bengt și să le spună ceva băieților. Dar n-a făcut nimic. I-a lăsat să râdă. O să se gândească la asta când o să ajungă acasă și o să se uite în ochii iubitei lui. Și n-o să uite niciodată clipa aceea.

Între timp, în colțul lui, Amat se aude râzând. Pentru că e o ușurare. Pentru că îl face să se simtă parte din echipă. Pentru că e ceva minunat în a scoate aceleași zgomote ca toată lumea din jur. Și o să se rușineze pentru tot restul vieții din cauza asta.

Benji se trezește scuturat de Kevin. Abilitatea de a dormi în toată zarva iscată de discursul tactic a lui Maggan și glumele lui Bengt e unul dintre talentele lui, iar a avea voie să facă asta e un privilegiu. Se găsesc mereu părinți care pun sub semnul întrebării comportamentul lui Benji, și pe gheață, și dincolo de ring, dar David le răspunde mereu la fel: „Dacă ceilalți jucători mi-ar da o fărâmă din cât îmi dă Benji pe gheață în fiecare seară, ultima grijă de pe lume mi-ar fi că dorm pe bancă".

Când Bobo se prăbușește pe bancă, distrus cum numai un adolescent poate fi distrus de un adult în fața celor mai buni prieteni ai săi, un alt adult se așază lângă el, cu mâna pe umărul lui și îi ridică bărbia. Bobo îl privește în ochi. David îi zâmbește.

— Ești cel mai puțin egoist din toată echipa, știi?

Bobo strânge din buze. David se apleacă și mai mult spre băiat.

— Joci în linia a treia în seara asta. Știu că asta te dezamăgește…

Bobo se luptă cu lacrimile. Toată copilăria lui a fost cel mai bun fundaș, din cauză că era masiv și puternic, dar, în ultimii ani, patinajul lui mediocru l-a dat de gol. L-au mutat pe linia a doua. Acum pe a treia. David îl ia blând pe după ceafă și, când privirile li se întâlnesc, îi spune:

— Dar am nevoie de tine. Echipa are nevoie de tine. Ești important! Mă bazez pe tine să dai tot ce ai mai bun în seara asta, la fiecare angajament.

Până la ultima picătură de sânge! Dacă-mi dai asta, dacă ai încredere în mine, promit să nu te dezamăgesc niciodată!

Când David se ridică, picioarele lui Bobo bat din nou darabana în podea. Dacă David i-ar fi cerut, în clipa aceea, să se ducă să omoare pe careva, ar fi făcut-o fără să stea pe gânduri. Când antrenorul stă în mijlocul vestiarului, după zece ani împreună, fiecare dintre jucători simte același lucru. David se uită, pe rând, în ochii fiecăruia.

— N-am prea multe de spus. Știți ce v-așteaptă pe gheață. Știți că sunteți mai buni decât ei. Așa că o chestie vreau de la voi. O singură chestie îmi trebuie. Și să nu vă întoarceți la vestiar fără ea!

David îi caută privirea lui Kevin și i-o ține ca într-o menghină:

— Victoria!

— Victoria! repetă Kevin, cu privirea întunecată.

— VICTORIA! repetă David, cu pumnii strânși în aer.

— VICTORIA!!! urlă întreaga echipă într-un glas.

Zboară de pe bănci – o hoardă tropăind, bocănind, fornăind, gata să se lase condusă în luptă de căpitanul lor. David trece pe lângă ei și îl bate pe fiecare pe cască, iar când ajunge la primul, se oprește cu degetele pe mânerul clanței și șoptește astfel încât doar băiatul cu numărul 9 să-l poată auzi:

— Sunt mândru de tine, Kevin! Te iubesc! Indiferent ce se întâmplă în seara asta. Indiferent dacă e cel mai bun sau cel mai prost meci al tău, nu există jucător pe lume pe care l-aș fi preferat în locul tău.

Ușa se deschide. Kevin nu pășește pe gheață.

Intră ca un uragan.

18.

Singurătatea e o boală invizibilă. De când a lăsat-o Holger, Ramona a ajuns ca un animal din documentarele la care se uită în nopțile în care somniferele nu-și fac treaba. Animale dintr-acelea, care au trăit atât de mult în spatele zăbrelelor, încât poți să lași cuștile deschise, că nu vor încerca să fugă. Orice ființă vie, ținută în captivitate suficient de mult timp, devine mult mai speriată de necunoscut decât de propria-i captivitate. La început n-a ieșit din casă, pentru că acolo încă îi auzea râsul, vocea, înjurăturile când lovea cu piciorul, din greșeală, pragul din spatele barului. O viață întreagă împreună în casa asta, și el tot nu vedea pragul ăla. Autoizolarea se întâmplă mai repede decât te-ai aștepta, zilele se contopesc când trăiești mai mult pe dinăuntru. Anii au trecut strada, în timp ce Ramona a încercat cu disperare să țină totul, și în Blană de Urs, și în apartamentul aflat la un etaj mai sus, exact cum era înainte să moară el. Îi era teamă că îl uită dacă iese în lume. Că dacă se duce până la alimentară, o să descopere, când ajunge acasă, că râsul lui nu mai e acolo. Și brusc, într-o dimineață, s-au făcut unsprezece ani de când Holger a lăsat-o; și toată lumea, în afară de băieții ei, gândește că Ramona și-a pierdut mințile. A ajuns o călătoare prizonieră în propria-i mașină a timpului.

Se spune uneori că tristețea e psihică, iar dorul e fizic. Alteori că tristețea e ca și cum ai avea o rană, iar dorul ca și cum ți s-ar amputa un braț. O frunză ofilită față de o tulpină ruptă. Tot ce crește suficient de aproape de ceea ce iubește ajunge, inevitabil, să aibă aceleași rădăcini. Putem vorbi despre pierdere, o putem procesa în timp, dar biologia ne forțează să trăim după anumite reguli: plantele spintecate pe mijloc mor, nu se vindecă.

Fumează afară, în zăpadă, lângă ușă. Trei, sudate. De acolo vede acoperișul patinoarului, iar urletele publicului când juniorii de la clubul Björnstad fac 1 la 0 răsună de zici că o să măture toate casele de pe strada principală și o să ia pădurea pe sus, să o arunce în lac. Ramona încearcă să facă un pas spre stradă. Doar un pas mai aproape de trotuar. Trupul îi tremură incontrolabil când bâjbâie să găsească zidul din spatele ei. Sudoarea îi lipește hainele de piele, în ciuda gerului. Intră înapoi la căldură, închide ușa în urma ei, stinge becurile și se întinde pe podeaua barului cu fotografia lui Holger în mâini. Lângă pragul ușii.

Oamenii zic că a înnebunit, pentru că oamenii care nu știu ce e singurătatea așa îi zic – nebunie.

Amat e terifiat, deși n-a apucat să joace nici măcar o secundă. Când a intrat pe ring, împreună cu Kevin și restul echipei, când tribuna s-a ridicat în picioare și uralele i-au bubuit în urechi, s-a dus direct pe banca jucătorilor, convins că o să vomite. Într-o zi o să-și amintească momentele astea și o să-și dea seama că senzația aceea nu dispare cu adevărat niciodată. Indiferent cât de bun ajungi.

Kevin marchează primul gol în primul minut de joc. Nu-i întâmplător. În fiecare meci, are o mică fereastră la început, înainte ca apărarea adversarilor să priceapă exact cât de bun e, cât de fluid și cât de rapid în mișcări. Un centimetru, atât a avut la dispoziție. După aceea adversarii nu mai repetă greșeala – pentru tot restul meciului se țin atât de aproape de el, de zici că împart aceeași pereche de patine. Apoi echipa din Hed schimbă scorul: 2 – 1. O merită, sunt incredibil de buni, își construiesc metodic și în forță atac după atac. Amat e uluit, de fiecare dată când ridică privirea spre tabela de scor, că sunt conduși cu un singur gol. E echipa cea mai puternică și mai bine pregătită tehnic pe care a văzut-o vreodată. E aproape sigur că ar putea bate și echipa de seniori din Björnstad. Și toată lumea vede asta. La fiecare schimbare de linie, jucătorii se prăbușesc pe bancă lângă Amat, crosele izbesc mantinela tot mai rar și mai puțin agresiv. Până și Bengt înjură mai încet. În pauza dintre a doua și a treia repriză, în drum spre vestiar, Amat aude câțiva spectatori din tribună râzând descurajați și spunând: „Eh, nu-i tocmai rușinos! Am ajuns în semifinală. Poate avem echipă mai bună în sezonul următor”. E surprins de cât mult îl înfurie asta. Se trezește ceva în el. Intră în vestiar gata să spulbere ceva. David e singurul care observă.

Robban Holts e singur pe stradă. Se urăște. Nici n-ar fi ieșit din casă azi dacă nu se termina băutura. Vede acoperișul patinoarului și calculează în gând la ce minut trebuie să fi ajuns meciul. Anxietatea cu care trăiește e una specială, aceea de a ști că marile clipe ale vieții le-a trăit la șapte ani. În copilărie, toată lumea i-a spus că o să ajungă jucător profesionist și a crezut asta cu atâta putere încât, atunci când n-a ajuns, a luat-o ca pe o trădare din partea tuturor, ca și cum n-a fost vina lui. Dimineața se trezește cu sentimentul că cineva i-a furat viața mai bună ce îi era hărăzită, o durere-fantomă insuportabilă, ceva între ce ar fi putut să devină și ce a devenit. Amărăciunea poate fi corozivă, îți poate distruge amintirile – e ca și cum ai face curățenie la locul unei crime și, până la urmă, nu-ți mai amintești decât ceea ce-ți convine.

Robban coboară treptele crâșmei, dar se oprește mirat. Înăuntru, lumina e stinsă. Ramona dă pe gât un ultim pahar de whisky și își pune paltonul.

— Bine c-ai venit, șoptește ea.

— De ce? Te duci undeva? întreabă el derutat.

Știe și el, ca toți ceilalți, că baba nebună n-a făcut un pas dincolo de crâșmă de vreun deceniu.

— Mă duc la un meci de hochei, răspunde ea.

Robban începe să râdă, altă reacție nu poate avea la așa veste.

— Și vrei să păzesc barul sau ce?

— Vreau să vii cu mine.

Bărbatul se oprește din râs. Ca Robban să se învoiască să facă un singur pas dincolo de ușă, Ramona e nevoită să-i promită că-i șterge datoriile pe ultimele patru luni.

Frac e în picioare, deși are bilet cu loc. Cei din spatele lui nu mai au nervi să-i zică încă o dată să stea odată jos.

— Fir-ar al dracu' William Lyt ăsta! Până și ăia din Programul de Protecție a Martorilor sunt mai ușor de găsit decât împielițatul de Lyt pe gheață!

— Poftim? strigă Maggan, aflată cu două rânduri mai jos.

— Am zis PROGRAMUL DE PROTECȚIE A MARTORILOR, Maggan! repetă Frac.

Și toți cei care sunt pe rândurile dintre ei își doresc brusc să poată cere un loc în programul ăsta de protecție. În Björnstad, hocheiul nu e important. Hocheiul e totul!

Bobo stă în continuare mut pe bancă la începutul celei de-a treia reprize. Își poate număra minutele de joc pe degetele de la o mână. Nu înțelege cum poți fi parte din echipă, când nu ești parte din meci. Încearcă să se stăpânească – iubește echipa, își iubește tricoul și numărul. Așa că, atunci când observă ceva ce nu-i vine să creadă că nu vede toată lumea, îl apucă pe William Lyt de braț și-i strigă:

— Fundașii lor *vor* să te lase s-o tai pe interior, nu vezi? *vor* să fie aglomerație la centru, ca să n-aibă Kevin loc. Fă-te c-o iei pe interior și taie-o repede pe dinafară, crede-mă că…

William îi înăbușă ultimele cuvinte cu mănușa.

— Gura, Bobo! Cine te crezi? Linia a treia, nu-i spui tu liniei întâi ce să facă! Adu-mi sticla cu apă!

Privirea lui William e atât de rece și de condescendentă, încât Bobo nici nu aude râsul batjocoritor al celorlalți jucători. Cea mai dureroasă cădere pentru orice om e cea într-o ierarhie. Bobo îl știe pe Lyt de-o viață, iar felul în care prietenul lui îl privește acum lasă urme, trezește acea amărăciune corozivă pe care unii sunt nevoiți apoi să o ducă în ei toată viața, care te face

să te trezești adult într-o bună zi și să simți că adevărata ta viață ți-a fost furată. Bobo îi aduce sticla. Lyt o ia fără să spună nimic. Bobo e cel mai masiv jucător din echipă, dar, când se așază, e cel mai mic de pe bancă.

Ramona se oprește în fața patinoarului. Tremurând în zăpadă, șoptește:

— Iartă-mă, Robert… Nu… Eu… Mai mult de atât nu pot.

Robban o ține strâns de mână. Nu așa trebuia să-și trăiască ea viața. Holger ar fi trebuit să fie acolo, cu ea. Ar fi trebuit să fie unul dintre acele momente, doar ale lor. Robban îi pune o mână pe umăr, așa cum numai unul căruia i s-a furat, la rându-i, viața, o poate face.

— Hai acasă, Ramona. N-are nimic…

Femeia dă din cap că nu și-l fulgeră cu privirea.

— Înțelegerea era că-ți șterg datoriile dacă mergi la meci, Robert! Vreau s-aud ce se întâmplă imediat după. Te-aștept aici.

Robban e multe lucruri. Dar suficient de curajos să se certe cu Ramona nu-i.

Vine un anume moment în viața oricărui jucător, când află exact cât de bun sau prost e. Momentul lui William Lyt vine în a treia repriză. N-a fost niciodată suficient de rapid, dar acum devine evident și faptul că n-are nici rezistența necesară. Nu ține pasul, n-are destulă energie, adversarii îl duc unde vor, fără ca măcar să se apropie prea mult de el. Kevin e marcat din două părți, patru brațe îi împiedică tot timpul mișcările. Benji e ca o tornadă care mătură ringul, dar echipa din Björnstad are nevoie de mai mult câmp liber. Lyt dă tot ce are mai bun. Nu-i de ajuns.

David și-a clădit întreaga filozofie, întreaga tactică pentru sezonul incredibil al echipei, pe a nu lăsa nimic la voia întâmplării. Jucătorii lui nu speră niciodată că poate au noroc. Nu aruncă pucul și se avântă aiurea după el, ci după un plan, o strategie, un scop în fiecare mișcare. Dar, așa cum spune mereu Sune, diavolul bătrân, „pucul nu doar alunecă, mai și saltă”. E imprevizibil.

Lyt se îndreaptă spre banca jucătorilor când, deodată, e faultat. Cade, vede pucul sărind peste lama crosei adversarului și, din reflex, îl împinge mai departe. Pucul saltă peste încă trei crose. Kevin se întinde după el, dar e, la rândul lui, trântit violent la pământ de un adversar. E imposibil pentru oricine să mai ajungă la puc prin grămada de trupuri căzute. Din fericire, Benjamin Ovich nu-i oricine. Nu-i unul care să dea ocol, ci unul care trece prin foc și pară. Benji intră în poartă deodată cu pucul marcator. Bara de sus îl lovește din plin în gât. Nu l-ai fi putut face să admită că doare nici dacă bara ar fi fost o sabie cu două tăișuri.

2 – 2. Maggan Lyt bate deja la ușa secretariatului, să se asigure că William e creditat pentru asist[2]. Pupilele lui Bengt se măresc de pur stres când își dă seama ce urmează să se întâmple.

— Ce dracu', David, glumești?

David e cât se poate de serios:

— Lyt mai rezistă maximum un schimb și rămâne fără oxigen. Peste două, îi trebuie preot. Ne trebuie viteză!

— Lyt tocmai a dat pasă de gol! se împotrivește Bengt.

— A avut noroc. Noi nu jucăm la noroc. AMAT!

Amat se holbează la antrenor. David îl apucă de cască:

— La următoarea repunere în zona noastră, vreau să zbori. Nu mă interesează dacă ai sau nu pucul, vreau doar să vadă cât ești de rapid.

Îi arată banca adversarilor. Amat încuviințează șovăitor. David nu-l slăbește din ochi.

— Vrei s-ajungi cineva, Amat? Vrei cu adevărat s-arăți orașului ăstuia că poți s-ajungi cineva? Arată-le! Acum!

La următorul angajament în zona defensivă, Benji e de o parte a lui Kevin, iar Amat de cealaltă. Maggan Lyt, cu mâinile lipite de plexiglasul băncii jucătorilor, urlă că nimeni nu-l schimbă pe fiu-su într-o semifinală fără să fie pedepsit. Bengt se uită la David:

— Dacă pierdem meciul, te castrează aia!

David se apleacă spre mantinelă și zice calm:

— Câștigătorii sunt de obicei iertați pentru orice în orașul ăsta.

Pe ring, Benji face așa cum i s-a spus – ia pucul și îl degajează din zona de apărare. Pucul alunecă spre linia de fund a adversarilor. Amat face așa cum i s-a spus: zboară. E agățat imediat de un fundaș, dar, când reușește să se debaraseze de el, e prea târziu să mai ajungă la puc. Pornește, însă, într-acolo. În tribună, cei care se pricep la hochei își pierd răsuflarea. Cei care nu se pricep, oftează din greu. Portarul adversarilor iese liniștit din poartă, recuperează pucul și îl pasează unui fundaș care, la rândul său, trimite pucul spre atacanți. Contraatac și șut pe poarta echipei din Björnstad. Arbitrul fluieră, anunțând un nou angajament în zona de apărare a Björnstadului. Amat așteaptă încă, singur în zona ofensivă, la șaizeci de metri distanță. Câțiva sponsori mormăie: „Da ce-are? Îi trebuie busolă sau ce?”, însă Frac vede ceea ce vede și David. Ceea ce a văzut și Sune.

— Iute ca un jder cu muștar în fund! Pe-ăsta nu-l mai prinde nimeni! zâmbește el.

---

[2] Pasă decisivă (n. red.).

David se apleacă peste marginea mantinelei, îl prinde pe Amat de braț și, înainte ca băiatul să pornească înapoi spre punctul de angajament, îi zice:

— Iar!

Amat dă din cap că a înțeles. Kevin câștigă pucul și pasează. Benji nici n-apucă să degajeze din zonă de data asta, că Amat țâșnește din nou cu toată viteza spre poarta adversă și frânează brusc doar când ajunge la mantinelă. Aude huiduielile și râsetele batjocoritoare din tribună: „Te-ai rătăcit, bă? Nu-i acolo pucul!”, dar se uită numai la David. Portarul lui Björnstad recuperează pucul. Arbitrul dictează un nou angajament. David face un cerc în aer cu degetul: „IAR!”

Când Amat se avântă pentru a treia oară, nu mai contează unde e pucul, căci, de data asta, o altă persoană remarcă viteza băiatului și pricepe ce e pe cale să se întâmple. Antrenorul adversarilor îi smulge secundului foile din mână și urlă:

— Cine dracu' e numărul 81?

Amat apucă să se uite spre tribună – Maya e pe treptele din fața bufetului. Îl vede. A tânjit după clipa asta încă din prima zi de școală primară. Și acum Maya îl vede. Își pierde concentrarea în așa hal că nici nu-l aude pe Bobo urlându-i numele decât când ajunge în dreptul băncii.

— AMAT!

Bobo se apleacă peste mantinelă și îl apucă de guler:

— Fentă pe interior, ieșire pe exterior!

Se privesc în ochi o jumătate de secundă. Nu-i nevoie ca Bobo să-i spună în cuvinte cât de mult ar vrea să fie pe gheață. Amat dă din cap – o promisiune. Se bat pe cască unul pe celălalt. Maya e tot pe scările tribunei. La următorul angajament, Kevin și Benji dau roată zonei, se apropie de Amat și se apleacă spre el.

— Ei, ți-a mai rămas ceva vlagă în picioruşele alea de pui? zâmbește larg Kevin.

— Dă-mi pucul și-o să vezi! răspunde Amat, cu sânge în albul ochilor.

Kevin n-ar fi pierdut angajamentul următor nici dacă ar fi avut mâinile legate la spate și un pistol la tâmplă. Pasează, Benji preia pucul, deviază de-a lungul mantinelei și țâșnește. Mâine n-o să se poată ridica din pat din cauza febrei musculare în coapse, dar acum nu simte nimic. Doboară doi adversari dintr-o singură lovitură. Amat ajunge la puc, driblează scurt, mimând pătrundere prin interior, dar fentează brusc și, ridicând pucul pe lamă, atacă prin exterior, pe lângă fundașul care încearcă în zadar să-l placheze. E atât de rapid încât unul dintre jucătorii care îl marchează pe Kevin e nevoit să-l lase pe numărul 9 și să alerge după numărul 81. Asta-i tot ce-i trebuie echipei din Björnstad. Lovitura de crosă îl nimerește pe Amat la subraț.

Simte că i s-a retezat mâna de la încheietură, dar reușește să recupereze pucul. Are la dispoziție o răsuflare să ridice privirea, să aștepte până când crosa lui Kevin atinge gheața și să paseze în clipa în care e doborât la pământ. Kevin are doar doi centimetri câmp liber să șuteze – dublu față de cât are nevoie.

Când lampa roșie se aprinde în spatele porții, oameni în toată firea se prăbușesc unii peste alții în tribună. Sponsorii scapă cănile de cafea din mâini când se reped să bată triumfători palma unul cu altul. Două fete de cincisprezece ani fac bufetul să răsune de bucurie și un bătrân antrenor de seniori, care nu râde niciodată, stă pe ultimul rând al tribunei și râde în hohote. Fatima și Mira se îmbrățișează până cad grămadă. Nici nu mai știu dacă râd sau plâng.

În fața patinoarului, Ramona lasă valul de urale să o izbească în piept.

— Te iubesc! îi șoptește ea lui Holger.

Apoi se întoarce și o ia singură spre casă, cu inima zâmbind. O clipă pe care o împart oamenii și hocheiul. O clipă pe care un oraș care vrea să creadă o împarte cu cei care i-au zis ani de zile să se lase păgubaș. Nu mai e niciun ateu în tot patinoarul.

Kevin se duce întins spre banca jucătorilor. Se ferește de îmbrățișările camarazilor, sare peste mantinelă și se aruncă direct în brațele lui David.

— Pentru tine! șoptește băiatul, iar David îl îmbrățișează de parcă ar fi copilul lui.

La vreo douăzeci de metri mai încolo, Amat se ridică de pe gheață. Nu se uită nimeni la el, e ca și cum nici n-ar fi acolo. Imediat după pasă, fundașul i-a înfipt în ceafă și crosa și cotul, cu toată greutatea corpului. S-a izbit cu capul de gheață de parcă a căzut într-o piscină goală. N-a văzut golul. Când a reușit să se ridice în genunchi, toți jucătorii porniseră deja spre Kevin, iar spectatorii din tribună nu mai aveau ochi decât pentru numărul 9. Chiar și Maya.

Rămas singur în colțul ringului, numărul 81-a ales numărul pentru că e anul de naștere al mamei lui – se uită la tabela de marcaj. E, în același timp, cel mai frumos și cel mai urât moment pe care l-a trăit pe ring. Își îndreaptă casca și își ia ușor avânt spre banca jucătorilor. Din spate, cineva îl bate de două ori pe cască.

— Lasă că te vede fata când câștigăm finala! zâmbește Benji.

Până să apuce Amat să răspundă, Benji a plecat deja să-și ia locul la centru, gata pentru următorul angajament. Lyt vrea și el să sară peste mantinelă, dar David îl oprește și îi strigă și lui Amat să rămână pe teren.

Când Kevin își reia poziția la centru, își fac scurt semn unul altuia – numărul 9 și numărul 81. Amat e unul dintre ei acum. Nu contează câți din tribună înțeleg sau nu asta.

După fluierul de final, Peter e complet debusolat. Ba urlă de bucurie în brațele cuiva, ba se prăbușește, cu capul înainte, peste vreun rând de scaune din tribună, apoi se ridică iar, cu urechile țiuind de urletele din jur. Bătrâni, tineri, oameni care iubesc hocheiul și oameni cărora nu le pasă. Fără să-și dea seama cum, se trezește țopăind și cântând nebunește în brațele unui străin, dar, când ridică privirea, își dă seama că dansează cu Robban Holts. Se opresc, se uită unul la celălalt și încep să râdă, fără oprire. În seara aceea au din nou șaptesprezece ani.

Hocheiul e doar un mic joc ridicol. Îi suntem devotați an de an fără a spera să primim ceva în schimb. Sacrificăm totul, ne înflăcărăm, sângerăm și plângem, pe deplin conștienți că tot ce ne poate oferi în schimb, în cel mai bun caz, e ceva atât de infim și lipsit de valoare: câteva clipe răzlețe de fericire. Atât.

Dar, la urma urmelor, ce dracu-i viața?

19.

Adrenalina are efecte bizare asupra corpului. La semnalul de încetare a jocului, mame și tați sar peste mantinelă, antreprenori și directori de fabrică respectabili se clatină pe gheață pe tălpi alunecoase, îmbrățișându-se ca niște copii mici epuizați. Când Kevin și Benji se înfășoară într-un uriaș steag verde și fac turul de onoare al ringului, tribuna e aproape goală și tot orașul e practic pe teren. Oamenii sar, alunecă, se împiedică, râd, izbucnesc în urale și plâng de bucurie. Prieteni din copilărie, colegi de clasă, părinți, frați și surori, rude, vecini. Cât timp o să-și aducă aminte orașul de clipele astea? Nu mult, ci pentru totdeauna.

Când pierzi un meci, ți-e inima ca opărită. Când câștigi, ești în al nouălea cer. Björnstad e în rai în seara asta.

Peter se oprește în colțul mantinelei. Se așază pe gheață și râde. A meritat să îndure toate orele petrecute în birou, toate ședințele, toate certurile, nopțile fără somn și fiecare dimineață plină de angoasă. Rămâne singur, după ce concetățenii lui au părăsit ringul, unul câte unul. Robban se așază lângă el. Zâmbesc amândoi cu gurile până la urechi.

Adrenalina are efecte bizare, mai ales când se risipește din trup. Când era jucător, lui Peter i se spunea mereu cât de important e „să controleze adrenalina”, dar n-a înțeles niciodată ce înseamnă asta. Pentru el concentrarea desăvârșită, încordarea pură pe gheață, capacitatea de a trăi momentul, erau perfect normale. Abia când a trebuit să urmărească primul meci din tribună a înțeles cât de aproape de panică e adrenalina. Ceea ce mână trupul spre luptă și performanță trezește și o anxietate soră cu moartea în creier.

În anii săi de jucător profesionist, Peter vedea semnalul de încheiere a jocului ca pe un carusel care se oprește. Unii își zic „Pfiu, bine că s-a terminat”, alții zic „Mai vreau!” După fiecare meci, Peter simțea că ar mai juca o dată. Acum, ca director tehnic, are nevoie de pastile pentru migrenă ca să mai poată funcționa normal după meci.

Când ultimii suporteri beți de victorie, părinții și sponsorii au părăsit în sfârșit sala după vreo oră și au luat cu asalt parcarea urlând „NOI SUNTEM URȘII, URȘII, URȘII DIN BJÖRNSTAD!”, pe ring rămân Peter, Robban și amintirile.

— Vrei să vii în birou? întreabă Peter.

Robban izbucnește în râs:
— Măi să fie, Peter, de la prima întâlnire deja? Nu sunt eu genul ăla de fată!
Peter râde și el.
— Sigur? Putem să ne uităm la poze vechi și să bem ceai.
Robban îi întinde mâna.
— Salută-i pe băieți din partea mea, bine? Spune-le că un bătrân vulpoi i-a urmărit cu mândrie din tribună în seara asta.
Peter îi strânge mâna.
— Treci pe la noi într-o seară, la cină. Mira s-ar bucura să te cunoască.
— Absolut! minte Robban și o știu amândoi.
Se despart. Clipe, asta-i tot ce primim.

Vestiarul e gol. După adrenalină, după dans, cântat, țopăit pe bănci și bătut în pereți, după ce tinerii și bărbații în toată firea au plecat, cu busturile goale și bere în păr, s-a lăsat o tăcere asurzitoare. Amat e singur. Adună bucățile de bandă adezivă aruncate pe jos. Peter, care tocmai trece pe coridor, se oprește surprins.
— Ce faci aici, Amat?
Băiatul se înroșește.
— Să nu mă spui, OK? Că fac curat, adică. Vreau doar să iau grosul.
Lui Peter i se pune un nod în gât de rușine. Își amintește cum băiatul aduna din tribună doze și sticle cu garanție, pentru ca Fatima să-și poată permite să-i cumpere primul echipament de hochei, când băiatul avea vreo opt, nouă ani. Erau prea mândri să accepte mila oamenilor, așa că Peter și Mira au fost nevoiți ani la rând să scrie anunțuri false în ziarul local, astfel încât echipament ieftin la mâna a doua, exact mărimea lui Amat, să fie de vânzare ca din întâmplare, la momentul potrivit. Mira a clădit o adevărată rețea de oameni, din Björnstad până în Hed, care făceau cu rândul pe „vânzătorii”.
— Nu… nu, normal că nu spun, Amat, nici prin gând nu mi-ar da să le zic băieților, murmură el.
Amat se uită mirat la Peter. Pufnește disprețuitor:
— Băieților? De-aia nu mai pot eu că le zici băieților. *Maică-mea* să nu afle! Că-i sare rău muștarul dacă-i fac treaba!
Peter ar vrea să-i poată spune ceva băiatului. Să-i spună cât de incredibil de mândru de el este în seara asta. Dar nu-și găsește cuvintele, nu știe cum se face. Se simte ca un actor prost când încearcă. Uneori e atât de invidios pe David pentru abilitatea lui de a se face iubit de jucătorii tineri, încât îi vine să se ia la palme. Au încredere în David, l-ar urma oriunde, îl divinizează. Peter

îl invidiază așa cum părintele stingher la locul de joacă îl invidiază pe tatăl sau pe mama glumeață care reușește să-i facă pe toți copii să se tăvălească de râs.

Așa că nu-i spune lui Amat nimic din toate câte ar vrea. Doar zâmbește și îngaimă:

— Probabil că ești singurul adolescent din lume pe care-l ceartă maică-sa că face curat prea mult…

Amat îi întinde o cămașă bărbătească.

— A uitat-o vreun sponsor.

Cămașa miroase a alcool. Peter dă încet din cap.

— Ăăă… Amat… eu…

Cuvintele îl trădează. Tot ce reușește să lege e:

— Zic c-ar trebui să te duci în parcare. Tu n-ai ieșit niciodată din patinoar după un meci ca ăsta. Zic că o să… o să trăiești ceva… ce nu le e dat multora… În seara asta ieși pe ușă… învingător.

Amat nu înțelege ce vrea să spună Peter decât după ce își împachetează echipamentul, traversează coridorul și iese afară. Oameni în toată firea încep să aclame și să aplaude când îl văd, câteva fete mai mari de la școală îi scandează numele, Bobo îl îmbrățișează, Benji îl ciufulește și toată lumea vrea să-i strângă mâna. Ceva mai încolo, Kevin e intervievat de ziarul local. După aceea scrie autografe pentru o mare de copii, în timp ce mamele lor îl tot sâcâie să facă poze – una cu Kevin și copilul, una cu Kevin și mama.

Amat e îmbrățișat și bătut prietenește pe spate în stânga și-n dreapta. Se trezește urlând și el „NOI SUNTEM URȘII, URȘII, URȘII DIN BJÖRNSTAD!”, imnul echipei, până îl ustură în piept. Aude cum oamenii cântă mai tare pentru că îl aud pe el cântând, pentru că vor să fie parte din ce reprezintă Amat acum.

Uralele îl înfierbântă, endorfinele clocotesc și, mai târziu, avea să-și aducă aminte că și-a zis: „Cum să trăiești așa ceva și să nu te crezi nemuritor?”

Mira face curat în bufet. Maya și Ana vin de la toaletă – s-au schimbat și s-au machiat. Râd și sunt nerăbdătoare.

— Dorm la Ana… diseară. Avem de tocit, zâmbește Maya.

Mira știe, bineînțeles, că fiica ei minte. Iar mama minte și ea când se preface că nu înțelege. Sunt în acea perioadă de echilibru precar, în care își fac griji una pentru cealaltă. Adolescența aduce cu ea câțiva ani de egalitate, după copilărie, înainte ca rolurile să se inverseze și Maya să fie suficient de mare să-și facă griji pentru părinții ei. În curând, Maya nu va mai fi fetița

Mirei, ci va veni rândul Mirei să fie bătrânica Mayei. Nu îți trebuie mult ca să fii în stare să-i dai drumul copilului tău în lume, ci îți trebuie tot.

Peter intră în biroul președintelui. E plin de bărbați care se clatină pe picioare, deja foarte beți.

— Asta căutam! strigă Frac și, împleticindu-se, cu bustul gol, îi ia cămașa din mâini lui Peter.

Peter îl fulgeră cu privirea.

— Să nu te mai prind că duci alcool în vestiar. Sunt copii, Frac!

— Aș, nu-s COPII, Peter, fugi de-aici! Lasă băieții să sărbătorească!

— Îi las. Vreau doar să spun că adulții ar trebui să știe ce înseamnă măsură.

Frac îi alungă cuvintele ca pe niște insecte enervante, fluturând din mâini. În spatele lui, doi bărbați cu doze de bere în mâini poată o discuție aprinsă despre jucătorii din echipa de seniori. Un atacant e descris drept „atât de tâmpit, că nici pâine nu știe să cumpere dacă nu-l ține careva de mână”, iar un portar drept „un bou, se vede de la o poștă, doar e însurat cu aia care s-a culcat cu jumate din echipă înaintea lui și cu cealaltă jumătate după”. Peter nu știe dacă bărbații sunt sponsori sau au venit cu Frac, dar a auzit genul ăsta de discuții de nenumărate ori și tot nu se poate obișnui cu ierarhia: jucătorii pot să-l ponegrească pe arbitru, dar niciodată pe antrenor, antrenorul poate să-i critice pe jucători, dar niciodată pe directorul tehnic. Directorul tehnic nu-l critică pe președintele clubului, președintele nu vorbește de rău comitetul de conducere, iar comitetul nu-i vorbește de rău pe sponsori. Și în fruntea ierarhiei sunt bărbații în costume din biroul ăsta, care vorbesc fără pic de rușine despre jucători de parcă ar fi cai de curse. Produse.

Frac îl trage afectuos pe Peter de ureche, ca să-i abată gândurile.

— Haide, Peter, nu te bosumfla! E seara ta! Mai știi acum zece ani, când ziceai c-o să pui pe picioare echipele de tineret? Când ai zis că într-o zi o s-avem o echipă de juniori care se va putea măsura cu cele mai bune din țară? Și noi am râs de tine atunci, Peter. Toată lumea a râs de tine. Și uite unde am ajuns! E seara TA, Peter! TU ai făcut totul să se întâmple!

Peter se smulge din strânsoarea lui Frac care îl ține de cap, beat și fericit. Ceilalți sponsori își arată unul altuia cicatricele și coroanele dentare, trofee din vremurile lor de jucători de hochei. Nimeni nu-l întreabă pe Peter de ale lui – Peter n-are cicatrice, nu și-a pierdut niciun dinte și nu s-a luat niciodată la bătaie. Violența îi e, pur și simplu, străină.

Un membru al comitetului de conducere, un bărbat de șaizeci de ani, ud de bere din cap până-n picioare, director la o fabrică de ventilatoare, începe să țopăie și să-l bată pe Peter pe spate, rânjind:

— Ne-am întâlnit cu politicienii de la prefectură, eu și Frac! Au fost la meci! Și pot să zic, neoficial, că-i al *dracu'* de promițătoare treaba cu espressor-ul tău nou!

Peter oftează, se scuză și iese. Când îl vede pe David pe coridor, e de-a dreptul ușurat, deși aerul de superioritate al antrenorului juniorilor de obicei îl scoate din minți. Dar acum e singura persoană trează din preajmă.

— David! strigă el.

David nu-l bagă în seamă. Peter fuge după el.

— David! Unde te duci?

— Să văd filmul meciului, răspunde sec antrenorul.

Peter începe să râdă.

— Nu sărbătorești?

— O să sărbătoresc când câștigăm finala. Doar de-asta m-ați angajat. Să câștig finala.

Aroganța lui e mai izbitoare decât de obicei. Peter oftează și își bagă intimidat mâinile în buzunare.

— Haide, măi, David… Știu că nu suntem de acord cu multe noi doi, dar asta-i victoria ta. E binemeritată!

Ochii lui David se îngustează. Face semn spre biroul plin de sponsori și zice:

— Nu, Peter. E așa cum zic toți ăia de acolo: asta e seara TA! Tu ești starul clubului ăstuia, nu? Dintotdeauna.

Peter rămâne pe loc, cu un nor negru crescând amenințător în stomac. Nici nu știe ce e – mânie, rușine? Vocea îi sună mai supărată decât ar trebui când strigă după David:

— Nu voiam decât să te felicit!

David se întoarce spre el și râde resemnat:

— Pe Sune să-l felicitți! El e cel care a prezis că putem ajunge până aici.

Peter tușește încurcat:

— Nu… nu l-am găsit… în tribună.

David îl fixează cu privirea până când Peter se uită rușinat în pământ. Dă din cap dezamăgit.

— Era la locul lui obișnuit, Peter. Și știi foarte bine. Știu că știi. Asta dacă nu cumva ai făcut un mare ocol ca să nu treci pe lângă el.

Peter înjură în tăcere și dă să plece. Cuvintele lui David îl urmăresc:

— Știu ce se-ntâmplă, Peter, că nu sunt un țânc naiv! O să-mi dați slujba lui Sune, fiindcă a venit vremea, fiindcă o merit și știu că asta mă face să mă

simt ca un porc. Dar nu uita cine-l dă afară. Să nu-ți închipui că nu-i decizia ta!

Peter se întoarce spre el cu pumnii strânși.

— Ai grijă ce spui, David!

David nu dă înapoi:

— Că altfel ce? Mă iei la bătaie?

Lui Peter îi tremură bărbia. David e neclintit. Are o cicatrice lungă pe bărbie și o alta pe obraz. În cele din urmă, pufnește disprețuitor.

— Exact, așa mă gândeam și eu. Că doar ești Peter Andersson. Întotdeauna îi lași pe alții să încaseze minutele de penalizare în locul tău.

David nici măcar nu trântește ușa după el când intră în birou, ci o închide fără zgomot. Iar Peter îl urăște pentru asta mai mult decât pentru orice altceva. Îl urăște că are dreptate.

Kevin e cât se poate de stăpân pe sine când e intervievat de o reporteră de la ziarul local. Alții de vârsta lui ar ceda nervos sub presiunea emoțiilor, dar Kevin e calm și profesionist. O privește pe ziaristă, dar nu în ochi, își fixează privirea pe fruntea sau pe nasul ei, e relaxat, dar nu nonșalant, nu-i nici politicos, nici nepoliticos, răspunde la întrebări fără să spună nimic, de fapt. Când femeia îl întreabă despre meci, mormăie că „totul e să patinezi bine, să înscrii, să creezi ocazii”. Când îl întreabă ce ar însemna pentru oraș o victorie în finala campionatului național de juniori, Kevin recită ca un robot: „Acum ne concentrăm doar pe joc. Fiecare meci la timpul lui!” Când reportera îi amintește că adversarul faultat la sfârșitul meciului de Benjamin Ovich, coechipierul lui, a făcut comoție cerebrală, Kevin răspunde fără să clipească: „Îmi pare rău, n-am văzut faza”.

Are șaptesprezece ani și e deja mai priceput decât un politician la a vorbi cu presa. Mulțimea îl ia pe sus înainte ca reportera să apuce să mai pună vreo întrebare.

Amat o găsește pe maică-sa în marea de oameni. O sărută pe frunte. Femeia îi șoptește doar „Du-te, du-te!”, cu lacrimi în ochi. Amat râde și o îmbrățișează. Îi promite să nu vină acasă târziu. Mama știe că băiatul nu spune adevărul, dar asta o face fericită.

Zacharias așteaptă la capătul parcării, departe de cercul de popularitate în care se află cel mai bun prieten al său. Încet-încet, adulții se suie în mașini și pleacă, îi lasă pe tineri să se bucure de seara victoriei și, când grupul de jucători și fete se îndreaptă spre locul petrecerii la care merge aproape toată lumea, devine dureros de clar cine e acceptat și cine e lăsat pe dinafară.

Zacharias nu-l va întreba niciodată pe Amat dacă l-a uitat sau dacă nu i-a păsat de el. Unul se duce, unul rămâne. Și nimic nu va mai fi la fel din seara aceea.

În drum spre bufet, Peter se întâlnește cu Maya și Ana. Spre surprinderea lui, fiică-sa se aruncă de gâtul lui, așa cum făcea în fiecare zi când avea cinci ani.

— Sunt mândră de tine, tată! îi șoptește ea.

Nicicând nu i-a dat Mayei drumul din brațe mai fără tragere de inimă. După ce fetele coboară în fugă scările, patinoarul se cufundă în tăcere, întreruptă doar de răsuflarea lui Peter și apoi de vocea Mirei:

— E rândul meu acum, superstarule? strigă Mira. Peter zâmbește melancolic și se apropie de ea. Se iau tandru de mână și dansează lent, lent de tot, în cercuri mici, mici de tot. Mira îi cuprinde fața cu mâinile și îl sărută cu atâta pasiune, încât Peter se rușinează. După atâta timp, Mira încă îl mai face să se simtă așa.

— Nu pari pe cât de bucuros ar trebui să fii, șoptește ea.

— Ba da, ba da, se apără el.

— Te gândești la Sune?

Peter își ascunde fața, luând-o strâns în brațe.

— Sponsorii vor să facă oficială treaba după finală. David preia seniorii. Și vor să-l facă pe Sune să-și dea singur demisia, că li se pare că dă rău în presă să-l concedieze.

— Iubitule, nu-i vina ta. Nu poți să-i salvezi pe toți. Nu poți să duci pe toată lumea în cârcă.

Peter tace. Mira îl gâdilă în creștet și îi zâmbește.

— Te-ai întâlnit cu fiică-ta? Se duce la Ana, să „tocească”.

— Cam multă boială pentru a rezolva ecuații, nu? murmură Peter.

— Când e vorba să ai încredere într-un adolescent cel mai greu e că nu poți uita c-ai fost și tu unul. Mi-aduc aminte când eu și un băiat ne-am…

— Nu vreau s-aud!

— Iubitule, nu fi ridicol, doar nu crezi că stăteam încuiată în casă până să te cunosc!

— NU!

O ridică în brațe dintr-o singură mișcare. Mirei i se taie răsuflarea. După atâta timp, Peter încă o mai face să se simtă așa. Chicotesc ca doi copii.

Prin fereastra bufetului, le văd pe Maya și pe Ana pe stradă, în grupul de jucători și colegi de școală. Gerul se lasă rapid în întuneric, zăpada împresoară în vârtejuri trupurile fetelor.

Încă nu știe nimeni, dar se apropie furtuna.

20.

Adrenalina are efecte bizare. Ferestrele vilei familiei Erdahl se zguduie sub decibelii boxelor date la maximum. Parterul se umple de trupuri într-un ritm amețitor – ca și cum ar fi vărsate pe podea prin vreo gaură în tavan. Majoritatea jucătorilor sunt beți criță, iar restul oaspeților nu sunt nici ei departe. În casa fără părinți nu sunt petrecăreți începători. Toată lumea bea din pahare de unică folosință, toate tablourile și obiectele fragile au fost mutate la loc sigur, toate mobilele au fost acoperite cu plastic. Câte doi juniori păzesc scara interioară toată noaptea, în schimburi, astfel încât nimeni să nu ajungă la etaj. Zică lumea ce-o zice despre Kevin, dar, ca și antrenorul lui, crede în pregătire și planificare și nu lasă nimic la voia întâmplării. Femeia de serviciu va veni devreme mâine dimineață. Obișnuiește să spună că Kevin poate și să omoare pe cineva în casă fără să lase vreo urmă. E plătită bine ca să nu le zică nimic părinților, iar vecinii, într-o seară ca asta, se vor culca cu dopuri în urechi și vor pretinde că n-au fost acasă dacă îi chestionează cineva.

Nimeni nu se mai întreabă de ce Kevin pare să fie singurul care nu se simte bine la propria-i petrecere. În sufragerie, adolescenții cântă și beau și se dezbracă într-un ritm tot mai alert, dar dincolo de zidurile groase și bine izolate, grădina e aproape mută. Picături de sudoare se preling de pe chipul lui Kevin, în timp ce șutează puc după puc spre poartă. Nu se poate relaxa niciodată după un meci, dar, când câștigă, măcar nu e violent. Când pierd, micul ring și grădina sunt pline de crose zdrobite și cioburi. Benji stă la o masă din plastic, indiferent ca de obicei, și frământă cu dexteritate o țigară între degete, ca să scoată tutunul fără să distrugă foița. Umple apoi tubul gol cu iarbă, răsucește capătul, scoate cu atenție filtrul și îl înlocuiește cu o bucățică de carton rulat. N-are încotro, trebuie să folosească tehnica asta, pentru că proprietara tutungeriei din oraș e sora directorului școlii, așa că nu poate cumpăra foițe pentru țigări fără să cumpere tutun, fiindcă ar da de bănuit. Nici pe internet nu poate să comande, căci mama lui Benji controlează tot ce vine cu poșta, ca un câine antrenat să detecteze bombe. Așa că, deși nimeni nu l-a văzut vreodată pe Kevin fumând, băiatul a început acum doi ani să ceară câte două țigări drept „taxă de petrecere”, astfel încât Benji să aibă în ce să-și facă jointurile. În mod bizar, pe Kevin îl relaxează să-l vadă pe cel mai bun prieten atât de concentrat pe drogurile lui.

— O să te vând la o fabrică din Asia unde se folosesc copii la muncă. Degețele alea pricepute ale tale o să coasă mingi de fotbal mai repede decât ale oricărui țânc! zice Kevin râzând.

— Vrei să-ți cos o plasă mai mare, să nimerești mai bine poarta? întreabă Benji și, fără să fie nevoie să se uite spre prietenul lui, se lasă brusc în jos, iar pucul trimis de Kevin îi trece la câțiva centimetri deasupra capului și se oprește în gard, făcându-l să vibreze minute în șir.

— Să nu uiți să rulezi câteva pentru femeia de serviciu, îi amintește Kevin.

Benji nu uită. Nu-i prima petrecere pe care o dau ei doi.

Amat intră în casă și rămâne cu gura căscată.

— Uau, serios? Aici locuiește… o familie? UNA?

Bobo și Lyt râd și îl împing spre bucătărie. Lyt e deja atât de beat, că n-ar putea pune un magnet pe frigider. Beau „knockshots". Amat nu știe ce pun în ele, dar au gust de tărie făcută în casă, amestecată cu pastile de gât. După ce dau paharul pe gât, se bat cu pumnii în piept și urlă „KNOCKSHOTS!". Pare mult mai logic după ce ai băut cinci, șase. Și cei mai mulți asta și fac.

— Poți să fuți *orice* gagică de-aci în seara asta, *toate-s* târfe hocheiste când câștigăm! bălmăjește Lyt, arătând spre furnicarul de trupuri din sufragerie.

În clipa următoare îl înșfacă pe Amat de tricou și urlă:

— Dacă n-o vrea Kevin sau Benji mai întâi. Că prima linie alege prima!

Amat își va aminti mai târziu că Bobo arăta la fel de jenat ca și el când Lyt a zis asta. E prima dată când îl vede pe Bobo nesigur. După ce Lyt se îndepărtează clătinându-se și zbierând „Am făcut asist azi! Cine vrea să se fută?", cei doi băieți rămân stingheri unul în fața celuilalt în bucătărie. Mai bagă un shot, se bat cu pumnii în piept și strigă „KNOCKSHOTS!" ca să nu fie nevoiți să vorbească, pentru că sunt amândoi convinși că s-ar simți în voce că sunt virgini.

*

Maya și Ana sunt printre ultimii sosiți la petrecere, căci Ana a trebuit să se oprească să-și verifice machiajul de vreo sută de ori. În fiecare lună face câte o obsesie pentru o altă parte a corpului. Luna asta sunt pomeții. Nu de mult era fruntea și i-a cerut Mayei, la modul cel mai serios, să o ajute să afle dacă se poate face operație estetică de micșorare a frunții.

Înainte să intre în casă, Maya se oprește și admiră priveliștea. De pe strada familiei Erdahl se vede lacul și, dincolo de el, pădurea. Acolo se întinde adevărata sălbăticie. Copacii cresc mai apropiați unul de altul și până și nămeții par mai mari. Dincolo de copaci sunt întinderi albe atât de vaste, încât, copil fiind, poți rătăci acolo cu sentimentul că ești ultimul om de pe

planetă. Copiii din Björnstad învață devreme că acela e locul unde să se ducă dacă au chef să facă prostii departe de ochii și urechile părinților. Maya știe asta pentru că Ana aproape că a cauzat moartea amândurora acolo de câteva ori. Odată, când aveau doisprezece ani, a furat un scuter pentru zăpadă și a plimbat-o pe Maya toată noaptea. Maya n-a mărturisit niciodată, dar nu s-a simțit nicicând mai liberă decât în noaptea aceea.

Anul următor, Ana a încetat să mai caute pe internet cum se pornește un motor făcând contact din fire și a început să caute pe google diete. Înainte să intre la petrecere, Maya se gândește o clipă cu nostalgie la fetițele care obișnuiau să se joace dincolo de lac, în pustietate. Dacă ar fi știut că atunci când va ieși din casa aceea va fi cu totul alt om, ar fi întins-o pe loc de acolo.

*

Din grădină, prin ferestrele uriașe ale sufrageriei, Kevin o vede pe Maya intrând în hol. Se uită țintă la ea și nu bagă de seamă că Benji îl privește, urmărindu-i reacțiile. Când Kevin se îndreaptă nerăbdător spre ușa verandei, Benji își adună iritat lucrurile, le pune în rucsac și se duce după el. Își fac loc prin mulțimea din sufragerie, fiecare cu alt scop. Kevin se oprește în fața Mayei, străduindu-se să nu lase să i se vadă bătăile inimii prin tricou. La rândul său, Maya încearcă să nu lase să se vadă cât de mult se bucură și cât de bine îi pare că un grup de fete mai mari îi aruncă priviri pline de ură din bucătărie.

— *Madame,* zâmbește Kevin teatral, făcând o plecăciune adâncă.

— Herr von Cacamagnet, ce plăcere! râde Maya, întorcându-i plecăciunea.

Kevin dă să spună ceva, dar se oprește când îl vede pe Benji ieșind pe ușa de la intrare. Arată aproape la fel de dezamăgit ca Ana și fetele din bucătărie. Iar mai dezamăgit decât Ana e aproape imposibil să fii fără să te faci bucăți.

Pe stradă, Benji își pune rucsacul pe umeri, ferește de vânt flacăra brichetei și așteaptă până când fumul îi coboară în plămâni. Îl aude pe Kevin strigându-l, dar nu se întoarce.

— Treci încoace, Benji, zombiu dracu'! Nu te mai prosti!

— Nu petrec eu cu fetițe, Kev, știi doar. Cât au? Cinșpe?

Kevin ridică exasperat brațele.

— Termină! Nu le-am invitat eu!

Benji se întoarce și își privește prietenul cel mai bun în ochi. Trec aproape zece secunde până când Kevin începe să râdă. A încercat și el…

— Pe mine nu poți să mă minți, Kev.

— Hai, stai! îl roagă Kevin, cu gura până la urechi. Benji dă calm din cap că nu. Kevin clipește trist.

— Ce vrei să faci?

— Mă duc să petrec singur.

Kevin se uită la rucsac.

— Vezi să nu te-afumi până începi să vezi iar pitici cu cuțite și alte căcaturi prin pădure, OK? Că n-am chef să vin să te caut, în timp ce tu stai prin vreun futut de copac și urli și te smiorcăi!

Benji izbucnește în râs.

— Asta s-a întâmplat O DATĂ. Și atunci nu eram pe iarbă.

— Ți-aduci aminte că m-ai sunat urlând „AM UITAT CUM SE CLIPEȘTE!”?

— Nu glumi! A fost ca dracu’!

Kevin pare că vrea să-l atingă. Se abține.

— Și dacă ai de gând să furi vreo mașină, n-o lua de pe strada asta, OK? Că-l apucă dracii pe taică-miu!

Benji dă din cap, fără să promită. Apoi scoate un joint din buzunar și i-l pune blând lui Kevin după ureche.

— Pentru la noapte. Cu puțin tutun, cum îți place ție. Kevin îl îmbrățișează, suficient de scurt cât să nu apuce nimeni să-i vadă, dar suficient de strâns cât să însemne ceva. Nu poate să adoarmă niciodată după meciuri, sunt singurele dați în care fumează. Numai prietenii cei mai buni știu astfel de lucruri unul despre celălalt. Numai doi băieți care au citit împreună reviste de benzi desenate, întinși în același pat, cu lanternele pe sub pătură, pot înțelege că motivul pentru care se simt tot timpul pe dinafară este că sunt supereroi.

Când Benji se îndepărtează în întuneric, Kevin se uită lung după el, cu invidie. Știe că fetele se îndrăgostesc de el pentru că-i bun la hochei. Fără hochei, ar fi doar un tip mediocru, de șaptesprezece ani. Dar Benji, nu. De el se îndrăgostesc din cu totul alte motive. Are ceva ce vor toți, ceva care n-are legătură cu ce face pe gheață. Ochii lui îți spun din prima că te poate părăsi într-o clipită dacă așa are chef, fără măcar să se uite peste umăr. Nu-i legat de nimeni, nu-i pasă niciodată de nimic. Kevin e speriat de singurătate, dar Benji o îmbrățișează ca pe o stare naturală. Toată copilăria lor, Kevin a fost înfricoșat că într-o zi se va trezi fără celălalt supererou alături. Că va descoperi că prietenia lor n-a însemnat nimic pentru Benji.

Benji are alt sânge decât oamenii normali. Dispare pe drumul spre lac, prin pădure, iar Kevin își zice că prietenul lui e singura ființă cu adevărat liberă pe care o știe.

E ultima dată din copilărie când se văd. În seara asta, copilăria ia sfârșit.

21.

Maya urmărește fiecare mișcare a lui Kevin, când băiatul se întoarce în casă. La început arată ca un pisoi abandonat în ploaie, părăsit și uitat, deși Maya n-a întâlnit în viața ei pe cineva care să fie aproape tot timpul în centrul atenției, așa cum e Kevin. În secunda următoare însă, băiatul golește două pahare și urlă „KNOCKSHOTS!” cu Bobo și Amat, sare cu brațul în jurul lui Lyt, de vibrează podeaua, și cântă „NOI SUNTEM URȘII, URȘII, URȘII DIN BJÖRNSTAD!”

Maya nu-și aduce aminte când i-a dat primul pahar cu băutură, ci doar că al doilea n-a fost nici pe departe la fel de dezgustător ca primul. De fiecare dată Kevin face pariu cu Lyt cine bea mai repede, iar Kevin câștigă mereu. Maya zâmbește atotștiutoare și zice:

— Hocheiști! Pe bune, nici să beți nu puteți fără să vă luați la întrecere?

Kevin o privește doar pe ea, ca și cum ar fi singuri în încăpere și ia asta drept o provocare.

— Mai adu niște shoturi, îi zice el lui Lyt.

— Da! Fugi, Lyt, te cronometrez eu! râde Maya sarcastic și bate din palme.

Lyt încearcă să o ia la fugă, dar nimerește drept într-un perete. Kevin râde până rămâne fără aer. Maya e fascinată de capacitatea lui de a trăi doar în prezent. Pe gheață, arată ca și cum nu se gândește la nimic altceva decât la hochei, dincolo de ring pare că nu se gândește la nimic. Trăiește instinctiv. Ce n-ar da să fie și ea așa…

Nu știe cât au băut, știe doar că l-a bătut pe Lyt dând trei shoturi peste cap. Apoi se suie pe un scaun și își ridică triumfătoare brațele în aer, de parcă ține un trofeu gigantic.

Lui Kevin îi place că Maya e altfel. Că ochii ei sunt în continuă mișcare, în continuă căutare. Că pare să știe cine e. Ce n-ar da să fie și el așa…

Ana se oprește din băut după primul shot. Nu știe de ce, dar Benji a dispărut și el era singurul motiv pentru care a vrut să vină la petrecere. E în bucătărie cu Maya, dar se tot bagă alții între ele. Ana vede cum se uită fetele mai mari de câte ori Kevin râde la glumele Mayei – priviri undeva între dispreț și amenințări cu moartea. Simte mâna lui Lyt pe mijlocul ei și se mută tot mai aproape de un colț. Dar oricât de mult s-ar rașcheta, oricât de mică ar încerca să se facă, n-o să-și găsească niciodată locul aici.

Benji merge pe gheață până la mijlocul lacului. Se oprește și fumează, uitându-se printre copaci la luminile orașului care se sting, casă cu casă. Crusta tare de sub picioare se mișcă ușor – e prea târziu în iarnă să iasă singur pe lac noaptea, chiar și pentru Björnstad. Întotdeauna i-a surâs ideea de a dispărea sub apă, în întunericul rece. Chiar și când era copil. S-a întrebat dacă ar durea mai puțin acolo, jos, decât aici, sus. În mod surprinzător, moartea lui taică-su nu l-a făcut să-i fie frică de moarte. Dimpotrivă. Singurul lucru pe care Benji nu l-a înțeles niciodată este de ce a folosit taică-su arma. Pădurea, gheața, lacul, frigul – orașul ăsta are de oferit zeci de feluri de a muri de o moarte naturală.

Rămâne acolo până când fumul și gerul îl anesteziază și pe dinăuntru, și pe dinafară. Pornește spre oraș, intră într-unul dintre cartierele mai mici de vile și fură o motoretă. O ia spre Hed.

— De ce nu-ți plac hocheiștii? întreabă Kevin.

— Nu sunteți prea isteți, râde Maya.

— Adică? întreabă Kevin, de-a dreptul curios.

— Ați inventat suspensoarele cu șaptezeci de ani înainte să inventați casca, răspunde ea.

— Ne știm prioritățile! zâmbește el.

Continuă să bea. Când se întrec, Kevin câștigă. Kevin nu pierde niciodată.

„Hambarul” e un nume prost pentru o crâșmă, mai ales dacă *este* într-un hambar. Dar, așa cum obișnuiește șeful Katiei să spună, în Hed nu s-a întâmplat încă să audă careva: „Știi ceva, ai PREA multă imaginație!” Pe scenă, o formație cântă în fața unui public spectaculos de plictisit, de vârsta a doua, aflat în diverse stadii de beție. Katia e la bar când paznicul se apropie de ea.

— Frate-tu are motoretă?

— Nu.

Paznicul râde:

— Atunci zi-i să parcheze în spate.

Katia, a doua soră mai mare a frățiorului care, garantat, o să le facă pe toate surorile să-și piardă mințile într-o bună zi, oftează când îl vede pe Benji intrând. Nu-și poate da seama dacă băiatul caută problemele cu lumânarea sau invers, dar știe că unde-i Benji e și beleaua. Norocul lui că sora lor cea mai mare nu-i pe-acolo, că-i rupea gâtul, își zice ea. Dar Katia nu se poate supăra pe el, n-a putut niciodată.

— Calm, calm, o să duc înapoi motoreta, promite Benji și încearcă să zâmbească, dar Katia vede că totul e țăndări în sufletul lui.

— Am auzit c-ați câștigat azi, ce cauți aici? întreabă ea.

— Sărbătoresc, nu vezi? răspunde el amar.

Katia se apleacă atunci și îl sărută pe creștet.

— Ai fost la tata?

Benji dă din cap că da. Iubitul ei frățior, cum să nu le cadă fetelor cu tronc? „Ochi triști, inimă neîmblânzită, pe bărbați dintr-ăștia numai belele îi așteaptă", zice mama lor. Doar știe din proprie experiență. Katia n-a fost niciodată la mormântul tatălui lor, nici măcar o singură dată, dar se gândește la el uneori, la cum o fi să te simți atât de rău fără să poți spune cuiva. E îngrozitor să ajungi să ascunzi un mare secret de cei pe care-i iubești.

Când Benji e furios dintr-un motiv sau altul, se duce la Gaby, sora lor cea mică, și se joacă, până îi trece, cu copiii ei. Când are nevoie să tacă și să se gândească, se duce la sora cea mai mare, la Adri, la crescătoria de câini. Dar când e rănit, vine aici. La Katia. Iar Katia îl mângâie pe obraz

— Poți să stai la bar un pic, dacă vrei, să rezolv niște treburi în birou. Pe urmă mergem acasă. Se ocupă băieții de motoretă, zice ea arătând spre paznici.

Mâine dimineață, doi bărbați cu care nu prea îți vine să stai la discuții, vor returna motoreta proprietarului și îl vor lămuri că probabil „și-a uitat, din greșeală, motoreta în Hed". Iar când proprietarul o va duce la reparat, atelierul mecanic se va oferi să suporte cheltuiala. Mai mult de atât n-are nimeni nevoie să știe pe-aici.

— Să nu dea dracu' să te-atingi de bere! îi ordonă Katia.

Benji se duce în spatele tejghelei, așteaptă până când soră-sa intră în birou și își deschide o bere. Formația de pe scenă cântă cover-uri după piese rock vechi, că asta cânți dacă vrei să cânți în Hed. Arată așa cum e de așteptat: grași, lipsiți de talent, nimic ieșit din comun. Toți, în afară de basist, care e cât se poate de ieșit din comun. Păr negru, haine negre, dar, cu toate astea, nu poți să nu-l remarci. Colegii de formație dau tot ce au mai bun în ei, dar el pare că doar se joacă. Înghesuit într-un metru pătrat, între un amplificator și un automat pentru țigări, dansează în lumea lui. Ca și cum hambarul ăsta nu-i la capătul lumii, ci la începutul ei.

În tăcerea dintre două piese, basistul îl vede pe tânărul barman cu părul zburlit. Și, din clipa aceea, nu mai are ochi decât pentru el.

Ana iese din toaletă. Lyt o așteaptă la ușă. Își apleacă trupul masiv spre fată și încearcă să o împingă înapoi în baie. Dacă n-ar fi fost atât de beat, probabil că ar fi reușit, dar Ana alunecă agilă pe lângă el și fuge în hol, iar William bâjbâie să prindă marginea chiuvetei ca să se țină pe picioare.

— Haide! Am făcut un asist azi, ce dracu'! Nu merit și eu ceva?

Ana se dă înapoi, trage instinctiv cu ochiul spre ambele capete ale coridorului mic, ca un animal încolțit, evaluându-și căile de scăpare. Lyt își flutură un braț și bolborosește:

— Am văzut cum te uiți la Benji. Nicio chestie… Da’ nu mai vine în seara asta, că-i afumat în… ințe… LEGI TU! Nu mai aterizează azi pe PLANETA asta! Așa că dă-l dracu’ și focsu… focso… focosează-te pe MINE! C-am făcut un futut de asti… assssi… un futut de ASIST azi și-am CÂȘTIGAT!

Ana îi trântește ușa în nas și fuge în bucătărie. O caută pe Maya. Nu-i de găsit.

Benji le servește clienților bere la bar. Formația a terminat de cântat și Katia a pus country în boxe. Benji se întoarce atât de repede spre următorul client, încât e gata să-l lovească în față cu paharul. Basistul zâmbește. Benji ridică din sprâncene.

— Uau, un muzician în barul meu! Ce dorește domnul? Fac cinste!

Basistul își lasă ușor capul într-o parte.

— Un whisky sour?

Benji rânjește cu gura până la urechi.

— Da’ unde dracu’ te crezi? La Hollywood? Îți dau un Jack și o cola.

Pregătește cocktailul în timp ce vorbește, apoi împinge cu dexteritate paharul spre basist. Tânărul se uită lung la băutură, fără să bea. Într-un târziu, recunoaște:

— Mmm, scuze… Nici măcar nu-mi place whisky-ul. Voiam și eu să mă dau rocker.

— Whisky sour nu-i deloc rock, îl informează Benji.

Basistul își trece mâna prin păr.

— Am întâlnit odată un barman care mi-a zis că, dacă petreci mult timp în spatele tejghelei, ajungi să asociezi oamenii cu un anumit tip de băutură. Un soi de versiune strâmbă a „animalelor totemice” cu care fac vrăji ghicitoarele, știi ce zic?

Benji izbucnește în râs. Nu i se întâmplă des.

— Animalul tău totemic nu e whisky-ul, crede-mă.

Basistul dă din cap că a priceput și se apleacă discret peste tejghea.

— De fapt, mă interesează mai mult chestii care ard decât chestii care curg. Am auzit de la cineva că mă poți ajuta.

Benji golește paharul basistului și încuviințează scurt.

— Și cam la ce te-ai gândit?

Amat și Bobo nu s-au dus în grădină intenționat. S-a întâmplat pur și simplu. Niciunul, nici celălalt nu se pricep să petreacă, nu știu ce să facă. E

normal să caute ceva ce înțeleg amândoi. Așa că se trezesc pe ringul lui Kevin, cu câte o crosă în mână, șutând pe rând spre poartă.

— Cum faci să fii așa rapid? întreabă Bobo, amețit de băutură.

— Fug mereu de oameni ca tine la școală, răspunde Amat, jumătate în glumă, jumătate în serios.

Bobo râde, pe jumătate amuzat, pe jumătate nu. Amat observă că șutează mai puternic decât ai crede, atunci când stă nemișcat și are timp să țintească în liniște.

— Sorry… nu… știi că totu-i doar în glumă, nu? E… o chestie… Seniorii se iau de noi, noi ne luăm de voi…

— Da, da. Doar în glumă… minte Amat.

Bobo șutează și mai tare. Plin de vinovăție.

— Hai că acum ești în prima linie. O să-mi arunci tu hainele în duș de-acum înainte.

Amat dă din cap cu prefăcută neîncredere.

— Miroși prea urât ca să vreau să m-apropii de hainele tale, Bobo!

Bobo râde de răsună strada, de data asta din toată inima. Amat zâmbește. Bobo zice brusc, coborându-și vocea:

— Trebuie să devin mai rapid până la toamnă, altfel, am încurcat-o.

E ultimul sezon al lui Bobo înainte să fie prea bătrân pentru echipa de juniori. În alte orașe, există jucători și de douăzeci de ani la juniori, dar nu în Björnstad, căci după liceu, nu mai rămân prea mulți jucători în oraș. Unii pleacă la facultate, alții pleacă să-și caute de muncă. Cei mai buni juniori se mută la seniori, restul rămân pe dinafară.

— Lasă că la toamnă ajungi la seniori, încearcă Amat să-l consoleze.

Dar Bobo zice sec:

— N-ajung eu la seniori. Asta-i ultimul meu sezon dacă nu mă mișc mai repede. Pe urmă, atelierul lui taică-miu m-așteaptă pentru tot restul vieții.

Amat nu zice nimic. Nu-i nevoie. Toți cei care în copilărie au jucat hochei măcar cinci minute, știu că tot ce-ți dorești pe lumea asta este să continui. Tot ce-ți dorești este mai mult, pentru că hocheiul comprimă cele mai bune ingrediente ale unui sport: forță și viteză, tehnică și luptă, sută la sută creier și sută la sută inimă. Nu există joc mai bun. Beție mai intensă. E ca un halucinogen irezistibil. Amat trage adânc aer în piept și spune ceva ce nu va mai recunoaște în fața nimănui:

— Mi-a fost frică azi, Bobo. M-am căcat pe mine de frică tot meciul. Nici nu m-am putut bucura c-am câștigat, am fost doar ușurat. Eu… la dracu'… mai știi când eram mici și ne jucam pe lac? Atunci ni se părea distractiv. Nu ne gândeam la nimic, era singurul lucru pe care voiam să-l facem. Și acum e

la fel, e singurul lucru pe care vreau să-l fac. Nici nu știu ce altceva aș putea face, dacă nu hochei. Sunt bun doar la hochei. Dar acum parcă-i…

— Un job, completează Bobo, fără să se uite la el.

Amat încuviințează tăcut.

— Acum mi-e frică tot timpul. Ți se pare o chestie bolnavă?

Bobo dă din cap că nu. Nu mai zice niciunul nimic. Șutează în tăcere. Pac, pac, pac, pac, pac!

Unul are cincisprezece ani, celălalt șaptesprezece și, peste zece ani o să-și amintească amândoi seara asta, când toată lumea petrecea înăuntru, iar ei se împrieteneau afară.

O noapte senină, cu copaci neclintiți. Fumează joint în spatele hambarului. De obicei, Benji nu face asta cu necunoscuții. Pentru el e, de cele mai multe ori, un act singuratic, intim, nu știe de ce face o excepție în seara asta. Poate modul în care basistul cânta în lumea lui, acolo, pe scenă. Ca și cum era într-o altă dimensiune. Lui Benji îi e familiară lumea asta. Sau tânjește după ea.

— Ce-ai pățit? întreabă basistul, făcând semn spre cicatricea de pe bărbia lui Benji.

— Hochei, răspunde Benji.

— Aaa, ești bătăuș?

Dialectul străinului trădează faptul că nu-i de prin partea locului. Întrebarea îi dă clar de înțeles lui Benji că omul e în vizită.

— Dacă asta vrei să afli, nu cauți cicatrici pe față. Le cauți pe pumni, răspunde Benji.

Basistul trage adânc de câteva ori din joint și își suflă la o parte bretonul din ochi.

— Dintre toate sporturile pe care nu pricep de ce le-ar alege cineva, hocheiul mi se pare cel mai de neînțeles.

Benji constată iritat:

— Basul nu-i pentru ăia care nu pot să cânte la chitară?

Basistul începe să râdă. Râsul lui cântă printre copaci și îl lovește pe Benji și în minte, și în inimă, la fel de repede. Nu mulți au efectul ăsta asupra lui. Puțini sunt tequila și șampanie în același timp.

— Ești din Hed? Nu faci claustrofobie în orășelul ăsta? zâmbește basistul.

Privirea îi alunecă ba timid, ba lacom, peste buzele lui Benji. Benji lasă fumul să-i alunece pe obraji.

— Sunt din Björnstad. Hed e mare pe lângă Björnstad. Tu ce cauți aici?

Basistul ridică din umeri, încearcă să pară nepăsător, dar durerea interioară îl trădează.

— Văru-miu e în formație și le-a plecat basistul la facultate, așa că m-au întrebat dacă nu vreau să vin să cânt cu ei vreo lună, două. Banii-s de rahat, ne dă o ladă de bere pe cântare, gen, dar eu… tocmai m-am despărțit. O relație nasoală. Aveam nevoie să plec…

— Greu s-ajungi mai departe de atât, zice Benji.

Basistul ascultă vântul printre copaci, simte fulgii de nea aterizându-i delicat în palmă. Vocea îi tremură în întuneric:

— E mai frumos decât credeam. Aici…

Benji fumează cu ochii închiși. De-ar fi fumat mai mult înainte… Sau de-ar fi fost beat… Poate că atunci ar fi avut curaj. Dar nu zice decât:

— Mai frumos decât de unde vii tu?

Basistul trage în piept fumul lui Benji. Încuviințează cu privirea în pământ, apoi adaugă:

— Cântăm și sâmbăta viitoare. Dacă vrei să vii. Ar fi… Mi-ar plăcea să cunosc și eu pe cineva… aici.

Hainele negre îi învăluie blând silueta zveltă. Mișcările lui sunt moi, ușoare, atât de lipsite de efort, încât pare că plutește. Într-o pădure plină de prădători, plutește deasupra întinderii de zăpadă ca un fel de pasăre. Răsuflarea îi e rece când atinge obrazul lui Benji. Benji stinge țigara în palmă și face doi pași înapoi.

— Trebuie să plec înainte să mă vadă soră-mea că fumez.

— Jucător de hochei mare și dur, dar ți-e frică de soră-ta? zâmbește basistul.

Benji ridică indiferent din umeri.

— Și ție ți-ar fi. Cine dracu' crezi că m-a învățat să mă bat?

— Ne vedem sâmbătă? strigă basistul după el.

Nu primește răspuns.

În bucătărie, Maya își dă dintr-odată seama că Ana nu-i acolo. Pleacă să o caute. Toată lumea o vede ținându-se de pereți ca să-și țină echilibrul, când alcoolul o îmbrâncește ca pe un pinguin pe un sloi de gheață. Lyt se apleacă spre urechea lui Kevin și-i șoptește:

— Fata directorului, Kev, n-o fuți tu ÎN VECI!

— Punem pariu? rânjește Kevin.

— Pe-o sută de coroane! se învoiește Lyt.

Bat palma.

După aceea, Maya o să-și amintească detalii bizare, cum ar fi pata de alcool în formă de fluture de pe tricoul lui Kevin. Dar nimeni n-o să vrea s-o asculte vorbind despre asta. Tot ce vor vrea să audă despre seara asta va fi

cât a băut. Dacă era beată. Dacă l-a luat de mână. Dacă i-a dat de înțeles. Dacă s-a dus la etaj de bunăvoie.

— Te-ai rătăcit? zâmbește el când o găsește lângă scară.

A dat de trei ori roată parterului, fără să găsească baia. Râde și își aruncă brațele în aer. Uită de Ana.

— Casa asta-i dementă. Zici că-i Hogwarts! Câți bani au ai tăi?

— Vrei să vezi etajul? întreabă el.

Maya nu va înceta niciodată să-și dorească să nu-l fi urmat sus.

Mașina Katiei pornește într-un târziu, la a opta sau a noua cheie.

— O să dormi la Adri la canisă în seara asta.

— Nu, du-mă acasă! o roagă Benji somnoros.

Katia îl mângâie drăgăstos pe obraz.

— Nu se poate, dragule! Vezi tu, eu și Adri ne iubim frățiorul. Și, dacă te duc la mama mirosind a bere și iarbă, n-o să mai avem frățior!

Benji mormăie ceva, își scoate geaca și și-o pune sub cap, sprijinindu-se de geamul portierei. Katia îl gâdilă pe braț, chiar sub mâneca tricoului, acolo unde are tatuajul cu ursul și zice:

— Simpatic basistul. Dar bănuiesc c-o să-mi zici că nu-i genul tău, cum faci cu toți.

Benji răspunde cu ochii închiși:

— Nu-i place hocheiul.

Katia râde, dar, după ce frățiorul adoarme, clipește des să alunge lacrimile. De când era mic, încă de pe vremea când mergeau la groapa cu nisip și la leagăne, a văzut cum se uită fetele după el. Visând să-l îmblânzească și simțind, în același timp, că nu se poate. Și neînțelegând de ce.

Cu fiecare an care trece, Katia îi dorește o altă viață, într-un alt loc, într-un alt timp, poate că ar fi fost un băiat altfel. Mai blând, mai sigur pe el. Dar nu în Björnstad. Aici îl apasă prea multe, neștiute de nimeni. Dar aici are hocheiul. Echipa, băieții, pe Kevin. Înseamnă totul pentru el, așa că Benji este tot ce vor ei să fie. Iar asta e îngrozitor.

E îngrozitor să ajungi să ascunzi un mare secret de cei pe care-i iubești.

*

Toată lumea vorbește despre asta. Asistenta medicală a școlii, bietul profesor care are sarcina să predea educație sexuală, părinții grijulii, programele TV cu conținut moralizator, întregul internet. Toți. Toată viața ți se spune exact *ce* se poate întâmpla. Și totuși nimeni nu-ți spune că se poate întâmpla *așa.*

Maya e întinsă pe spate în patul lui Kevin. E prima dată când fumează marijuana. E altfel decât și-a imaginat. E ca și cum căldura ar avea gust, fumul parcă i se urcă direct la cap, în loc să-i coboare pe gât. Pe pereți, Kevin are postere cu jucători de hochei, pe rafturi are trofee, iar într-un colț, un pick-up vechi. Își va aminti asta pentru că nu se potrivește cu restul camerei.

— A fost al lui tata. Îmi place cum sună… cum fâșâie când îi dai drumul… zice el, parcă scuzându-se.

Pune muzică – Maya nu-și aduce aminte ce, dar își amintește fâsâitul. Peste zece ani, același fâsâit al unui pick-up din colțul unui bar sau dintr-un magazin de haine, la celălalt capăt al lumii, o va duce imediat cu gândul aici, în camera asta, în clipa asta. Simte greutatea trupului lui peste al ei și râde – își va aminti și asta. Se sărută. În curând va primi două întrebări de mai multe ori decât orice altă întrebare în viața ei: „Cine a sărutat pe cine? I-ai răspuns la sărut?" El o sărută. Da, îi răspunde la sărut. Dar, când vrea să-i dea pantalonii jos, îl oprește. El pare să creadă că-i un joc, așa că e nevoită să-i strângă mâna și mai tare.

— Nu vreau, nu azi, sunt v… șoptește ea.

— Sigur că vrei! insistă el.

Atunci ea se enervează:

— Ești surd? Am zis *nu*!

Strânsoarea lui pe încheieturile mâinilor ei se înăsprește. Mai întâi imperceptibil, apoi până în punctul în care doare.

Katia virează pe drumul spre pădure, imediat după panoul indicator cu „Bine ați venit în Björnstad!" O ia spre canisă. Drumul nu e luminat, așa că, atunci când Benji, amețit de somn, se uită pe geam, nu înțelege ce vede decât după ce au trecut.

— Oprește, murmură el.

— Ce? întreabă Katia.

— OPREȘTE! strigă Benji.

Katia frânează șocată. Benji a deschis deja portiera și a sărit în întuneric.

Toată lumea vorbește despre asta. Toată viața auzi detalii exacte: ești în vacanță, ești atacată pe o pistă de jogging, lovită și târâtă pe o alee sau drogată într-un bar și sechestrată de bărbați necunoscuți într-un cartier rău famat dintr-un oraș mare. Toată lumea te avertizează, de nenumărate ori. Toate fetele sunt prevenite: „Se poate întâmpla!", „Asta se întâmplă!"

Dar nimeni nu-ți spune că se poate întâmpla *așa*: cu cineva pe care îl cunoști. În care ai încredere. Cu care ai râs. În camera lui de băiat, sub

posterele lui cu jucători și cu parterul plin de colegi de școală. Kevin o sărută pe gât, îi dă mâna la o parte. Își va aduce aminte cum i-a atins trupul. Ca și cum nu era al ei. Ca și cum era un trofeu pe care îl câștigase, ca și cum capul și restul trupului erau două obiecte separate, independente unul de celălalt. Nimeni nu o va întreba asta. Toată lumea o să întrebe câtă rezistență i-a opus. Dacă a fost suficient de „fermă”.

— Ce, te lași greu? Tu ai venit sus după mine! râde el.

Încearcă să-i îndepărteze mâna, dar e infinit mai puternic decât ea. Încearcă să se smulgă din strânsoarea lui și să se ridice din pat, dar genunchiul lui o țintuiește în loc.

— Termină, Kevin, nu vre…

Răsuflarea lui îi răsună în urechi:

— O să fiu atent, promit. Credeam că-ți place de mine.

— Da… dar eu n-am… niciodată… oprește-te! Oprește-te, te rog!

Îl zgârie cu atâta disperare, încât unghiile ei lasă răni adânci în pielea mâinii lui. Își va aminti picături de sânge care încep să curgă încet, încet, încet și cum el nu pare să bage de seamă. O imobilizează doar cu greutatea trupului, fără pic de efort. Tonul i se schimbă pe dată:

— Gata, la dracu’! Nu mai face atâta pe pudica! Pot să iau de jos ce fată vreau, s-o aduc aici și s-o fut!

Cu o ultimă sforțare, Maya reușește să-și elibereze o mână și să-l lovească peste față cu toată puterea.

— Du-te! Du-te!!! ȘI LASĂ-MĂ!!!

Nu o lasă. Privirea i se întunecă. E ca și cum băiatul cu care a glumit toată seara nu mai e acolo. Când încearcă să-i dea iar mâna la o parte, cealaltă se strânge ca o menghină de fier în jurul gâtului ei. Când încearcă să țipe, îi astupă gura. Lipsa oxigenului o face să-și piardă din când în când cunoștința, dar își va aminti apoi detalii ciudate, despre care nimeni nu o va întreba nimic. Un nasture care se desprinde de pe bluză când i-o rupe, cade și îl aude săltând de câteva ori pe podea. Și faptul că se gândește: „Cum o să-l mai găsesc după aia?”

O s-o întrebe despre alcool și marijuana. N-o s-o întrebe nimeni despre frica fără margini ce n-o va mai părăsi niciodată. Despre camera cu pick-up în colț și postere pe pereți, din care nu va mai scăpa cu adevărat niciodată. Un nasture căzut undeva pe podea și groaza ce o va urmări pentru totdeauna. Plânge neauzită sub trupul lui, urlă surd sub palma lui.

Pentru făptaș, violul durează câteva minute. Pentru victimă, nu se termină niciodată.

22.

E sâmbătă seară și totul s-a întâmplat. Dar Ana încă nu știe. Știe doar că fetele mai mari râd de ea când le întreabă unde e Maya.

— Târfa aia mică? S-a dus cu Kevin. Da’ nu-ți face griji, păpușă, o aruncă înapoi după ce-și face treaba cu ea! Nu se-ncurcă băieții cu peștii mici când ies la pescuit!

Râsetele lor îi străpung Anei plămânii și se simte ca sugrumată. Ar fi putut, bineînțeles, să plece în căutarea Mayei, dar rămâne pe loc minute în șir, cu telefonul în mână, fără să sune. Mânia pune stăpânire pe ea. Puține dezamăgiri în viață se pot compara cu aceea când prietena ta cea mai bună te lasă baltă pentru un tip. Când ai cincisprezece ani, nu există drum mai tăcut decât drumul spre casă de la o petrecere, de unde ai plecat singură.

Ana și Maya s-au întâlnit când erau copii și și-au salvat viața una alteia. Una a tras-o pe cealaltă din copca în care căzuse, cealaltă a scăpat-o pe prima de singurătate. Sunt una opusul celeilalte în multe privințe, dar amândurora le place să danseze aiuristic, să cânte tare și să meargă cu viteză pe scuter. Și asta a fost suficient atâta vreme. Cele mai bune prietene. *Sisters before misters.* Și, dintre toate lucrurile pe care și le-au promis una alteia, cel mai important a fost: „Nu ne lăsăm niciodată una pe alta la greu!”

În bucătărie, fetele râd în continuare de Ana. Spun ceva despre hainele și corpul ei, dar Ana nu ascultă, a auzit deja toate astea pe coridoarele școlii și în comentariile online. Lyt apare clătinându-se de după un colț și o vede. Ana îi aruncă un „Du-te dracu’!” Căci asta-i tot ce vrea. Să se ducă dracului toți!

Înainte să iasă, mai cântărește o dată dacă să o sune pe Maya. Sau să dea o tură la etaj să o caute. Dar nu, n-are de gând să cerșească atenție. Chiar și într-un oraș acoperit de zăpadă trei sferturi din an, e insuportabil de frig în umbra cuiva care e un pic mai popular decât tine la școală. Ana își pune telefonul pe „silențios” și îl bagă în geantă. Omenirea are multe defecte, dar niciunul nu-i mai puternic decât mândria.

Îl vede pe Amat și îl apucă de umăr. E atât de beat, că n-ar fi în stare să citească nici rândul de sus la un examen optic. Ana oftează.

— Dacă o vezi pe Maya, zi-i că n-am mai avut chef s-aștept până se hotărăște dacă-i plac alunele sau nu.

Amat se bâlbâie derutat:

— Unde… adică… ăăă… ce… ăăă, cine?

Ana își dă ochii peste cap.
— Maya. Zi-i că mă car!
— Un… unde e?
Întrebarea îi limpezește privirea și glasul. Anei aproape că-i e milă de el.
— Of, Amat, chiar nu pricepi? Încearcă în dormitorul lui Kevin!
Amat se sfărâmă în mii de bucăți invizibile, dar Ana nu mai are putere să stea. Nu vrea să fie în casa asta când se va face și ea fărâme. Trântește ușa după ea și noaptea rece îi mângâie obrajii. Răsuflă mai ușor pe dată, bătăile inimii i se potolesc. Ana a crescut în natură, iar în spatele ferestrelor s-a simțit întotdeauna ca într-o cușcă. Relațiile sociale, încercările de a-și face prieteni, de a fi acceptată, înfometarea și rașchetarea continuă în încercarea de a se face mai mică, toate astea îi dau claustrofobie. O ia spre pădure în întuneric, simțindu-se de infinite ori mai în siguranță decât în casa plină cu oameni. Natura n-a rănit-o niciodată.

În spatele unei uși închise, la etajul casei familiei Erdahl, va rămâne singurul secret pe care Maya l-a avut vreodată față de Ana – faptul că, până în ultima clipă, când nu mai putea respira sub trupul lui Kevin, s-a gândit la un singur lucru: „Nu mi-e frică! Ana mă găsește. Ana nu mă lasă la greu!"

Amat nu va reuși niciodată să explice de ce. Poate din gelozie. Din mândrie, poate. Sau dintr-un complex de inferioritate. Și, cu siguranță din cauză că era îndrăgostit. Doi juniori păzesc capul scărilor. Când îi spun că n-are voie la etaj, Amat urlă, la fel de neașteptat pentru cei doi, cât și pentru el însuși:
— În ce nenorocită de linie jucați VOI?
În toți anii petrecuți în echipa de copii, oamenii i-au zis că are picioare mai bune decât ale tuturor. Dar nu picioarele l-au adus până aici. Ci ochii. Ochii i-au fost întotdeauna mai rapizi decât ai altora. Amat cuprinde cu vederea mai mult decât ceilalți, își amintește detaliile fiecărei ofensive pe gheață: pozițiile fundașilor, deplasarea portarului, cea mai mică mișcare în colțul ochiului când un coechipier pune crosa pe gheață.
Juniorii se dau speriați la o parte. Scara are trei șiruri de trepte. La etaj, sunt fotografii cu toată familia Erdahl și, lângă ele, fotografii doar cu Kevin. Peste tot. La cinci ani, îmbrăcat cu echipamentul de hochei. La șase ani. La șapte. Același zâmbet an de an. Aceeași privire.
Amat o să fie întrebat ce anume a auzit. Unde se afla exact. Nu va putea niciodată răspunde dacă un „Nu!" sau „Oprește-te!" sau doar un strigăt disperat, înăbușit sub o palmă, l-a făcut să reacționeze. Poate că nimic din astea. Poate că a deschis ușa doar din instinct. O să fie întrebat dacă era beat.

O să i se arunce acuze și o i s-a spună: „Nu-i așa că ești îndrăgostit de ani de zile de fata asta?” Și tot ce va putea răspunde Amat e că are ochi rapizi. Mai rapizi decât picioarele.

Apasă mânerul și rămâne în pragul ușii lui Kevin. Vede violul și hainele rupte. Lacrimile și urmele roșii ca focul ale degetelor băiatului pe gâtul fetei. Un trup care siluiește un altul. Vede tot, iar după aceea o să viseze cele mai ciudate detalii. De pildă, ce jucători din LNH erau în afișele atârnate pe pereți. Amat își va aminti asta dintr-un motiv foarte simplu – are și el aceleași afișe la capul patului.

Kevin e distras preț de două secunde când Amat dă buzna înăuntru. Dublu față de cât are Maya nevoie. Nu-și va aminti momentul ca pe o reacție, ci ca pe o luptă cu moartea. Impulsul de a supraviețui. Reușește să-i tragă un genunchi lui Kevin, suficient de tare pentru a câștiga încă o clipă, în care să-i împingă trupul afară dintr-al ei. Îl lovește cu toată puterea peste gât și scapă. Nu știe cum iese din cameră, pe lângă cine trece pe coridor, dacă îi lovește sau doar îi împinge la o parte pe juniorii care păzesc scara. Poate că toată lumea e prea beată ca să mai observe sau poate că toți se prefac că n-o văd. Se repede afară pe ușă și o ia la fugă.

E jumătatea lui martie, dar zăpada îi cuprinde picioarele când aleargă în întuneric pe marginea drumului. Lacrimile sunt calde când se desprind de pe gene, dar deja înghețate când i se preling de pe bărbie. „În orașul ăsta nu poți să trăiești! Poți doar să supraviețuiești!” cum zice maică-sa. N-a fost nicicând mai adevărat decât în noaptea asta.

Maya își strânge geaca în jurul trupului – nici nu știe cum a reușit s-o ia cu ea. Bluza îi e ferfeniță, iar pe gât și pe încheieturile mâinilor are deja vânătăi în formă de degete. Aude vocea lui Amat în urma ei, dar nu încetinește. Cu răsuflarea tăiată, băiatul face câțiva pași împleticiți, înainte să cadă în genunchi. Beat și deznădăjduit, o strigă, în cele din urmă, Maya se oprește și se întoarce spre el cu pumnii strânși și lacrimi deopotrivă de vulnerabilitate și de furie.

— Ce s-a întâmplat? șoptește Amat.

— Ce dracu’ crezi că s-a întâmplat? răspunde ea.

— Trebuie să… trebuie să…

— Ce? Trebuie să ce, Amat? Ce dracu’ trebuie EU să?

— Să vorbești cu cineva… cu poliția… sau cu oricine, trebuie să…

— Nu contează, Amat. Nu contează ce zic, n-o să mă creadă nimeni.

— De ce?

Își șterge ochii cu dosul mănușii, care se înnegrește de rimel. Amat plânge și el. Au cincisprezece ani și lumea lor s-a prăbușit într-o singură seară. O

mașină singuratică trece pe lângă ei. Ochii Mayei se aprind în reflecția farurilor. După ce mașina se îndepărtează, ceva se stinge și în privirea, și în sufletul ei.

— Pentru că hocheiul e rege în orașul ăsta.

Amat rămâne în genunchi, când Maya se îndepărtează. Înainte ca întunericul s-o înghită, trece pe lângă panoul indicator cu „Bun venit în Björnstad!”

În curând nu va mai fi deloc bine-venită aici.

Ana deschide ușa casei. Nu scârțâie, are balamalele proaspăt unse. Taică-su doarme, iar mama nu mai locuiește aici. Fata traversează bucătăria și se duce în magazie. Câinii de vânătoare o întâmpină cu nasuri reci și inimi calde. Face ceea ce a mai făcut de mii de ori în copilărie, când casa mirosea a alcool și părinții țipau unul la altul. Doarme cu animalele. Pentru că animalele n-au rănit-o niciodată.

Pentru oamenii care n-au trăit niciodată acolo unde întunericul și frigul sunt ceva normal, e greu de înțeles că poți găsi pe cineva mort de frig, dar cu geaca desfăcută sau chiar dezbrăcat pușcă uneori. Dar, când ți-e foarte frig, vasele de sânge se contractă, iar trupul încearcă din răsputeri să împiedice sângele să ajungă în părțile înghețate ale corpului și să se întoarcă apoi rece la inimă. Face ce face o echipă de hochei când primește minute de suspendare și e în inferioritate numerică – prioritizează resursele. Joacă defensiv, apără inima, plămânii și creierul. Ceea ce se întâmplă când apărarea e în cele din urmă distrusă, când ești aproape degerat, este că toată echipa ta o ia razna. Portarul face prostii, fundașii nu mai comunică unul cu altul. Părțile corpului către care circulația a fost tăiată înainte sunt din nou alimentate. Atunci sângele cald de la inimă curge înapoi spre mâinile și picioarele înghețate și simți un val de căldură extremă. Tresari și ți se pare că ți-e foarte cald. Apoi sângele rece se întoarce la inimă și totul s-a terminat. În fiecare iarnă, vreun locuitor din Björnstad pleacă beat criță de la vreo petrecere, o ia spre casă, fie pe o scurtătură peste lacul înghețat, fie prin pădure, se rătăcește sau doar se așază o clipă să-și tragă sufletul și e găsit mort într-un troian, a doua zi dimineață.

Când Maya era mică, se gândea deseori cât e de ciudat că maică-sa și taică-su, doi dintre cei mai superprotectori părinți din Univers, au ales să trăiască tocmai aici. Într-un loc unde până și natura încearcă să le omoare fiica zi de zi. După ce a mai crescut, a înțeles și că toate povețele celor mari – „Nu te duce singur pe gheață!”, „Nu te duce singur în pădure!” – pun bazele

spiritului de echipă. Toți copiii din Björnstad cresc constant avertizați că riscă să moară dacă sunt singuri.

Încearcă s-o sune pe Ana, dar nu-i răspunde. Simte că nu poate s-o ia pe strada principală prin oraș, așa că își înfășoară geaca mai strâns în jurul trupului și pornește pe drumeagul îngust, prin pădure.

Când mașina trece pe lângă ea în întuneric și frânează brusc la câțiva metri, panica o lovește cu toată forța. Adrenalina reacționează imediat, convingând-o pe loc că din mașină o să iasă cineva care o s-o ia cu forța să-i facă același lucru încă o dată.

Unul dintre lucrurile care i se răpesc Mayei în noaptea asta e locul unde nu era nevoită să se teamă niciodată – toți oamenii au un astfel de loc, până când ni se ia. Și nimeni nu ni-l mai poate da înapoi. Mayei o să-i fie frică pretutindeni de acum înainte.

De-abia trezit din somn, Benji o vede prin geam. Nimeni nu merge de bunăvoie singur noaptea pe drumul ăsta. Vede că fata șchiopătează. Strigă la Katia să frâneze și se dă jos, înainte ca mașina să apuce să se oprească. Maya se ascunde în spatele unui copac. Nu poți sta nemișcat mai mult de un minut când e ger – frigul te obligă să te miști pentru a menține circulația sângelui, fie că vrei, fie că nu vrei. Benji vânează în pădurea asta, cu surorile lui, de când e suficient de mare să țină o pușcă, așa că o vede. Maya știe că a văzut-o. Din mașină, Katia strigă ceva, dar, spre surprinderea Mayei, Benji îi răspunde:

— Nu-i nimic, soră-meo. Scuze. Am… Am crezut că… Aș, am fumat prea mult!

Maya se uită în ochii lui atunci. Benji e la doar zece pași de ea. Lacrimile îi îngheață la fel de repede ca și ale lui. Băiatul dă scurt din cap, se întoarce și pleacă.

Știe prea bine cum e să te ascunzi ca să nu dai de gol pe cineva care se ascunde la rândul său.

Când farurile roșii ale mașinii se pierd în noapte, Maya își lasă fruntea pe trunchiul copacului și plânge isteric, fără să scoată un sunet și fără lacrimi. Inima încetează să-i mai bată, dar fata nu se prăbușește.

Există mii de moduri de a muri în Björnstad. Mai ales pe dinăuntru.

23.

Peter și Mira se trezesc fericiți. Râzând. Așa își vor aminti ziua aceasta și se vor urî că au râs. Cele mai groaznice întâmplări din viață au asemenea efect asupra unei familii – ne amintim întotdeauna, mai viu decât orice altceva, ultimele momente fericite înainte ca totul să se prăbușească în jurul nostru. Secunda de dinainte de impact, înghețata mâncată la benzinărie înainte de accident, ultima baie în mare, în vacanță, înainte să venim acasă și să primim diagnosticul. Mintea ne forțează să ne întoarcem la cele mai frumoase momente, seară de seară, și ne face să ne întrebăm: „Oare aș fi făcut altfel? În loc să mă vântur fericit de colo colo? Dacă aș fi știut ce urmează să se întâmple, aș fi putut să-mpiedic ceva?"

Toți oamenii au sute de dorințe înaintea unei tragedii, dar una singură după. Când se naște un copil, părinții visează să fie unic în toate, dar când se îmbolnăvește nu mai vor decât să fie normal. Preț de câțiva ani după moartea lui Isak, Mira și Peter au simțit o vină oribilă, sfâșietoare de fiecare dată când râdeau. Încă se rușinează când se simt fericiți și se întreabă dacă își trădează copilul mort nefiind complet distruși după ce el s-a dus. Unul dintre efectele teribile ale durerii este că interpretăm absența ei drept egoism. E imposibil de explicat de ce anume e nevoie pentru a merge mai departe după o înmormântare. Cum se poate reîntregi o familie știrbită? Ce faci cu peticele? Așa că, până la urmă, ce-ți dorești? Îți dorești o zi bună. O singură zi bună. Câteva ore de pierdere a memoriei.

Iar azi, în dimineața de după meciul de hochei, Peter și Mira se trezesc fericiți. Râzând. Peter fluieră în bucătărie. Când Mira iese din duș se sărută, așa cum fac adulții când uită că sunt părinți. Leo se ridică dezgustat de la masă. Mama și tata râd, cu buzele încă apropiate. O singură zi bună.

Din camera ei, Maya îi aude. E înfășurată bine în plapumă. Încă nu și-au dat seama că-i acasă, cred că doarme la Ana. Când deschid ușa, surprinși să o găsească în camera ei, le spune că-i bolnavă – și-a pus două perechi de pantaloni de trening, ca să se asigure că fruntea îi este suficient de fierbinte. Nu le poate spune adevărul părinților. N-are inimă să le facă așa ceva, știe că n-ar supraviețui. Nu gândește ca una care a fost victima unui abuz, ci gândește ca una care a comis o infracțiune. Își zice încontinuu că trebuie să nu afle nimeni, că trebuie să șteargă orice urme. Așa că, atunci când Peter îl duce pe Leo la antrenament și mama pleacă la supermarket, Maya se duce

pe furiș și își spală hainele pe care le-a purtat ieri, să nu vadă nimeni petele. Pune bluza ferfenițită într-o pungă de la plastic și se îndreaptă spre ușă. Dar se oprește brusc, incapabilă să iasă să ducă punga la gunoi. Și rămâne așa, tremurând de frică ore în șir.

Sute de dorințe ieri, una singură astăzi.

*

Cele trei surori ale lui Benji au comunicat întotdeauna diferit. Cea mică, Gaby, vorbește, iar cea mijlocie, Katia, ascultă. Sora cea mare, Adri, strigă. Când ai trei surori mai mari și taică-tu s-a dus în pădure cu o pușcă, te maturizezi mai repede decât ar trebui și devii, poate, mai dur decât ți-ai dori.

Adri nu-l lasă pe Benji să doarmă să-i treacă mahmureala. Îl trezește și îl pune s-o ajute cu câinii toată dimineața. După ce termină, îl cheamă în micuța magazie transformată în sală de forță și îl pune să ridice greutăți până vomită. Benji nu se plânge. Nu se plânge niciodată. Până acum vreo doi ani, Adri putea să ridice mai mult decât el, dar, când a întrecut-o, a lăsat-o repede cu mult în urmă. L-a văzut doborând bărbați în toată firea la crâșmă, la Hambarul, când i-a auzit zicând ceva necuviincios despre Katia. Surorile vorbesc adesea despre asta când Benji nu e prin preajmă, despre ce văd în ochii fratelui lor când se înfurie. Mama lor spune mereu că nu știe „ce s-ar fi întâmplat cu băiatul ăsta dacă n-avea hocheiul”, dar surorile știu exact ce s-ar fi întâmplat. Au mai văzut asemenea privire – la Hambarul, la sala de forță și în mii de alte locuri. Ochi ale căror pupile se pierd în întuneric.

Hocheiul i-a dat lui Benji un context, o structură, reguli. Dar, înainte de toate, i-a încurajat trăsăturile cele mai bune: inima neînchipuit de mare și loialitatea de nezdruncinat. Hocheiul l-a ajutat să-și concentreze energia pe a clădi și nu a distruge. A dormit cu crosa în pat toată copilăria, iar uneori Adri se gândește că probabil încă mai doarme așa.

Când Benji dă drumul barei și, pentru a treia oară, se rostogolește de pe bancă și vomită, Adri îi dă o sticlă cu apă și se așază lângă el pe un taburet.

— Așa. Care-i problema?

— Sunt mahmur, geme el.

Îi sună din nou telefonul. A sunat toată ziua, dar Benji refuză să răspundă.

— Nu. Nu problema din stomac, care-i problema acolo? oftează Adri, arătând spre tâmpla băiatului.

Benji se șterge la gură cu dosul palmei și bea apă cu înghițituri mici.

— Nimic… o chestie. Cu Kev.

— Ceartă?

— Gen.

— Și?

— Un rahat, nimic.

Telefonul continuă să sune. Adri ridică din umeri și se întinde pe bancă. În spatele ei, Benji o ajută să ridice bara. Întotdeauna și-a dorit ca soră-sa să fi jucat hochei mai multă vreme. Ar fi bătut toată echipa de juniori. Adri a jucat câțiva ani în echipa de fete din Hed, apoi i-a fost prea greu mamei s-o ducă la antrenament cu mașina seri la rând. În Björnstad nu era echipă de fete, n-a fost niciodată. Benji se gândește uneori cât de bună ar fi putut deveni soră-sa. Înțelege jocul, îl ceartă exact pentru aceleași greșeli tactice pentru care îl ceartă David. Și iubește hocheiul. Așa cum îl iubește și Benji. Când termină, îl bate drăgăstos pe obraz și îi zice:

— Voi, hocheiștii, sunteți precum câinii. Tot ce vă trebuie ca să faceți o prostie e o ocazie. Tot ce vă trebuie ca să faceți ceva bun e un motiv.

— Și? mormăie el.

Adri zâmbește și îi face semn spre telefon.

— Și nu te mai codi ca o domniță, frățioare, mergi și vorbește cu Kevin, că dacă mai aud o dată telefonul ăla, îți trântesc bara în mutră!

Amat o sună pe Maya de zece ori. De o sută. Nu răspunde. Încă vede în minte fiecare detaliu, se gândește la ele cu atâta intensitate, încât a ajuns să încerce să se convingă că poate și-a imaginat totul. O neînțelegere. Doamne, ce super ar fi, dacă tot ce-a văzut nu s-a întâmplat! O sună pe Maya iar, și iar, și iar. Nu zice nimic când intră robotul. Nu-i trimite mesaj. Se duce în pădure și aleargă până vomită, până când e prea obosit să mai gândească. Aleargă toată ziua ca să se poată prăbuși epuizat seara.

Kevin e în grădină. Toți jucătorii de hochei sunt obișnuiți cu durerea. Întotdeauna ai vreo accidentare – un tendon întins, o entorsă sau măcar un deget rupt. Nu trece o săptămână fără ca vreun junior să spună cât de mult așteaptă clipa când vor fi suficient de mari să joace cu cască fără grilaj de protecție. „Să scăpăm de botniță!” zic ei. Deși au văzut cu toții seniori care au încasat pucuri și crose în față, nu se tem de asta, ci mai degrabă așteaptă cu nerăbdare. Odată, când erau mici, au văzut un jucător căruia, după un meci, i-au cusut buza cu douăzeci de copci, dar care, la întrebarea „Doare?”, a răspuns rânjind: „Aș, oleacă așa, când bag tutun!”

E duminică după-amiază și vila familiei Erdahl e perfect curată, goală și tăcută. În grădină, Kevin șutează puc după puc, după puc. Încă de pe vremea când juca în echipa de copii, a învățat să suporte durerea. Ba chiar să-i placă. Vânătăi, fracturi, tăieturi, congestii, nimic nu i-a influențat vreodată jocul. Dar acum e altfel. Două zgârieturi pe o mână îl fac să șuteze mult peste poartă.

Ușa de la intrare e descuiată. Benji merge prin casă și bagă de seamă că, în afară de o pată pe ușa care duce la pivniță, de care cineva clar s-a împiedicat și s-a lovit, casa arată ca de obicei. Ca și cum n-a locuit nimeni niciodată aici. Se oprește în pragul ușii care dă în grădină. Kevin șutează pucuri în straturile cu flori ale vecinilor de parcă e orb. Ochii îi sunt injectați și furioși când îi întâlnesc pe ai lui Benji.

— Iată-te! Te-am sunat de-o mie de ori!

— Și-am venit, răspunde Benji.

— Să răspunzi când te sun! șuieră Kevin.

Benji își măsoară cuvintele, dar sprâncenele îi coboară amenințător:

— Cred că mă confunzi cu Lyt sau cu Bobo. Nu sunt sclavul tău. Răspund când am chef.

Kevin îndreaptă spre Benji vârful crosei. Tremură de furie.

— Ai terminat cu drogurile? Finala-i peste o săptămână și toată lumea se poartă de parcă-i bine c-am ajuns până aici și gata. Trebuie să-i adunăm pe băieți și să-i facem să priceapă ce vreau de la ei săptămâna asta! Așa că da, trebuie să răspunzi când te sun! Nu dispari într-un nor de fum când echipa are nevoie de tine mai mult decât oricând!

Benji nu-și poate da seama dacă „într-un nor de fum” e o glumă sau dacă Kevin e prea prost să priceapă ironia. Cu Kevin nu știi niciodată.

— Știi de ce am plecat de la petrecere.

Kevin se răstește sarcastic:

— Da, fiindcă ești un nenorocit de sfânt, nu?

Privirea lui Benji îl fixează fără milă și fără încetare.

Când, într-un târziu, Kevin își ferește ochii, Benji nu-l slăbește:

— Ce s-a întâmplat ieri, Kev?

Kevin râde scurt, nervos și își aruncă în aer brațele.

— Nimic. Toată lumea era beată. Știi și tu cum e.

— Ce-ai pățit la mână?

— Nimic!

— Am văzut-o pe Maya în pădure. Nu părea să nu i se fi întâmplat *nimic.*

Kevin se întoarce brusc, ca și cum are de gând să-l lovească pe Benji cu crosa. Buzele îi vibrează, pupilele îi ard.

— Aaa, ACUM îți pasă? Ce contează? N-ai fost acolo! Că-ți convine s-o întinzi în Hed și să te-afumi, în loc să petreci cu cei mai buni prieteni! Cu ECHIPA!

Benji îl urmărește tăcut cu privirea. Kevin își ferește din nou ochii, șutează un puc, mult peste poartă, suficient de mult cât să poată fi considerat armă albă, și murmură:

— Am avut nevoie de tine ieri.

Benji nu zice nimic, ceea ce, de obicei, îl scoate din sărite pe Kevin, care începe să urle:

— N-ai fost AICI, Benji! Nu ești NICIODATĂ aici când am nevoie de tine! Lyt a borât peste tot în bucătărie și cineva a aterizat în ușa de la pivniță și a lăsat o urmă cât toate zilele! Știi ce-o să se întâmple când vine taică-miu acasă și vede? Îți dai seama? Sau ți-ai fumat min…

— Mă piș pe taică-tu! Vreau să știu ce s-a întâmplat aseară, îl întrerupe Benji.

— TE PIȘI, ĂĂĂ? Nesimțit nerecunoscător ce ești… Cine ți-a plătit patinele, crosele și apărătoarele în ultimii zece ani? Și-atunci te pișai pe el, mă? Crezi că maică-ta ar fi avut bani de toate astea? La dracu', are dreptate taică-miu! ÎNTOTDEAUNA a avut dreptate! Ești un virus, Benji, un nenorocit de virus! Nu poți să trăiești decât pe spinarea cuiva!

Benji face doi pași înainte. Doar doi. Chipul îi e neclintit.

— Ce s-a întâmplat ieri, Kev?

— Ce vrei? Mă interoghezi ca la poliție? Ce-ai?

— Nu fi laș, Kev!

— Cine vorbea?! Tu vorbești despre LAȘITATE? Să te ia dracu'… tu ești un… un…

Benji se mișcă atât de rapid, încât Kevin îi suflă în față ultimele cuvinte. Ochii li se întâlnesc la doi centimetri. Ai lui Benji sunt măriți de mânie.

— Ce? Ce sunt, Kev? Zi!

Pielea lui Kevin pulsează, lacrimile îi curg, gâtul îi e roșu-vinețiu pe o parte, ca după o lovitură puternică venită dintr-un pumn mic. Face un pas înapoi, ia o bucată din crosa zdrobită și o izbește de bara porții, făcând metalul să vibreze.

— Afară din casa mea, Ovich! Mi-ai parazitat destul familia!

Nu se întoarce să-l vadă pe Benji plecând. Nici măcar când aude ușa de la intrare trântindu-se.

Ajung acasă târziu. Casa arată exact cum au lăsat-o. Fiul lor se preface că doarme, așa că nu bat la ușa camerei lui. Tatăl găsește pe masa din bucătărie două foi A4, pe care Kevin a notat cu minuțiozitate statistici despre fiecare repriză a meciului. Minute de joc, șuturi, asisturi, goluri, superioritate și inferioritate numerică, minute de posedare a pucului, întreruperi, penaltiuri, faulturi. Preț de vreo două minute, așezat la masă, tatăl citește foile la lumina unei lămpi singuratice și zâmbește într-un mod în care nu mai permite de multă vreme nimănui să-l vadă zâmbind. E atât de mândru, încât, dacă ar fi fost un om cu mai puțin control asupra propriilor impulsuri, s-ar fi dus să-și sărute fiul pe frunte.

Mama vede lucruri care tatălui îi scapă. Tablourile pe care femeia de serviciu le-a încurcat și le-a atârnat în ordine greșită. Masa din sufragerie care e așezată strâmb. O bucățică din învelitoarea de plastic, prinsă sub un picior al canapelei. Dar, mai ales, vede urma de pe ușa pivniței.

Când soțul ei se așază la masa din bucătărie, cu foile în mână, trage adânc aer în piept și trântește o valiză în ușă cu toată forța. Bărbatul vine degrabă, iar ea se scuză că s-a împiedicat și a dărâmat valiza. O ajută să se ridice, o îmbrățișează și îi șoptește:

— Nu fi supărată, e doar o ușă. Nu-i decât o urmă mică, draga mea.

Apoi îi arată foile de hârtie și adaugă:

— Au câștigat!

Iar ea râde cu fața înfundată în cămașa lui.

24.

Când alarma antiefracție izbucnește la școală, luni dimineață, devreme, compania de securitate nu sună la poliție, fiindcă ar dura câteva ore să ajungă acolo. Sună la o profesoară. Și, nu tocmai din întâmplare, la profesoara al cărei frate mai mic lucrează la compania de securitate, astfel încât frățiorul să nu fie nevoit să se ducă să-și caute cheile. Jeanette coboară din mașină în parcarea pustie, își ridică gulerul paltonului și clipește obosită:

— Ești așa de leneș că uneori mă-ntreb dacă nu cumva ți-ai adoptat copiii.

Fratele râde.

— Surioară, nu te mai plânge, nu mă pisălogești tu mereu că nu te sun mai des?

Jeanette pufnește, îi ia lanterna din mână și descuie ușa școlii.

— Trebuie că a căzut iar zăpadă de pe acoperiș pe senzorii de alarmă din spate.

Intră pe coridor. Lumina e aprinsă – când pătrunde cineva prin efracție, luminile se aprind automat în zona asta. Dar ce idiot ar da spargere într-o școală luni dimineața?

Pe Benji îl trezește o lumină puternică în ochi, deși becurile din tavan sunt deja aprinse. Îl doare spatele. Simte gust de tărie și alune cu ardei iute în gură, ceea ce îl îngrijorează, căci nu-și amintește să fi mâncat alune. Clipește somnoros, își ferește cu mâna ochii mijiți, încercând să identifice persoana care îi bagă lanterna în ochi. Nu era bineînțeles nevoie să-l trezească așa, dar Benji pute mult prea rău ca Jeanette să vrea să-l scoale punând mâna pe el.

— Glumești? oftează ea.

Benji se ridică anevoios de pe cele două bănci pe care a dormit în sala de clasă. Își ridică brațele cu aerul unui magician ostenit și zice:

— Directorul a zis să încep să vin la timp la ore dimineața. Așa că… ta-daaa! auzi, da’ cât e ceasul?

Își pipăie buzunarele. Nu-și găsește ceasul. Amintirile răzlețe despre noaptea precedentă îi dau de gândit că o explicație plauzibilă ar fi că și-a băut și ceasul. Și, dacă se gândește mai bine, nu prea înțelege nici cum a ajuns la concluzia că-i o idee bună să-și termine mica lui aventură, care a

presupus diverse substanțe, printr-o spargere în propria-i școală. Dar pesemne că i s-a părut o idee minunată la vremea respectivă.

Jeanette iese tăcută pe coridor. Benji o aude vorbind cu agentul de pază. Agentul o să raporteze incidentul drept „alarmă falsă”, pentru că frații mai mici fac așa cum le spun surorile mai mari, indiferent ce vârstă au. Profesoara se întoarce apoi în clasă și deschide două ferestre, să aerisească. Miroase geaca lui Benji și se strâmbă.

— Spune-mi că n-ai adus droguri la școală!

Benji nu reușește să ridice mâna în semn de nu.

— Nici gând! Nu, nu, NU! Nu sunt bune drogurile la școală! Eu le țin în burtă. Vrei să dansezi? bălmăjește el.

Se prăbușește de pe bancă și aterizează chicotind pe spate. Profesoara se lasă pe vine lângă el și îl țintuiește severă cu privirea până când băiatul tace. Apoi îi spune:

— Dacă-i spun directorului, te suspendă. Sau chiar te exmatriculează. Și să-ți mai spun ceva, Benjamin, uneori mi se pare că asta și vrei! E ca și cum te străduiești s-arăți lumii întregi că nu există nimic în viața ta pe care să nu-l poți distruge!

Benji nu răspunde. Profesoara îi întinde geaca.

— Mă duc să-nchid alarma. Pe urmă te las să mergi la vestiar, să faci un duș. Sinceră să fiu, la halul în care mirosi, ar trebui să chem și deratizarea. Ai haine curate în dulap?

Când îl ajută să se ridice, Benji încearcă să zâmbească.

— Ca să fiu prezentabil când vine directorul?

Jeanette oftează.

— Nu te raportez. N-ai decât să-ți distrugi singur viața. N-am de gând să te ajut.

Benji se uită în ochii ei și dă din cap recunoscător. Vocea îi sună dintr-odată matură, privirea îi e de bărbat, nu de băiat:

— Iartă-mă că te-am făcut „păsărică”. A fost lipsit de respect. N-o să mai fac. Și nimeni din echipă n-o să-ți mai zică așa.

Își freacă stingherit ceafa, iar Jeanette aproape că regretă că a fost sinceră cu Adri când s-au întâlnit la barul Katiei, în Hed, și sora băiatului a întrebat-o cum se comportă frate-su la școală. Știe că Benji spune adevărul când zice că nimeni din echipă n-o s-o mai insulte vreodată și se întreabă cum o fi să ai atâta autoritate asupra altora. Un singur cuvânt din partea lui Benji poate convinge orice jucător de hochei din școală să facă orice. Iar asta o face, de fapt, să-i fie dor de hochei. Ea și Adri erau prietene în copilărie. Au jucat împreună în echipa din Hed. Uneori simte că s-au lăsat de hochei prea

devreme, se întreabă ce s-ar fi întâmplat dacă exista echipă de fete în Björnstad.

— Mergi la duș! îi spune ea și îl bate ușurel pe mână.

— Da, domnișoară! spune Benji zâmbind, cu vocea de băiat de data asta.

— Nu prea mă omor nici să mi se zică „domnișoară”, mormăie ea.

— Bine, cum vrei să ți se zică?

— Jeanette. Jeanette e foarte bine.

Se duce la mașină și îi aduce un prosop din geanta ei pentru sala de gimnastică. După ce închide alarma și îi descuie ușa vestiarului, Benji rămâne în prag.

— Ești o profă bună, Jeanette. Doar că s-a nimerit prost să ne ai în clasă în anul în care suntem cei mai buni, spune el.

În clipa aceea, Jeanette pricepe de ce echipa îl urmează. Din același motiv care le face pe fete să se îndrăgostească de el. Când te privește în ochi și spune ceva, indiferent ce prostie a făcut înainte, nu poți decât să-l crezi.

Tatăl lui Kevin își leagă cravata, își îndreaptă butonii manșetelor și își ia servieta. Se gândește să-i strige „la revedere” fiului său din prag, ca de obicei, dar se răzgândește și iese în grădină. Lasă servieta deoparte și ia o crosă. Unul lângă altul, șutează pe rând. Trebuie că au trecut pe puțin zece ani de când n-au mai făcut asta.

— Pun pariu că nu nimerești stâlpul! zice tatăl.

Kevin ridică din sprâncene, crezând că taică-su glumește. Văzând că a vorbit în serios, trage pucul un pic înapoi cu crosa, își flexează încheieturile mâinilor și îl trimite în metalul stâlpului. Tatăl bate mulțumit cu crosa în pământ.

— Noroc?

— Jucătorii buni își merită norocul, răspunde Kevin.

A învățat asta încă de mic. Taică-su nu l-a lăsat niciodată să câștige nici măcar un meci de ping-pong în garaj.

— Ai văzut statisticile meciului? întreabă fiul, plin de speranță.

Tatăl dă din cap că da și se uită la ceas. Își ia servieta.

— Sper că nu crezi că finala e o scuză să nu te concentrezi pe școală săptămâna asta.

Kevin dă din cap că nu. Tatăl aproape că-i atinge obrazul. Aproape că-l întreabă ce-i cu vânătăile de pe gât. În schimb, își drege glasul și spune:

— Oamenii din orașul ăsta o să încerce să se agațe de tine mai mult decât de obicei, Kevin. Să nu uiți că virușii te îmbolnăvesc. Trebuie să fii imun. Iar finala n-are de-a face doar cu hocheiul. Are de-a face și cu ce fel de om vrei

să fii. Unul care își ia singur ce i se cuvine sau unul care așteaptă într-un colț să-i dea cineva ce merită.

Tatăl pleacă fără să mai aștepte răspuns, iar fiul rămâne singur, cu zgârieturi pe mână și, în gât, cu un puls care bate nebunește.

Mama așteaptă în bucătărie. Kevin o privește nesigur. I-a pregătit micul dejun. Miroase a pâine.

— Mă gândeam… nu știu, poate-i aiurea… mă gândeam să-mi iau liber azi, până-n prânz, spune ea.

— De ce? întreabă Kevin.

— Mă gândeam c-am putea… petrece timp împreună. Doar noi doi. Știu și eu… ca să vorbim.

Kevin îi evită privirea. I se pare că se milogește și nu suportă să se uite în ochii ei.

— Trebuie să merg la școală, mamă, spune el și se îndreaptă spre toaletă.

Mama încuviințează, mușcându-și buza de jos:

— Da. Da. Normal… era o aiureală. Eu sunt aiurită…

Vrea să se ducă după el și să-i pună un milion de întrebări. Aseară, târziu, a găsit cearșaful în uscător, iar Kevin n-a spălat în viața lui nici măcar o șosetă în casa asta. Și mai era și un tricou, cu pete de sânge care nu ieșiseră la spălat. De dimineață, când Kevin era în grădină și șuta pucurile, s-a dus în camera lui. A găsit un nasture de bluză pe podea.

Vrea să se ducă după el, dar nu știe cum se vorbește printr-o ușă închisă cu o persoană care e aproape bărbat. Își pregătește servieta, se urcă în mașină și merge o jumătate de oră. Se oprește în pădure. Rămâne acolo toată dimineața, ca să nu o întrebe nimeni la serviciu de ce a venit atât de devreme. Doar le-a spus că-și va petrece dimineața cu fiul ei.

Mira se oprește cu mâna pe clanța ușii Mayei, dar nu mai bate încă o dată. Fiică-sa i-a zis deja că-i bolnavă, iar Mira nu vrea să fie o mamă „dintr-alea" – pisăloagă, deloc de gașcă, anxioasă, părintele „elicopter". Nu vrea să mai bată o dată la ușă și să întrebe dacă s-a întâmplat ceva. Nu poate să facă asta, căci nimic nu reduce mai repede la tăcere o fată de cincisprezece ani decât cuvintele „Vrei să vorbim?" Nu poate să deschidă pur și simplu ușa să întrebe de ce s-a apucat din senin să-și spele singură rufele. Ce, e de la serviciile secrete?

Așa că Mira e mama nepisăloagă, neanxioasă și nesuperprotectoare. Se urcă în mașină și pleacă. Patruzeci și cinci de minute mai târziu, oprește în pădure. Rămâne așa, singură în întuneric, așteptând să-i treacă apăsarea din piept.

Lyt deschide ușa și arată de parcă tocmai a primit un tort.

— Kevin! Salut! Ce… cauți?

Kevin îi face semn nerăbdător.

— Ești gata?

— Pentru… ce? Școală? Acum? Cu tine? Ăăă… adică dacă vreau să merg la școală? Cu tine?

— Ești gata sau nu?

— Unde-i Benji?

— Dă-l dracu' pe Benji! șuieră Kevin.

Șocat, Lyt rămâne cu gura căscată, nemaiștiind ce să zică. Kevin își dă plictisit ochii peste cap:

— Ce-aștepți? Împărtășania? Închide dracu' gura! Hai!

Lyt se împiedică în propriile-i mâini și picioare, încercând să nimerească să-și pună pantofii și hainele. Kevin nu scoate un cuvânt tot drumul, până când masivul coechipier scoate o bancnotă de o sută de coroane și i-o întinde rânjind:

— Deci, îți sunt dator sau ba?

Începe să chicotească necontrolat când Kevin ia bancnota. Kevin încearcă să pară nonșalant când îi zice:

— Da' să-ți ții gura, OK? Știi cum sunt gagicile.

Lyt n-a fost nicicând mai euforic. Căpitanul echipei l-a rugat să țină un secret.

Telefonul Mayei sună și fata își dorește din tot sufletul să fie Ana. Dar e Amat din nou. Ascunde telefonul sub pernă, de parcă încearcă să-l înăbușe. Nu știe ce să-i spună și e sigură că Amat, mai presus de orice, își dorește să nu fi văzut nimic. Dacă nu-i răspunde la telefon, poate că reușesc să găsească amândoi un mod de a se preface că nu s-a întâmplat nimic. Că a fost o neînțelegere.

Scoate bateriile din toate alarmele de incendiu și deschide toate ferestrele înainte să dea foc bluzei pe podeaua din baie. Pe urmă dă foc și unui ambalaj de iaurt, îl lasă să ardă puțin, stinge flacăra și lasă resturile pe masa din bucătărie. Astfel, când vine acasă maică-sa, care are un simț al mirosului de grizzly flămând, și-o să întrebe ce miroase așa, o să-i poată spune că a răsturnat, din greșeală, ambalajul de iaurt pe plita fierbinte a aragazului.

Mătură cu atenție resturile bluzei de pe podeaua băii. Abia atunci vede că nasturii s-au topit și s-au lipit de gura de scurgere și că materialul sintetic nu s-a transformat în cenușă așa cum spera ea. Dacă ar fi fost Ana aici, ar fi zis: „*Shit,* Maya, dacă omor pe careva vreodată, adu-mi aminte să nu-ți cer *ție*

ajutorul!” îi e dor de Ana. Doamne, ce dor îi e de Ana! Se lasă pe podea și plânge minute în șir, încercând să se convingă să-și sune prietena. Dar nu-i poate face așa ceva. Nu poate s-o tragă după ea în povestea asta. Nu poate s-o oblige să țină secretul.

Îi ia mai bine de o oră să curețe baia de resturile bluzei arse. Pune totul într-o pungă. Se oprește tremurând în pragul ușii și se uită la containerul de gunoi aflat la zece metri de casă. E lumină afară, dar nu contează. Îi e frică de întuneric în miezul zilei.

25.

Ana se duce singură la școală. Ține telefonul în mână ca pe o armă, cu numărul Mayei pe ecran și degetul pe butonul verde, dar nu sună. Cel mai important lucru pe care și l-au promis, să nu se lase niciodată una pe alta la greu, n-a fost din vreun motiv de siguranță, ci pentru că promisiunea le făcea egale. Altfel, n-au fost niciodată egale în nimic. Ana e bună doar la lucruri făcute în natură și, acolo, Maya are nevoie de ea. Dar, imediat ce ies din pădure, Anei i se amintește la fiecare pas că viața Mayei e o versiune îmbunătățită a propriei ei vieți. Maya încă are doi părinți. Și un frate. O casă care nu miroase a țigări și votcă. Maya e deșteaptă, haioasă și toată lumea o place. Maya are note mai bune. Are ureche muzicală. E curajoasă. Poate să-și găsească prieteni mai buni. Pe Maya o plac băieții.

Dacă Ana ar lăsa-o singură în sălbăticie, Maya ar muri. Dar Maya n-a înțeles că a o lăsa singură pe Ana la o petrecere e același lucru. Și-au promis să nu se lase niciodată una pe alta la greu, singurul lucru care le făcea egale.

Ana ține degetul pe buton, dar nu sună. Peste câțiva ani, va citi un articol vechi dintr-un ziar, despre cercetări care au demonstrat că partea din creier care înregistrează durerea fizică e aceeași care simte și invidia. Și Ana va înțelege atunci. De ce invidia doare atât de tare.

Amat și Fatima așteaptă în stația de autobuz, ca de obicei, dar nimic nu mai e ca de obicei. Cu o zi înainte, când Fatima a fost la cumpărături, toată lumea a salutat-o. Când să plătească, Frac, proprietarul supermarketului, a venit la casă și a încercat să-i plătească el produsele. Fatima n-a acceptat, bineînțeles, oricât de mult a insistat omul. În cele din urmă, Frac și-a ridicat exasperat brațele și a râs: „Încăpățânată ca iarna! Acum pricep de unde a moștenit Amat căpoșenia!”

Mașina lui albă se apropie acum pe șosea, cu câteva minute înainte de sosirea autobuzului. Frac oprește și spune că a fost la un alt magazin de-ale lui și că trecea pe acolo din întâmplare. Fatima nu știe dacă să-l creadă, întâi refuză oferta de a-i duce cu mașina până la patinoar, apoi se răzgândește când vede cum se uită Amat la mașină. Fatima se așază pe locul de lângă șofer. Vede, în oglinda retrovizoare, cât de mândru e fiul ei.

În dimineața aceea, când băiatul se antrenează singur pe ring, din tribună îl urmăresc sponsorul, antrenorul seniorilor și directorul tehnic al clubului.

Când Fatima intră în biroul președintelui să ia gunoiul, președintele se ridică și îi dă el coșul. Apoi îi strânge mâna.

Coridorul școlii e deja ticsit de lume când intră băieții. Toată lumea întoarce privirile după ei. Lyt n-a fost nicicând mai fericit să nu-l aibă pe Benji prin preajmă. Atenția celor care cred că el este noul prieten bun al lui Kevin e amețitoare. De aceea nu reacționează când Kevin îi spune că trebuie „să se cace" și se duce la baie. Fostul cel mai bun prieten al lui ar fi știut că nu face asta niciodată la școală.

În întunericul toaletei, Kevin rupe în bucăți bancnota de o sută de coroane, le aruncă și trage apa. Nu aprinde lumina. Nu se uită în oglindă.

Amat îl ajunge din urmă pe Zacharias la dulapuri. Nu s-au văzut din ziua meciului, iar Amat își dă seama abia acum că poate ar fi trebuit să-l sune. Când vede dezamăgirea și furia din ochii lui Zacharias, înțelege și că nu e singurul lucru pe care poate ar fi trebuit să-l facă.

— Hei, scuze pentru sâmbătă, totul s-a întâmplat așa de repede și…

Zacharias trântește ușa dulapului și dă din cap.

— Nicio chestie. Am priceput. Petrecere cu echipa. Noua ta echipă.

— Haide, mă, că n-am vrut să zic… încearcă Amat, dar Zacharias nu-l lasă să-și ceară scuze.

— Las-o moartă, Amat! Ești mare star acum. Am priceput.

— Zach, haide, mă, nu…

— Taică-miu te salută și te felicită!

Ultima remarcă îl doare mai mult pe Zacharias decât pe Amat. Taică-su lucrează la fabrică. Toți iubesc hocheiul acolo, întrucât clubul a fost fondat de muncitorii fabricii și oamenii simt că încă le aparține. Zacharias ar fi fost în stare de multe lucruri de neînțeles doar ca să-l trimită pe taică-su la muncă drept mândru tată de jucător din echipa de juniori. Simplul fapt că fiul lui e prieten cu un junior l-a făcut să plece la fabrică radiind de bucurie.

Amat își înghite cuvintele pe care se pregătea să le spună și încearcă să găsească altele în schimb, dar nu apucă. Lui Zacharias îi zboară șapca de pe cap și e izbit de dulap. Doi elevi ale căror nume Amat nu și le amintește râd zgomotos.

— Ups! Nu te-am văzut! rânjește unul dintre ei.

— E prima dată când nu te vede cineva, nu-i așa, grăsane? Ce-ai mâncat? Un alt grăsan? îl batjocorește celălalt, ciupindu-l de burtă.

Lucrurile astea i se întâmplă atât de des lui Zacharias, de atâția ani, că șocul e de nedescris pentru toți, inclusiv pentru Zacharias însuși, când, într-

o izbucnire fulgerătoare, se repede la unul dintre cei doi și îi trage un cap în piept cu toată puterea.

Băiatul mai mare se împleticește câțiva pași înapoi, ca lovit de un sac cu nisip și îi ia o secundă, două, să se dezmeticească. Apoi îi trage un pumn în gură lui Zacharias. Amat strigă la ei și încearcă să-i despartă. Cei doi elevi mai mari nu par să meargă la meciuri de hochei, căci îl trântesc la pământ fără prea multe menajamente.

— Ce-avem noi aici? Un mic terorist? Din ăia din Groapa, ăăă?

Amat nu zice nimic. Băiatul cel mare continuă:

— În Groapa nu-s decât teroriști și cămile. Zi, bă, de-acolo ești?

Amat nu răspunde. Căci a învățat demult că e mai rău să deschidă gura. Unul dintre bătăuși îl înșfacă de tricou și șuieră:

— Te-am întrebat: De. Unde. Ești?

Nimeni nu apucă să reacționeze. Trosnetul capului izbit de dulap e atât de asurzitor, încât Amat întâi crede că e propriul lui cap. Bobo îl ridică pe unul dintre cei doi băieți. Deși e cu un an mai mare, băiatul e cu cel puțin zece kilograme mai ușor decât Bobo. Vocea lui Bobo pârjolește ca focul când îi explică:

— Björnstad. Îl cheamă Amat și e din Björnstad!

Ochii băiatului mai mare caută disperați în jur scăparea. Bobo îi dă drumul, dar, în secunda următoare, îl dă din nou cu capul de dulap, apoi își lipește fața de a lui și-l întreabă:

— De unde?

— Björnstad! Björnstad!!! Ce dracu', Bobo? Era doar o glumă!

Bobo îi dă drumul. Cei doi băieți o iau la fugă. Bobo îl ajută pe Amat să se ridice. Încearcă să-i întindă o mână și lui Zacharias, dar acesta i-o dă la o parte. Bobo nu zice nimic.

— Mulțumesc, spune Amat.

— Ești de-al nostru. Nu se-atinge nimeni de noi, zâmbește Bobo.

Amat se uită la Zacharias. Băiatului îi curge sânge din nas.

— Eu… ăăă, adică noi…

— Trebuie s-ajung în clasă. Ne vedem la prânz. Echipa mănâncă de obicei împreună. Caută-ne! îl întrerupe Bobo și pleacă.

Amat încuviințează în urma lui. Când se întoarce spre Zacharias, vede că prietenul deja și-a luat geaca și rucsacul din dulap și se îndreaptă spre ieșire.

— Ce naiba, Zach! Așteaptă! Haide, mă, doar TE-A AJUTAT!

Zacharias se oprește, dar nu se întoarce. Nu vrea să-i vadă Amat lacrimile când spune:

— Nu. Pe tine te-a ajutat. Grăbește-te, starule! Te-așteaptă noua ta echipă!

Ușa se închide. Conștiința, sentimentul de vină și nedreptatea, toate îl asaltează deodată pe Amat. Dacă nu i-ar fi fost teamă să se rănească înainte de finală, și-ar fi înfipt mânios pumnul într-o ușă de dulap. Își ia telefonul de pe jos. Sună din nou.

Benji e în drum spre sala de clasă. Trece pe lângă toalete chiar când Kevin iese dintr-una. Se simte ca pocnit de un cot apărut de niciunde, căci știe că prietenul lui nu se duce niciodată la baie când e la școală. Kevin trece grăbit pe lângă el, iar Benji înțepenește în loc. Nu-i ușor să-l surprinzi pe Benji, dar acum rămâne cu gura pe jumătate căscată și ochii pe jumătate închiși. Kevin evită să se uite spre el. Ca și cum Benji n-ar exista.

De când se știu, toată lumea care i-a văzut jucând zice că ei doi parcă sunt întotdeauna pe aceeași lungime de undă, pe o frecvență secretă doar de ei știută. N-au nevoie să se vadă pe gheață pentru a ști unde e celălalt în fiecare clipă. Niciunul dintre ei n-a putut explica vreodată în cuvinte ce este, dar, orice ar fi fost, s-a dus, acum e doar zgomot alb. Kevin merge pe lângă perete, flancat de Lyt, iar juniorii li se alătură automat, din mers, din toate părțile. Benji nu s-a gândit niciodată cine ar fi dacă n-ar avea echipa, dar acum simte că urmează să afle în curând.

Când Kevin, Lyt, Bobo și ceilalți intră în clasă, Benji rămâne afară și încearcă din răsputeri să arate lumii că i-au mai rămas lucruri în viață pe care să le distrugă. Chiar încearcă.

Când Jeanette strigă catalogul, vede prin ferestrele sălii de clasă cum Benji își aprinde o țigară, se suie pe bicicletă și dispare în depărtare. Profesoara șovăie îndelung. Dar nu-l trece absent.

Ana dă luminozitatea ecranului la maximum, deschide toate aplicațiile și pune un film pe telefon înainte să închidă dulapul. Se comportă ca un alcoolic care golește sticlele cu băutură din casă. Știe că, înainte de sfârșitul orelor, nu se va mai putea abține s-o sune pe Maya. Așa că se asigură că bateria se va termina până atunci și n-o să mai poată.

Nu contează cine lângă cine stă la masă în ziua aceea. Fiecare își mănâncă prânzul singur.

26.

Peter stă pe o bancă în vestiarul gol al juniorilor. Unul dintre afișele cu mesaje motivaționale a căzut. E boțit și murdar de urme de pantof. Peter îl citește și îl recitește, își amintește când Sune l-a pus pe perete. Peter de-abia învățase să citească.

Când s-a întâlnit cu hocheiul, era un copil care se îndrepta vertiginos spre întuneric. Sune l-a adus pe drumul cel bun, iar clubul a avut grijă să țină drumul drept. Cu o mamă care a murit când Peter era încă în clasele primare și un tată care întotdeauna oscila între bețivul vesel și alcoolicul violent, un băiețel care găsește ceva de care să se agațe, se ține până i se albesc încheieturile degetelor. Sune îi era întotdeauna aproape, fie în Björnstad, fie la celălalt capăt al lumii. Și când câștiga, și când pierdea. Când accidentările au început să se țină lanț și s-a zis cu cariera, când Peter și-a îngropat și tatăl, și copilul în decursul a mai puțin de un an, Sune i-a dat telefon să-i spună că exista un club care avea nevoie de el. Iar Peter avea nevoie să simtă că poate ține ceva în viață.

Știe cât de liniște se face când hocheiul îți spune că ți-ai încheiat socotelile cu el. Cât de repede ți se face dor de gheață, de vestiar, de colegii de echipă, de drumurile cu autocarul și sandvișurile de la benzinărie. Își aduce aminte când el însuși avea șaptesprezece ani și îi vedea pe foștii jucători, săriți de patruzeci de ani, pierzându-și vremea la patinoar și lăudându-se cu perioada lor de glorie în fața unor ascultători care se împuținau cu fiecare sezon ce trecea. Slujba de director tehnic i-a dat șansa să fie în continuare parte dintr-o echipă, parte din ceva clădit de el și care să rămână după el. Dar cu slujba au venit și responsabilitățile: să ia deciziile grele, să suporte durerea.

Ridică afișul de pe jos. Îl mai citește o dată: „De la cel ce primește mult, mult se așteaptă!”

Astăzi trebuie să-l convingă pe omul care l-a adus pe drumul cel drept să-și dea demisia de bunăvoie. Sponsorii și conducerea nu vor să-l concedieze pe Sune, căci nu vor să-i dea salariul compensatoriu. Se așteaptă cu toții ca Peter să-l facă să plece în tăcere. Pentru binele clubului.

Sune se trezește de dimineață în casa mică, în care a locuit întotdeauna singur. Are rar musafiri, dar cei care vin în vizită sunt surprinși de cât e de îngrijită. Fără maldăre de ziare, grămezi de doze de bere și cutii de pizza, cum și-ar închipui unii că arată casa unui bătrân burlac. Plăcută, curată,

ordonată. Nici măcar afișe cu jucători de hochei sau cupe pe rafturi. Sune n-a fost niciodată omul care să țină la lucruri. Are câteva plante pe pervazul ferestrelor, pe care vara le mută în grădinița din spatele casei, în restul timpului are hocheiul.

Își bea nesul și spală cana imediat. Întrebat cândva care e cea mai importantă calitate pentru a deveni un antrenor de succes, Sune a răspuns: „Să poată bea cafea proastă". Dis-de-dimineață și seara târziu la patinoare cu cafetiere stricate și automate cu cafea ieftină, opriri cu autocarul la birturi singuratice de pe marginea șoselei, cantonamente și turnee cu cafea de cantină – cum să suporte asta cineva care are acasă un espressor sofisticat? Vrei să devii antrenor de hochei? Obișnuiește-te să n-ai ce au alții – timp liber, familie, cafea bună. Sportul ăsta nu-i tolerează decât pe cei mai tari. Pe cei care pot să-și bea cafeaua și rece, dacă-i nevoie.

Se plimbă prin oraș. Îi salută pe aproape toți bărbații trecuți de treizeci de ani, căci, de-a lungul anilor, i-a antrenat aproape pe toți. Adolescenți însă cunoaște tot mai puțini an de an. Nu mai are o limbă comună cu băieții din orașul ăsta – e depășit, ca o mașină de trimis faxuri. De fapt, nu pricepe cum să mai poată crede asta cu „copiii sunt viitorul nostru", când tot mai puțini aleg să joace hochei din proprie inițiativă. Cum să fii copil și să nu vrei să joci hochei?

O ia pe drumul care trece prin pădure. Când intră pe cărarea ce duce la canisă, îl vede pe Benjamin. Băiatul stinge țigara prea târziu, dar Sune se preface că n-a văzut. Când era el jucător, colegii de echipă obișnuiau să fumeze în pauzele dintre reprize, iar unii chiar să bea bere tare. Sunt alte vremuri acum, dar Sune nu-i sigur că hocheiul chiar se schimbă așa de repede cum cred unii antrenori.

Se oprește lângă gard și se uită la câinii care se hârjonesc. Băiatul cu părul lung se oprește lângă el nedumerit, dar nu-l întreabă ce caută aici. Sune îl bate camaraderește pe umăr.

— Fantastic meci sâmbătă, Benjamin! Fantastic!

Benji încuviințează tăcut, cu privirea în pământ. Sune nu știe dacă din timiditate sau modestie, așa că bătrânul îi arată câinii și adaugă:

— Știi, când David a început să lucreze ca antrenor, îi ziceam mereu că cei mai buni jucători de hochei sunt precum cei mai buni câini de vânătoare. Se nasc egoiști, întotdeauna vânează doar pentru ei. Și de-asta trebuie să-i îngrijești, să-i hrănești cu mâna ta, ca să-nceapă să vâneze și pentru tine. Să joace și de dragul colegilor de echipă. Abia atunci devin buni. Cu adevărat buni.

Benji își dă la o parte bretonul din ochi.

— Vrei să-ți iei și tu unul sau ce?

— Ani de zile m-am tot gândit. Și mereu mi-am zis că n-am eu timp să cresc un cățeluș.

Benji își bagă mâinile în buzunarele gecii și scutură puțină zăpadă de pe ghete.

— Și acum?

Sune începe să râdă.

— Mă bate așa un gând… cum c-o să am ceva mai mult timp liber decât de obicei în curând.

Benji încuviințează și, pentru prima oară, îl privește în ochi:

— Doar pentru că-l iubim pe David nu-nseamnă că n-am fi jucat pentru tine.

— Știu, răspunde bătrânul și îl bate din nou prietenește pe umăr.

Sune nu vrea să-i spună ce gândește, pentru că nu-i sigur dacă l-ar ajuta cu ceva pe Benjamin. Când David și Sune s-au certat dacă un jucător de șaptesprezece ani e pregătit să joace la seniori, erau de fapt de acord – doar că nu referitor la care jucător anume de șaptesprezece ani. Kevin are talentul, dar Benjamin are toate celelalte calități. Sune a fost întotdeauna mai interesat de lungimea sforii balonului decât de mărimea sa.

Adri iese din casă, îi ciufulește părul frățiorului și dă noroc cu Sune.

— Sune, se prezintă bătrânul.

— Știu cine ești, spune Adri, apoi întreabă repede: Ce zici de sezonul următor? Avem vreo șansă să urcăm? Trebuie s-aduci vreo doi patinatori destoinici în echipă, nu? Să dai afară momâile alea cu picioare de plumb din linia a doua și a treia.

Lui Sune îi ia câteva secunde să înțeleagă că Adri vorbește despre seniori, nu despre juniori. E atât de obișnuit ca rudele să vrea să pălăvrăgească doar despre jocul juniorilor, încât e luat prin surprindere.

— Întotdeauna există o șansă. Dar pucul nu alunecă doar… începe Sune.

— Mai și saltă, completează Adri, zâmbind larg.

Cum Sune pare mirat, Benji îl lămurește binevoitor:

— Adri a jucat. În Hed. Era dracu' gol, mai multe minute de suspendare decât mine.

Sune râde admirativ. Adri face semn spre câini.

— Pot să-ți fiu de ajutor cu ceva?

— Aș vrea să cumpăr unul, răspunde Sune.

Adri întinde mâna și îl strânge ușor de umăr, cu o figură severă, dar un zâmbet prietenos:

— Nu pot să-ți vând, Sune. Pot să-ți dau unul. Că ai clădit clubul care i-a salvat viața frățiorului meu.

Benji răsuflă adânc și își ațintește privirea asupra câinilor. Buzele lui Sune vibrează ușor. Când se adună, reușește să zică:

— Și… ce cățel ai recomanda unui unchiaș pensionar?

— Ala, spune Benji arătându-i unul fără să ezite.

— De ce taman ăla?

E rândul băiatului să-l bată prietenește pe bătrân pe umăr.

— Fiindcă o să-ți dea bătaie de cap.

David e singur în tribună. Se uită spre tavan, nu spre gheață, ca de obicei.

Îl încearcă o migrenă, e sub mai multă presiune ca niciodată și nu-și aduce aminte când a apucat să mai doarmă o noapte întreagă în ultimul timp. Prietena lui nici nu mai are chef să încerce să comunice cu el acasă, văzând că oricum nu-i răspunde. A ajuns să trăiască doar în propria-i minte, acolo unde e pe ringul de hochei tot timpul. Cu toate astea, sau poate tocmai de-aia, nu-și poate lua ochii de la bannerul ros de vreme care-i atârnă deasupra capului: „Cultură – Valori – Solidaritate”.

Trebuie să dea un interviu astăzi, pentru ziarul local – sponsorii au aranjat toată treaba. David a protestat, dar președintele clubului i-a râs în nas: „Vrei să scrie presa mai puțin despre voi? Zi-le băieților să joace mai prost!” Bănuiește deja care vor fi întrebările: „Ce-l face pe Kevin Erdahl atât de bun?” vor întreba ei, iar David o să răspundă ca de obicei: „Talent și antrenament. Zece mii de mișcări pe care le-a repetat de zece mii de ori! Deși nu-i tocmai adevărat.

N-o să-i poată explica asta niciodată vreunui reporter, dar, la rigoare, un antrenor nu poate crea un astfel de jucător. Ceea ce îl face pe Kevin superior e instinctul pur de învingător. Nu că ar urî să piardă, ci, pur și simplu, în lumea lui Kevin nu există conceptul de a nu câștiga. E de neoprit. Iar asta nu se învață.

E un sport fantastic, greu. Doamne, oare cât timp petrec băieții lui pe gheață? Cât timp și-a sacrificat el însuși? Toată viața, până la douăzeci, douăzeci și cinci de ani, e numai antrenament, antrenament, antrenament și, când se dovedește că nu ești suficient de bun, ce-ți rămâne? Nimic. Nu tu studii superioare, nu tu plasă de siguranță. Un jucător bun precum Kevin poate ajunge profesionist. Poate câștiga milioane. Dar jucătorii care sunt *aproape* buni? Ajung muncitori în fabrică, peste drum de patinoar, dincolo de pădure.

David se uită la banner. Atâta vreme cât echipa lui câștigă, are o slujbă, dar ce se face dacă pierd? La câți pași de fabrică e și el oare? Ce știe să facă, în afară de hochei? Nimic.

La douăzeci de ani stătea așezat ca acum, în tribună, gândind aceleași lucruri. Lângă el era Sune. David l-a întrebat ce înseamnă pentru el mesajul de pe banner, iar Sune i-a răspuns: „Solidaritate înseamnă că ne străduim s-atingem același țel. Valori înseamnă încrederea pe care o avem unii în alții și iubirea unul pentru celălalt”. David s-a gândit îndelung înainte să continue: „Și cultură?” Sune l-a privit cu seriozitate și și-a ales cu grijă cuvintele: „Pentru mine, cultură înseamnă, în aceeași măsură, ceea ce încurajăm și ceea ce permitem”.

David a întrebat apoi ce vrea să spună, iar Sune i-a explicat: „Cei mai mulți oameni nu fac doar ceea ce le spunem. Fac și lucruri cu care scapă nepedepsiți.”

David închide ochii. Își drege glasul. Se ridică și se îndreaptă spre gheață. Nu se mai uită spre tavan. Săptămâna asta lozincile nu înseamnă nimic. Doar rezultatele.

Peter trece pe lângă biroul președintelui. E înțesat de lume, deși e doar după-amiază. Sponsori și membri ai comitetului de conducere, entuziaști și efervescenți, cum numai un joc îi poate face. Unul dintre membrii comitetului, un bărbat de șaizeci și ceva de ani, care a făcut bani în construcții cu cele trei firme ale sale, dă sacadat din șolduri, încercând să arate ce consideră el că Björnstad le-a făcut adversarilor în semifinală.

— A treia repriză a fost ORGASM! Au venit aici gândind că ne-o pun ei NOUĂ??? O să meargă crăcănați SĂPTĂMÂNI în șir!

Unii dintre bărbați râd, alții nu. Și dacă vreunul gândește altceva, nu zice nimic în orice caz. E doar o glumă, iar membrii comitetului de conducere sunt ca într-o echipă, răutățile se iau cu inima ușoară.

Mai târziu, Peter se va duce la supermarketul lui Frac, vor sta împreună în biroul prietenului său din copilărie, la taclale despre meciuri vechi și vor face aceleași glume ca pe vremea când s-au întâlnit prima oară, la școala de patinaj, când aveau cinci ani. Frac o să-i ofere whisky, iar Peter o să refuze și, înainte să plece, o să spună:

— N-ai vreo slujbă la depozit?

Frac o să-și scarpine gânditor țepii bărbii scurte și o să întrebe mirat:

— Pentru cine?

— Robban.

— Am o listă de așteptare de vreo sută de capete pentru slujbe la depozit, care naiba-i Robban?

Peter se va ridica și se va apropia de fotografia veche de pe perete, care înfățișează o echipă de hochei dintr-un oraș mic în pădure, ajunsă pe locul

doi în campionatul național. Mai întâi Peter se va arăta pe sine în fotografie, apoi pe Frac și, între ei, pe Robban Holts.

— „Ne purtăm de grijă unul altuia”, Frac, n-ai zis tu așa? „Urșii din Björnstad!”

Frac se uită la fotografie și își coboară rușinat bărbia.

— Vorbesc mâine la resurse umane.

Doi bărbați de patruzeci și ceva de ani dau mâna în fața fotografiei în care aveau douăzeci de ani. Ăsta-i jocul, cu bune și cu rele. Și nu-i doar un joc. Nu întotdeauna.

Vestiarul se umple de juniori, dar nu și de zarvă. Își pun echipamentul în tăcere. Benji n-a venit. Toată lumea observă, nimeni nu zice nimic.

Lyt încearcă, cu jumătate de gură, să rupă tăcerea, povestind cum „i-a supt-o o gagică” la petrecerea lui Kevin, dar, când refuză să spună cine e fata, minciuna devine evidentă. Toată lumea știe că Lyt nu poate să țină un secret. Băiatul pare că ar mai vrea să spună ceva, dar se uită speriat în direcția lui Kevin și tace. Jucătorii se îndreaptă spre ring. Lyt își bandajează apărătoarele de genunchi. Trage frustrat de capetele benzii adezive și le aruncă pe jos. Bobo așteaptă până când toată lumea părăsește vestiarul înainte să se aplece, să adune resturile și să le arunce la gunoi. El și Amat nu vorbesc niciodată despre asta.

Abia pe la jumătatea antrenamentului, Kevin găsește ocazia de a se apropia de Amat în timpul unei întreruperi a jocului, pentru a vorbi departe de urechile celorlalți. Sprijinindu-se în crosă, Amat se uită fix la propriile patine.

— Ce ți se… pare ție c-ai văzut acolo… începe Kevin. Nu e amenințător. Nici dur sau poruncitor. Aproape că șoptește:

— Știi și tu cum sunt gagicile.

Amat ar vrea să știe ce trebuie să spună. Să aibă curajul. Dar buzele îi rămân strânse. Kevin îl bate ușor pe spate.

— O să facem o echipă a dracului de bună noi doi! La seniori!

Kevin pleacă spre banca jucătorilor când Bengt fluieră. Amat îl urmează, cu privirea încă ațintită pe patine, fără să îndrăznească să se uite la gheață. Înfricoșat să-și vadă reflexia în ea.

27.

Nodul din gât nu-i dă pace Mirei. Își tot spune că nu-i nimic în neregulă cu Maya, că-i doar o adolescentă obișnuită, că-i doar o fază. Își tot spune să încerce să fie o mamă mișto. Nu prea reușește.

Așa că, atunci când colega de birou dă buzna pe ușă, Mira e mai degrabă recunoscătoare decât enervată. Deși are o tonă de chestii de făcut sub care să se cocoșeze, e ușurată când o aude pe colegă țipând că are nevoie de ajutor „să-i termin pe imbecilii ăștia!”.

— Credeam că au acceptat termenii la negocieri, încearcă Mira să-și amintească, în timp ce studiază documentul pe care colega îl trântește pe masă.

— Păi aia e problema! Și acum îmi cer să mă retrag! Ca o lașă nenorocită! Și știi ce zice Castorul?

— „Clientul nostru...” începe Mira.

— STĂPÂNUL NOSTRU, da! AIA ZICE! Îți vine să crezi că unul ca ăsta ne e șef? ȘEF, auzi! Ce-au, mă, bărbații? Au altă densitate decât femeile sau ce? Cum se face că tot ce are puță se ridică în vârful oricărei ierarhii?

— OK... Dar dacă clientul a acceptat termenii, atunci...

— ... atunci ce, e datoria mea să mă retrag? Lua-i-ar dracu'! Nu binele clientului e datoria mea?

Colega sare în sus de furie, lăsând urme de tocuri în podeaua biroului Mirei. Mira își freacă gânditoare fruntea.

— Ba da, ba da, dar poate nu tocmai când clientul *vrea* să...

— Clienții mei habar n-au ce vor!

Mira se uită din nou pe document, vede numele biroului care reprezintă cealaltă parte din dispută. Începe să râdă. Colega și-a depus cândva CV-ul la o slujbă la firma respectivă și au refuzat-o.

— OK, dar faptul că vrei să câștigi fix cazul ăsta nu-i cumva din cauză că urăști biroul ăla? murmură Mira.

Colega o apucă de bluză peste masă, cu ochii cât cepele:

— Nu, nu vreau să câștig, Mira. Vreau să-i spulber! Vreau să le dau crize existențiale, vreau să plece de la masa de negocieri cu sentimentul că trebuie să se mute peste mări și țări, să renoveze o școală veche și să deschidă un bed & breakfast. Vreau să se apuce de meditații transcendentale ca SĂ SE REGĂSEASCĂ! Să se facă vegetarieni, să umble în șosete și-n sandale când termin cu ei!

Mira oftează și râde.

— Bine, bine, bine… dă-mi restul documentației și arunc un ochi…

— Cu șosete în SANDALE, Mira! Să se-apuce să pună roșii! Vreau să le distrug încrederea de sine până se lasă de avocatură și se dedică găsirii FERICIRII și alte căcaturi dintr-astea! Bine?

Mira îi promite. Închide ușa biroului. O să câștige, întotdeauna câștigă.

Peter închide ușa în urma lui. Se așază la birou. Se uită lung la demisia care așteaptă semnătura lui Sune. Dacă e ceva despre firea omului ce Peter a învățat în toți anii petrecuți în lumea sportului este că aproape toți oamenii se consideră buni coechipieri, dar foarte puțini înțeleg ce înseamnă asta cu adevărat. Se spune că omul e animal de haită, iar ideea asta e atât de bine înrădăcinată, încât prea puțini sunt dispuși să recunoască faptul că, în realitate, cei mai mulți dintre noi nu știu să se poarte într-un grup. Că nu putem colabora, că suntem egoiști sau, cel mai rău: că suntem cei pe care nu-i place nimeni. Așa că repetăm la nesfârșit: „Eu sunt un bun coechipier", până când ajungem să credem, fără să fim pregătiți să plătim prețul.

Peter e de mic într-o echipă sau alta și știe sacrificiile pe care le cere a fi parte dintr-o echipă. „Echipa mai presus de ego" e doar un clișeu pentru cei ce nu înțeleg sportul. Pentru ceilalți – un adevăr dureros, căci doare să-ți ghidezi viața după el, să te supui unui rol pe care nu ți-l dorești, să faci treabă proastă în tăcere, să joci în apărare, în loc să fii starul golgheter al echipei. Când ajungi să accepți cele mai urâte trăsături de caracter ale coechipierilor pentru că iubești echipa, atunci ești cu adevărat un bun coechipier. Sune l-a învățat asta.

Se uită lung la locul unde Sune trebuie să-și pună semnătura pe demisie și e atât de pierdut în propriile gânduri, încât tresare speriat când sună telefonul. Constată cu ușurare că e un număr canadian. Răspunde zâmbind:

— Brian Măcelarul! Ce faci, bătrâne pezevenghi?

— Pete! exclamă vechiul lui coechipier, la celălalt capăt al firului.

Au jucat împreună într-o echipă „pepinieră. Brian n-a ajuns niciodată în Liga Națională ca jucător, dar a devenit recrutor de tinere talente. Iar acum e unul dintre managerii sportivi care identifică tinerele speranțe pentru Liga Națională de Hochei. Brian împlinește sau distruge vise de o viață peste tot în lume, în fiecare vară, când își trimite raportul Ligii, înainte de selecția anuală de jucători pe care o fac cluburile profesioniste. Așa că nu sună doar de dragul lui Peter.

— Ce-ți face familia?

— Bine, bine. Ai tăi?

— Eh, așa și așa. S-a pronunțat divorțul… Luna trecută.

— Fir-ar! Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară, Pete. Am mai mult timp pentru golf!

Peter râde fără tragere de inimă. În anii petrecuți în Canada, Brian i-a fost cel mai bun prieten. Soția lui și Mira deveniseră și ele apropiate, iar copiii se jucau împreună. Încă se mai sună din când în când, dar, la un moment dat, au început să vorbească tot mai puțin despre viețile lor personale. În cele din urmă, le-a rămas doar hocheiul. Peter ar vrea să-l întrebe „Ești bine?”, dar nu apucă, fiindcă Brian deja izbucnește:

— Ce-ți face băiatul?

Peter răsuflă adânc și răspunde:

— Kevin? Fantastic, fantastic, au câștigat semifinala. A fost nemaipomenit!

— Deci n-o să-mi pară rău dacă le zic oamenilor mei să-l selecționeze?

Inima lui Peter începe să bată cu repeziciune.

— Serios? Chiar vă gândiți să-l luați?

— Dacă-mi garantezi că nu fac o greșeală. Am încredere în tine, Pete!

Peter n-a fost în viața lui mai serios când răspunde:

— Îți garantez c-o să ai un jucător fantastic.

— Și… e-n regulă cu băiatul?

Peter încuviințează cu convingere, căci știe prea bine ce întreabă Brian. A selecționa un jucător e o investiție economică enormă pentru un club din LNH. De aceea, iau totul în considerare. Nu e de ajuns să fie bun pe teren, ci vor să se asigure și că nu vor avea parte de surprize neplăcute din viața privată a jucătorului. Peter știe că nu-i drept să fie așa, dar astea sunt regulile jocului azi. Acum câțiva ani a auzit de un jucător extrem de talentat, care a ratat selecția pentru că s-a descoperit că taică-su era narcoman și avea cazier. Iar asta i-a speriat pe recrutori, faptul de a nu ști cum se poate comporta un adolescent care ajunge milionar peste noapte cu banii câștigați din hochei. Peter spune adevărul, știind că Brian asta vrea să audă:

— Da, e-n regulă băiatul. Are note bune la școală. O familie stabilă, educație bună. Sigur nu există „probleme dincolo de gheață”.

La capătul celălalt al firului, Brian mormăie mulțumit:

— Bun, bun. Are același număr pe care-l aveai tu, nu? Nouă?

— Da.

— Credeam c-o să fie înrămat tricoul ăla.

Peter râde.

— O să fie, o să fie, cu siguranță. Dar cu numele lui Kevin pe el.

Brian izbucnește în hohote de râs. Apoi încheie conversația, cu promisiunea să se sune în curând și ca Peter și familia să vină în Canada, „să

se întâlnească odraslele”. Știu amândoi că mint. Căci nu le-a mai rămas decât hocheiul acum.

Amat adună conurile și pucurile după antrenament. Nu pentru că i-a zis cineva, ci pentru că îi vine natural și îi dă motiv să-i evite pe ceilalți. Se așteaptă ca vestiarul să fie gol când intră, dar dă de Bobo și de Kevin. Amândoi adună resturi de bandă adezivă de pe jos și le aruncă la gunoi.

Amat rămâne în pragul ușii, uluit de cât de ușor pare totul după. Kevin spune, pe cel mai firesc ton din lume:

— Lyt a luat mașina lui taică-su! Mergem în Hed la film!

Bobo îl bate vesel pe Amat pe spate:

— Ce ți-am zis! Ești de-al nostru, gata!

Douăzeci de minute mai târziu, sunt în mașină. Amat înțelege că merge în locul lui Benji, dar nu întreabă nimic. Lyt se laudă iar că „i-a luat-o în gură” o fată. Kevin îl roagă pe Bobo să zică „una bună” și Bobo e atât de încântat de atenție, încât scuipă suc pe toată bancheta, iar Lyt se înfurie. Râd cu toții. Vorbesc despre finală, despre drumul lung cu autocarul până în orașul unde se joacă, despre fete și petreceri, despre cum o să fie când vor ajunge cu toții la seniori. Amat se strecoară și el în discuție, la început cam fără chef, dar, în scurt timp, cu sentimentul cald și minunat că e parte din ceva. Pentru că-i mai simplu așa.

Până și în Hed îi recunoaște lumea, până și acolo oamenii îi bat pe spate și îi felicită. După film, când Amat crede că sunt în drum spre casă, Lyt virează de pe șosea, imediat după indicatorul cu „Björnstad”. Oprește lângă lac. Amat nu înțelege ce se întâmplă, până când Kevin deschide portbagajul plin cu bere, lanterne, patine și crose. Își pun fesurile pe post de marcatori de poartă dar, pe măsură ce berea se împuținează, mai mult vorbesc decât joacă.

În noaptea aceea patru băieți joacă hochei pe lac și totul pare atât de simplu. Ca și cum ar fi copii. Amat e uluit cât de ușor e. Cât de ușor e să taci ca să fii acceptat.

Peter dă iar cu mingea de cauciuc de perete. Încearcă să se abțină să se mai uite la demisia de pe masă, încearcă să nu se mai gândească la Sune ca om, ci doar ca antrenor. Știe că asta ar vrea și Sune – binele clubului mai presus de orice.

Comitetul de conducere și sponsorii pot fi niște nemernici, Peter o știe prea bine, dar vor același lucru ca și el: succesul clubului. Iar succesul presupune renunțare de sine. Uneori a fost nevoit să-și țină gura când conducerea a cerut noi recrutări despre care Peter știa deja că sunt niște

idioțenii. Pe urmă a trebuit să-și țină gura și când s-a dovedit că are dreptate. Uneori e instruit să încheie contracte pe doar șapte luni cu anumiți jucători, astfel încât clubul să nu fie nevoit să plătească salarii pe perioada verii. Jucătorii se înscriu apoi la Ocuparea Forței de Muncă pentru restul anului și primesc ajutor de șomaj. Frac, la rândul lui, le dă când și când adeverință că au lucrat sezonier la supermarket, deși ei, de fapt, au stat în cantonament cu echipa toată vara, pentru ca apoi să fie din nou angajați cu contracte pe șapte luni. Un club mic e nevoit să fenteze uneori regulile pentru a supraviețui economic, iar Peter a trebuit să accepte asta ca parte din slujba lui. Mira i-a zis cândva: „Peter, clubul ăsta al vostru are o cultură a tăcerii neplăcută, ca în armată sau la pușcărie”. Dar, uneori, poate că asta se cere, o cultură a tăcerii pe care să se clădească un cult al victoriei.

„Rezolvăm intern!” se spune întotdeauna în club când se întâmplă ceva. Pentru că trebuie să aibă încredere unii în alții, și pe gheață și dincolo de ring. Tavan înalt și pereți groși, și la bine, și la greu. Peter s-a străduit mai mult decât oricare antrenor să reducă violența în tribună și puterea Găștii asupra orașului, ceea ce îl face un om nu prea iubit la crâșmă, dar, uneori, până și lui îi e greu să decidă care sunt cei mai periculoși huligani din Björnstad: cei cu tatuaje pe gât sau cei cu cravată.

Lasă mingea de cauciuc deoparte. Ia un pix din cutia plină cu rechizite ordonat așezate și semnează demisia lui Sune acolo unde scrie „Reprezentatul clubului”. După ce Sune va semna și el, dedesubt, va arăta ca și cum demisionează de bunăvoie. Dar Peter știe ce-a făcut. Tocmai și-a concediat propriul idol.

În biroul lui David, Bengt se tot codește să spună ceva. În cele din urmă, își drege vocea și zice:

— Cum vrei să-l pedepsești pe Benji?

David răspunde fără să ridice privirea de pe ecranul computerului:

— Nu-l pedepsim.

Cu frustrare crescândă, Bengt bate darabana în lemnul ușii.

— A chiulit de la antrenament cu mai puțin de o săptămână înainte de finală. N-ai fi permis asta niciunui alt jucător…

David îl fulgeră cu privirea, făcându-l să se dea doi pași înapoi.

— Vrei să câștigăm finala?

— Normal! exclamă Bengt.

— Atunci las-o moartă cu pedepsitul! Nu pot să garantez că vom câștiga cu Benji, dar sunt al dracului de sigur că nu câștigăm fără el.

Bengt pleacă fără să mai comenteze. Rămas singur, David închide computerul, oftează adânc, ia o cariocă groasă și un puc. Scrie un singur cuvânt pe el.

Apoi pleacă la cimitir.

Maya zace în pat, ațipind și trezindu-se de atâtea ori încât i se pare că halucinează. A furat, din dulăpiorul din baie, câteva somnifere de-ale maică-sii. Aseară s-a uitat la ele înșirate frumos pe marginea chiuvetei, încercând să-și dea seama câte i-ar trebui ca să nu se mai trezească niciodată. Acum, clipind des, cu privirea în tavan, încă speră că totul a fost doar un vis, speră că, dacă se uită de jur-împrejur, își va da seama că s-a întors la realitate: că e vineri și încă nu s-a întâmplat nimic. Dar, când realizează că totul e adevărat, retrăiește clipele. Strânsoarea mâinii lui pe gâtul ei, groaza fără margini, convingerea deplină că o s-o omoare.

Iar. Și iar. Și iar.

*

Ana ia cina cu taică-su, în acea tăcere specială pe care au exersat-o preț de cincisprezece ani. Maică-sa ura tăcerea asta și din cauza ei a și plecat. Ana ar fi putut merge cu ea. Dar a mințit că nu poate trăi într-un loc unde nu sunt copaci, iar acolo unde s-a mutat mama, singurii copaci sunt cei plantați în fața mall-urilor, pe post de decorații. Dar, de fapt, a rămas pentru că n-a putut să-și abandoneze tatăl, chiar dacă nu știe dacă de dragul lui sau al ei înseși. N-au vorbit niciodată despre asta. Dar măcar bea mai puțin decât atunci când mama locuia cu ei, iar pentru asta, Ana îi iubește pe amândoi mai mult.

Se oferă să scoată câinii la plimbare. Tatălui i se pare ciudat, bineînțeles, pentru că, de obicei trebuie să se roage de ea să facă asta. Dar nu zice nimic. Nici Ana.

Locuiesc în partea veche a Colinei, în casele ridicate înainte să se construiască vilele luxoase. Astfel au ajuns să fie parte din clasa de vârf din Björnstad prin asociere. O ia pe drumul cel lung, ocolit, trecând pe lângă pista de jogging iluminată, pe care municipalitatea a construit-o cu mândrie, „pentru ca femeile să poată face sport în siguranță”. Din pură întâmplare, pista a fost iluminată mai întâi în capătul dinspre Colina, și nu în cel din pădure, în spatele Gropii. Și, tot dintr-o fericită întâmplare, proprietarii a doua dintre companiile care au câștigat licitația pentru instalarea stâlpilor de iluminat locuiesc și ei pe Colina.

Le dă drumul câinilor, îi lasă să se hârjonească. Se simte mai bine. Întotdeauna ajută… Copacii și animalele nu o rănesc niciodată.

*

Kevin intră în casă. Trece pe lângă părinți – unul în bucătărie, unul în sufragerie – fără să-i privească în ochi. Urcă la etaj și se închide în cameră. Face tracțiuni până vede negru înaintea ochilor. Când casa se cufundă în tăcere și ușa dormitorului părinților s-a închis, își pune pantalonii de trening și se furișează afară. Aleargă prin pădure până când nu mai are putere să gândească.

Ana își urmează câinii când aceștia traversează pista de jogging. Kevin se oprește brusc la vreo cincisprezece metri de ea. Mai întâi Ana nu reacționează, se gândește că poate băiatul s-a speriat de câini. Apoi își dă seama că din cauza ei s-a oprit. Acum două zile n-ar fi fost în stare s-o recunoască în vreo fotografie de la școală nici dacă era singură în poză, dar acum pare că știe foarte bine cine e Ana. Și nu-i nici mândru, nici rușinat – singurele două expresii pe care Ana le-a văzut vreodată pe chipul vreunuia dintre băieții de la școală după ce s-au culcat cu vreo fată la sfârșit de săptămână.

E speriat. Ana n-a văzut în viața ei un bărbat mai speriat.

Maya încearcă să cânte la chitară, dar degetele îi tremură prea tare. Asudă sub hanoracul mare, gri, dar, când părinții o întreabă ce-i cu ea, dă vina pe febră. Își acoperă gâtul mai bine cu gluga, ca să ascundă urmele. Își trage mânecile peste încheieturile învinețite.

Aude soneria. E prea târziu ca să fie vreun prieten de-ai lui Leo. O aude pe maică-sa vorbind, ușurată și îngrijorată în același timp, cum numai maică-sa poate fi. Ciocănituri în ușă. Maya se preface că doarme, până când vede cine e în pragul ușii.

Ana închide cu grijă ușa în urma ei. Așteaptă până când pașii Mirei se sting în direcția bucătăriei. Are răsuflarea întretăiată. A alergat de pe Colina până aici, deopotrivă mânioasă și panicată. Vede vânătăile Mayei pe gât și pe încheieturi, oricât de mult încearcă prietena ei să le ascundă. Când, într-un târziu, se uită în ochii ei, lacrimile le curg șiroaie pe obraji amândurora, croindu-și drum prin fiecare cută, fiecare rid și picurând apoi de pe bărbie. Ana șoptește:

— L-am văzut. Era speriat. Era speriat, nenorocitul! Ce ți-a făcut?

E ca și cum toată întâmplarea n-a existat pentru Maya cu adevărat până când nu spune cuvintele cu voce tare. Când le rostește, e aruncată înapoi în camera plină de trofee și afișe. Plângând în hohote, caută bâjbâind pe glugă un nasture care n-a stat niciodată acolo.

Se prăbușește în brațele Anei, iar Ana o strânge la pieptul ei de parcă propria-i viață depinde de îmbrățișarea lor, dorindu-și cu toată ființa ei să poată fi în locul Mayei.

Niciodată în viață nu mai găsești prieteni cum aveai la cincisprezece ani.

28.

Când Ana și Maya erau copii – zici că era ieri – visau mereu cum vor locui ele la New York, când vor fi bogate și celebre. Maya voia să fie bogată, iar Ana să ajungă celebră, ceea ce era de neînțeles pentru oricine care știa că tot ce vrea una e să cânte la chitară, iar cealaltă să cioplească săbii din lemn. Diferența dintre cele două fete era cu atât mai izbitoare când Maya spunea „acolo, în pădure”, iar Ana zicea „aici, în pădure”. Pentru Maya orașul era mediul normal, pentru Ana dimpotrivă. Aveau vise diametral opuse: Maya visa un studio de înregistrări bine izolat, iar Ana o baie de mulțime fremătând. Ana voia să fie celebră ca o formă de autoafirmare, iar Maya voia să fie bogată ca să nu-i mai pese nici cât negru sub unghie ce gândesc alții. Sunt firi de o complexitate de nepătruns și una, și cealaltă, și de-asta se înțeleg atât de bine.

Când erau foarte mici, Ana voia să se facă jucătoare profesionistă de hochei. A jucat un sezon în echipa de fete din Hed, dar era prea neastâmpărată ca să asculte ce spun antrenorii și tot timpul se încăiera cu alții. În cele din urmă, taică-su i-a promis să o învețe să vâneze dacă nu-l mai pune să o ducă la antrenamente. Ana a înțeles că tatei îi era rușine că ea era atât de… altfel, iar oferta de a o învăța să tragă cu pușca era prea bună ca s-o refuze.

Când a mai crescut, voia să devină comentator sportiv la televiziune. Apoi a început liceul și a înțeles că, în Björnstad, fetele sunt bine-venite să iubească sportul, dar nu așa cum îi place ei. Nu atât de mult. Nu atât de mult cât să-și permită să le explice băieților tactici și reguli. În Björnstad fetele trebuiau să fie interesate de hocheiști, nu de hochei.

Așa că Ana și-a plecat capul și s-a dedicat adevăratului sport național din Björnstad: rușinea și tăcerea. Astea au scos-o din minți pe maică-sa. Ana a fost cât pe-aci să plece cu ea, dar s-a răzgândit și a rămas. De dragul Mayei, de dragul lui taică-su și poate pentru că iubea copacii la fel de mult cât îi ura uneori.

S-a gândit de atâtea ori că pădurea i-a învățat pe cei din Björnstad să-și țină gura, căci, atunci când vânezi sau pescuiești taci, ca să nu sperii animalele. Și, dacă asta îi spui omului încă de mic, își pune amprenta asupra întregii lui comunicări. Așa că Ana a fost întotdeauna indecisă între a da glas impulsului de a urla din răsputeri sau celui de a tăcea chitic.

Stau întinse una lângă cealaltă în patul Mayei. Ana șoptește:

— Trebuie să spui.

— Cui? oftează Maya.

— Tuturor.

— De ce?

— Pentru că altfel o s-o facă din nou. Alteia.

A nu știu câta oară, aceeași luptă tăcută, una cu cealaltă și fiecare cu sine, pentru că Ana știe că nu-i drept să-i ceară așa ceva: ca Maya să se simtă responsabilă pentru soarta altcuiva acum. Ca Maya să se ridice și să urle în cel mai tăcut oraș din lume. Să sperie animalele. Ana își ascunde fața în palme ca să n-o audă Peter și Mira plângând.

— *Fuck*, Maya, e vina mea, n-ar fi trebuit să te las singură acolo. Ar fi trebuit să știu. Ar fi trebuit să te caut. Am fost o lașă, lașa dracului! E vina mea, e vina…

Maya îi ia blând chipul în mâini.

— Nu-i vina ta, Ana. Nu-i vina noastră.

— Trebuie să spui! zice Ana plângând disperată.

Dar Maya dă hotărâtă din cap:

— Poți să ții un secret?

Ana încuviințează și promite:

— Jur pe viața mea!

— N-ajunge. Jură pe techno!

Ana începe să râdă. Cum să nu iubești pe cineva care reușește să te facă să râzi într-o asemenea situație?

— Jur pe toate formele de muzică electronică! mai puțin porcăria aia de eurotechno din anii ’90.

Maya zâmbește, îi șterge lacrimile, se uită în ochi ei și-i șoptește:

— Până acum Kevin mi-a făcut rău doar mie. Dar dacă spun, îi dau voie să-i rănească pe toți cei pe care-i iubesc. Iar asta nu pot să suport.

Se țin de mână. Stau una lângă alta pe marginea patului și numără somnifere, întrebându-se câte le-ar trebui ca să se sinucidă. Când erau copii era altfel. Zici că era ieri. De fapt, așa și este.

Benji vede de departe pucul negru așezat pe piatra de mormânt. Pare că-i acolo de câteva ore. Scutură zăpada de pe el și citește ce scrie. Un singur cuvânt.

Când Kevin, Bobo, Lyt, Benji și ceilalți jucători erau mici, David obișnuia să le dea pucuri înainte de meciuri, cu mesaje la care să se gândească: „angajament în apărare”, „mai multă mișcare pe teren” sau „răbdare”. Uneori scria chestii doar ca să-i facă să râdă – în autocar, îi dădea celui mai

emoționat jucător un puc, cu o figură gravă, iar mesajul spunea: „Șlițul! Atârnă puța afară”. David are un simț al umorului pe care doar jucătorii lui au voie să-l vadă și asta îi face să se simtă speciali, aleși. Glumele au puterea asta aparte, reușesc și să includă și să excludă. Să creeze un *noi* și un *ei.*

Dar, mai mult decât orice, David le dă jucătorilor sentimentul că le dă atenție aparte fiecăruia dintre ei. Odată, a invitat toată echipa la el acasă, i-a prezentat pe băieți prietenei lui, apoi, când clubul a organizat un meci „tații contra fiilor” pentru toate echipele de băieți, David a fost singurul antrenor care n-a venit. În schimb, s-a dus și i-a luat pe Kevin și Benji, pe unul din grădină, pe celălalt de la cimitir, și a jucat cu ei hochei pe lac.

S-a luptat pentru ei, literalmente. Când Benji avea nouă sau zece ani, reușea deja să-i înfurie pe părinții adversarilor cu stilul lui de joc. Într-unul din meciurile în deplasare, contra echipei de copii din Hed, unul dintre jucători a țipat că-l aduce pe taică-su, după ce Benji l-a faultat. Benji nu l-a băgat prea mult în seamă până când, după meci, a apărut un bărbat în tunelul de acces întunecat, l-a ridicat de păr și de ceafă și l-a izbit violent de un perete urlând: „Acu să te văd, țigănuș afurisit! Îți mai dă mâna să faci pe durul?” Lui Benji nu i s-a făcut frică, dar a fost convins că omul o să-l omoare. Erau destui adulți prin preajmă, care au văzut incidentul, dar nimeni nu s-a băgat. Benji nu știe nici acum dacă a fost din cauză că le era teamă sau pentru că gândeau că merită să fie bătut. Își aduce aminte doar pumnul lui David care l-a trântit la pământ pe bărbat dintr-o lovitură.

„Dacă mai văd vreun adult ridicând mâna asupra unui copil în patinoarul ăsta, îl omor!” așa le-a zis David, nu doar tatălui respectiv, ci tuturor adulților care n-au mișcat un deget. Apoi s-a aplecat spre Benji și i-a șoptit la ureche: „Știi cum îl salvezi de la înec pe unul din Hed?” Benji a dat din cap că nu. David a zâmbind mânzește: „E bine așa!”

În vestiar, David a scris un singur cuvânt pe un puc pe care l-a pus în geanta lui Benji: „Mândru”. Benji încă mai are pucul. În seara aceea, în drum spre casă în autocar, băieții făceau glume. Râsetele se întețeau, iar bancurile erau tot mai porcoase. Benji își amintește doar una, spusă de Bengt: „Băieți, cum faci patru poponari să se așeze pe un scaun? Întorci scaunul cu fundul în sus!”

Toată lumea a râs. Benji își amintește pentru că s-a uitat pe furiș la David și a văzut că și el râdea. E la fel de ușor să incluzi și să excluzi, să creezi un *noi* sau un *ei.* Lui Benji nu i-a fost niciodată frică să fie bătut sau urât de cineva care află adevărul despre el. De când era copil l-au urât jucătorii din echipele adverse. Ceea ce-l înfricoșează e faptul că, într-o bună zi, vor fi glume pe care coechipierii și antrenorii lui nu vor vrea să le facă atunci când e și el prin preajmă. Îi e frică de râsul care exclude.

Cântărește pucul în mâini, lângă mormântul tatălui său. David a scris un singur cuvânt pe el:

„Victoria!”

*

Benji nu se duce la școală a doua zi, dar vine la antrenament. Tricoul lui e cel mai asudat dintre toate. Pentru că, atunci când nu mai înțelege sensul a nimic pe lume, ăsta e singurul lucru pe care nimeni nu i-l poate lua – faptul că e un învingător. David îl bate prietenește pe cască de două ori, fără să fie nevoie să spună ceva.

Lyt s-a așezat pe locul lui Benji în vestiar, lângă Kevin. Benji nu zice nimic, doar așteaptă în picioare în fața lui Lyt, până când băiatul se ridică, își adună nefericit lucrurile și se mută pe banca de vizavi. Fața lui Kevin e imobilă, dar ochii îl trădează. Căci Benji și Kevin nu s-au putut minți niciodată unul pe celălalt.

David nu i-a văzut niciodată pe cei mai buni doi jucători ai echipei făcând un antrenament mai bun.

Și s-a făcut iar sâmbătă. Ziua de dinaintea finalei juniorilor. Peste tot, femei și bărbați în toată firea se trezesc și își pun tricourile și fularele verzi. În parcarea din fața patinoarului se află un autocar, decorat cu fanioane mândre, gata să ducă echipa în capitală, cu un loc deja rezervat pentru cupa pe care o va aduce acasă.

Dimineața devreme, trei fetițe de școală primară se joacă în mijlocul străzii. Se aleargă una pe alta, se duelează cu bețe, aruncă ultimii bulgări de zăpadă ai iernii lungi. Maya le privește de la fereastra dormitorului. Ea și Ana au fost bone pentru fetițe în urmă cu câțiva ani. Ana încă mai iese uneori să se joace cu ele, când chitara Mayei o plictisește, și le face să se tăvălească de râs. Își ține brațele strâns în jurul trupului. A stat trează toată noaptea, gândindu-se că nu va putea spune niciodată ce s-a întâmplat. Dar trei fetițe care se joacă în zăpadă o fac să se răzgândească.

Ana doarme epuizată în patul ei, incredibil de mică și de fragilă sub plapuma groasă.

O să fie o istorie teribilă de povestit despre orașul ăsta și ziua asta. Cum Maya s-a hotărât, în sfârșit, să spună adevărul despre Kevin, nu pentru a se apăra, ci pentru a-i proteja pe alții. Cum Maya știa deja, de când se uita pe fereastră în dimineața aceea, ce o să-i facă orașul ăsta.

29.

Cel mai periculos lucru pe gheață e să fii atacat când nu te-aștepți. De aceea, unul dintre primele lucruri pe care hocheiul te învață e să ții capul sus, întotdeauna. Altfel, ești pocnit.

Telefonul lui Peter sună toată dimineața – sponsori, membri ai comitetului de conducere, părinți ai jucătorilor, toată lumea e cu nervii pe ață. Peste câteva ore va fi în autocar cu echipa, în drum spre meci, deși urăște călătoriile. Înainte era un lucru firesc în viața lor de familie, faptul că era plecat de-acasă o treime din an. Se rușina să recunoască, dar uneori se simțea de-a dreptul bine să fie departe. Apoi Isak s-a îmbolnăvit într-una din nopțile când era plecat, și, de atunci, n-a mai putut să doarmă într-un pat de hotel.

Leo l-a bătut la cap până i-a dat voie să meargă la meci, în mașina cuiva. Peter a protestat la început, apoi a trebuit să accepte că-i mai ușor așa. Vor sta peste noapte acolo, în capitală, iar Leo vrea atât de mult să fie la meci. În secret, Peter își dorește ca și Maya să fi vrut. Stă în fața camerei ei și cu greu se abține să bată la ușă.

A auzit cândva că, dacă vrei să te pregătești pentru a deveni părinte, cea mai bună metodă e să stai o săptămână într-un cort, la vreun festival, cu câțiva amici grași care fumează hașiș. Te împleticești de colo colo într-o stare de acută lipsă de somn, cu hainele pătate de mâncare ce n-a fost a ta, decât cu puține excepții, ai tinitus, nu poți să te apropii de o bältoacă fără ca vreun idiot să înceapă să țopăie în ea, chicotind, nu poți să mergi la toaletă fără să te aștepte cineva afară bătând cu pumnii în ușă, ești trezit în miezul nopții de cineva care „s-a gândit la o chestie" și dimineața de altcineva care a făcut pipi pe tine.

Poate că-i adevărat, dar n-ar ajuta pe nimeni prea mult. Pentru că lucrul pentru care nu te poate pregăti nimic când ai copii este sensibilitatea. Nu sentimentele, ci sensibilitatea exacerbată. Peter nu știa că e capabil să simtă cu intensitatea asta, până în punctul în care să nu mai suporte să fie în propria-i piele. După nașterea lui Isak, orice zgomot a devenit asurzitor, cea mai mică teamă se preschimba imediat în groază, toate mașinile mergeau prea repede și nu se putea uita la știri fără să cedeze nervos. Când a murit Isak, Peter a crezut c-o să-și piardă simțurile. În schimb, porii i s-au deschis de-l durea până și atingerea aerului. O simplă privire nefericită din partea

copiilor, mai ales a Mayei, îi poate frânge inima. Toată copilăria și-a dorit ca viața să-și accelereze ritmul, iar acum tot ce vrea e să încetinească. Să se oprească timpul în loc și Maya să rămână copil.

O iubește neînchipuit de mult, pentru că întotdeauna îl face să se simtă așa de prostănac. N-a mai ajutat-o la lecții încă din școala primară, dar uneori fiică-sa îl mai întreabă chestii, ca să fie bună cu el. Când era mică, se prefăcea că adoarme în mașină, doar ca să o ducă el în brațe până în casă. Peter se plângea de fiecare dată când trebuia s-o care și pe Maya și plasele cu cumpărături, împingând în același timp căruciorul lui Leo, dar în sinea lui adora să o simtă agățată de gâtul lui. Așa și știa că e trează, pentru că atunci când dormea cu adevărat era ca și cum ar căra un sac cu apă, pe când atunci când se prefăcea, își înfunda nasul în gâtul lui și se ținea strâns cu ambele brațe, de parcă îi era teamă să nu-l piardă. Când a crescut prea mare să mai facă asta, lui Peter i-a lipsit în fiecare zi somnul ei iepuresc. Acum un an, Maya și-a luxat piciorul într-o excursie și a fost nevoit să o ducă în brațe până la mașină. Niciodată nu s-a simțit un părinte mai prost ca atunci când și-a dat seama că-și dorește ca fiică-sa să-și scrântească piciorul mai des.

Iar acum stă acolo, cu mâna pe clanța ușii ei, dar nu bate. Telefonul îi sună fără încetare. E atât de distrat, încât pleacă spre mașină cu cana de cafea goală în mână.

Mira face cumpărăturile, urmând strict lista de acasă, întocmită în funcție de ordinea produselor pe rafturile supermarketului. Nu ca listele lui Peter, care sunt complet alandala și cu care sfârșește întotdeauna cumpărând de parcă ar plănui să umple un adăpost antiatomic înainte de apocalipsă.

Toată lumea o salută. Unii îi fac cu mâna din capătul celălalt. Personalul îi zâmbește, iar Frac iese din biroul lui în pas de jogging, îmbrăcat în tricoul cu „9” și „Erdahl” pe spate. E în drum spre patinoar, dar nu se mai oprește din pălăvrăgit. Mira îl ascultă răbdătoare, cu un ochi pe ceas, căci nu vrea ca Leo și Peter să apuce să plece înainte să ajungă ea acasă.

Când ridică plasele să le pună în portbagaj, fundul uneia dintre ele se rupe. Oamenii din parcare se întrec care să o ajute mai repede să-și adune fructele de pe jos, căci îl cunosc bine pe soțul ei – directorul tehnic al clubului de hochei. Și totuși nu-l cunosc deloc.

— Probabil că-i tare fericit să meargă la meciul ăsta! spune cineva.

Mira încuviințează, deși știe că Peter urăște să călătorească. Rar s-a întâmplat să mai plece de lângă Maya și Leo peste noapte, după cea în care Isak a adormit pentru ultima oară. Mira a călătorit mult mai mult cu serviciul ei. O vreme avea o geantă de cabină tot timpul pregătită în hol. Peter glumea că bănuiește că Mira are la vreo bancă și „o casetă secretă cu

valori, vopsea de păr, un pașaport fals și un pistol". Mira nu i-a spus niciodată cât de mult a rănit-o gluma asta. Știe că-i egoistă, se disprețuiește pentru asta, dar aproape că-și dorește ca Leo să nu se ducă la meci. Pentru că-i o excursie cu Peter ca tată, nu e doar o deplasare de serviciu a directorului tehnic. Nu anulează niciuna dintre dățile în care ea a fost plecată. Și nu o face deloc să pară mai puțin egoistă.

Adună câțiva avocado de pe jos și îi pune într-o altă plasă. Când s-a îmbolnăvit Isak, viața de familie a intrat într-un regim aproape militar: consultații, datele operațiilor, datele deplasărilor, săli de așteptare, tratamente, liste și procese verbale. După înmormântare, Peter nu reușea să-și revină – durerea era prea mare ca să se mai poată mișca. Mira a continuat să meargă în parc cu Maya, să facă ordine, să gătească și să meargă la supermarket cu lista de cumpărături. A citit într-o carte că, după o traumă gravă, cauzată de un abuz, de exemplu, sau o răpire, adesea victima cedează nervos abia la ceva timp după, în ambulanță sau în mașina poliției, când totul s-a terminat deja. La câteva luni după moartea lui Isak, Mira s-a trezit deodată pe jos în magazin, cu un avocado în fiecare mână, plângând isteric fără oprire. Peter a venit și a luat-o acasă. Preț de câteva săptămâni după aceea, el a fost ca o mașinărie: a făcut curat, mâncare, a avut grijă de Maya. Poate că asta a fost și salvarea lor, se gândește Mira, faptul că nu au clacat în același timp.

În drum spre casă zâmbește singură în mașină. Pune playlistul „Mai tare, mai tare!". Un întreg sfârșit de săptămână cu fiică-sa, ce binecuvântare! Crește atât de neverosimil de repede. Mai ieri era o stafiduță roșie, înfășurată în pătură, iar când asistentele i-au zis Mirei că poate ar fi timpul să meargă acasă, s-a holbat la ele de parcă i-ar fi spus că vor s-o arunce, cu tot cu copil, în valurile Oceanului Indian, pe o plută cât un timbru, făcută din cutii de bere. Și-apoi brusc, ghemotocul urlător a devenit o persoană. Cu opinii, ciudățenii, cu propriul stil de a se îmbrăca și căreia nu-i place sucul. Cărui copil pe lume nu-i place sucul? Sau dulciurile? Nu poate fi mituită cu zahăr. Și-atunci cum naiba să poată cineva să fie un părinte funcțional când are un copil care nu poate fi mituit?

Mai ieri avea nevoie de ajutor să râgâie, iar azi cântă la chitară. Sfinte Sisoe! E vreodată mai ușor de dus dragostea asta?

*

Soarele a ajuns deasupra copacilor, văzduhul e limpede și ușor. E o zi bună. O singură zi bună. Mira se dă jos din mașină exact când Peter și Leo se urcă în cealaltă. Peter o sărută de-i taie răsuflarea, iar Mira îl ciupește și îl face să se jeneze. Încă are cana de cafea în mână. Mira ridică plasele cu

cumpărături, dă din cap obosită și se întinde să ia și cana, când Maya iese pe treptele casei. Părinții se întorc spre ea. Nu vor uita clipa aceea. Ultima clipă de fericire, de bine.

Fata de cincisprezece ani închide ochii. Deschide gura. Spune tot.

Când cuvintele s-au oprit, pe jos zac avocado amestecați cu cioburile cănii de cafea sparte. Pe unul dintre cioburi încă se vede desenul de pe cană. Un urs.

30.

Cuvintele pot fi insignifiante. Nimeni nu vrea să spună nimic rău, așa zic toți. Toată lumea își face treaba, așa zic polițiștii: „Îmi fac treaba, atât”. De aceea nimeni nu întreabă ce a făcut băiatul, ci, de îndată ce fata începe să vorbească, o întrerup s-o întrebe ce a făcut *ea.* A urcat la etaj înaintea lui sau după el? S-a întins pe pat de bunăvoie sau a forțat-o? Și-a desfăcut nasturii de la bluză?

L-a sărutat? Nu? Dar i-a răspuns la sărut? A băut alcool înainte? A fumat marijuana? A zis nu? A fost clară? A țipat suficient de tare? S-a opus suficient de ferm? De ce nu și-a fotografiat vânătăile imediat? De ce a fugit de la petrecere fără să le spună celorlalți invitați?

Trebuie să adune toate informațiile, așa îi zic, când îi pun aceeași întrebare în zece moduri diferite. E o acuzație gravă, îi amintesc ei, de parcă acuzația e problema. I se spune tot ce nu trebuia să facă. Să nu fi așteptat o săptămână cu plângerea la poliție. Să nu-și fi distrus hainele pe care le-a avut atunci. Să nu-și fi făcut duș. Să nu fi băut alcool. Să nu se fi pus în situația aceea. Să nu fi urcat scările. Să nu fi intrat în cameră. Să nu-i fi dat de înțeles. Să nu fi existat, că atunci nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, cum de nu s-a gândit la asta? îi vine Mayei să urle.

Ea are cincisprezece ani, el șaptesprezece. Cu toate astea el e „băiatul” în toate discuțiile. Iar ea e „tânăra femeie”.

Cuvintele pot fi importante.

Mira țipă. Sună. Face scandal. Este rugată să se calmeze. Că toată lumea își face treaba aici, da? Peter stă cu mâna pe degetele Mayei, la măsuța din camera de interogatoriu a secției de poliție din Hed și nu știe dacă fiică-sa îl urăște că nu țipă și el. Că n-are și el pregătire juridică să știe ce să urle la ei. Că nu s-a dus să omoare pe cineva, pe oricine. Că e neputincios. Când își ia mâna de pe a ei, li se face amândurora frig.

Maya vede mânia fără nume din ochii unuia dintre părinți și eterna privire goală a celuilalt. Merge cu maică-sa la spital. Taică-su pleacă în direcția opusă, spre Björnstad.

Vor fi zile în care Maya va fi întrebată dacă a înțeles cu adevărat consecințele faptului că s-a dus la poliție și a spus adevărul. O să dea din cap că da. Uneori i se va părea că ea e singura care chiar a înțeles. Mult mai

târziu, peste zece ani, se va gândi că, de fapt, cea mai mare problemă a fost că ea însăși n-a fost la fel de șocată precum toți adulții din preajma ei. Că ei au fost mai virgini decât ea. Ea avea cincisprezece și acces la internet, știa deja că lumea asta e un loc crud cu femeile. Părinții nu și-au putut imagina că s-ar putea întâmpla așa ceva vreodată. Maya nu se aștepta să i se întâmple chiar ei. Și-atunci poate că șocul ei a fost mai mic.

„Ce chestie bolnavă să înțeleg așa ceva”, își va zice peste zece ani și își va aminti cele mai ciudate detalii. Cum ar fi faptul că unul dintre polițiști avea o verighetă prea mare, care tot timpul îi cădea de pe deget și se lovea de masă. Și că nu s-a uitat nicio clipă în ochii ei, ci tot timpul ba la fruntea, ba la gura ei.

Își va aminti cum, stând acolo la masa de interogatoriu, la poliție, s-a gândit brusc la o lecție de fizică despre lichide și temperaturi scăzute. Apa își mărește volumul când îngheață, e o chestie de bază de avut în vedere când îți faci casă în Björnstad. Vara, ploaia se strecoară printre crăpăturile pietrelor și, când vine gerul, îngheață, iar piatra se sparge. Maya și-a zis atunci că așa-i și când crești într-o familie unde ești sora mai mică a unui frate mort. O copilărie petrecută într-o lungă încercare disperată să nu fie lichidă, să nu se strecoare în fisurile părinților.

Când crești atât de aproape de moarte, știi că înseamnă lucruri diferite pentru oameni diferiți, dar că, pentru un părinte, moartea e mai ales tăcere. În bucătărie, în hol, la telefon, pe bancheta din spate a mașinii, vineri seara, luni dimineața, înfășurată în fețe de pernă și cearșafuri șifonate, pe fundul lăzii cu jucării vechi din pod, pe scăunelul de lângă chiuvetă, sub prosoape umede care nu mai stau aruncate pe podeaua băii, lângă cadă. Copiii lasă tăcere în urma lor.

Maya știe foarte bine că tăcerea aceea poate fi precum apa. Dacă o lași să se infiltreze prea adânc, poate îngheța și frânge inimi. Deja acolo, la poliția din Hed, Maya a știut că va supraviețui. Și a știut că mama și tata nu vor supraviețui. Părinții nu se vindecă.

Ce rușine îngrozitoare, de neconceput pentru lumea asta mare, ca victima să fie adesea cea care are cea mai multă empatie pentru ceilalți! Vor fi zile în care Maya va fi întrebată dacă a înțeles cu adevărat consecințele, iar Maya va da din cap că da. Și dintre toate sentimentele, rușinea va fi cea mai puternică. Rușinea pentru cruzimea de neînțeles la care i-a supus pe oamenii care o iubesc cel mai mult pe lume.

Au stat acolo la secția de poliție și Maya a povestit tot. Și a văzut în ochii părinților cum cuvintele ei au făcut să vibreze la nesfârșit în inima lor aceeași îngrozitoare frază. Fraza pe care orice mamă și tată, în adâncul sufletului, se tem să o recunoască:

„Nu ne putem ocroti copiii!”

Un autocar vopsit în verde așteaptă în parcarea din fața patinoarului. S-a adunat deja multă lume – părinți, jucători, sponsori și membri ai conducerii clubului. Toată lumea se îmbrățișează și își ia rămas-bun.

Tatăl lui Kevin oprește mașina lângă autocar. Coboară din mașină și dă mâna cu lumea, discută fără grabă. Mama lui Kevin ezită îndelung până când își pune brațul pe după umerii băiatului. Kevin o lasă. Nu-i spune că e mândră de el, iar Kevin nu-i spune că știe asta.

În hol, Fatima îl întreabă îngrijorată pe Amat de mai multe ori dacă s-a întâmplat ceva. Amat se jură că nu. Pleacă singur de acasă, cu patinele în mână. Lifa e în fața ușii, pare că așteaptă acolo de ceva vreme. Amat zâmbește vag:

— Vrei să împrumuți bani sau ce? Nu m-aștepți niciodată.

Lifa râde, își întinde pumnul strâns, iar pumnul lui Amat i-l atinge în semn de salut.

— Rupe-i! îi urează Lifa.

Amat încuviințează. Șovăie, parcă ar vrea să spună ceva, dar se răzgândește.

— Unde-i Zach? întreabă el, în cele din urmă.

— La antrenament, răspunde Lifa mirat.

Amat se înroșește rușinat. Odată mutat la juniori, nu i-a trebuit mult să uite că echipa de copii are antrenament de obicei la ora asta. Lifa îi întinde din nou pumnul, dar se răzgândește și își îmbrățișează strâns prietenul din copilărie.

— Ești primul din Groapa care joacă la juniori.

— Și Benji e din Groapa… zice Amat.

Dar Lifa scutură din cap cu hotărâre:

— Nu, Benji stă în casă cu terasă. Nu-i de-ai noștri!

Amat se gândește că de pe balconul lor se vede casa lui Benji. Dar asta nu-i de ajuns pentru Lifa. Familia băiatului s-a mutat în Björnstad la câțiva ani după Amat. Au locuit mai întâi în Hed, dar aici apartamentele erau mai ieftine. A jucat hochei vreo doi ani cu Amat și Zacharias, dar fratele lui mai mare i-a zis să se lase. „Sport de snobi, numai copiii de bogătani joacă hochei! O să te urască, Lifa. Ne urăsc pe toți! N-o să lase ei pe cineva care nu-i de pe-aici să fie mai bun la ceva!” A avut dreptate. Au auzit asta de când erau mici, și în vestiar, și pe ring – nimeni în Björnstad nu te lasă să uiți de unde vii. Amat și Zacharias suportă stoic, dar Lifa, nu. Odată, când erau la gimnaziu, câțiva dintre jucătorii mai mari s-au strecurat în vestiar, au tăiat

cu carioca numele orașului din înscrisul „Clubul de Hochei Björnstad” de pe echipamentul lui Lifa și au scris în loc „Clubul de Hochei *Sărăcani*”.

Toată lumea a știut cine a făcut asta. Nimeni n-a zis nimic. Dar Lifa n-a mai jucat niciodată de atunci. Iar acum își îmbrățișează prietenul în fața unei case din Groapa și-i șoptește cu lacrimi în ochi:

— Am văzut niște băieți mici, de șase, șapte ani, cu crosele în fața blocului nostru ieri. Se prefăceau că sunt idolii lor. Unul era Pavel Datsyuk, unul făcea pe Sidney Crosby și altul pe Patrick Kane… Știi ce striga al patrulea? „EU SUNT AMAT!”

— Vorbești prostii… zâmbește Amat.

Lifa dă din cap că nu, își strânge prietenul și mai tare în brațe și-i spune:

— Rupe-i, frate! Câștigă finala și mergi la profesioniști și rupe-i pe toți! Arată-le că ești de-ai noștri!

— Poți să le spui băieților că v-așteaptă o surpriză în vestiar, îi spune la ureche tatăl lui Kevin, cu un aer complice.

— Mulțumesc, zice băiatul.

Dau noroc, iar tatăl pune o mână pe umărul băiatului. Aproape o îmbrățișare.

Vestiarul răsună de înjurături de bucurie când Kevin intră. Colegii de echipă țopăie ca niște mici artificii vesele. Bobo îl bate pe Kevin pe spate, ținând în cealaltă mână noua lui crosă și urlând:

— Băăă, știi cât costă astea? Taică-tu e REGE!

Kevin știe foarte bine cât costă crosele. Și fiecare jucător din echipă a primit una.

Zacharias părăsește ultimul ringul după antrenament. A adunat singur conurile și pucurile. Reușește să se ferească în ultima secundă. Lovitura face plexiglasul din spatele lui să se zgâlțâie violent. Se uită în jur – pucul a venit vâjâind din direcția greșită, dinspre coridor, nu dinspre ring.

— Ferea, grăsane! râde batjocoritor Lyt, cu o crosă nouă în mâini.

Zacharias știe cât costă o asemenea crosă. Dacă e vreun preț pe care adolescenții să-l știe, acela e prețul lucrurilor pe care nu și le permit.

— Sugi pula! murmură el.

— Ce-ai zis? mârâie Lyt, întunecându-se.

— Am zis: Sugi. Pula.

Pe coridor, în spatele lui Lyt, Bobo mormăie „Hai, mă, că-i doar o glumă” și încearcă să-l țină. Mai zice ceva de genul „Vine finala!”. Lyt se stăpânește, cel puțin în aparență, și rânjește batjocoritor:

— Mișto bâtă! I-au cumpărat-o ăia de la Asistență Socială maică-tii?

Zacharias ridică privirea în loc să o coboare.
— A venit maică-ta la vestiar să-ți pună suspensorul ca de obicei, Willi, mititelule? Îți așază și boașele frumos așa, cum îți place ție? Și ia zi, încă îți mai cumpără chilo…
Lyt se repede la el cu crosa ridicată, înainte ca Zacharias să apuce să termine fraza. Dacă nu l-ar fi ținut Bobo, l-ar fi băgat în spital pe jucătorul mai tânăr cu doi ani. Amat se apropie în fugă în spatele lor, panicat, și se oprește între cei doi, vorbindu-le amândurora:
— Futu-i… TERMINAȚI! VĂ ROG, TERMINAȚI!
Lyt își ridică brațele în aer, făcându-l pe Bobo să-i dea drumul. Îl măsoară scurt, din cap până-n picioare, pe Amat, apoi se apropie de Zacharias, îi smulge crosa din mâini și dă cu ea de perete cu toată forța. Aruncă apoi bucățile la picioarele lui Zacharias și îi spune printre dinți:
— Să le zici ălora de la Asistență Socială să cumpere una mai de calitate. Să nu rănești pe careva cu asta!
Lyt se întoarce și pleacă spre vestiar, unde e întâmpinat cu urale de coechipieri, care scandează ba „Urșii din Björnstad!”, ba numele fiecărui jucător.
Amat adună bucățile crosei sfărâmate. Zacharias nu-l ajută.
— E ruptă, idiotule…
Amat își pierde calmul. Se ridică fulgerător și urlă:
— Ce DRACU’ ai, Zach? Ce? Ce-i cu tine? De ce trebuie să provoci tot timpul?
Zacharias îl fulgeră cu privirea, fără să zică nimic. Ani de prietenie i se preling pe obraji.
— Baftă azi, superstarule!
Pleacă. Amat rămâne nemișcat o vreme. Când intră în vestiar și aruncă resturile crosei rupte, vede crosa cea nouă care îl așteaptă. E prima oară în viața lui când are ceva care nu-i la mâna a doua.

Bobo se așază în autocar, cu două rânduri în fața lui Lyt. Aude cum Lyt povestește râzând istoria cu crosa lui Zacharias, numindu-l „cazul social” și „fiu de târfa”. Mama lui Zacharias e pensionată pe caz de boală. Înainte lucra la spital, în aceeași secție cu mama lui Bobo. Când Amat urcă în autocar, Bobo îi face semn să se așeze lângă el.
— Am încercat să-l opresc… murmură Bobo.
— Știu, zice Amat cu amărăciune.
Își amintesc amândoi de „Clubul de Hochei Sărăcani” scris cu carioca pe echipament. A fost ideea lui Lyt. Bobo a fost cel care a scris. Lyt locuiește pe Colina, iar Bobo la un minut de Groapa. Bobo vrea să-i spună ceva lui Amat

despre asta, dar nu apucă. În clipa următoare cineva strigă „Ce dracu' caută copoii aici?" și o mașină de poliție oprește în fața autocarului, blocându-i calea.

David întârzie. E prima dată când întârzie la orice. Ieri a vomitat de trei ori și a încercat chiar să-și convingă iubita să bea împreună un pahar de vin, sperând să-și mai calmeze emoțiile. El, care nu bea niciodată. Întotdeauna s-a simțit nelalocul lui, în orice echipă a jucat, tocmai pentru că nu respecta un ritual pe care toată lumea îl urma cu sfințenie – să se îmbete criță cel puțin de două ori pe an. Ca și cum David nu era de încredere dacă nu era dispus să vomite, la braț cu un frate de echipă, undeva, pe parchetul unui bar de hotel.

Iubita l-a privit uimită. David a ridicat din umeri.

— Așa zice lumea, că liniștește.

Iubita a început să râdă. Apoi să plângă. Apoi și-a apropiat fruntea de a lui și a șoptit:

— Prostuțule… Nu voiam să zic nimic. Dar… nu pot să beau vin.

— Poftim?

— Nu voiam să-ți zic decât după finală. Nu voiam să-ți… distrag atenția. Dar… nu pot să beau.

— Ce tot zici?

Și ea a început să chicotească, lipindu-și buzele de ale lui.

— Uneori ești încet ca o ușă neunsă, iubitule! Sunt gravidă!

Așa că David întârzie azi. Derutat și fericit. Intră în parcare direct în haosul dezlănțuit și e gata-gata să fie călcat de mașina poliției. E cea mai fericită, cea mai nefericită și ciudată zi din viața lui.

Dacă jucau acasă, poate că-l lăsau pe Kevin să joace. Dar finala e la câteva ore distanță, într-un alt oraș. Folosesc cuvinte precum „siguranță" și „risc de sustragere a suspectului". Își fac treaba, atât. Polițiștii își croiesc drum prin mulțimea de părinți uluiți și urcă în autocar. Jucătorii încep să țipe când oamenii legii îi cer lui Kevin să coboare. Când un polițist mătăhălos îl ia de braț și îl ridică de pe scaun, întregul autocar izbucnește în urlete demente. Bobo și Lyt încearcă să-i blocheze calea polițistului și e nevoie de alți patru oameni ai legii să-și ajute colegul să iasă din autocar. Kevin pare mic, vulnerabil și nevinovat în tot tumultul din jur. Poate că de-asta și reacționează așa adulții din jur sau poate că există zece mii de alte motive.

Tatăl lui Kevin îl înșfacă pe polițistul care îl ține pe fiu-su, iar când o altă uniformă încearcă să-l dea la o parte, bărbatul sare la gâtul lui. Un membru al conducerii clubului izbește cu pumnii capota mașinii de poliție. Maggan

Lyt îi fotografiază pe polițiști de la mai puțin de un metru distanță și le promite personal că îi va face să-și piardă locurile de muncă.

Amat și Benji sunt singurii care rămân tăcuți pe locurile lor în autocar. Cuvintele pot fi grele.

Peter așteaptă la capătul parcării, unde se oprește pavajul și începe pădurea. Se urăște cu patimă că a venit. Că doar, la ce bun? Violența e precum alcoolul – copiii care cresc în cămine părintești unde e prea mult alcool, ajung să-l urască de moarte sau să-l iubească prea mult. Tatăl lui Peter era capabil să omoare – fiu-su nu e în stare nici să se bată. Nici pe gheață. Nici măcar acum. Nici măcar pe Kevin. Peter nu poate face niciun rău, dar a venit totuși până aici, pentru că vrea din tot sufletul să vadă pe altcineva făcând rău.

David e singurul care îl vede. Privirile li se întâlnesc. Peter nu și-o coboară pe a sa.

31.

Sportul și știința nu merg întotdeauna mână în mână. Sportului îi plac, bineînțeles studiile despre meniscuri și ligamente, dar nu prea mult cele privind comportamente opresive sau grupuri sociale agresive. Universitățile par, în general, interesate doar de greșelile sportului și mai puțin de lucrurile bune pe care le aduce cu sine. Sportul zice că știința caută doar problemele. Știința zice că sportul are ochelari de cal.

Dar amândouă au aceeași părere într-o anume privință. O singură întrebare le-a fascinat pe amândouă de secole: Ce este un lider?

Maya trece prin examinările medicale obligatorii la spital. Răspunde la toate întrebările. Nu plânge, nu se vaită, nu se ceartă, e cooperantă, ascultătoare. Mira, însă, și-a ieșit din fire în așa măsură încât, din când în când, nu mai suportă să fie în încăpere. Telefonul sună încontinuu. Mama a activat întregul birou de avocatură, iar fiica zace întinsă pe un pat rece de spital, într-o încăpere rece și știe că a declanșat un război. Mama trebuie să preia comanda trupelor, să atace inamicul, să acționeze, altfel nu va fi în stare să facă față. Așa că Maya își ia telefonul și îi dă mesaj Anei: „Război! Acum!” Câteva secunde mai târziu, vine răspunsul: „Noi contra lumii!”

David a văzut sute de lideri în cariera sa de jucător. Formali sau degajați, colerici sau tăcuți. N-a știut că și el poate fi unul, până când Sune l-a trimis pe gheață cu un fluier și un grup de copii de șapte ani. „Da eu nu-s bun de antrenor…” a zis David, iar Sune i-a ciufulit părul și i-a spus: „Ăia care se cred în stare n-ajung în veci antrenori buni!” Diavolul bătrân a avut și n-a avut dreptate.

După ce mașina poliției a plecat, cu tot cu Kevin, lui David i-a luat o oră să-i adune din nou pe toți jucătorii în autocar și să-i facă pe părinți să înțeleagă că nu ajută la nimic să țipe. Iar acum, după ce au mers deja trei ore, telefoanele încă vibrează, iar autocarul se leagănă când juniorii aleargă înainte și înapoi să-și citească unul altuia mesajele de pe ecrane. În Björnstad încă nu știe nimeni de ce l-au luat pe Kevin. Poliția refuză să dea informații, așa că zvonurile de rostogolesc ca o avalanșă, cu forță crescândă, printre șirurile de scaune. Până și adulții se comportă la fel – Bengt e atât de surescitat, încât îi curg balele.

David însă stă singur și tăcut pe prima banchetă și se uită fix la mesajul de pe ecranul propriului telefon. E de la tatăl lui Kevin. Tocmai a aflat de ce e

acuzat tânărul. Primul lucru pe care îl înveți ca lider, indiferent dacă ai ales să devii unul sau ai fost ales, este că a fi un lider bun are de-a face la fel de mult cu ceea ce spui ca și cu ceea ce nu spui.

Mama stă lângă patul fiicei, ținându-i strâns mâinile într-ale ei. Tremură toate patru. Fiica își apropie fruntea de a mamei.

— O să supraviețuim, mamă.

— Copilă iubită, nu tu trebuie să mă consolezi, eu ar trebui…

— Dar o faci, mamă, o faci…

Telefonul Mirei sună din nou. Maya își dă seama că trebuie să fie colegii de birou. Dă din cap înțelegătoare, îi dezmiardă ușor obrazul, iar mama o sărută și-i șoptește:

— Sunt afară, pe coridor. Nu te las singură.

Cele patru mâini încă tremură.

Preț de zece ani, David i-a educat pe jucători fix pentru momentul acesta. I-a făcut să sacrifice tot, să se epuizeze, i-a învățat să stea drepți sub presiune, chiar și când ceafa și umerii îi fac să urle de durere. Și la ce-a folosit, dacă acum vor pierde finala? Ce este un joc, dacă nu ești cel mai bun?

Convingerea cea mai puternică a lui David despre hochei a fost întotdeauna că lumea de dincolo de patinoar n-are voie să pătrundă în cea din interiorul lui. Trebuie să fie universuri separate. Acolo, în lumea reală, viața e complicată, înfricoșătoare, grea, dar în patinoar e simplă și pe înțeles. Dacă David n-ar fi ținut cele două lumi atât de bine separate, băieții ăștia ar fi fost distruși încă de mici de tot rahatul pe care trebuie să-l îndure în realitate. Dar patinoarul le-a fost întotdeauna zona liberă de mizerie. Singurul loc unde sunt fericiți. Și nimeni nu le putea lua asta, faptul că acolo erau învingători.

Iar asta nu e valabil doar pentru jucători. Pe asfalt, David însuși s-a simțit întotdeauna stingher, neadaptat, dar niciodată n-a simțit asta pe gheață. E locul unde colectivul funcționează, unde echipa e mai presus de ego, unde clubul e mai important decât individul. Dar cât de departe să mergi pentru a-ți proteja universul? Cât de mult te face un lider bun ceea ce spui și cât de mult ceea ce nu spui?

Asistenta medicală știe foarte bine cine e Maya, dar încearcă să nu dea de înțeles. Soțul ei, Mistrețul, e unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Peter, au jucat hochei împreună jumătate de viață. Dar acum, când i-a întâlnit pe coridor, a fost ca și cum Peter și Maya n-o recunoșteau. Au vorbit cu ea de parcă era de partea cealaltă a unui perete de sticlă. Nu le-a luat-o în nume de

rău. I s-a mai întâmplat, trauma face oamenii să se uite doar la uniformă și nu la chipul ei. E atât de obișnuită ca lumea să o privească mai mult ca pe o funcționalitate și să uite că e om. Nu o afectează. De fapt, o face să fie mândră de meseria ei.

Când rămâne singură în cabinet cu Maya, se apropie de ea și-i spune:

— Știu că e foarte neplăcut. O să-ncercăm să terminăm cât mai repede.

Fata o privește în ochi și încuviințează, înfigându-și tare dinții în buze. Asistenta e, de obicei, foarte atentă să păstreze distanța profesională și același lucru le învață și pe colegele mai tinere: „Vor intra aici oameni pe care-i cunoști, dar pe care trebuie să-i tratezi ca pacienți. E o chestiune de profesionalism! Dar astăzi cuvintele parcă i se opresc în gât:

— Eu sunt Ann-Katrin, bărbatul meu e prieten din copilărie cu tatăl tău.

— Maya, șoptește fata.

Ann-Katrin îi atinge cu blândețe obrazul.

— Ești foarte curajoasă, Maya!

Din Björnstad, Peter se întoarce cu mașina în Hed. Intră în spital, pregătit să-i povestească triumfător Mayei că poliția l-a luat pe Kevin la secție. Că i se va face dreptate. Când ajunge în cabinet, o vede – nimic pe lume nu-i mai mic decât un copil pe un pat de spital. N-are cum să i se facă dreptate. Se așază lângă fiica lui și plânge fiindcă nu-i genul de om care să omoare pe cineva. În cele din urmă, o întreabă:

— Ce pot să fac, Maya? Spune-mi ce pot să fac… Fiica își mângâie tatăl pe barba nerasă.

— Să mă iubești.

— Întotdeauna!

— Mă iubești la fel de mult cum iubești hocheiul sau pe David Bowie?

— Infinit mai mult, Cotoraș, infinit mai mult!

Maya râde. Ce ciudat, ca tocmai porecla veche de zece ani, „Cotoraș”, s-o facă azi să râdă. Când avea cinci ani, mânca merele cu tot cu cotor. Când a împlinit nouă ani, l-a obligat să înceteze să-i mai zică așa, dar, în secret, i-a fost dor în tot timpul ăsta să-și mai audă porecla.

— Am nevoie de două chestii, șoptește ea.

— Lasă-mă să ghicesc: Ana și chitara? întreabă el. Maya dă din cap că da. Mira se întoarce în încăpere.

Părinții se ating în treacăt. Când Peter e la ușă, Maya strigă:

— Și să vorbești cu Leo, tată! O să fie speriat.

Mama și tatăl se uită unul la celălalt. Câți ani de acum înainte o să simtă o fulgerare în piept, ca un infarct, când se gândesc la clipa aceasta? Dintre toți, singura care n-a uitat azi de fratele Mayei e sora lui mai mare.

Ann-Katrin e în camera personalului și se uită fix la pereți. A auzit, ca mulți alții, că poliția l-a luat pe Kevin, dar e printre puținii care știu că Maya e la spital și înțeleg legătura. Maya n-a recunoscut-o pe Ann-Katrin și nici Kevin n-ar ști cine e, dar a fost în tribună la aproape fiecare meci de hochei de când erau mici. Pentru copii, unii părinți n-au chip.

Îi trimite un mesaj fiului ei: „Baftă azi!" Bobo îi răspunde aproape imediat: „Kev?? Ai auzit ceva??" Mama minte: „Nu. Nimic. Încearcă să te concentrezi pe meci, dragule!" După câteva minute, Bobo răspunde: „O să câștigăm! Pentru Kev!" Femeia înghite cu greu în sec și răspunde: „Te iubesc!" Bobo răspunde așa cum răspund adolescenții: „OK".

Ann-Katrin se lasă pe speteaza tare a scaunului, se uită în tavan și se gândește la toți copiii care suferă. În spital vezi multe. De aceea multe dintre colegele ei sunt în concediu medical. Asistentele și medicii n-au cantonament de vară, ca la hochei, nici finală, nici perioade de recuperare. E sezon tot timpul, zi de zi, iar asta poate să-i răpună și pe cei mai viguroși jucători. Chiar și pe cei din Björnstad.

Și atunci când până și cei mai încercați nu mai fac față, cine să le fie lider?

*

David se ridică pe jumătate, își drege glasul ca să le atragă atenția jucătorilor, dar se oprește când vede că deja s-au așezat cuminți pe scaune. Nu de dragul lui David, ci de-al lui Benji. În picioare, în mijlocul autocarului, Benji îi privește în ochi pe fiecare și se oprește în fața lui Filip, un băiat tăcut, mai tânăr cu un an decât majoritatea celor din echipă, care locuiește la trei case distanță de Kevin, sus, pe Colina.

— Filip, când eram mici și erai trist că ești cel mai mic și cel mai prost din echipă, când nu puteai să șutezi nici măcar până la marginea galbenă a mantinelei, ce ți-a zis David?

Filip se uită jenat la proprii genunchi, dar Benji îi ia ușor bărbia în palmă și îl obligă să ridice privirea. Filip nu-i doar mai tânăr, dar o vreme a fost mult în urma altor jucători din punct de vedere fizic. Atât de în urmă încât nimeni n-a băgat de seamă cât de bun e la orice altceva. E genul de jucător care se face nevăzut într-un vestiar, nu spune niciodată nimic, nu creează probleme, face cum i se spune. În ultimii trei ani însă, în modul lui obișnuit, timid, a reușit să devină, de departe, cel mai bun fundaș din echipă, fără ca vreunul dintre ei să observe.

— „Ignoră-i pe ceilalți, concentrează-te pe ceea ce poți face!" răspunde Filip încet.

Benji încuviințează și îl mângâie pe cap. Apoi se întoarce spre William Lyt.

— Și ție, Lyt, ce ți-a zis David când toți învățaserăm înaintea ta să patinăm cu spatele și tu erai convins că n-o să poți să joci hochei în veci?

Lyt clipește des și își șterge supărat obrajii:

— „Concentrează-te pe ceea ce poți face!”

Benji îl ține pe Lyt de umeri, îl fixează cu privirea și își citează și el antrenorul:

— „Suntem o echipă. Ne dăm putere unii altora. Când unul cade, altul se ridică!”

Lyt își șterge ochii cu mâneca bluzei și adaugă:

— „Echipa mai presus de ego. Clubul mai presus de individ”.

Nimeni nu-l aude pe Benji șoptindu-i lui Lyt:

— Ne bazăm pe tine, Lyt. Astăzi ești starul nostru! Trebuie să ne conduci!

Dacă Benji i-ar fi cerut lui Lyt în clipa aceea să omoare pe cineva, băiatul ar fi făcut-o fără să clipească. Nici știința, nici sportul nu știu, de fapt, ce este un lider. Știu doar că nu ezităm să-i urmăm când îi recunoaștem.

Benji se apropie apoi de Bobo, gigantul care a fost cel mai bun fundaș al echipei până când toți ceilalți au învățat să patineze mai bine decât el.

— Ce-i pe locul doi la distracție, Bobo?

Lui Bobo îi ia ceva să răspundă, codindu-se:

— Fututul, nu?

Câțiva dintre juniori pufnesc în râs. Benji își apropie capul de fața mare a lui Bobo.

— Dar mai întâi mergem să facem ce-i mai distractiv pe lume, Bobo! Și știi câte chestii vreau să-ți cer?

Bobo se ridică:

— Una singură, nu?

— Victoria! spune Benji.

— Victoria! strigă Bobo.

— VICTORIA! urlă echipa.

*

David se așază. „VICTORIA! VICTORIA! VICTORIA!” scandează întregul autocar. Șterge mesajul de la tatăl lui Kevin. Când Bengt vine în față și îl întreabă dacă a aflat de ce l-a luat poliția pe Kevin, David dă din cap și răspunde:

— Nu. N-am auzit nimic. Acum ne concentrăm pe ceea ce putem face, Bengt!

Benji se culcă apoi, la coada autocarului, și doarme tot restul drumului.

32.

Într-o pădure, e un oraș care iubește un joc. Pe un pat de spital, o fată cântă la chitară pentru prietena ei cea mai bună. La secția de poliție, un tânăr încearcă să nu arate speriat. Pe un coridor de spital, o asistentă trece pe lângă o avocată. În tribuna unei arene de hochei din capitală, bărbați și femei scandează că sunt urșii din Björnstad, împreună cu sponsorii și conducerea clubului care, acum zece ani, i-au râs în față unui antrenor care a zis că într-o zi vor avea cea mai bună echipă de juniori din țară. Iar acum toți cei care lucrează la club sunt la meci, mai puțin el.

Într-un vestiar, o echipă cu crosele în mâini așteaptă începerea meciului. Pe o bancă, un frate cu un telefon pe genunchi, așteaptă să vadă ce vor scrie prietenii pe net despre sora lui. Un birou de avocatură vorbește cu un client bogat, iar într-un alt birou de avocatură o mamă a declanșat un război. Fata cântă mai departe la chitară, până când prietena ei cea mai bună adoarme, iar în deschizătura ușii stă un tată și se gândește că fetele vor supraviețui după istoria asta. Că vor reuși să îndure. Și se teme. Se teme că asta va face restul lumii să creadă că totul e OK.

Există un jucător, cu numărul 16 pe tricou, care, de când a învățat să patineze, a învățat exact de ce anume e nevoie ca să câștigi. Știe că meciurile se câștigă la fel de mult în minte, ca și pe gheață. Antrenorul lui i-a arătat în ce fel sportul se aseamănă cu muzica: fiecare echipă are un ritm și un tempo în care joacă. Dacă distrugi ritmul, distrugi melodia. Până și cei mai buni muzicieni din lume urăsc să piardă ritmul, căci știu că, odată pierdut, e greu să te îndrepți. Un obiect aflat în mișcare vrea să continue în aceeași direcție. Cu cât un bulgăre de zăpadă se rostogolește și devine mai mare, cu atât mai prostălău trebuie să fii să i te pui în cale. Asta numesc sportivii „forță", iar fizicienii – „principiul inerției". David a fost mult mai direct când i-a explicat lui Benji: „Când ceva merge bine pentru o echipă, totul pare ușor, și-atunci, automat, totul merge și mai bine. Dar dacă reușești să-i scoți din ale lor un pic, doar un pic, o să vezi cum o dau în bară singuri". E vorba despre echilibru. Cea mai mică pală de vânt e de ajuns.

Echipa adversă ajunge la locul meciului, pentru a juca împotriva Clubului de Hochei Björnstad, căruia îi zic, în batjocură „Clubul de Hochei Erdahl". Știu deja, dinaintea meciului, că sunt mult superiori „țăranilor din pădure", iar acum li s-a spus că tocmai azi Kevin nu joacă. Fără el, echipa din

Björnstad nu e nimic. E o glumă. Un animăluț pe marginea drumului, călcat de mașină. Jucătorii sunt calmi, siguri de sine. Știu că tot ce trebuie să facă pentru a câștiga e să joace. Cu gheață în stomac. Și în echilibru.

Antrenorul e încă afară, lângă autocar, dar jucătorii nu-și mai încap în piele de îngâmfare, abia așteaptă să-și întâlnească adversarii, așa că se grăbesc să intre în patinoar fără el. Becurile pe coridorul spre vestiar nu funcționează, e întuneric. Cineva glumește că „poate le-au furat țăranii sărăntoci", iar altcineva replică: „Ei, na! Nu s-a băgat curent electric în Björnstad!" Mai întâi li se pare că silueta nemișcată din ușa vestiarului e doar o umbră, căci ochii încă nu li s-au obișnuit cu întunericul, așa că primul jucător intră drept în el. Pieptul lui Benji e ca de beton. Cu ochii holbați și goi îi țintuiește pe rând cu privirea pe fiecare dintre cei douăzeci de băieți. Dacă ar fi avut ceva mai mult timp la dispoziție, poate că jucătorii și-ar fi dat seama ce se întâmplă și ar fi râs, un pic crispați. Dar acum au amuțit în beznă, aruncând priviri neliniștite în jur.

Benji nu se mișcă. Blochează deschizătura ușii. N-au cum să intre în vestiar decât dacă trec prin el. Ar fi trebuit să-și aștepte antrenorul, ar fi trebuit să cheme un arbitru, dar sunt prea mândri să ceară ajutor. Când nu le mai arde de glume, totul devine previzibil. Benji știe deja care vor fi primii care sar la bătaie: unul îl îmbrâncește, al doilea îi trage un pumn în umăr. Benji absoarbe șocul primei lovituri fără măcar să clipească și îl lovește pe al doilea atacator peste ureche, atât de rapid și de tare, încât îl trântește scâncind la pământ. Apoi se întoarce spre primul și îl lovește de două ori în coaste, nu cât să i le rupă, dar suficient să-l facă să se încovoaie de durere, după care îi trage și un cot în ceafă, doborându-l peste colegul de echipă deja culcat la pământ. Când un al treilea se repede la el, Benji se dă agil la o parte din ușă și îl înghiontește în spinare, făcându-l să zboare, cu capul înainte, în vestiarul întunecat. Al patrulea face greșeala să-l tragă de haine cu ambele mâini. Benji îl pocnește cu capul în falcă, jucătorul cade pe spate… și nu-l prinde nimeni.

N-ar fi avut bineînțeles nicio șansă să bată toată echipa într-o cameră luminată. Dar pe coridorul întunecat, unde nu pot sări pe el mai mult de unu-doi deodată, toți trebuie să-și pună întrebarea: „Cine-i următorul?"

Răspunsul e… „nimeni". O secundă de ezitare din partea unui întreg grup e de ajuns. Benji rânjește și pleacă, înainte ca vreunul dintre adversari să apuce să spună ceva. Când deschide ușa propriului vestiar, „NOI SUNTEM URȘII!" urlat de două duzini de voci întărâtate răsună pe coridor, iar dâra de lumină e suficientă ca adversarii să se uite unii la alții și să vadă exact cât de dezechilibrați sunt dintr-odată.

Nu le spun antrenorilor. Ce să le spună? Că au lăsat un singur individ să-i bată măr pe patru dintre cei mai puternici jucători ai lor, în timp ce restul echipei privea tâmpă?

— Ce dracu' a fost asta? murmură unul.

— Un psihopat! constată un altul.

Aprind lumina în vestiar și încearcă să râdă de toată pățania. Încearcă să se convingă unul pe altul că-i arată ei numărului 16 după meci, că nu contează, că sunt prea buni să le pese de rahatul ăsta. Dar, când începe meciul, e limpede că n-au reușit. Ritm, tempo, echilibru. Și o pală de vânt.

Benji își pune tricoul cu numărul 16. David e în fața echipei, cu mâinile împreunate la spate și privirea în pământ. Tot drumul până aici s-a gândit ce înseamnă să fii lider și a ajuns la o singură concluzie logică: Sune i-a fost mentor, iar punctul forte al lui Sune este că întotdeauna a educat lideri. Problema e că nu i-a lăsat niciodată să conducă.

Jucătorii își țin răsuflarea, dar, când David întoarce privirea spre ei, aproape că zâmbește:

— Vreți să știți care-i adevărul, băieți? Adevărul e că nimeni n-a crezut că puteți ajunge până aici. Nici celelalte echipe, nici Federația, nici antrenorii naționalei și niciunul dintre suporterii din tribună. Pentru toți a fost un vis, un țel. Nimeni nu v-a ajutat să ajungeți aici. Așa că meciul ăsta… clipele astea ale voastre sunt! Nu lăsați pe nimeni să vă spună ce să faceți cu ele!

Ar vrea să le spună mai multe, dar nu mai are ce. Au ajuns în finală. A făcut tot ce a putut ca antrenor. Așa că se întoarce și iese din vestiar. După câteva secunde, Bengt îl urmează derutat. Jucătorii se privesc uluiți. Apoi se ridică, rând pe rând, și se bat de două ori pe cască unul pe altul. Dintre toți, cel mai tăcut ridică primul vocea:

— De unde suntem noi? întreabă Filip.

— BJÖRNSTAD! răspunde echipa.

Lyt se suie pe o bancă și strigă:

— PENTRU KEVIN!

— PENTRU KEVIN! întărește echipa.

Benji e deja pe gheață când echipa intră pe ring. Singur la centrul terenului, cu numărul 16 pe spate și privirea întunecată. Ultimii doi care ies din vestiarul echipei din Björnstad sunt cel mai masiv și cel mai pipernicit jucător. Bobo îl bate pe Amat pe umăr și îl întreabă:

— De unde ești tu, Amat?

Amat se întoarce spre Bobo cu fălcile încleștate:

— Din Groapa!

Bobo încuviințează și îi arată lui Amat mâinile înmănușate. A scris „Clubul de Hochei Sărăcani” pe ele cu carioca. Un gest stângaci din partea unui băiat stângaci.

Uneori asemenea gesturi contează cel mai mult.

De ce ne pasă de sport? În tribune e o femeie căreia îi pasă pentru că e ultimul lucru care i-a rămas și care îi dă răspunsuri directe. A fost schioare de fond la nivel de elită. Și-a sacrificat adolescența schiind pe trasee prestabilite, seară de seară, cu lanterna pe frunte și lacrimile șiroind pe obraji de frig, de epuizare și durere, plângând pentru tot ce alți copii de liceu puteau face în timpul liber, iar ea nu. Dar, întrebată dacă regretă ceva, ar da din cap că nu. Întrebată ce ar face dacă s-ar putea întoarce în timp, ar răspunde fără să clipească: „M-aș antrena mai mult!” Nu poate explica de ce îi pasă de sport, căci a învățat că, dacă trebuie să-ți pui o astfel de întrebare, oricum n-ai înțelege răspunsul.

Fiul ei, Filip, joacă azi în prima linie de apărare, iar ea știe prea bine ce a trebuit să facă băiatul pentru a ajunge aici. Toate orele de alergat împreună prin pădure, la lumina a doua lanterne frontale, toate orele petrecute în grădină șutând pucuri, în timp ce ea făcea pe portarul. Toate lacrimile vărsate când era cel mai mic din echipă și se măsura și se cântărea în fiecare zi, pentru că pediatrul i-a făgăduit că-i va ajunge din urmă pe colegii de echipă. Urmele semnelor făcute cu creionul pe cantul ușii, pe care n-are inimă să le șteargă. Băiețelul distrus când vedea că era la fel de scund și la fel de ușor ca în ziua precedentă, pe care trebuia să-l ridice de pe podeaua bucătăriei. Poate că nimeni n-a observat când Filip a ajuns cel mai bun fundaș din echipă, dar mama lui a văzut. Centimetru cu centimetru.

Frac a petrecut toată perioada de încălzire a echipelor cu telefonul în mână, încercând să afle ce s-a întâmplat cu Kevin. N-a reușit. Bănuiește că David e primul pe care tatăl lui Kevin îl va contacta de îndată ce știe ceva, dar nu poate vorbi cu antrenorul acum.

Sponsorii și conducerea clubului sunt în continuare foarte nervoși din cauza lipsei de informații. Discută deja despre ce avocați să contacteze, căror jurnaliști să le dea voie să preia știrea, cine să fie sancționat pentru toată povestea asta.

Frac nu e nervos, cu totul alte sentimente îl încearcă. Se uită la părinții din tribună. Încearcă să numere zilele și nopțile pe care le-au dedicat echipei. Simte greutatea propriei medalii de argint din alte vremuri, pe care

o poartă la gât. Nu știe cine le-a răpit șansa de a trăi momentul celei mai mari victorii azi, dar simte că o urăște din tot sufletul pe acea persoană.

Benji e cel care le spune lui David și lui Bengt să-l lase pe Lyt să joace ca atacant centru, în locul lui Kevin. Nu există cuvinte pe lume să descrie ce înseamnă asta pentru Lyt. Înainte de primul angajament la centru, Benji se oprește în fața lui Amat și-l întreabă:

— Ia zi, ai patinele alea rapide la tine azi?

Amat zâmbește cu gura până la urechi și încuviințează. Adversarii vorbesc deja cu voce tare despre cum o să-l ajute pe numărul 16 „să-și încaseze penalizările". Nu sunt idioți. Au priceput că Benji e un nebun violent cu care nu te pui. Când arbitrul dă drumul pucului, Benji se repede cu crosa ridicată spre adversar și toți cei care l-au văzut pe numărul 16 pe coridorul întunecat acum câteva minute, se gândesc, bineînțeles, că i se rupe de puc și că o să sară să faulteze direct. Adversarul își înfige bine patinele în gheață și se pregătește să primească lovitura.

Dar lovitura nu sosește. Benji interceptează pucul și îl degajează spre zona ofensivă. Lyt e faultat în zona neutră, iar lovitura îl trimite alunecând pe gheață ca pe o focă rănită. Centrul s-a sacrificat pentru a-i crea celui de-al treilea jucător din prima linie suficient câmp de joc liber. Au doar o mică șansă în meciul ăsta înainte ca adversarii să-și dea seama cât de rapid e Amat.

Și o valorifică pe deplin.

Frac zbiară până-și pierde vocea când Amat cântărește rapid direcția de reacție a portarului și trimite pucul în partea de sus a plasei. Părinții coboară din tribună, gata să sară peste mantinelă. Amat face o piruetă în jurul porții, cu mâinile în aer, dar nu apucă mai mult căci Benji, Lyt și Filip îl îngroapă în brațe. Toată echipa e pe gheață într-o clipită și se aruncă unii peste alții de bucurie. Frac ia și el în brațe o mamă, una la întâmplare, urlând:

— DE UNDE SUNTEM NOI?

Acum un minut erau atei cu toții. Acum nu mai e niciunul.

Conduc cu 1 – 0 după prima repriză. David nu le spune nimic, nici măcar nu se duce în vestiar, ci așteaptă în tăcere pe coridor cu Bengt. Îi aude pe jucători bătându-se unul pe altul pe cască. Adversarii fac 1 – 1 și apoi 1 – 2, dar, fix înainte de pauza dintre a doua și a treia repriză, Bobo intră pe teren la primul lui schimb și, la o pasă, pucul aterizează la el, pe linia albastră în

zona ofensivă. Încearcă să paseze, dar pucul se lovește de patina unui adversar și ricoșează înapoi spre Bobo. Dacă ar fi avut suficient timp să se gândească, băiatul și-ar fi zis că e o idee idioată, dar nimeni n-ar putea spune că Bobo e iute la minte. Așa că șutează. Portarul nici măcar n-apucă să facă o mișcare, că plasa din spatele lui vibrează. Bobo înlemnește șocat. Vede becul roșu al tabelei de marcaj aprinzându-se și cifrele schimbându-se în 2 – 2, aude uralele galeriei lui Björnstad, dar creierul e incapabil să înregistreze înlănțuirea de acțiuni. Primul care iese pe ring să-l felicite e Filip.

— Victorie! îi strigă el lui Bobo.

— Pentru Kevin! urlă Bobo, apoi aleargă și se aruncă în mantinelă, atât de înnebunit de fericire și mândrie, încât uită să-și ia crosa când se reia jocul.

Filip iubește hocheiul. Mama lui, la fel. Și, spre deosebire de părintele vag implicat care abia dacă știe câteva reguli, ea idolatrizează jocul pentru tot ceea ce este: dur, onest, concret, adevărat. Întrebări directe, răspunsuri directe.

Lângă ea e Maggan Lyt. Mama lui Filip și Maggan se cunosc de când erau copii și locuiesc la două case distanță. Au schiat împreună, s-au măritat în același an, au născut la câteva luni una de alta, au tropăit pe loc în tribune să-și dezmorțească picioarele, exact ca acum, mai bine de un deceniu. Ai îndrăzni să le spui că părinții jucătorilor de hochei sunt fanatici? Te vor trimite să urmărești o competiție de schi fond pentru juniori și să asculți publicul. Sau să vorbești cu tatăl schioarei de slalom, care sabotează o întreagă competiție de schi alpin pentru că i se pare că traseul o dezavantajează pe fiică-sa. Sau să discuți un pic cu mama patinatoarei artistice despre cât consideră ea că trebuie să se antreneze pe zi un copil de nouă ani. Există întotdeauna cineva care e mai rău. Poți să faci aproape orice să pară normal, dacă îți cauți cu grijă comparațiile.

Mama lui Filip nu țipă niciodată. Nu urlă. Nu-l critică niciodată pe antrenor și nu intră niciodată în vestiar. Dar ar apăra-o pe Maggan până la capătul lumii și înapoi dacă ar critica-o cineva pentru comportamentul ei. Pentru că și ele sunt o echipă. Mama lui Filip a învățat că nu le poți cere părinților să-și sacrifice toată viața pentru sportul practicat de copiii lor, să riște bunăstarea întregii familii, ca apoi să-i critici că pasiunea dă pe-afară uneori.

Așa că, atunci când Maggan îi strigă „Ești orb?” arbitrului, mama lui Filip tace. Și tace și când un alt părinte îi strigă arbitrului: „Ce dracu’, te-au scăpat în cap când erai mic? Cântă găina la tine acasă?” Apoi altcineva exclamă: „Ce se mișcă ăștia ca morții?!” și un bărbat își aruncă exasperat brațele în aer comentând: „Da’ ce jucăm aici, băi, baschet?” Un adversar îl ține pe un

jucător de la Björnstad prea mult într-un colț de mantinelă fără să fie penalizat și un alt părinte îi strigă: „Ce-ai, bă, ești numărul 22 sau ești HOMO?” când adversarul se întoarce pe bancă.

O mamă cu doi copii, cu câteva rânduri mai jos, se întoarce atunci și îi roagă:

— Puțină atenție, vă rog, cu limbajul! Sunt și copii pe aici!

Maggan i-o întoarce atunci cu limba plină de venin:

— Drăguță, dacă ți-e așa frică să nu-i scoți pe puișori din cuibul cald și primitor și să audă lucruri îngrozitoare, poate n-ar trebui să-i aduci la meciuri de HOCHEI!

Dacă ai întreba-o pe mama lui Filip în acele clipe de ce nu protestează, ți-ar răspunde că poți să iubești un lucru fără să iubești tot ce ține de el. Poți să alegi să nu fii mândru de ceva, fără să te rușinezi. E valabil și pentru hochei, și pentru prieteni.

Mama cu cei doi copii îi ia demonstrativ pe micuți de mână, urcă scările și se mută pe alte locuri. Pe gheață, Filip hăituiește un adversar de-a lungul întregului ring, se repede la el și îi blochează pasa, dezechilibrându-l. Benji își ia avânt și pornește spre ei.

În tribună, un sponsor se întoarce în aceeași clipă spre Frac, i-o arată pe mama cu copii mici și zice printre dinți:

— Cine-i doamna cu poliția morală? Ce caută aici?

Tocmai a început repriza a treia. Răspunsul lui Frac e înecat de tunetul mulțimii când numărul 16 preia pucul la centru, driblează doi adversari cu o tehnică pe care nimeni nu știa că o stăpânește și șutează spre poartă. Portarul nu ajunge nici măcar în apropierea pucului.

Benji își alungă coechipierii care încearcă să-l îmbrățișeze și se apropie de galeria părinților din Björnstad. Se oprește în mantinelă, le face cu mâna celor doi copii mici și peste măsură de fericiți și îi aruncă pucul mamei lor.

Sponsorul se întoarce din nou spre Frac și întreabă:

— Cine… Cine ai zis că e?

— Gaby, sora lui Benji. Iar unchiul copiilor ălora tocmai a făcut 3 – 2, răspunde Frac.

33.

Când Maya era mică, se culca când era tristă. Oricând o supăra ceva, dormea până îi trecea. Odată, pe la un an și jumătate, era cu Mira într-o mașină închiriată în centrul Torontoului și s-a oprit motorul într-una dintre cele mai aglomerate intersecții ale orașului. Autobuzele claxonau, șoferii de taxi țipau la Mira, iar Mira țipa la telefon la un operator al firmei de la care închiriase mașina. Maya s-a uitat liniștită în jur, a căscat și a adormit adânc. S-a trezit abia șase ore mai târziu, când erau deja la hotel.

Din pragul ușii, Mira se uită la fiica ei cum doarme. Cincisprezece ani, dar tot așa face când o supără ceva – doarme. Lângă ea, sub plapumă e întinsă Ana. Poate că e altfel pentru cei care și-au îngropat un copil, sau poate așa e pentru toți părinții, dar singurele lucruri pentru care Mira și-a făcut griji vreodată sunt sănătatea, siguranța și prietenii cei mai buni ai copiilor ei.

Căci dacă le ai pe toate trei, poți să treci peste orice. Aproape…

David își va aminti toată viața meciul. O să-i povestească iubitei ultimele minute de joc nopți în șir, o să-i ciocăne drăgăstos burta și o să-i șoptească: „N-adormi! Nici n-am ajuns la faza cea mai tare!” O să-i povestească de nenumărate ori cum Amat s-a aruncat și a oprit atâtea pucuri cu capul încât, în cele din urmă, arbitrul l-a trimis pe bancă să se verifice dacă nu cumva i-a crăpat casca. Cum Lyt a avut cele mai multe minute de joc, iar în puținele în care a stat pe bancă, a fost colosal: nimeni n-a bătut camaraderește mai multe spinări, nimeni n-a strigat mai multe încurajări spre cei aflați pe teren, nimeni n-a îmbărbătat mai mulți coechipieri epuizați. Când Bobo, stors de vlagă, s-a împiedicat de prag în drum spre bancă și a căzut lat, Lyt l-a ridicat și i-a adus sticla cu apă. Filip a jucat ca un senior experimentat, fără nicio greșeală. Și Benji? Benji a fost omniprezent. La un moment dat, a încasat o lovitură atât de puternică pe o latură a patinei, încât antrenorul secund, Bengt, s-a încovoiat ținându-se de picior și a țipat: „Aoleu, asta m-a durut și pe MINE!”

Benji a continuat meciul așa, accidentat. Întreaga echipă a ajuns în pragul epuizării, l-a trecut și a mers mai departe. Fiecare jucător și-a depășit limitele. Fiecare a fost cea mai bună versiune a sa. Au dat totul! Niciun antrenor pe lume n-ar fi putut cere mai mult. Au făcut tot, absolut, absolut tot ce era omenește posibil!

N-a fost de ajuns.

Când adversarii egalează la 3 – 3, cu mai puțin de un minut înainte de încheierea partidei, echipa se prăbușește pe gheață, două duzini de părinți pe scaune în tribună și un oraș întreg în pădure. În pauza de dinainte de prelungiri, trei jucători vomită. Încă doi abia reușesc să se întoarcă pe teren din cauza crampelor musculare. Tricourile sunt leoarcă și fiecare celulă din trupurile lor e stoarsă. Cu toate astea, adversarilor le trebuie încă cincisprezece minute să-i frângă încă o dată. Jocul parcă nu se mai termină – încă un angajament, încă unul și încă unul. În cele din urmă, Benji nu mai ajunge la puc, Filip pierde din ochi adversarul pe care trebuia să-l marcheze, crosa lui Lyt e prea scurtă, iar Amat ajunge cu o secundă prea târziu să mai poată para șutul.

Toată echipa Clubului de Hochei Björnstad rămâne întinsă pe gheață când adversarii dansează în jurul lor, iar prietenii și părinții acestora iau ringul cu asalt pentru a sărbători. Abia după ce uralele și cântecele învingătorilor se mută spre vestiar, Filip, Bobo, Lyt și Amat se îndreaptă și ei spre al lor, cu o tristețe de neconsolat. Părinții sunt încă în tribună, cu fețele în mâini. Doi copii mici plâng în hohote în brațele mamei lor.

Planeta asta nu cunoaște tăcere mai adâncă decât cea a unor inimi după o înfrângere. David intră în vestiar și își vede jucătorii învinețiți și prăbușiți pe podea sau pe bănci, cei mai mulți dintre ei atât de vlăguiți, încât nici protecțiile nu sunt în stare să și le dea jos. Bengt așteaptă ca antrenorul principal să spună ceva, dar David se întoarce pe călcâie și pleacă.

— Unde se duce? întreabă un părinte.

— Nu știm să ne purtăm când pierdem. Echipa care știe să piardă elegant e cea care pierde des!

Căpitanul echipei adverse e cel care îi întinde mâna, într-un târziu. Tocmai și-a făcut duș și s-a schimbat, dar hainele îi sunt deja pline de pete de șampanie. Numărul 16 al echipei din Björnstad încă zace pe ring, întins pe spate, cu patinele în picioare. Tribuna e aproape goală.

— Supermeci, frate! Dacă ai de gând să schimbi echipa, hai la noi! spune căpitanul.

— Și tu dacă vrei s-o schimbi pe-a ta, ești bine-venit să vii să joci cu *mine*! i-o întoarce Benji.

Căpitanul râde și îl ajută să se ridice. Bagă de seamă că Benji se strâmbă de durere.

— Ești OK?

Benji dă nepăsător din cap că da, dar se sprijină de el până ajung pe coridor.

— *Sorry* că… știi tu… spune Benji, arătând scurt spre becurile din tavan.
Căpitanul râde în hohote.
— Sincer? M-am ofticat că nu ne-a dat nouă prin cap să vă facem șmecheria. Ești dat dracu'! Ești dus cu capul, frate, pe bune, da' ești tare!
Se despart cu o strângere de mână bărbătească. Benji se târăște în vestiar și se prăbușește pe podea, fără măcar să încerce să-și scoată patinele.

Gaby străbate coridorul, cu cei doi copii de mână. Trece pe lângă alții cu fulare și tricouri verzi. Pe unii îi salută, pe alții îi ignoră. Aude un tată numindu-l pe arbitru „retardat" și pe un altul mormăind că „idiotul ăla ar trebui să-și scoată dracului coaiele din gentuță!". Gaby duce copiii direct la mașină în loc să-l aștepte pe Benji. Nu vrea să mai audă asemenea comentarii și știe ce o să i se spună dacă le atrage atenția. Când ies în parcare, fetița, care încă nu poate să pronunțe „r", o întreabă:
— Mami, ce-nseamnă „tâfă"?
Gaby încearcă să râdă și să ignore întrebarea, dar copila insistă:
— Așa a zis un nene: „Abitul ăsta-i o tâfă!"

Mai trece un sfert de oră până se întoarce David, cu o plasă plină cu pucuri. Trece pe la fiecare jucător și îi dă unul. Băieții citesc, rând pe rând, cele nouă litere de pe pucul primit. Unii zâmbesc, alții izbucnesc în plâns. Bobo tușește cu subînțeles, se ridică, și-i spune lui David:
— Domnule antrenor… o întrebare!
David ridică mirat din sprâncene. Bobo îi face semn spre puc:
— V-am… picat cu tronc, cumva?
Râsul poate fi o eliberare. Hohotele de râs pot uni un grup. Pot vindeca răni. Pot ucide tăcerea. Vestiarul se zguduie de râsete și chicoteli, până când David, cu un zâmbet larg, dă înțelegător din cap și răspunde:
— Mâine timp suplimentar de alergat prin pădure la antrenament. Să-i mulțumiți lui Bobo!
Bobo se face mic sub ploaia de mingi de bandă adezivă care se abate asupra lui.

Penultimul care își primește pucul e Benji. Ultimul – Bengt. David își bate secundul pe umăr și-i spune:
— Mă-ntorc cu trenul de noapte, Bengt. Hotelul e rezervat, mă bazez pe tine să ai grijă de băieți!
Bengt încuviințează tăcut. Se uită la puc. Citește cuvântul și lacrimile îi șiroiesc pe bluza de trening: „Mulțumesc!"

Gaby tresare când Bobo bate în geam. În spate, copiii au adormit, iar ea nu mai avea mult.

— Scuze… Ești sora lui Benji, nu? întreabă Bobo.

— Da. Îl așteptam, c-a zis că vrea să meargă cu noi acasă, în loc să rămână la hotel. Ce-i? S-a răzgândit?

Bobo dă din cap că nu.

— E-n vestiar. Nu reușim să-i scoatem patinele. A zis să te chemăm pe tine.

Când Gaby ajunge la Benji, îi spune întâi că-l iubește. Apoi că are un noroc chior că mama lor a trebuit să meargă la muncă azi și n-a venit la meci, fiindcă dacă afla că fiu-su a jucat aproape toată a treia repriză și un sfert de oră de prelungiri cu piciorul rupt, l-ar fi omorât.

În parcare, Filip își șterge tăcut lacrimile. Îi șoptește mamei:

— Iartă-mă! E vina mea, ultimul gol. Era marcajul meu. Iartă-mă!

Mama îl îmbrățișează ca și cum ar fi mic din nou, deși e atât de mare, încât ar putea să o ridice cu o mână.

— Dragul meu, pentru ce să-ți ceri iertare? Ce-ai făcut tu vreodată, în viața ta, pentru care să fie nevoie să-ți ceri iertare?

Îl mângâie pe obraz. Știe prea bine prin ce trece fiul ei. A stat, la rândul ei, distrusă pe traseu, la sfârșitul vreunei competiții de schi de fond, până când lacrimile i-au devenit cristale de gheață, simțindu-se exact ca Filip acum. Știe ce poate da și ce ia în schimb sportul. Toate piedicile pe care băiatul le-a depășit îi trec prin fața ochilor: toate echipele de elită în care n-a fost ales, toate echipele naționale pentru care n-a prezentat niciun interes, toate turneele pe care le-a văzut din tribună. Mama își îmbrățișează copilul de șaisprezece ani care s-a antrenat zi de zi pentru meciul ăsta. Un copil care mâine se va trezi, se va ridica din pat și o va lua de la capăt.

Într-o cameră, pe podea, lângă patul celei mai bune prietene a ei, Ana stă ghemuită cu un laptop pe genunchi. Din când în când, se asigură că Maya nu s-a trezit. Apoi se duce iar în locurile de pe internet unde știe că toată școala se va uita să vadă ce s-a întâmplat. Navighează printr-o serie de statusuri încă neactualizate, poze cu pisici și smoothies și câteva reacții de dezamăgire față de finala pierdută de juniori. Nimic. Încă nimic. Ana reîncarcă toate ferestrele deschise de pe ecran. A trăit aici toată viața, știe cât de repede se duce vorba – cineva care cunoaște pe altcineva, care are un frate care e polițist sau un prieten care lucrează la ziar. Cineva o să spună altcuiva și iadul se va dezlănțui. Reîncarcă din nou toate paginile. Iar. Și iar.

Și iar. Lovește tastele tot mai tare.

Pac. Pac. Pac. Pac. Pac.

Bengt le spune jucătorilor că hotelul e deja rezervat, plătit de sponsori și că pot comanda de la room service ce vor. Să se odihnească și dimineață vor pleca acasă. Jucătorii vor să știe unde e David. Bengt le povestește că a plecat acasă, ca să fie de față când îi dau drumul lui Kevin de la poliție.

— Și dacă unii vor să meargă acasă acum? întreabă Lyt.

— Rezolvăm. Voi alegeți! răspunde Bengt.

Nici măcar unul nu vrea să rămână. Sunt o echipă, se întorc la căpitanul lor. Pe la jumătatea drumului spre casă, veștile încep, în sfârșit, să facă telefoanele să vibreze. De ce e Kevin la poliție, care sunt acuzațiile și cine a depus plângerea. Mai întâi unul zice: „Ce naiba zic ăștia? I-am văzut la petrecere! EA s-a dat la EL!" Apoi un altul: *„Fucking bullshit!* I-am văzut când au plecat la el în cameră, era PRIMA pe scări!" Iar un al treilea constată: „Parcă n-o cerea singură! N-ați văzut cum era îmbrăcată?"

Fiecare dintre tinerii din autocar pronunță litera „R" perfect. Când primul zice „Târfa!", ceilalți îl imită.

În pat, în camera lui plină de crose și pucuri, un frate e trezit de sunetul unui laptop izbit cu putere de pereții camerei alăturate de prietena cea mai bună a surorii lui – ca și cum speră că oamenii care au scris ce a citit ea pe ecran se vor fărâma și ei în mii de bucăți.

34.

Mira și Peter stau pe treptele joase din fața casei. Nu se ating. Peter își amintește atât de bine distanța asta. Au existat zile în care a crezut că durerea e singurul lucru care-i mai unește, că Mira a rămas cu el, deși nu merita, doar pentru că nu avea cu cine să împartă amintirile despre Isak. Dar au fost și zile în care tristețea i-a îndepărtat unul de celălalt, a devenit un soi de câmp magnetic în care vârfurile degetelor lor se resping. Așa e și acum.

— E… vina mea, șoptește Peter.

Mira dă din cap cu convingere că nu.

— Nu mai zice așa. Nu-i vina ta. Nu-i vina hocheiului. Nu-i da nemern… Nu-l lăsa… Nu-i găsi scuze!

— Clubul l-a educat toată viața, Mira. Clubul meu!

Mira nu răspunde. Își ține pumnii strânși de atâta timp, încât urmele unghiilor nu vor dispărea din palme zile întregi după ce îi va desface. Și-a dedicat toată viața profesională justiției, legii, a crezut întotdeauna în dreptate și umanitate, s-a împotrivit violenței și răzbunărilor sângeroase. Așa că acum încearcă din răsputeri să alunge sentimentul care o copleșește, dar nu poate, o învăluie cu toată forța și nimicește toate în câte a crezut vreodată.

Vrea să-l omoare. Vrea să-l omoare pe Kevin.

*

În parcare, Ann-Katrin și Mistrețul așteaptă sosirea autocarului. Ann-Katrin își va aduce mereu aminte tăcerea din oraș în seara asta, o tăcere bizară, ca un bâzâit surd și compact de voci strecurându-se din toate casele unde, deși luminile sunt stinse, toată lumea e trează, telefoanele și computerele își trimit mesaje, tot mai mânioase, tot mai îngrozitoare. Oamenii din Björnstad nu vorbesc prea mult. Cu toate astea, uneori pare că nu fac nimic altceva. Mistrețul o atinge ușor pe braț:

— Trebuie s-așteptăm, Ann-Katrin! Nu ne putem băga în tărășenia asta până… nu știm sigur.

— Peter ți-e prieten bun!

— Nu știm ce s-a întâmplat, draga mea. Nimeni nu știe. Nu ne putem băga orișicum.

Ann-Katrin încuviințează. Firește că nu se pot băga orișicum. Povestea asta n-are o singură versiune. Trebuie să audă și ce are de zis Kevin.

Încearcă să se convingă singură. Pe toți zeii și toate sfintele maici din ceruri, chiar încearcă!

Pe podea, Ana își acoperă rușinată fața cu mâinile. Maya se uită șocată la resturile laptopului, împrăștiate în toată camera. Mira intră și le ia pe amândouă de mână.

— Ana, știi cât de mult țin la tine. Ca și cum ai fi fiica mea.

Ana își șterge fața și picături mari îi cad din nas pe podea. Mira o sărută pe creștet.

— Dar trebuie să mergi acasă o vreme, Ana. Trebuie să fim doar… noi, familia.

Maya vrea să protesteze, de dragul Anei, dar e prea obosită. Când ușa de la intrare se închide, se culcă și adoarme la loc. Și doarme, doarme, doarme.

Peter o duce acasă cu mașina pe cea mai bună prietenă a fiică-sii. Ferestrele caselor sunt cufundate în întuneric, dar simte privirile care îl urmăresc dinăuntru. Când Ana coboară, ar vrea să-i spună ceva, să fie părintele înțelept care alină, încurajează și educă. Dar nu-și găsește cuvintele. Așa că tot ce reușește să zică e:

— O să fie OK, Ana.

Ana își strânge geaca în jurul trupului, își lasă fesul să alunece pe frunte și încearcă să pară că îl crede. De dragul lui. Nu reușește. Peter vede că fata tremură de furie înăbușită și își aduce aminte cum, cu câțiva ani în urmă, când Mira și Maya s-au certat, fiică-sa a avut prima izbucnire de adolescentă rebelă, iar Mira a suspinat distrusă în bucătărie: „Mă urăște! Propria mea fiică mă urăște!” Peter a îmbrățișat-o strâns și i-a zis: „Fiică-ta te admiră și are nevoie de tine! Și dacă te-ndoiești vreodată, uită-te la Ana! Dintre toți oamenii pe care i-ar fi putut alege să-i fie cel mai bun prieten, Maya a ales unul care e exact ca tine. Un om care trăiește cu toate sentimente la vedere!” Peter ar vrea să se dea jos și să o îmbrățișeze pe Ana, să-i spună să nu se teamă. Dar el nu-i un astfel de om. Și îi e lui însuși mult prea teamă acum ca să fie în stare să mintă.

După ce mașina dispare, Ana se strecoară în casă, trezește câinii și se afundă în pădure cât de adânc poate. Își îngroapă fața în blana lor și, deznădăjduită, plânge în hohote.

Le simte răsuflarea caldă în ceafa, limbile pe urechi, boturile care o împing jucăuș. N-o să înțeleagă niciodată cum de oamenii preferă compania oamenilor, în loc de cea a animalelor.

Familia Ovich n-are niciun pat liber în noaptea asta. Copiii lui Gaby dorm în camera unchiului lor, Adri și Katia în patul mamei, iar mama pe canapea. Fiicele insistă să doarmă ele în sufragerie, dar mama le ceartă până se lasă păgubașe. Când Gaby vine de la spital dimineața devreme cu Benji, surorile și mama se uită la cârje și piciorul în ghips, țipă la el că le omoară cu zile, că le e ca lumina ochilor, că-l iubesc și că-i un catâr.

Doarme pe podea, lângă patul în care dorm nepoții lui. Când se trezește, îi găsește pe amândoi cuibăriți lângă el, cu tot cu pături. Sunt îmbrăcați cu tricouri de hochei. Cu numărul 16 pe spate.

Mira stă pe marginea patului fiicei. Când Maya și Ana erau copii, Peter glumea despre cât de diferite sunt când dorm. „După Maya nici nu trebuie să faci patul. După Ana, trebuie să muți patul înapoi la loc mai întâi". Maya se trezea cu limbajul trupesc al unui mânz somnoros, iar Ana cu al unui bandit sărit de vârsta a doua, beat și înfuriat, care își caută pistolul. Singurul lucru pe care păreau să-l aibă în comun cele două fetițe era grija față de propriile nume – se enervau dacă, din greșeală, cineva le pocea numele. Maya n-a fost nicicând mai furioasă ca atunci când a aflat că mai sunt și alți copii pe lume care poartă numele ei, ceea ce spune multe, având în vedere că încă era la vârsta la care era perfect normal să le ceară părinților să asorteze culoarea tacâmurilor de plastic cu mâncarea din farfurie sau să o apuce crizele seara, înainte de culcare, pentru că „Tati, picioarele mele sunt la fel de mari și NU VREAU!!!" Dar nimic n-o enerva mai tare decât faptul că nu e singura cu numele ei. Pentru ea și Ana, numele era proprietate personală la modul fizic, ca și plămânii sau pupilele și, în lumea lor, celelalte Maya și Ana erau doar impostori, hoți. Uneori Mira se gândește că singurul motiv pentru care amândouă au învățat să citească la cinci ani, a fost ca să-și vadă numele scris. Fetele astea au vrut dintotdeauna să fie orice, numai obișnuite nu. Parcă a trecut o veșnicie de atunci, dar, în același timp, parcă a fost ieri.

Oamenii cresc atât de nemilos de repede.

Peter închide ușa fără să facă zgomot. Atârnă cheile Volvo-ului în cuier. Stau amândoi în bucătărie ore în șir, fără să scoată o vorbă. Într-un târziu, Mira șoptește:

— Nu la noi trebuie să ne gândim acum. Totul e cum trece *ea* peste asta.

Peter își ațintește privirea în masă.

— E… atât de puternică. Nu știu ce să-i spun. E deja mai tare… decât mine.

Mira își înfige din nou adânc unghiile în palme.

— Vreau să-l omor, Peter! Vreau să… să-l văd murind!

— Știu.

Mira tremură când Peter traversează câmpul magnetic și o ia în brațe. Suspinele și gemetele de durere li se alătură, cu greu înăbușite ca să nu-i audă copiii. Nu vor putea niciodată să nu se învinovățească pentru ce s-a întâmplat. Avocatul și directorul tehnic al clubului de hochei.

— Nu-i vina ta, Peter. Nu-i vina hocheiului. Cum se zice? „E nevoie de tot satul ca să educi un copil", șoptește ea.

— Poate că asta și e problema. Am ales satul greșit.

Juniorii sunt întâmpinați la autocar de părinți. Merg acasă în mașini tăcute, spre case tăcute, unde doar ecranele computerelor sunt aprinse. Înainte de răsărit, Lyt se duce acasă la Bobo. Nu vorbesc, dar simt amândoi că au ceva de făcut. Că trebuie să acționeze. Pleacă în oraș și adună alți câțiva juniori. Ca un roi negru, se mișcă printre grădini, cu pumnii strânși sub cerul întunecat, ochi sălbatici scrutând străzile goale. Oră după oră, până când răsare soarele. Se simt amenințați, atacați. Vor să-și strige unul altuia ce înseamnă echipa pentru ei, loialitate și dragoste, și cât de mult își iubesc căpitanul. Dar nu-și găsesc cuvintele, așa că încearcă să găsească un alt mod de a arăta ce simt. Merg unul alături de altul, ca o armată prevestitoare de rău. Vor atât de mult să apere ceva. Să distrugă pe cineva. Să omoare. Au plecat să caute un dușman, orice dușman.

Amat se duce acasă și se culcă imediat. Fatima tace în camera alăturată. A doua zi, iau autobuzul spre patinoar. Niciunul nu zice nimic nici atunci. Amat își leagă șireturile patinelor, își ia crosa și traversează furios ringul, izbindu-se intenționat de mantinelă cu toată viteza. Nu-și dă voie să plângă până când nu e suficient de transpirat ca nimeni să nu-și dea seama.

Într-o vilă, o mamă și un tată stau la masa din bucătărie.

— Și dacă... vreau să zic... spune mama.

— Asta crezi tu despre FIUL nostru? Ce fel de mamă ești dacă ASTA CREZI TU DESPRE FIUL NOSTRU? urlă tatăl.

Femeia dă deznădăjduită din cap, cu privirea în pământ. Soțul are, desigur, dreptate. Ce fel de mamă e? Murmură că nu, bineînțeles că nu crede asta despre fiul lor. Încearcă să se scuze că totul e atât de anapoda, nimeni nu mai gândește rațional și că mai bine ar merge amândoi la culcare.

— N-am de gând să dorm bine mersi atâta vreme cât Kevin e la poliție, asta să-ți fie al naibii de clar! declară tatăl.

Femeia dă împăciuitoare din cap. Nici ea nu știe dacă va mai putea dormi vreodată.

— Știu, dragul meu. Știu.

Într-o altă vilă, o mamă și un tată stau la masă, într-o altă bucătărie. Acum zece ani au părăsit Canada și s-au mutat înapoi în Björnstad, pentru că li se părea cel mai sigur loc din lume. Pentru că aveau atâta nevoie să fie undeva pe lume unde să simtă că nimic rău nu li se poate întâmpla.

Nu vorbesc. Nu zic un singur cuvânt toată noaptea. Fiecare știe ce gândește celălalt. „Nu ne putem proteja copiii”.

Nu ne putem proteja copiii nu ne putem proteja copiii nu ne putem proteja copiii.

35.

Ura poate fi un sentiment foarte incitant. Lumea e mai ușor de înțeles și mai puțin înfricoșătoare dacă e împărțită în prieteni și dușmani, noi și ei, bine și rău. Cel mai simplu mod de a uni un grup nu e iubirea, căci iubirea e greu de dus, cere sacrificii. Ura e simplă.

Așa că primul lucru pe care îl facem într-un conflict este să alegem de care parte vrem să fim, pentru că e mai ușor decât să încerci să gândești din două perspective în același timp. Al doilea e că începem să căutăm dovezi care întăresc ceea ce vrem să credem – lucrurile reconfortante, care fac viața să meargă înainte ca și până atunci. Al treilea este că ne dezumanizăm dușmanul. Iar asta se face în mai multe feluri, dar niciunul nu e mai ușor decât a-i lua numele.

Așa că, la lăsarea nopții, când adevărul începe să se răspândească, nimeni nu scrie „Maya” în mesajele din telefoane și computere, ci doar „M”. Sau „tânăra femeie”. Sau „târfa”. Nimeni nu vorbește despre „viol”, toată lumea scrie „acuzația”. Mesajele încep cu „Nu s-a întâmplat nimic”, continuă cu „Și, dacă s-o fi întâmplat, a fost de bunăvoie” și escaladează la „Și dacă n-a fost de bunăvoie, ea-i de vină, ce credea că se întâmplă dacă se îmbată și se duce cu el în cameră?” încep cu „A căutat-o cu lumânarea!” și se termină „Așa-i trebuie!”

E atât de ușor să ne convingem unii pe alții să nu mai privim un om ca pe un om. Și, când suficient de mulți tac, o mână de voci pot da impresia că toată lumea urlă.

Maya face tot ce trebuie, tot ce i se cere. Răspunde la toate întrebările polițiștilor, face toate testele la spital, merge câteva ore cu mașina ca să discute cu un terapeut care o îmboldește să-și amintească, iar și iar și iar, ceva ce vrea să uite. Să simtă ceea ce vrea să înăbușe, să plângă când vrea să țipe, să vorbească, deși nu mai vrea decât să moară. Ana o sună, dar și-a închis telefonul. E plin de mesaje anonime. Oamenii au hotărât repede care e adevărul și s-au apucat să-și cumpere numere de telefon pe cartele reîncărcabile doar ca să-i spună ce este, fără ca ea să poată ști cine sunt.

Intră în casă și geaca îi alunecă de pe ea, de parcă îi e, dintr-odată, prea mare. Se împuținează, simte cum organele îi dispar unul după altul. Plămânii, rinichii, ficatul, inima. În cele din urmă, rămâne doar otrava.

Leo e în fața computerului când o aude pe Maya oprindu-se în pragul ușii. N-a mai fost în camera lui de când erau mici.

— Ce faci? întreabă ea abia auzit.

— Mă joc pe calculator, răspunde el.

Și-a deconectat computerul de la internet. Telefonul e pe fundul rucsacului. La doi metri de el, sora lui mai mare, cu brațele strânse în jurul trupului, se uită la pereții pe care ieri atârnau afișe și tricouri de hochei.

— Pot să stau cu tine? șoptește ea.

Leo mai aduce un scaun. Joacă jocuri video fără să vorbească. Toată noaptea.

Mira e la birou. Ședință după ședință cu alți juriști. Certuri. Între timp, acasă, Peter face curat, centimetru cu centimetru, freacă blatul chiuvetei până face febră musculară, spală toate cearșafurile și prosoapele din casă și apoi, unul câte unul, toate paharele.

Când l-au pierdut pe Isak, au fost momente în care și-au dorit un dușman, cineva care să fie de vină, doar pentru a avea pe cine pedepsi. Unii i-au sfătuit să stea de vorbă cu Dumnezeu, dar e greu să ai o discuție cu Dumnezeu pe un ton normal când ești părinte, e greu să crezi că există o forță superioară când îți treci degetele pe anii înscriși pe o piatră de mormânt. Și nu-i vina matematicii. Ecuația pentru a calcula durata de viață e simplă: se ia numărul format din patru cifre înscris în partea dreaptă pe piatra de căpătâi, se scade din el numărul de patru cifre înscris în stânga, rezultatul se înmulțește cu 365 și se adună o zi pentru fiecare an bisect. Dar, oricum ai calcula, nu are sens. Calculezi, iar și iar și iar, dar rezultatul nu e niciodată corect. Oricum ai aduna, nu-i de ajuns. Sunt prea puține zile ca să ajungă pentru o viață întreagă.

Urau când oamenii spuneau „boala”, căci nu poți pedepsi bolile. Voiau un chip, un făptaș, aveau nevoie să îngroape pe cineva sub povara vinei, ca să nu se înece ei în ea. Au fost egoiști, da, o știu și ei, dar, în lipsa unui răufăcător, nu le-a rămas decât să-și urle la ceruri o mânie mai mare decât orice om ar putea duce.

Da, voiau un dușman. Acum îl au. Și nu știu dacă ar trebui să stea lângă fiica lor sau să-l vâneze pe cel care i-a făcut rău, dacă să o ajute pe ea să trăiască mai departe sau să se ducă să-l omoare pe el. Nu știu dacă e același lucru. Ura e mult mai ușoară decât opusul ei.

Părinții nu se vindecă. Nici copiii.

Orice copil, din orice oraș și din orice țară, s-a jucat, la un moment dat în copilărie, jocuri periculoase la limita letalului. În orice grup de prieteni e cineva care împinge lucrurile prea departe, care e primul să sară de pe cea mai înaltă stâncă, ultimul să traverseze șinele înainte să treacă trenul. Acela nu-i cel mai curajos, ci e doar cel căruia îi este cel mai puțin frică. Sau poate cel care nu simte că are de pierdut aceleași lucruri ca prietenii lui.

Benji a căutat întotdeauna trăirile fizice tari, pentru a alunga alte sentimente. Adrenalina și gustul de sânge în gură, durerea pulsând în tot corpul îi dau o efervescență plăcută în minte. Mai demult, îi plăcea să se sperie singur pentru că, atunci când ți-e frică, nu te mai poți gândi la nimic altceva. Nu s-a rănit niciodată singur, dar îi înțelege pe cei care se automutilează. Uneori i-a fost atât de poftă de o durere pe care să o poată vedea și pe care să se poată concentra, încât a luat trenul, a mers câteva ore până într-un alt oraș, a așteptat în întuneric până i-a găsit pe cei mai zdraveni huligani posibili, a sărit la bătaie și s-a bătut până când n-au avut de ales și l-au snopit și ei. Căci, uneori, când totul doare la exterior, doare mai puțin prin alte locuri.

Basistul nu-l vede decât când coboară de pe scenă. E atât de surprins, încât uită să-și ascundă zâmbetul. Are aceleași haine negre care-i cad pe trup de parcă materialul plouă peste el.

— Ai venit.

— Oferta la distracție e cam săracă pe-aici.

Basistul râde. Beau bere, unul la trei pași de celălalt.

Din când în când, bărbați masivi și beți trec pe lângă Benji și îl bat pe spate. Îl laudă pentru piciorul rupt și își exprimă regretul că arbitrul a fost așa de „pizdă”. Apoi mormăie ceva despre „chestia aia cu Kevin, dată dracului rău de tot!”. Șapte, opt bărbați de vârste diferite – aceeași placă. Toată lumea vrea să-i dea o bere numărului 16. Basistul își zice că poate se înșală, dar i se pare că, de fiecare când e bătut pe spate, Benji se mai dă înapoi un centimetru. Basistul a mai văzut asta, nu-i primul băiat pe care l-a cunoscut și care se comportă de parcă trăiește sub o identitate ascunsă. Și poate că-i altfel într-un loc ca ăsta, unde nu vrei să dezamăgești pe nimeni.

Când rămân în sfârșit singuri, basistul își golește paharul și spune cu voce joasă:

— Mă car și eu. Văd că-s mulți care vor să discute… hochei cu tine.

Dar, când Benji îl ia de braț și-i șoptește „Nu, hai în altă parte!”, tânărul se aprinde.

Basistul iese și o ia spre dreapta, pe după clădirea Hambarului. Benji așteaptă zece minute, apoi iese și el, o ia la stânga, ocolește prin pădure, se

întoarce șchiopătând și împiedicându-se și îl găsește pe basist printre copaci, în spatele barului.

— Ești sigur că știi să joci hochei? Parcă te cam poticnești, zâmbește basistul făcând semn spre cârje.

— Da' tu ești sigur că știi să cânți la chitară? A sunat de parcă te chinuiai s-o acordezi tot concertul, răspunde Benji.

Fumează amândoi. Vântul se întețește în noapte, șuierând peste zăpadă, dar, în ultima clipă, pare că se hotărăște să-i lase pe băieți în pace. Îi mângâie doar în treacăt, ca niște degete timide care ating o altă piele pentru prima oară.

— Îmi place părul tău, spune basistul, apropiindu-și fața de el.

Benji închide ochii și lasă cârjele să cadă, dorindu-și să fi băut un pic mai mult. Să fi fumat mai mult. Autocontrolul l-a păcălit de data asta, nemernicul! Ar fi trebuit să-l supravegheze mai bine, să-l amorțească mai tare. Încearcă să lase lucrurile să se întâmple de la sine, dar când își pune mâinile pe spatele celuilalt băiat, instinctiv i se strâng pumn. Basistul tresare surprins, trupul lui Benji se încordează. Își lasă intenționat toată greutatea pe piciorul rupt, până când durerea îi înfige săgeți de foc în schelet. Îl împinge blând pe basist la o parte. Își ia cârjele și șoptește:

— A fost o… greșeală…

Basistul rămâne singur în întuneric, cu picioarele îngropate în zăpadă, iar numărul 16 se îndreaptă șchiopătând spre bar.

— Secretele mari ne fac oameni mici… șoptește tânărul.

Benji nu răspunde. Dar se face mic.

Dimineața de luni sosește în Björnstad fără măcar o rază de lumină, de parcă n-ar vrea nici ea, cum nu vor nici locuitorii, să se trezească. Norii plutesc jos pe străzi, peste căciuli trase pe urechi și inimi grele.

Într-o mașină, o mamă încearcă să-și convingă fiica să nu se ducă. Nu-i nevoie să se ducă. Nu azi.

— Ba da, trebuie să mă duc, răspunde fiica și o mângâie pe mamă pe păr.

— Tu… nu știi ce scriu pe internet, suspină Mira.

— Ba știu exact ce scriu. De asta trebuie să merg. Dacă nu m-aș fi simțit în stare, nu l-aș fi reclamat la poliție, mamă. Nu pot să-i…

Vocea i se frânge. Unghiile Mirei rup mici bucăți de cauciuc din volan.

— Nu poți să-i lași să câștige. Pentru că ești fiica lui taică-tu, spune ea.

Maya întinde mâna, îi dă blând la o parte mamei două șuvițe răzlețe de pe obraz și i le așază după ureche.

— A maică-mii. Întotdeauna fiica maică-mii.

— Vreau să-i omor, iubito! Vreau să-i ucid pe toți. Am implicat toată firma, n-au nicio șansă să câștige…

— Trebuie să mă duc, mamă. Înainte să fie bine, va fi mult mai rău. Dar trebuie să mă duc.

Așa că Mira se uită lung după ea cum se duce spre clădirea școlii. Apoi se afundă în pădure cât de adânc poate, cu muzica dată la maximum. Se dă jos din mașină și lovește un trunchi până îi sângerează mâinile.

36.

Cel mai simplu și adevărat lucru pe care David îl știe despre hochei este că echipele câștigă meciuri. Nu contează cât de bună e tactica antrenorului, important e ca jucătorii să creadă în ea ca să funcționeze. Și fiecăruia dintre ei trebuie să i se imprime aceleași cuvinte în creier de un milion de ori: „Joacă-ți rolul!”, „Concentrează-te pe sarcina ta!”, „Fă-ți treaba!”

David e întins în pat lângă iubita lui, cu mâna pe burta ei.

— Crezi c-o să fiu un tată bun? întreabă el.

— O să fii un tată super super super enervant, răspunde ea.

— Ești rea!

Femeia îi prinde jucăuș lobul urechii între degete. David e așa de bosumflat, încât o pufnește râsul.

— O să ai planul tactic la tine în sala de nașteri și o să încerci să-i explici moașei o strategie de bătut recordul la contracții. O să privești curba de creștere ca pe o competiție. O să fii cel mai enervant, căpos și certăreț și bun tată din lume!

David trasează cu degetele conturul buricului ei.

— Crezi că… o să-i placă hocheiul?

Îl sărută.

— E greu să te iubească cineva pe tine fără să iubească și hocheiul, David. Și e foarte, foarte, foarte greu să nu te iubească cineva!

E întins pe spate, iar picioarele ei sunt încolăcite strâns în jurul alor lui.

— Treaba asta cu Kevin. Cu… totul. Nu știu ce să fac.

Iar ea îi șoptește fără să șovăie:

— Să-ți faci datoria, iubitule! Nu poți să te amesteci, că nu ești nici polițist, nici procuror. Ești antrenor de hochei. Fă-ți datoria! Nu asta le spui mereu băieților?

— Nu știu ce te-aștepți să fac… spune directorul școlii în receptor.

Nici nu mai știe câte telefoane de genul ăsta a primit de azi dimineață.

— SĂ-ȚI FACI DATORIA! țipă Maggan Lyt, la celălalt capăt al firului.

— Nu pricepi că nu pot cumpăra o investigație?

Microfonul se umple de salivă când Maggan răspunde:

— Știi ce-i asta? O CONSPIRAȚIE împotriva întregii echipe! INVIDIE, asta e!

— Și? Ce vrei să fac?

— DATORIA!!!

Bobo stivuiește cauciucuri în atelier, stresat și nervos. Pune uneltele la locul lor pe perete și își scoate salopeta murdară.

— Trebuie să plec la școală, tată.

Mistrețul se scarpină în barbă, se uită la fiu-su, pare că vrea să spună ceva, dar nu știe ce, așa că încuviințează.

— Bine, m-ajuți diseară să terminăm.

— Avem antrenament diseară.

— Diseară? Păi s-a terminat sezonul.

— E opțional. Dar vin toți. Pentru echipă. Lyt zice că trebuie să fim uniți pentru Kevin.

— Lyt zice? William Lyt? izbucnește Mistrețul mirat. N-a auzit în viața lui pe cineva din familia Lyt vorbind despre a fi uniți în ceva, dar vede în ochii fiului că n-are rost să continue discuția decât dacă vrea să se certe, așa că mormăie nemulțumit:

— Să nu uiți că-s treburi de făcut și aici!

După ce și-a făcut duș, Bobo pleacă degrabă. Ann-Katrin și Mistrețul se uită după el pe fereastra bucătăriei. Văd că Lyt și cel puțin alți zece juniori îl așteaptă. Merg peste tot împreună acum.

— Trebuie să vorbim cu el. Am văzut-o pe Maya la spital. Am… VĂZUT-O! Și n-arăta ca o fată care min… începe Ann-Katrin.

Mistrețul însă o întrerupe, dând neîncrezător din cap:

— Nu ne putem băga, Anki. Nu ne privește.

Jeanette se luptă cu nodul greu din gât, încearcă să-și controleze arsurile și migrena care o încearcă de fiecare dată când nu doarme destul.

— Eu zic că trebuie să le vorbim elevilor despre asta. Nu ne putem preface că nu s-a întâmplat nimic!

Directorul oftează și gesticulează cu telefonul.

— Jeanette dragă, nu pricepi sub ce presiune mă aflu! M-au sunat toată dimineața. Au înnebunit părinții! Până și de la ziar m-au sunat! Instituția noastră nu-i pregătită să gestioneze o asemenea situație!

Jeanette își trosnește încheieturile degetelor. Așa face când e neliniștită, obicei vechi de pe vremea când juca hochei.

— Adică să tăcem pur și simplu?

— Da… nu… o să… Iisuse! Nu putem să contribuim la răspândirea zvonurilor și a speculațiilor. Ce se întâmplă cu oamenii? De ce nu pot s-aștepte până se termină investigația? Că doar de-asta avem tribunale. Nu putem să ne punem mai presus de lege, Jeanette, nu-i datoria noastră! Dacă-i

adev… Dacă ce spune… eleva asta despre Kevin e… e adevărat, o să se demonstreze. Dacă nu-i adevărat… trebuie să ne asigurăm că nu facem vreo prostie.

Lui Jeanette îi vine să urle, dar se abține.

— Și Maya? Dacă vine azi la școală?

Expresia directorului se schimbă de la sigur la nesigur și apoi la complet panicat în doar câteva cuvinte.

— Firește că n-o să vină! N-o să vină, nu? Crezi că vine?

— Nu știu.

— Nu vine. Nu se poate să vină, nu? O ai azi la ore?

— Nu, dar am jumătate din echipa de hochei. Ce vrei să fac?

Directorul își ridică resemnat brațele:

— Tu ce zici?

Stau în sala de mese, cu scaunele unul lângă altul și capetele apropiate. Ochii lui Lyt ard.

— Unde dracu' e Benji? L-a văzut cineva?

Dau cu toții din cap că nu. Lyt își înfige arătătorul în masă:

— Maică-mea a aranjat să mergem toți la Hed azi, OK? Mergem înainte de prânz. Nu ziceți nimănui, în afara celor din echipă. Dacă aud profii, se enervează și cheamă părinții. OK?

Încuviințează cu toții. Lyt izbește cu pumnul în masă.

— Le arătăm noi dobitocilor! Le arătăm noi tuturor că suntem uniți! Știți ce-i asta? E o conspirație împotriva întregii echipe! Sunt invidioși! Conspirație și invidie, futu-i!

Băieții încuviințează cu hotărâre. Toți au cearcăne. Mulți au plâns. Lyt îi bate pe umăr pe fiecare în parte.

— Trebuie să fim uniți. Pentru echipă!

Se uită la Bobo când spune ultimele cuvinte.

Amat e lângă dulapul lui. Arată de parcă e gata să vomite. Venind dinspre sala de mese, Bobo se oprește stingher lângă el.

— Trebuie să ținem… echipa unită, Amat. Îi dau drumul lui Kevin azi de la poliție. Mergem la primele ore, pe urmă pornim spre Hed cu toții. E important să fim uniți. Să le… arătăm!

Amândoi evită să se uite spre șirul de dulapuri unde e și al Mayei. Toți cei care trec pe acolo se uită la dulapul ei cu coada ochiului. Nimeni nu întoarce privirea. Când ești adolescent, înveți repede cum să faci asta. Ușa dulapului e mâzgălită cu carioca neagră. Cinci litere. Asta e tot ce e pentru ei Maya acum.

Kevin e condus spre ieșirea din secția de poliție din Hed de brațe ocrotitoare care îl țin de parcă nu e în stare să meargă singur. De-o parte taică-su, de cealaltă maică-sa și, în jurul lor, ca un zid viu de carne și sânge, o mulțime de bărbați de vârstă mijlocie, îmbrăcați în costume, cu nodul de la cravată și pumnii strânși. Cei mai mulți sunt sponsori, doi sunt membri ai conducerii clubului, câțiva directori de companii și antreprenori de renume din regiune și un politician de la prefectură. Dar, când sunt întrebați, toți se prezintă drept: „Prieteni de familie. Doar prieteni cu familia Erdahl". În spatele lor, echipa de juniori. Luați separat, fiecare arată ca un tânăr, dar împreună sunt bărbați. Tăcuți și amenințători. Pentru a demonstra ceva cuiva.

Mama îi pune grijulie lui Kevin o pătură moale pe umeri înainte să-l ajute să se urce în mașină. Bărbații din jur nu-l bat pe băiat pe spate, ca de obicei, ci îl mângâie drăgăstos pe obraz. Poate că le e mai ușor așa. De parcă băiatul ar fi victima.

La douăzeci de metri mai încolo, Benji stă sprijinit de un gard scund. Șapca pe ochi și gluga trasă astfel încât umbrele să-i ascundă fata. Adulții nu-l observă, dar Kevin îl vede. Doar o clipă, exact când mama îi pune pătura pe umeri și portiera mașinii încă nu s-a închis, privirea i-o întâlnește pe cea a celui mai bun prieten. Kevin și-o coboară pe a lui.

Când caravana de mașini iese din Hed, cu tatăl lui Kevin în frunte, Benji a plecat deja. Singurul care rămâne pe stradă, în fața secției de poliție e Amat. Își pune căștile în urechi, dă volumul mai tare, își bagă mâinile în buzunare și se întoarce singur pe jos în Björnstad.

Ana intră în sala de mese, unde o întâmpină furtuna obișnuită de țipete și zăngănituri. Într-un colț, Maya stă singură, ca pe o insulă pustie. Nimeni n-a îndrăznit să se așeze nici măcar la mesele de lângă a ei. Toată lumea se holbează, fără să se uite la ea. Ana dă să se apropie, dar Maya ridică privirea și, cu căutătura unei ființe prinse în capcană, care o avertizează pe o alta, îi face semn să nu se apropie. Picioarele Anei mută punctul de greutate al lumii cu fiecare pas pe care îl face. Își lasă capul în pământ și se așază la o altă masă, într-un alt colț. Rușinea o va urmări toată viața.

Un grup de fete mai mari, pe care Ana le recunoaște din bucătăria lui Kevin, din noaptea petrecerii, se îndreaptă spre Maya. Mai întâi cu un aer nepăsător, ca și cum Maya nici n-ar exista, apoi, dintr-odată, ca și cum Maya e cea mai interesantă persoană din lume. Una dintre ele are în mână un pahar. Restul fac un fel de zid în fața Mayei, astfel încât, deși toată sala vede

ce se întâmplă, mai târziu, când profesorii vor întreba ce s-a întâmplat, să poată spune: „Nu știu, nu se vedea de unde stăteam eu”.

— De parcă ar vrea cineva să te violeze pe TINE, târfuliță scârboasă!

Laptele îi picură Mayei de pe păr pe față și apoi se scurge pe pulover. Paharul nu se sparge când fata i-l aruncă în arcadă. Nici arcada… O clipă Maya vede frica din ochii fetei, când își dă seama că a mers prea departe și că poate Maya o să sângereze sau o să leșine. Dar Maya are pielea groasă. Și ochii atacatoarei se umplu rapid de ură din nou. Ca și cum n-ar fi lovit o ființă umană.

Toată lumea o vede, dar nimeni nu se uită la ea. Sala de mese e plină de larmă și mută în același timp. Maya aude chicotelile ca pe un zumzet surd în urechi. Rămâne nemișcată, cu durerea pulsând în arcadă și frunte, își șterge fața cu cele câteva șervețele de pe tavă, care se îmbibă repede. Nu îndrăznește să meargă să-și mai ia câteva, dar cineva pune brusc pe masă un teanc întreg. O altă mână, aproape la fel de mare ca și a ei, începe să șteargă masa. Se uită la el și dă rugătoare din cap.

— E mai rău dacă stai cu mine… șoptește ea.

— Știu, spune Leo.

Fratele se așază la masa ei și începe să mănânce. În marea de priviri, Leo pare de neatins.

— Și-atunci de ce stai? întreabă sora mai mare.

Leo o privește cu ochii mamei lor:

— Pentru că tu și eu nu suntem ca ei. Noi nu suntem urșii din Björnstad.

37.

Aproape toate discuțiile despre comportamentul oamenilor unii față de alții ajung, mai devreme sau mai târziu, la „natura umană”. Profesorilor de biologie nu le-a fost niciodată ușor să explice cum, pe de o parte, continuitatea speciei noastre se datorează faptului că am fost solidari și am muncit împreună, iar pe de altă parte specia a evoluat pentru că indivizii puternici au prosperat pe seama celor slabi. Întotdeauna se discută despre unde trebuie să tragem linia. Cât de egoiști să fim? Cât de mult suntem datori să ne pese unii de alții?

Cineva va invoca întotdeauna concepte precum „compasiune” și „omenie”. Dar astea sunt doar cuvinte și oricine poate răspunde: „Păi și ce faci când se scufundă corabia?” sau „Ce faci când arde casa?”, pentru că sunt imagini foarte dramatice. E greu să mai ai argumente într-o situație de viață și de moarte. Pe cine ai salva dacă ai putea alege o singură persoană? Pe cine ai scoate din apele reci ca gheața, dacă barca de salvare mai are un singur loc?

Familia ta. Începi întotdeauna cu familia ta. Cel puțin așa simte ea. Îi e frig. Deși a dat drumul la căldură mai tare și și-a pus patru pulovere, tremură. S-a dus din cameră în cameră, în toată casa. A făcut curat în camera lui Kevin, a aruncat toate cearșafurile și fețele de pernă, a aruncat toate hainele lui Kevin din coșul de rufe în containerul pentru colectarea de haine pentru săraci. A dat cu aspiratorul peste tot, să nu mai rămână niciun eventual nasture de la vreo bluză de fată și a curățat toaleta de orice urme de marijuana.

Pentru că e mama lui. Și de-acolo începe.

Când a venit poliția, i-a întâmpinat la ușă cu spatele drept. Avocații i-au spus că se poate opune, că pot amâna, că se pot apăra, că percheziția și orice probe pot fi contestate ca neadmisibile în instanță întrucât plângerea a venit la o săptămână după comiterea presupusei fapte. Dar mama insistă să-i lase pe oamenii legii să intre în casă. Repetă întruna că familia ei n-are nimic de ascuns, gândindu-se tot timpul dacă pe ei sau pe ea însăși încearcă să se convingă. Și îi e încontinuu frig. Dar e mama lui. Și cu asta începi, nu?

Tatăl e în bucătărie, unde s-a instaurat un adevărat centru de comandă. Convorbiri telefonice fără șir, discuții cu tot felul de oameni, din ce în ce mai

mulți. Cu toții sunt înțelegători, atenți, supărați. Răniți. Atacați. Cu toții sunt gata de război, nu pentru că ar vrea, ci pentru că n-au de ales. Mario Lyt, prietenul din copilărie al tatălui, ia cuvântul:

— Știți ceva? Familia fetei ăsteia ar fi putut să vină să discute omenește. Am fi putut încerca să rezolvăm asta între noi. Dar ei ce-au făcut? Au așteptat o săptămână, până în clipa în care au știut că ne lovesc cel mai TARE și apoi s-au dus la poliție cu minciunile astea. EXACT înainte de finală! Dacă așa au stat lucrurile, de ce nu s-au dus atunci, imediat? De ce au așteptat o săptămână? De ce credeți? Păi să vă zic eu de ce! Pentru că unii în orașul ăsta nu-și mai pot ține în frâu invidia!

Ar fi putut spune numele „familiei fetei ăsteia”. Andersson. Dar n-ar fi avut același impact. Nu-i nevoie să spună mai multe, căci teoria lui deja a prins rădăcini și dă roade:

— Așa se întâmplă când îi dai nas directorului tehnic. L-am lăsat să aibă prea multă influență și-acum are impresia că-i clubul lui! Și nu-i convine că-i pe cale să-și piardă puterea, nu? Nu-i place să-l vadă pe Kevin mai bun decât a fost el vreodată, nu-i place că sponsorii și conducerea au pus picioru-n prag și au cerut să fie pus David la seniori, în locul lui Sune. Păi, nu? Și-acum își bagă și familia la mijloc…

Când David sosește, găsește trei bărbați de vârstă mijlocie în fața intrării. Ca și cum ar sta de pază. Iar la noapte vor sta în fața vilei jucători din echipa juniorilor, David știe deja. Ca și cum casa ar trebui protejată.

— Zici că sunteți din „Nașul”, mormăie David.

Frac e cel care răspunde. Bărbatul masiv pare că se rușinează. Râde forțat:

— Da, da, nu-i așa? Că parcă Don Corleone are nevoie de ajutorul nostru. Ce să poată face o mână de sponsori grași…

Râde zgomotos și se bate pe burtă, încearcă să pară nepăsător, dar până la urmă lasă prefăcătoria la o parte și pune o mână pe umărul lui David:

— Ei, David, știi… nu vrem decât să sprijinim familia, pricepi? Vrem să le arătăm că suntem… uniți! Pricepi, nu? Vreau să spun că… nimeni nu-l cunoaște pe Kevin mai bine decât tine! Dumnezeule mare, păi, practic, tu l-ai educat pe băiat! Crezi tu că vreunul dintre jucătorii tăi ar putea face așa ceva? Zi și tu! Unul dintre băieții tăi? Așa că-nțelegi de ce am venit, nu?

David nu răspunde. Nu-i datoria lui. Nu-i treaba lui. Cu cine începi, pe cine salvezi? Dacă ești obligat cu adevărat să alegi, pe cine salvezi? Pe cine crezi?

Kevin stă pe marginea patului. Pare mic sub afișele de pe pereți. Hanoracul îi atârnă pe trup. A dormit două nopți la poliție. Nu contează cât

de confortabile sunt paturile și cât de prietenos e personalul: când auzi ușa încuindu-se pe dinafară înainte să mergi la culcare, se întâmplă ceva în mintea ta. Cel puțin așa simte el. Că n-are de ales, că nu-i vina lui, că nici măcar nu s-a întâmplat. Casa părinților lui e plină de oameni care îl cunosc de când era copil. Îl cunosc, da. Toată viața a fost special, ales, i s-au pus în cârcă atâtea așteptări. Așa că nimeni nu crede că a făcut-o, nici prin cap nu le trece! Știu cine e și nu-l trădează. Și, dacă suficient de mulți oameni te susțin, începi și tu să crezi aproape orice le iese din gură.

Cel puțin așa simte el.

David închide ușa după el, se oprește lângă pat și îl privește în ochi pe băiat. Toate zecile de mii de ore petrecute împreună pe gheață, toate călătoriile lungi cu autocarul în lungul și-n latul țării, toate sandvișurile la benzinărie și partidele de poker. Mai ieri era doar un copil. Mai ieri…

— Uită-te în ochii mei și spune-mi că n-ai făcut-o! Nu-ți cer nimic altceva, zice David.

Iar Kevin îl privește în ochi. Plângând, dă din cap că nu. Șoptește cu obrajii uzi:

— M-am culcat cu ea, dar a vrut. M-a rugat! Întreabă pe cine vrei care a fost la petrecere! Fir-ar să fie, pe bune? Chiar crezi că EU aș putea viola pe cineva? De ce să fac ASTA?

Toate zilele „tații contra fiilor” la patinoar pe care David le-a petrecut cu Benji și Kevin pe lacul înghețat. Tot ce i-a învățat. Tot ce-au împărțit. La anul vor prelua echipa de seniori împreună. Cu cine începi, pe cine salvezi? Când apa e rece ca gheața și știi că barca n-o să poată duce pe toată lumea la mal? Pe cine sacrifici și pe cine salvezi? Nu doar Kevin ar fi afectat dacă recunoaște. Ci toți cei pe care îi iubește. Cel puțin așa simte el.

David se așază pe marginea patului și îl îmbrățișează pe băiat. Îi promite că totul va fi bine. Că n-o să-l dezamăgească niciodată. Că e mândru de el. Barca poate că se leagănă, dar nu ia apă. Picioarele tuturor din casă sunt uscate. Kevin se întoarce spre antrenor și șoptește ca un copil mic:

— E antrenament azi, nu? Am voie să vin și eu?

Pe un taburet, în camera ei, o mamă se gândește la copilărie. Cum ea și soțul ei se întorceau din călătorii în străinătate, când Kevin avea zece, unsprezece ani, și găseau toată casa cu fundul în sus. Tatăl înjura întotdeauna, fără să înțeleagă cât de atent studiat era haosul din jur, dar mama a învățat să recunoască semnele. Aceleași lucruri răsturnate sau mutate din loc, aceleași tablouri strâmbate, gunoiul plin cu mâncare din caserolele lăsate pentru el în frigider, deschise, în mod vădit, toate deodată.

Când Kevin a devenit adolescent și a început să dea petreceri, mama se întorcea, bineînțeles, într-o casă în care băiatul făcea tot ce-i stătea în putință să dea de înțeles că n-a fost nimeni pe-acolo. Dar când era mic, când îi promitea solemn tatălui că nu-i e frică să stea singur, atunci era nevoit să vină acasă cu o seară înainte de sosirea lor și să facă dezordine, ca să nu se vadă că a dormit la Benji în tot timpul cât au fost ei plecați.

Pe un scaun, în bucătăria lui, stă un tată. Peste tot în jurul lui, prietenii și partenerii de afaceri discută, dar nu-i mai aude. Știe că are o anumită reputație în orașul ăsta, un anumit statut în acest grup doar datorită banilor. Niciunul dintre bărbații aceștia nu joacă golf cu oameni săraci. Știe asta pentru că a fost și el sărac cândva. Toată viața a căutat perfecțiunea, nu din vanitate, ci ca strategie de supraviețuire. N-a primit nimic gratis, nu și-a permis niciodată să o ia mai ușor, așa cum fac copiii de bani gata. E convins că asta e baza reușitei lui, faptul că a fost dispus să muncească mai tenace și să se lupte mai fără scrupule decât oricine. Căutarea constantă a perfecțiunii înseamnă că nu ești niciodată mulțumit, că nu te culci pe-o ureche. Dar, de cele mai multe ori, nu poți trăi așa fără ca munca și viața personală să devină unul și același lucru. Totul în viața lui e o reflexie a lui ca persoană. Chiar și copilul lui. O crăpătură în fațadă poate însemna prăbușirea edificiului.

Poate că a vrut să discute calm cu Kevin, când l-a luat de la poliție, dar fiecare cuvânt i-a ieșit ca un urlet. Tocmai el, care e atât de mândru de faptul că nu-și pierde niciodată cumpătul, că nu ridică niciodată vocea, a urlat de s-a cutremurat mașina. Poate că voia să urle despre ce s-a întâmplat, dar i-a fost mai ușor să urle despre motivul pentru care s-a întâmplat:

— CUM DRACU' AI PUTUT SĂ TE ÎMBEȚI CU O SĂPTĂMÂNĂ ÎNAINTE DE FINALĂ?!

E mai ușor să vorbești despre cauză decât despre problemă în sine. Pentru un tată care lucrează cu cifre, matematica e un mod de a explica mai ușor de acceptat: dacă X n-ar fi existat, Y nu s-ar fi întâmplat. Dacă Kevin n-ar fi dat petrecerea, deși le-a promis părinților că nu va face asta, dacă n-ar fi băut, dacă n-ar fi dus o fată în camera lui, n-ar avea problema cu care se confruntă acum.

Dar acum tatăl n-are de ales. Nu-și permite să lase pe nimeni să spună minciuni despre fiul lui, nu poate lăsa pe nimeni să-i atace familia. Când poliția a intervenit, când l-a luat pe Kevin din autocar de față cu tot orașul, când jurnaliștii de la ziarul local au început să sune, situația a depășit punctul până în care mai putea avea o rezolvare pașnică. Acum e prea târziu. Tatăl are o companie care-i poartă numele și, dacă numele îi e pătat, poate distruge toată familia. Așa că nu-i poate lăsa să câștige, nu-i poate lăsa nici

măcar să existe, nu-i de ajuns să le facă rău. Trebuie să-i vâneze cu toate armele pe care le are la dispoziție.

În casa asta nu se mai poate vorbi despre bine și rău. Ci doar despre supraviețuire.

David și Kevin încă stau pe marginea patului când tatăl deschide ușa. Se uită la ei, palid și obosit și le spune calm:

— Înțeleg că nu vreți să vă gândiți decât la hochei acum, dar, dacă vreți să mai existe echipă de seniori în sezonul următor, vă rog să mă ascultați cu atenție. Ori rămâneți voi doi în club, ori Peter Andersson, nu există cale de mijloc. Fiică-sa minte și are, poate, mii de motive s-o facă. Poate c-a făcut sex fiindcă-i îndrăgostită și, când a văzut că dragostea nu-i e împărtășită, a inventat violul. Poate c-a aflat taică-su și s-a înfuriat și-atunci fata a mințit ca să se apere, să pară că-i fetița nevinovată a lui tata. Cine știe? Fetele de cincisprezece ani sunt iraționale…

David și Kevin se uită tăcuți în podea. Își amintesc amândoi când Kevin a primit toate ofertele posibile de la marile cluburi, dar n-a vrut să plece de-acasă și de lângă Benji, pentru că îi era frică. David a fost cel care l-a convins pe tatăl băiatului să-l lase să rămână în Björnstad. I-a promis că Kevin se va dezvolta la fel de mult aici, că va intra devreme în echipa de seniori, că i se vor deschide încă și mai multe posibilități ca jucător profesionist. Tatăl a acceptat pentru că David urma să devină antrenorul echipei de seniori și pentru că decizia îi făcea compania încă și mai populară în regiune. Kevin, băiat de Björnstad, taică-su, bărbat de nădejde în Björnstad – dădea bine. A investit mult în imaginea asta. Așa că își îndreaptă sever arătătorul spre Kevin și spune:

— Ăsta nu-i un joc! Peter Andersson a așteptat o săptămână cu reclamația la poliție pentru că VOIA să te ia poliția din autocar! Voia să vadă toată lumea! Așa că ori ne dă el afară din club, ori noi pe el. N-avem de ales. Ne-a declarat război!

David nu spune nimic, se gândește la slujba lui. La echipă. La toate orele de antrenament. O singură imagine refuză să-i dispară din minte: l-a văzut pe Peter în parcare în ziua aceea, așteptând. Tatăl lui Kevin are dreptate. Peter a vrut să vadă când se întâmplă.

Kevin nu ridică privirea când deschide gura. Muci și lacrimi îi picură pe podea când spune:

— Trebuie să vorbească cineva cu Amat… N-am făcut nimic… știți că n-am făcut nimic… Dar Amat poate crede… că a intrat în cameră și a văzut

când… Ea doar S-A SPERIAT, pricepeți? A fugit, dar Amat poate crede că… știți?

David nu ridică ochii din pământ, căci nu vrea să vadă cum îl privește tatăl.

38.

Există al naibii de puține lucruri în viață mai greu de recunoscut decât că ești ipocrit.

Amat merge cu un picior pe marginea drumului și unul în șanț. E ud și înghețat, iar creierul i-a amorțit cu mult înaintea picioarelor. E la jumătatea drumului dintre Hed și Björnstad, când un Saab vechi trece pe lângă el și oprește la zece metri mai încolo. Amat încetinește, dar mașina îl așteaptă. Pe locurile din față sunt doi bărbați de douăzeci și cinci, treizeci de ani. Amat îi recunoaște. Nu știe ce-i mai bine – să se uite în ochii lor sau să-i evite.

Acum câteva luni, ziarul local a intervievat un jucător al unei echipe care urma să joace contra celei de seniori din Björnstad. Jucătorul era de undeva din sud, habar n-avea cum merg treburile pe-aici, așa că, atunci când jurnalistul a întrebat dacă îl sperie zvonurile despre „Gașca", suporterii înrăiți din Björnstad, a răspuns că nu se teme el „de câțiva afurisiți de gangsteri de pădure, dintr-un oraș-fantomă".

În ziua următoare, când autocarul adversarilor venea spre Björnstad, i-au blocat drumul cu furgonete. Dintre copaci au răsărit treizeci, patruzeci de bărbați mascați, îmbrăcați cu geci negre și înarmați cu crengi groase. Au stat lângă autocar zece minute, dând echipei oaspete timp să se pregătească să fie luați cu asalt, dar nu s-a întâmplat nimic. Apoi, brusc, bărbații au fost înghițiți de pădure, furgonetele s-au dat la o parte din drum și i-au făcut loc autocarului să treacă.

Jucătorul intervievat de ziar s-a întors spre unul mai în vârstă și a întrebat cu răsuflarea întretăiată: „De ce n-au făcut nimic?" Coechipierul i-a răspuns: „S-au prezentat, atât. Vor să te gândești de ce-ar fi în stare când ne întoarcem de la meci."

Björnstad a pierdut meciul, dar jucătorul cu pricina a făcut cel mai prost meci din viața lui. Când s-a întors în orașul lui, a aflat că cineva fusese pe-acolo, i-a spart geamurile mașinii, a umplut-o cu crengi și frunze și i-a dat foc.

— Tu ești Amat? întreabă șoferul.

Amat dă din cap că da. Șoferul îi face semn spre bancheta din spate:

— Vrei cu „ia-mă nene"?

Amat nu-și poate da seama ce-i mai periculos, să refuze sau să accepte. În cele din urmă, dă din cap că nu. Bărbații nu par jigniți, ba șoferul chiar zâmbește când zice:

— A, frumos, faci o plimbărică! Am priceput.

Bagă în viteza întâi, dă drumul ușor ambreiajului și, înainte ca mașina să înceapă să ruleze, se apleacă peste geamul portierei și-i spune:

— Te-am văzut jucând în semifinală, Amat. Ai vână! Când ajungeți la seniori, tu și ceilalți, putem să facem o echipă ca lumea aici. O echipă adevărată în Björnstad, cu bărbați adevărați din Björnstad! Pricepi? Tu, Benji, Filip, Lyt, Kevin.

Amat știe că-i urmăresc cu atenție reacția când rostesc numele lui Kevin. Că ăsta-i singurul motiv pentru care au oprit. Ridică și coboară bărbia repede, privirile li se întâlnesc fugar. Știu că Amat a înțeles.

Îi urează „Plimbare plăcută!” și pleacă.

Peter e în birou, în fața computerului închis. Se gândește intens la „e-n regulă băiatul”. A spus cuvintele astea de sute ori, în sute de încăperi și sute de bărbați au dat din cap aprobator, deși Peter știe că nimeni nu poate explica prea bine ce înseamnă exact vorbele astea. La rigoare, e un concept de neînțeles în sport, pentru că sugerează că tot ce faci dincolo de gheață spune ceva despre tine ca sportiv. Iar asta le e greu oamenilor să accepte. Căci, dacă iubești sportul, sau în general, orice ai iubi, vrei să existe într-un soi de bulă, neatinsă de ce este în afara ei. Vrei să existe un loc, unic, care să fie mereu la fel, indiferent cât de mult se schimbă lumea în jurul lui.

De aceea Peter a susținut mereu că „sportul și politica nu se pupă”. Acum câțiva ani, odată când s-au certat, Mira a pufnit disprețuitoare: „Nu se pupă, nu? Dar tu cum crezi că se construiesc patinoarele, dacă nu cu politica? Zici că se fac doar din banii contribuabililor iubitori de hochei sau ce?”

La scurtă vreme după aceea, a avut loc un incident într-unul dintre meciurile în deplasare ale echipei de seniori. Un jucător din Björnstad s-a enervat și l-a pocnit în cap cu crosa pe un adversar, un tânăr talent de douăzeci de ani. Comoția cerebrală a însemnat sfârșitul carierei pentru acel jucător. Jucătorul lui Björnstad a fost suspendat, însă doar pentru restul meciului. A părăsit terenul, iar în drum spre vestiar, asistentul secund și un sponsor al echipei adverse l-au oprit să-i ceară socoteală. Au urmat o ceartă și o încăierare: jucătorul l-a lovit pe antrenor în față cu mănușa, sponsorul i-a smuls jucătorului casca și a încercat să-i tragă un cap în gură, înainte ca jucătorul să-i tragă o crosă peste genunchi și să-l doboare la pământ. Nimeni n-a fost lovit grav, dar împotriva jucătorului s-a depus plângere la poliție și a luat amendă.

Peter își aduce aminte întâmplarea deoarece Mira l-a obligat să tot discute despre ea un sezon întreg. „Deci când cineva se ia la bătaie la trei metri de teren e OK să-l reclami la poliție? Dar când l-a pocnit pe un altul în cap cu o crosă, o jumătate de minut mai devreme, ajunge să-l trimiți pe bancă și să se rușineze un pic?” a izbucnit ea.

Peter n-avea ce argumente să mai aducă și nici nu voia să-i spună ce gândea cu adevărat: că nici bătaia în drum spre vestiar nu trebuia reclamată la poliție. Nu pentru că ar fi fost de acord cu violența, nu pentru că încerca în vreun fel să-l apere pe jucător pentru ce-a făcut, ci pentru că el era de părere că hocheiul trebuie să rezolve problemele hocheiului. În bulă.

Peter a simțit întotdeauna că nu poți să-i explici asta cuiva care nu iubește hocheiul. Acum simte că nici măcar pe sine nu se mai poate convinge că așa-i. Și nu știe ce anume spune asta despre el.

Ipocrizia e al naibii de greu de recunoscut.

*

Președintele clubului își șterge mâinile pe pantaloni și simte cum sudoarea i se prelinge pe spinare. A vorbit la telefon toată ziua, încercând să amâne cât mai mult posibil, dar acum nu mai are de ales. Amenințările sponsorilor că vor tăia fondurile și cererile de anulare a adeziunii din partea multor membri cotizând sunt deja prea multe și toată lumea îl întreabă același lucru: „Tu de partea cui ești?”

De parcă se presupune ca un club sportiv să ia partea cuiva. Președintele e mândru să fie reprezentantul unei mișcări sociale independente de ideologie, religie sau alte credințe. Nu crede în Dumnezeu, dar crede în sport și în puterea unificatoare a unui club de hochei, tocmai pentru că nu se definește drept nimic altceva decât „club de hochei”. Tribuna e una pentru toți, aici se întâlnesc bogat cu sărac, dreapta cu stânga, săptămână de săptămână. Câte asemenea locuri mai sunt în societate? Câți indivizi cu probleme a ținut hocheiul departe de droguri și închisoare? Câți bani economisește societatea prin sport? Cum de toate relele care se întâmplă sunt „probleme ale hocheiului”, dar toate lucrurile bune sunt meritul altcuiva? Asta îl înnebunește pe președinte, faptul că lumea nu se gândește câtă muncă e în spatele unui club. Îți trebuie mai multă diplomație decât la ONU ca să-l conduci.

Telefonul sună din nou. Din nou. Și din nou. În cele din urmă se ridică și iese pe coridor, încercând să respire normal, cu toată apăsarea din piept. Apoi se oprește în ușa biroului lui Peter și spune încet:

— Peter, poate ar fi mai bine să mergi acasă. Până… până se mai dezumflă treaba…

Așezat pe un scaun, Peter se uită în gol. Și-a împachetat deja lucrurile în cutii. Nici măcar n-a deschis computerul. Îl aștepta.

— Așa crezi tu sau doar ți-e frică de ce-o să zică lumea dacă mai stau aici?

Președintele se încruntă mâhnit.

— Fir-ar a naibii de treabă, Peter, sper că-nțelegi că situația… asta… mi se pare îngrozitoare! Pur și simplu îngrozitoare! Ce… ce i se întâmplă fetei tale e…

Peter se ridică.

— Maya. Poți să-i spui pe nume. Vii la ziua ei de naștere în fiecare an. Tu ai învățat-o să meargă pe bicicletă, mai știi? Aici, în fața patinoarului.

— Încercam și eu să… Te rog, Peter… conducerea încearcă să rezolve totul cu… responsabilitate.

Sprâncenele lui Peter tresar scurt, trădând focul ce-l pârjolește pe dinăuntru.

— Responsabilitate? Lasă-mă să ghicesc – comitetul de conducere ar fi vrut să rezolve situația „intern”, nu? Să nu amestecăm poliția și presa, ci „să ne privim în ochi și să discutăm”? Cam așa ți-au zis la telefon ăia care te-au sunat, nu? A fost VIOL! Cum să rezolvi asta INTERN?

Când Peter își ia lucrurile și iese din birou, președintele își drege dezolat glasul și spune:

— Cuvântul lui contra cuvântului ei, Peter. Trebuie să ne gândim la binele clubului. Dacă tu nu-nțelegi asta, atunci cine? Clubul nu poate lua poziție…

Peter nu se întoarce spre el când răspunde:

— Clubul a luat poziție. Chiar acum.

Își pune cutiile în portbagaj, dar lasă mașina în parcare. O ia pe jos prin oraș, fără țintă.

*

Directorul școlii abia apucă să lase telefonul din mână că sună din nou. Unul după altul, părinții vociferează. Ce răspunsuri să le mai dea? Ce se așteaptă de la el? E o investigație care ține de competența poliției, n-are decât să decidă tribunalul. De parcă nu-i ajungea că trebuie să conducă o școală întreagă! Mama fetei e avocat, tatăl băiatului e unul dintre cei mai puternici oameni din regiune. Cuvântul ei contra cuvântului lui. Cine să se bage între ei? Doar nu-i datoria școlii să rezolve asemenea situații? Așa că directorul le spune același lucru tuturor:

— Vă rog, nu amestecați politica în treaba asta! Orice ați face, nu politizați situația!

Avantajul în a avea un frate care lucrează la compania de pază și securitate este că toate excursiile nocturne din cauza alarmelor false i-au

adus lui Jeanette cunoștințe specializate despre arhitectura clădirii școlii. Știe, de pildă, că la ultimul etaj e o debara unde se ține scara îngustă pe care coșarii o foloseau odinioară ca să ajungă pe acoperiș. Și acolo, sus, în spatele unei guri de ventilație a cantinei, un profesor poate fuma fără să fie prins de elevi sau de director. Iar în unele zile are nevoie de asta mai mult decât în altele.

Așa se face că Jeanette îl vede pe Benji traversând curtea școlii după prânz. Toți juniorii din echipă chiulesc azi, ca să fie alături de Kevin, prin urmare faptul că Benji e la ore de bunăvoie nu poate decât să însemne că evită să fie cu echipa.

*

Ana stă singură în bancă, în clasa plină de elevi care discută doar despre Maya și Kevin. Maya stă singură în bancă într-o altă clasă, unde nimeni nu discută nimic, dar vede cum își strecoară bilețele peste bănci unii altora, cum se uită pe furiș la telefoanele ascunse pe genunchi.

Asta va fi de acum înainte pentru ei: în cel mai bun caz – fata violată, în cel mai rău – fata care a mințit. N-o să-i dea voie niciodată să mai fie altceva. În orice încăpere, pe orice stradă, în supermarket, în patinoar, o vor privi ca pe o bombă când intră. Le va fi frică să o atingă, chiar și cei care o plac, să nu cumva să fie atinși de șrapnel când explodează Maya. Se vor îndepărta, vor tăcea, vor face calea întoarsă. Își vor dori ca Maya să dispară pur și simplu. Ca și cum n-a fost niciodată acolo. Nu pentru că o urăsc, căci nu toți simt asta. Nu toți scriu „târfă” pe dulapul ei, nu toți o violează, nu toți sunt răi. Dar toți tac. Că-i mai ușor așa.

Se ridică în mijlocul orei și iese din clasă, fără ca profesorul să încerce să o oprească. Traversează coridorul pustiu, intră într-o toaletă, se oprește în fața oglinzii și o izbește cu pumnii cât de tare poate. Sticla se sparge. Durează câteva secunde până când senzația de durere e înregistrată de creier. Vede sângele înainte să o doară tăieturile.

Benji o vede intrând în toaletă. Încearcă din răsputeri să se convingă să o ia în altă direcție. Să-și țină gura. Să nu se bage. Dar aude lovitura și clinchetul cioburilor care cad în chiuvetă. A spart și el suficiente oglinzi, recunoaște sunetul prea bine.

Bate la ușă. Văzând că Maya nu răspunde, îi spune:

— Pot s-o sparg sau poți să-mi deschizi tu, cum vrei. Fata are mâinile înfășurate stângaci în hârtie igienică, prin care sângele răzbate încet. Benji închide ușa și arată spre oglindă:

— Șapte ani de ghinion.

Mayei ar trebui, poate, să-i fie frică, dar nu mai are putere. Nici măcar ură nu mai simte. Nu mai simte nimic.

— Parcă mai contează…

Benji își bagă mâinile în buzunare. Rămân tăcuți unul în fața altuia, victima și cel mai bun prieten. Târfa și fratele. Maya înghite în sec să-și înăbușe suspinele și spune:

— Mă piș pe orice ai avea de zis! Știu că mă urăști. Crezi că mint și că ți-am băgat prietenul în rahat. Dar te-nșeli! Te-nșeli al dracului de rău!

Benji își scoate mâinile din buzunare, scoate cu grijă câteva cioburi din chiuvetă și le aruncă, unul câte unul, în coșul de gunoi.

— Ba tu te-nșeli.

— Du-te dracu'! îl înjură Maya și dă să iasă.

Băiatul se dă repede la o parte, astfel încât fata să nu fie nevoită să-l atingă. Maya va realiza abia mult mai târziu ce gest plin de considerație a fost din partea lui.

Benji spune atât de încet, încât Mayei i se pare că n-aude bine:

— Tu te-nșeli, Maya, fiindcă ai impresia că încă mi-e cel mai bun prieten.

*

Jeanette are o fereastră între două ore. Profită de ocazie să meargă la toaletă ca să-și spele mâinile de mirosul de țigară, cât coridorul e încă gol. Se oprește când o vede pe Maya ieșind, umflată de plâns și cu mâinile însângerate. Fata nu o vede pe profesoară. Aleargă în direcția opusă, spre ieșire.

În clipa următoare, din toaletă izbucnesc bufnituri asurzitoare: o chiuvetă e smulsă din țâțâni și trântită pe podea, scaunul de toaletă e făcut bucăți, iar coșul de gunoi zboară prin fereastră. În scurt timp, coridorul se umple de elevi și profesori, dar în toaletă totul e deja spart și demolat metodic. E nevoie de director, paznic și doi profesori de sport pentru a-l opri pe Benji și a-l scoate de acolo.

Școala va cataloga apoi incidentul dreptul „o izbucnire la nervi a unui elev cu antecedente violente bine cunoscute". Vor spune că „e de înțeles, având în vedere relația lui cu băiatul acuzat de… mda… știți voi".

Jeanette se uită lung la dezastrul din toaletă, îi întâlnește privirea lui Benji, vede cum e luat pe sus. Băiatul a distrus o întreagă toaletă și și-a asumat și exmatricularea și costul renovării băii fără să clipească, doar pentru că n-a vrut să afle nimeni că Maya a spart o oglindă. A hotărât că Maya a sângerat destul. Și singurul adult care va ști, dar nu va spune nimic niciodată, e Jeanette. Are și ea ceva experiență în a se ascunde.

Se întoarce pe acoperiș. Fumează tot pachetul.

Mira e la birou, îngropată în articole despre sentințe și precedente în cazuri de abuz sexual, în discuții interminabile cu colegii și mobilizare totală pentru război. Sentimentele o încearcă toate în același timp: mânie, tristețe, neputință, sete de răzbunare, ură, groază. Dar lasă totul deoparte când îi vibrează telefonul și numele Mayei apare pe ecran. Patru cuvinte mici: „Poți să vii acasă?” Nicio mamă n-a condus vreodată mai repede prin păduri.

Maya e pe jos în baie și își clătește mâna. Căderea nervoasă a ajuns-o din urmă, în sfârșit. Oricât de mult a înăbușit totul, oricât de mult a strâns din dinți, oricât a încercat să nu arate nimic, ca să nu-i rănească pe cei iubiți. Nu poate să îndure și durerea lor. Nu poate să ducă și povara tristeții altora.

— Nu vreau să mă vadă sângerând nemernicii ăia… îi șoptește ea mamei.

— Uneori mă tem că-i mai bine să vadă. Să înțeleagă că și tu ești om, plânge mama, strângându-și fiica la piept tare, tare, tare.

39.

Ce este o comunitate?

Amat îl vede de departe. Nimeni în Groapa n-are o mașină atât de scumpă și nimeni cu o mașină atât de scumpă nu vine de plăcere în Groapa. Bărbatul coboară, sigur de el și cu spatele drept.

— Salut, Amat! Știi cine sunt?

Amat dă din cap că da.

— Tatăl lui Kevin.

Bărbatul zâmbește. Îl privește pe Amat. Vede că băiatul trage cu ochiul la ceasul lui și înțelege că se gândește câte salarii de-ale mamei lui costă așa ceva. Vede că Amat se uită la mașină și se gândește ce dotări o fi având. Își amintește cum era și el la vârsta asta, când era sărac și îi ura pe cei avuți. Își amintește cum își construise în imaginație o vilă de lux și își petrecea ore întregi mobilând-o cu lucruri văzute într-un catalog luat dintr-un magazin de unde personalul l-a dat afară.

— Putem să stăm un pic de vorbă, Amat? Ca între bărbați… doar noi doi?

Frac e în birou, în fundul supermarketului. Scaunul scârțâie sub trupul lui masiv. Fruntea i se odihnește în palmă. Vocea de la telefon e sumbră, dar nu lipsită de empatie:

— Nu-i nimic personal, Frac. Dar vezi și tu că nu putem să construim liceu sportiv în Björnstad după toată… tărășenia. Nu vrem să ne meargă buhul în presă c-am fi… știi tu!

Bărbatul de la telefon e un politician de la prefectură, Frac e antreprenor, dar, în același timp, sunt doi băieți care obișnuiau să joace hochei împreună pe lac. Uneori discuțiile lor sunt oficiale, alteori nu. Astăzi sunt undeva la mijloc.

— Am o responsabilitate politică, Frac. Față de instituție și față de partid, pricepi?

Frac pricepe. A fost dintotdeauna un om care crede în răspunsuri simple la întrebări grele. Ce este o companie? O idee. Ce este un oraș? O colectivitate. Ce sunt banii? Posibilități. În spatele lui, de cealaltă partea a peretelui, cineva bate cu un ciocan. Frac își extinde supermarketul, căci creșterea înseamnă supraviețuire. Un antreprenor care nu se mișcă, de fapt nu stă pe loc, ci dă înapoi.

— Trebuie să plec, Frac, am ședință, se scuză vocea de la telefon.

O conversație se încheie. O idee moare. Un liceu sportiv nu mai există. Ce înseamnă asta? Când Frac era tânăr, erau trei școli în Björnstad. Acum a rămas doar una. Când liceul sportiv cu profil de hochei se va înființa în Hed, cât va dura până când autoritățile o vor închide și pe ultima? Când cei mai buni juniori din Björnstad se vor antrena zi de zi la liceul din Hed, va fi de la sine înțeles să fie recrutați apoi în echipa de seniori de acolo. Și, când clubul din Björnstad nu va mai fi în stare să-și recruteze seniori dintre proprii juniori buni, clubul se va duce de râpă. Patinoarul nu va mai fi renovat, nu se vor mai crea noi locuri de muncă, acelea aduse de urmarea firească a înființării liceului – construirea sălii de conferințe și a mall-ului, dezvoltarea industriei locale, îmbunătățirea drumurilor publice care duc la autostradă sau chiar construirea unui aeroport.

Ce este un club de hochei? Frac poate că-i un romantic incurabil, cum spune nevastă-sa, dar, pentru el, un club de hochei este ceea ce le amintește tuturor oamenilor din oraș, o dată pe săptămână, despre lucrurile care îi unesc și nu despre cele care îi dezbină. Clubul de hochei e dovada că pot face ceva împreună, ceva care crește. Clubul de hochei îi învață să viseze.

Da, Frac crede în răspunsuri simple la întrebări grele. Ce se întâmplă cu un oraș care nu crește? Moare!

Peter intră în magazin. Toată lumea îl vede, dar nimeni n-o arată. Personalul și clienții, tineri și bătrâni, prieteni din copilărie, vecini, toți se feresc din calea lui. Dispar pe după rafturi, se prefac ocupați cu listele de cumpărături și cu cititul prețurilor. Un singur om se uită țintă la el.

Din ușa biroului său, Frac îl privește în ochi pe Peter. Ce este un director tehnic? Ce este un căpitan de echipă? Ce este un prieten din copilărie? Șovăind, Frac dă să facă un pas înainte, deschide gura ca și cum se pregătește să spună ceva, dar Peter dă încet din cap să nu. N-o să știe niciodată cum a fost când fiică-sa i-a făcut Anei semn în cantină să nu se apropie, căci nu voia ca ura tuturor împotriva ei să o atingă și pe Ana, dar face și el acum același lucru.

Și, când se întoarce în birou și închide ușa, Frac simte aceeași rușine pe care o simt toți prietenii. Oamenii se pricep să se rușineze în orașul ăsta. Se antrenează încă de mici pentru asta.

Tatăl lui Kevin nu așteaptă răspunsul, ci doar își freacă mâinile și râde.

— Martie deja și tot frig e. N-o să mă obișnuiesc niciodată. Ce-ar fi să stăm în mașină?

Amat se așază tăcut pe banchetă și închide portiera de parcă îi e teamă să nu se rupă. Mașina miroase a piele și parfum. Tatăl lui Kevin se uită spre blocuri.

— Și eu am crescut într-un bloc aproape identic. Cred că avea cu un etaj mai puțin. Taică-tu nu stă cu voi, nu?

Pune întrebarea fără ocolișuri. Exact așa cum își conduce și afacerile.

— A murit în război, abia mă născusem, răspunde Amat și clipește mai des.

Bărbatul bagă de seamă, fără măcar să se fi întors spre el.

— Și maică-mea m-a crescut singură. Pe mine și încă trei frați. Cea mai grea meserie de pe pământ, nu-i așa? Maică-ta are ceva probleme cu spatele, nu?

Amat încearcă să nu dea nimic de înțeles, dar bărbatul îi vede zvâcnirea din sprâncene. Continuă încurajator:

— Cunosc un fizioterapeut foarte bun. O să aranjez s-o consulte.

— Drăguț din partea dumneavoastră, murmură băiatul, fără să se uite la el.

Bărbatul ridică scurt brațele.

— Drept să-ți spun, mă miră faptul că NIMENI n-a ajutat-o până acum. Cei de la club ar fi putut s-o întrebe cum se simte, zi și tu! Doar lucrează acolo de ceva vreme, nu?

— De când ne-am mutat aici, spune Amat.

— Nu asta trebuie să facem, s-avem grijă unii de alții? E orașul nostru, clubul nostru, trebuie să ne ajutăm! zice bărbatul și-i întinde o carte de vizită.

— Numărul fizioterapeutului? întreabă Amat.

— Nu. E al șefului de personal al unei firme din Hed. Roag-o pe maică-ta să-l sune să stabilească un interviu pentru angajare. Muncă de birou, nu la curățenie. Ceva administrativ – hârtii, arhivare, chestii dintr-astea. Știe limba, nu?

Amat dă din cap repede și mai însuflețit decât ar fi vrut:

— Da, da, știe!

— Bun așa. Să-l sune! spune tatăl lui Kevin.

Apoi tace o bună bucată de vreme. Ca și cum cu treaba asta venise.

Ce e Gașca? Nimic, dacă-i întrebi pe ei. Nu există. Bărbații care-și fac veacul în Blană de Urs n-au nimic în comun în afară de faptul că sunt bărbați. Cei mai bătrâni au peste patruzeci de ani, cei mai tineri nici măcar majori nu sunt. Unii au ursul tatuat pe gât, alții pe brațe, alții nicăieri. Unii au joburi bune, alții proaste, alții deloc. Unii au familie, copii, credit la bancă și merg în

vacanțe în străinătate, alții sunt singuri și n-au ieșit în viața lor din Björnstad. Când poliția încearcă să-i identifice drept „Gașca”, tocmai asta și e problema: că au ceva în comun atâta vreme cât sunt împreună. De îndată ce sunt la un metru unul de altul, sunt doar indivizi.

Și ce-i un club? Dacă-i întrebi pe ei, e ceva al lor! Dar nu-i întreba pe babalâcii dracului, ăia care vin în sacou la meciuri, nu-i întreba pe sponsori, nu întreba comitetul de conducere, pe președinte sau pe directorul tehnic. Pot dispărea cu toții, într-un singur sezon, dar clubul rămâne. Și Gașca rămâne. Există și nu există, în același timp.

Nu sunt întotdeauna amenințători. Sunt rareori agresivi, asta dacă nu e zi de meci și dacă nu sunt suporteri ai echipei adverse prin preajmă. Dar au grijă să le amintească babalâcilor, din când în când, ce se întâmplă dacă pui în primejdie supraviețuirea clubului.

Ramona în spatele tejghelei. Bărbații în jachete negre stau la mesele ei. Sunt băieți buni, știe asta. Îi fac cumpărăturile, îi schimbă becurile arse prin casă, fără să fie nevoie să le-o ceară. Dar, când i-a întrebat odată de ce îl urăsc pe Peter atât de mult, s-au întunecat la față și unul dintre ei i-a răspuns: „Fiindcă împielițatul ăla n-a trebuit să facă niciodată nimic pentru hochei. Toate i-au venit de-a gata. Și de-aia îi e frică, stă în lesa sponsorilor și pune fututele lor de logo-uri mai presus de binele clubului. Toată lumea știe că a crescut în galerie, ca noi, dar când sponsorii vor să ne dea afară și să pună în loc doar public consumator de hotdogi, nu zice dracului nimic! Toată lumea știe că-l iubește pe Sune ca pe un tată și că nu vrea să-l pună pe David antrenor la seniori, dar el? Își ține fleanca! Ce bărbat e ăsta? De ce să-l mai lăsăm director în club?”

Ramona i-a fulgerat atunci cu privirea și le-a zis printre dinți: „Și voi? Cu câți dintre voi au curaj oamenii din oraș să se pună? Credeți că asta înseamnă c-aveți dreptate de fiecare dată, futu-i?”

Și-atunci au amuțit cu toții. Ramona se gândește că ar fi putut fi mândră de asta. Dar, deodată, îl vede pe Peter printr-una dintre ferestruicile care dau spre stradă. Singur, mergând încet, fără țintă. Se oprește în fața crâșmei, se uită pe fereastră. Șovăie, cu plasa cu mâncare în mână.

Ramona s-ar putea duce după el să-l cheme înăuntru. Ar fi atât de simplu. Să-i ofere o cafea. Dar se uită în jur la bărbații de la mese și singurul lucru care e mai simplu decât să-i dea o cafea lui Peter în momentul ăsta e… să nu i-o dea.

Cât de mare e lumea când ai doisprezece ani? Nesfârșită și, în același timp, minusculă. Înseamnă cele mai îndrăznețe vise ale tale, dar și un vestiar

aglomerat într-un patinoar. Leo se așază pe o bancă. Are bluza cu ursul mare pe piept. Nimeni nu se uită la el, dar toată lumea îl vede. Cei mai buni prieteni ai lui se ridică și se mută pe o altă bancă. Nu primește nici măcar o pasă în timpul antrenamentului. Își dorește să-l placheze vreun coechipier, își dorește să i se arunce hainele în duș. Aproape că-și dorește și să audă pe cineva spunând ceva urât de soră-sa.

Numai să scape de tăcere.

*

Degetele lui Amat nu se pot abține să pipăie absent marginea cărții de vizită. Tatăl lui Kevin se uită la ceas, ca și cum se grăbește. Îi zâmbește lui Amat, dându-i de înțeles că discuția s-a terminat. Amat a apucat chiar să se întindă spre portieră să o deschidă când bărbatul îl bate părintește pe umăr și-i spune, de parcă abia atunci i-a trecut prin minte:

— Auzi, apropo… La petrecere, petrecerea dată de fiul meu… Știu că ți s-a părut c-ai văzut ceva, Amat. Dar cred că știi și că foarte mulți au văzut cât ai băut atunci, nu?

Cartea de vizită tremurândă îl trădează pe Amat. Tatăl lui Kevin își pune mâna peste a băiatului:

— La beție ți se pare că vezi chestii, Amat, dar nu-nseamnă că sunt adevărate. Și, la beție, faci prostii. Crede-mă, am făcut și eu o gră-ma-dă!

Bărbatul râde, cu căldură și autoironie. Amat încă se uită fix la cartea de vizită. Numele șefului de personal, o firmă mare, o altă viață.

— Ești îndrăgostit de Maya? întreabă apoi bărbatul, atât de brusc, încât Amat încuviințează înainte să apuce să gândească.

E prima dată când recunoaște asta în fața cuiva. Lacrimile îi țâșnesc de sub gene. Cu mâna încă atingând ușor degetele băiatului, bărbatul îi spune:

— V-a pus într-o situație al dracului de grea, pe tine și pe Kevin. Al dracului de grea! Crezi că-i pasă de tine, Amat? Crezi că ți-ar fi făcut asta dacă-i păsa? Te cred că ți-e greu acum, dar fetele au nevoie de atenție în alt mod decât băieții și fac chestii al naibii de ciudate ca s-o obțină. Fetițele bârfesc și împrăștie zvonuri, bărbații – nu! Bărbații se uită unii în ochii celuilalt, fără să-i amestece pe alții în treburile lor. Nu?

Amat se uită la el cu coada ochiului. Își mușcă buza și încuviințează. Tatăl lui Kevin se apleacă și-i șoptește, cu un aer conspirativ:

— Fata aia l-a ales pe Kevin. Dar, crede-mă, în curând o să-i pară rău că nu te-a ales pe tine. Când o să joci la seniori, când o să ajungi profesionist, o să roiască gagicile în jurul tău. Și-atunci ai să pricepi că în unele nu poți să ai încredere. Sunt ca niște viruși.

Amat tace, simte greutatea mâinii bărbatului pe umăr.

— Vrei să-mi spui ceva, Amat?

Băiatul dă din cap că nu. Transpirația de pe degete pătează cartea de vizită. Bărbatul își scoate portofelul și îi întinde cinci bancnote de o mie de coroane.

— Am auzit că ai nevoie de patine noi. Pe viitor, când ai nevoie de ceva, să mă suni. Noi ne purtăm unul altuia de grijă, și-n orașul, și-n clubul ăsta!

Amat ia banii, îi înfășoară în jurul cărții de vizită, deschide portiera și coboară. Bărbatul deschide geamul și strigă după el:

— Știu că antrenamentul de diseară e opțional, dar ar fi bine să te duci. Echipa trebuie să fie unită, nu? Că nu ești nimic pe lume dacă ești singur, Amat!

Băiatul promite să se ducă la antrenament. Bărbatul râde, apoi se încruntă cu prefăcută încrâncenare, își încordează umerii și mârâie fioros:

— Noi suntem urșii, urșii din Björnstad!

Mașina cea scumpă întoarce și se îndepărtează. La celălalt capăt al parcării, e o altă mașină, mult mai ieftină, un Saab vechi. Are capota ridicată, iar proprietarul, un tânăr cu geacă neagră și un urs tatuat pe gât, meșterește aplecat peste motor.

Se preface că nu vede nici mașina luxoasă, nici pe băiatul pe care îl lasă singur în fața blocurilor. Dar, după ce tatăl lui Kevin a plecat, Amat lasă să cadă ceva în zăpadă. Băiatul rămâne nemișcat o vreme, cu ochii ațintiți asupra obiectului, de parcă încearcă să decidă dacă să-l ridice sau nu. În cele din urmă își șterge fața cu dosul palmei și intră într-o scară.

Tânărul așteaptă vreun minut înainte să lase Saab-ul și să se ducă să ia cele cinci bancnote de o mie de coroane din zăpadă. Sunt mototolite de pumnul transpirat în care au stat strânse.

Tânărul le pune în buzunarul gecii negre.

Amat închide ușa apartamentului în urma lui. Se uită din nou la cartea de vizită. O ascunde în camera lui și își ia patinele. I-au rămas mici și sunt atât de uzate și de scorojite. Știe exact ce model și-ar fi putut cumpăra cu cinci mii de coroane. Toți copii din Groapa știu prețul lucrurilor pe care nu și le permit. Își ia geanta cu echipamentul, o ia la fugă pe scări în jos și țâșnește pe ușa blocului.

Banii au dispărut. Și n-o să poată spune niciodată dacă asta l-a făcut să se simtă ușurat sau dezamăgit.

Peter s-a oprit pe o stradă tăcută, de unde se vede acoperișul patinoarului. Ce înseamnă „acasă”? Un loc care îți aparține. Și, dacă nu mai ești bine-venit acolo, mai e „acasă”? Nu știe. O să vorbească diseară cu Mira, iar ea o să spună „pot să-mi găsesc un job oriunde”, iar el o să dea din cap că așa-i. Dar el nu poate să-și găsească de muncă oriunde. Vor vorbi despre mutat, iar el va hotărî ferm să încerce să trăiască fără hochei.

Nu bagă de seamă, dar când pornește mai departe, trece pe lângă el un Saab vechi.

Mira iese să ducă gunoiul. E treaba fiică-sii, de obicei, așa s-au înțeles când i-au cumpărat chitara, dar acum totul e altfel. Nici măcar vara n-o s-o ajute pe Maya să scape de frica de întuneric.

Din casa vecină miroase a cafea proaspăt făcută. Doamne, ce mai ofta Mira la început, când familia s-a mutat în Björnstad: „Cafea, cafea, cafea! Oamenii ăștia atâta știu, să bea cafea?”, pufnea ea, iar Peter ridica din umeri și spunea: „Încearcă să-ți arate că vor să se împrietenească. E greu să zici «Vrei să fim prieteni?» E mai ușor să spui «Vii la o cafea?» în orașul ăsta oamenii cred în… cum să zic… în întrebări grele și răspunsuri simple…”

Mira s-a obișnuit cu toate câte se spun doar cu ceva de băut în față, în locul ăsta din pădure. Când vor să spună „Mulțumesc!” sau „Iartă-mă!” sau „Sunt de partea ta!”, atunci zic: „Vii la o cafea?” Sau: „Dau o bere!” Sau: „Două shoturi, mersi, le treci pe nota mea!”

Aruncă gunoiul în pubelă. Ferestrele vecinilor sunt luminate. Dar nimeni nu deschide ușa.

David scoate echipa din vestiar. Și din patinoar. Astăzi se antrenează în pădure. Îi pune să facă flotări și nimeni nu se străduiește mai tare decât Bobo – băiatul care, poate, nici nu va ajunge să joace în sezonul următor, căci e prea bătrân pentru juniori și un jucător prea prost pentru seniori. Cu toate astea, a venit de bunăvoie la antrenament și nădușește până îi dă sângele. Îi pune să alerge. Filip e întotdeauna primul. Sezonul următor va fi cel mai bun pentru el. O să fie anul în care toată lumea o să vadă cât de bun e, de fapt. Vor spune că a devenit „o senzație peste noapte”. Sigur, nu i-a luat decât tot timpul de când avea cinci ani și până acum și tot ce el și maică-sa au avut de dat. „Peste noapte”? Sfinte Sisoe! I-a luat o viață s-ajungă aici. Atât.

Îi pune să joace „trage-de-odgon”. Lyt trage de mai-mai să-și disloce umărul, numai să câștige. Iar Amat? Amat nu scoate un cuvânt, face fiecare exercițiu, face tot ce i se spune.

La marginea pădurii, suficient de aproape ca să-i vadă, dar și de departe ca să nu fie observat cu ușurință, președintele clubului asudă. O mașină masivă oprește în parcarea din fața patinoarului și din ea coboară Kevin cu taică-su. E pentru prima oară când președintele îl vede pe tatăl băiatului la un antrenament. Kevin e deja echipat și pornește alergând spre pădure, spre echipă. Uralele răzbat printre copaci. Îl salută ca pe un rege.

Președintele mai zăbovește o vreme, uitându-se. Înconjurat de juniori, David dă mâna cu tatăl lui Kevin. Privirile li se întâlnesc de la distanță, doar preț de o clipă, apoi președintele se întoarce și se duce în biroul lui.

Dacă Kevin ar fi intrat în patinoar astăzi, ar fi fost nevoiți să discute despre principii și consecințe. Președintele ar fi fost, poate, nevoit să-l trimită acasă „până se dezumflă treaba”. Dar nu-l poate împiedica pe băiat să se antreneze în pădure.

Cel puțin așa simte toată lumea.

Într-o altă parte a orașului, în fața unei vile de pe Colina, mama lui Kevin iese să ducă gunoiul. A plâns, de epuizare și de toate celelalte, dar machiajul refăcut ascunde urmele lacrimilor. Deschide pubela, cu spatele drept și privirea fixă. Ferestrele din jur sunt luminate.

O ușă se deschide. O voce o cheamă:

— Vii la o cafea?

O altă ușă se deschide. Și încă una. Și încă una.

Întrebări grele, răspunsuri simple. Ce este o comunitate?

Suma alegerilor noastre.

40.

O zicală veche, pe care antrenorii o iubesc, spune așa: „Cum se cheamă un om care se duce în pădure și alții îl urmează? Lider! Cum se cheamă un om care se duce singur în pădure? Plimbăreț!”

Peter intră în casă. Pune laptele în frigider, pâinea pe masă și cheile într-un bol. Abia atunci își amintește că a lăsat mașina în fața patinoarului. Se întreabă calm dacă o s-o găsească mâine arsă și plină cu crengi carbonizate. Ia cheile, scoate inelul pe care stau, pune cheile înapoi în bol și aruncă inelul la coș.

Mira intră în bucătărie. Se ridică pe picioarele lui, iar Peter dansează încet, șoptindu-i la ureche:

— Hai să ne mutăm! Poți să-ți găsești de muncă oriunde.

— Da, dar tu nu, iubitule. Nu poți să-ți găsești slujbă în hochei oriunde.

Știe. O știe prea bine. Dar n-a fost nicicând mai convins de ceva când răspunde:

— Te-ai mutat aici de dragul meu. Pot și eu să mă mut de dragul ei.

Mira îi ia fața în palme. Vede cheile împrăștiate în bol. De când îl știe, cheile lui au stat pe un breloc cu un urs. Nu mai e acolo.

*

Ana stă pe marginea patului. Camera parcă nu mai e a ei. Când maică-sa era mai supărată și mai rănită ca oricând că fiică-sa nu vrea să se mute cu ea, după divorț, a zis că Ana e „caz clasic de codependență”. Că a vrut să rămână doar de dragul lui taică-su, fiindcă știe că, fără ea, s-a zis cu el. Așa o fi, Ana nu știe. Taică-su i-a fost întotdeauna aproape. Nu pentru că o înțelege, ci pentru că înțelege pădurea – marea ei aventură. Nimeni nu știe mai multe despre pădure decât el și nu e vânător în tot Björnstadul să-l întreacă. Când era copil, Ana se culca îmbrăcată și aștepta trează, sperând să sune telefonul. Când era vreun accident pe șosea, cauzat de vreun animal sălbatic, iar asta se întâmpla des iarna, șoferul anunța poliția că animalul rănit a fugit în pădure, iar poliția îl suna pe tatăl Anei.

Taciturn, încăpățânat și posac sunt, poate, însușiri nu tocmai bune în viață, dar în pădure sunt perfecte. „N-aveți decât să rămâneți aici și să vă țineți gura împreună toată viața!” le-a strigat mama Anei înainte să plece. Și așa au făcut. Fiindcă n-au avut nimic împotrivă, asta-i tot.

Ana își amintește foarte bine cum îl bătea la cap pe taică-su când era mică să o ia cu el când trebuia să plece noaptea în pădure. Dar n-a luat-o

niciodată. Ba era prea periculos, ba prea târziu, ba prea frig. Iar Ana știa că asta însemna că a băut. Tatăl Anei a avut întotdeauna încredere în fiica lui în pădure, dar nu și în el însuși.

Adri merge de colo colo, dând de mâncare câinilor. Îl vede pe Benji în sala de forță din magazie. Cârjele sunt pe podea, iar băiatul e sub bara cu greutăți. A ridicat al naibii de mult în seara asta, se gândește Adri, mult chiar și pentru unul ca nebunul de frate-su. Știe că echipa are antrenament opțional azi, a auzit în oraș că sunt cu toții în pădure și aleargă. Și că e și Kevin acolo.

Dar nu-l întreabă pe Benji de ce preferă să fie singur aici. Nu vrea să fie sora cicălitoare. N-o fi ea născută aici, dar e fată de Björnstad totuși. Tare ca pădurea, îndărătnică precum gheața. Muncește din greu și își ține gura.

În camera ei, Ana stă dezbrăcată în fața oglinzii, numărând. Întotdeauna a fost bună la matematică. Cele mai bune note, de când e la școală. Când era mică număra tot: pietre, fire de iarbă, copaci în pădure, urme pe pământ, sticle goale în dulapul de sub chiuvetă, pistrui pe pielea Mayei. Până și răsuflări. Uneori, când se simțea foarte rău, număra cicatrice. Dar, de cele mai multe ori, își număra defectele. Uite așa, în fața oglinzii, le arăta cu degetul: toate lucrurile care o făceau defectă. Uneori era mai suportabil dacă le spunea ea cu voce tare, înainte să le spună cineva la școală.

Tatăl bate la ușă. N-a mai făcut asta de ani de zile. De când a plecat mama, tatăl și fiica s-au mutat fiecare la alt etaj. Se îmbracă și deschide mirată ușa. Arată foarte tulburat. Nu tulburat ca de băutură, nu bărbatul trist și singur care nu doarme cu nopțile. E treaz. Întinde mâna fără s-o atingă, ca și cum nu știe cum să-i spună că-i pasă. Spune încet:

— Am vorbit cu câțiva din grupul de vânătoare. Clubul și-a chemat membrii la ședință. Un grup de părinți și sponsori le cer să voteze… e vorba de Peter.

— De… Peter? repetă Ana, nereușind să înțeleagă.

— Vor să-i ceară clubului să-l concedieze.

— Ce? Pentru CE?

— Plângerea la poliție a venit la o săptămână după petrecere. Unii zic că… nu s-a întâmplat… că-i doar o…

Nu poate spune cuvântul „violul” în fața fiică-sii, nu vrea ca fata să-i vadă ușurarea și bucuria că n-a fost ea în locul Mayei. Îi e frică să nu-l urască. Pumnii Anei lovesc marginea patului.

— O minciună? Au zis că Peter minte? C-a așteptat o săptămână să facă plângerea la poliție ca să-l bage la pârnaie pe KEVIN? Ca și cum KEVIN ar fi nenorocita de VICTIMĂ?

Tatăl încuviințează. Rămâne în pragul ușii, nemaiștiind ce să zică. Într-un târziu spune:

— Am făcut biftecuri de elan. Ți-am lăsat în bucătărie.

Închide ușa în urma lui și coboară.

Ana o sună pe Maya de o sută de ori. Știe de ce nu-i răspunde. Știe că Maya o urăște. Doar i-a zis ce o să se întâmple! Dacă nu spunea nimic, atunci Kevin ar fi rănit-o doar pe ea. Dar așa, îi rănește și pe toți cei pe care Maya îi iubește.

Sună cineva la ușă. Peter deschide. E președintele clubului. E atât de trist, șifonat, asudat, murdar, atât de muncit și stresat, încât Peter nici să-l disprețuiască nu mai poate.

— O s-avem ședință. Cu vot. Clubul constă din membrii săi și, dacă îi vor cere conducerii să te concedieze… atunci… mi-e peste poate. Dar poți să vii să te aperi, Peter. E dreptul tău.

Fata apare și ea în hol, în spatele tatălui. Peter întinde un braț, ca și cum ar vrea să o apere, dar Maya i-l dă calm la o parte. Din pragul ușii îl privește în ochi pe președinte. Omul nu pleacă privirea.

Măcar atât.

E târziu când Benji bate la ușa dormitorului lui Adri. Brațele îi tremură din cauza durerii musculare. Adri știe că oamenii normali au trei faze când fac sport: când suportă durerea, când învață să le placă și când o așteaptă cu nerăbdare. Fratele ei e mult dincolo de toate cele trei. Benji are nevoie de durere. E dependent de ea. N-ar putea supraviețui fără ea.

— Mă duci acasă? întreabă el.

Ar vrea să-l întrebe și ea multe, dar nu spune nimic. Nu e genul acela de soră. Că, dacă-i trebuie cicăleală lui Benji, poate s-o sune pe Katia sau pe Gaby.

Peter închide ușa. Rămân amândoi în hol. Maya ridică privirea:

— Conducerea sau părinții vor să te dea afară?

Peter zâmbește trist:

— Și, și Dar e mai ușor pentru conducere dacă o cer membrii clubului. E mult mai ușor să lași pe altul să încaseze minutele de penalizare în locul tău.

Îi ia mâna într-ale ei.

— Am distrus tot, am distrus tot, pentru toată lumea, am distrus tot… pentru tine! suspină ea.

Peter îi dă la o parte șuvițele din ochi și-i spune blând:

— Nu mai zice așa. Și nu mai gândi așa. Vreodată! Ce mare lucru crezi c-ar mai avea să-mi dea nemernicii ăia? Un espressor? Să și-l bage în fund!

Maya începe să chicotească, așa cum face când mama povestește chestii deșucheate și Peter se jenează.

— Nici măcar nu-ți place espresso. Până anul trecut îi ziceai „expreso”.

Peter își apropie fruntea de a fetei.

— Noi doi știm adevărul. Tu, familia ta, toți oamenii buni și rezonabili știu adevărul. Și o să facem dreptate, cumva, îți promit! Vreau… vreau doar… să nu crezi…

— E OK, tată. E OK.

— Nu, nu e OK! Și n-o să fie niciodată! N-ai voie să crezi vreodată că e OK ce… ce-a făcut el… Nu vreau să… Mi-e frică, Maya, mi-e atât de frică să nu cumva să crezi că nu vreau să-l omor… că nu vreau să-l omor în fiecare clipă, a fiecărei zile… Pentru că vreau!

Lacrimile tatălui se preling pe obrajii fiicei.

— Și mie mi-e frică, tată. De tot. De întuneric și de tot.

— Ce pot să fac?

— Să mă iubești.

— Negreșit, Cotoraș!

Maya încuviințează.

— Pot să te rog ceva?

— Orice!

— Putem să mergem în garaj să cântăm Nirvana diseară?

— Hm… Orice altceva în afară de Nirvana.

— Cum să nu-ți placă Nirvana?

— Eram prea bătrân când s-au lansat.

— Cum să fii prea bătrân pentru NIRVANA? Câți ani ai, de fapt?

Încep amândoi să râdă. Și ce putere le dă asta, faptul că încă se mai pot face să râdă unul pe celălalt!

Mira e singură în bucătărie. Îi ascultă pe soțul și fiica ei cântând în garaj. Maya e mult mai bună decât taică-su, dar cântă în ritmul lui, ca să nu-l facă să se simtă prost. Îi e dor de țigări și alcool. Dar înainte să apuce să caute una sau alta, cineva aruncă un pachet de cărți de joc pe masă. Nu din cele normale, ci dintr-acelea de copii, pe care le aveau în rulota pe care au închiriat-o acum ceva ani. Bineînțeles, Leo și Maya au renunțat repede să

mai joace, pentru că mama și tata nu se puteau pune de acord asupra regulilor.

— Hai să jucăm! Poate chiar te las să câștigi, zice Leo, așezându-se.

Pune și două sucuri pe masă. Are doisprezece ani, totuși o lasă pe maică-sa să-l îmbrățișeze strâns.

Într-o sală părăginită de la marginea orașului, un singur bec lucește deasupra unui băiat îmbrăcat în haine negre, care cântă la vioară așezat pe un scaun. Încă ține instrumentul în mână când cineva bate în cantul ușii – Benji, sprijinit în cârje, cu o sticlă în mână. Basistul încearcă să arate tăcut și misterios, dar zâmbetul nu ascultă de asemenea reguli.

— Ce cauți aici?

— Mă plimb, răspunde Benji.

— Să nu-mi zici că-i tărie, zâmbește basistul spre sticlă.

— Dacă tot ai de gând să stai în Hed, ai face bine să-nveți să bei și așa ceva, mai devreme sau mai târziu, răspunde Benji.

Basistul se gândește că, pesemne, asta înseamnă „îmi pare rău" prin părțile locului. A băgat de seamă că, pe-aici, oamenilor le place să comunice prin băuturi.

— N-am nicio intenție să m-așez prin locurile astea, promite el.

— Nimeni n-are. Oamenii rămân pur și simplu, zice Benji și intră șchiopătând în încăpere.

Nu-l întreabă nimic despre vioară. Basistului îi place faptul că Benji nu-i genul de persoană care să se mire că un om poate fi mai multe lucruri deodată.

— Cânt eu și dansezi tu? se oferă el, trecând ușor arcușul peste coarde.

— Nu știu să dansez, răspunde Benji, fără să se prindă că era o glumă pe seama cârjelor.

— E ușor. Tot ce trebuie să faci e să stai nemișcat, apoi să nu mai stai nemișcat, răspunde basistul.

Mușchii lui Benji încă tremură de efort. Asta ajută, căci, prin comparație, inima pare că stă pe loc.

Telefonul o trezește pe Ana. Se repede să-l ridice de pe podea, dar nu telefonul ei sună, ci al tatălui. Îi aude vocea. Vorbește în timp ce se îmbracă. Ia câinii și cheia de la dulapul cu arme. Zgomote care pentru Ana sunt ca o melodie bine cunoscută, un cântec de leagăn din copilărie. Așteaptă ultimele măsuri – ușa de la intrare închizându-se, cheia învârtindu-se în yală. Nimic. În schimb, aude o bătaie ușoară în ușa dormitorului. Vocea șovăitoare a tatălui, numele ei și o întrebare:

— Ana, dormi?

Ana s-a îmbrăcat înainte ca taică-su să termine propoziția. Deschide ușa. Bărbatul are o pușcă în fiecare mână.

— Mergem în căutare, la nord de șosea. Trebuia să sun un neisprăvit din oraș să meargă cu mine, dar… dacă tot am în casă al doilea cel mai bun vânător din Björnstad…

Ana vrea să-l îmbrățișeze. Se abține.

Stau întinși pe spate în sala de repetiții. Se întrec în a cânta cele mai urâte cântece de beție pe care le știu. Râd în hohote ore în șir.

— Care-i treaba cu hocheiul? întreabă basistul.

— Care-i treaba cu vioara? i-o întoarce Benji.

— Nu poți să cânți decât dacă nu mai gândești. Muzica e o… pauză de tine, răspunde basistul.

Răspunsul a venit prea repede, prea concis, prea sincer ca Benji să poată răspunde sarcastic. Așa că spune, la rându-i, adevărul:

— Sunetele.

— Sunetele?

— Da, asta-i treaba cu hocheiul. Când intri în patinoar… toate sunetele pe care le recunoști doar când joci. Și… sentimentul ăla când mergi de la vestiar spre ring, ultimul centimetru înainte ca podeaua să devină gheață. Prima patină pe gheață, când intri pe teren, când aluneci… Parcă am aripi atunci!

Rămân tăcuți vreme îndelungată. Nu îndrăznesc să se miște, de parcă ar sta întinși pe un acoperiș de sticlă.

— Dacă te-nvăț să dansezi, mă-nveți să patinez? zâmbește într-un târziu basistul.

— Nu știi să patinezi? Ce dracu' e în neregulă cu tine? izbucnește Benji, de parcă basistul tocmai i-a spus că nu știe cum se face un sendvis.

— N-am înțeles niciodată care-i șmecheria. Întotdeauna mi s-a părut că gheața e modul în care natura le zice oamenilor c-ar face bine să nu se apropie de apă.

Benji râde.

— Și-atunci de ce vrei să-nveți?

— Pentru că ție-ți place așa de mult. Vreau să înțeleg… ceva ce tu iubești.

Basistul îi atinge mâna. Benji nu se ferește, dar se ridică și vraja se rupe.

— Trebuie să plec, spune el.

— Nu! îl roagă basistul.

Pleacă, totuși. Iese fără să spună nimic. Zăpada cade, deodată cu lacrimile, întunericul îl înghite și Benji se predă fără să se împotrivească.

Când se sparge o fereastră, încăperea se umple de incredibil de multe cioburi, atât de multe, încât pare de necrezut că s-a spart doar una singură. Ca atunci când un copil răstoarnă o cutie cu lapte și lichidul se împrăștie pe toată podeaua bucătăriei, de parcă își dublează la nesfârșit volumul odată ce părăsește ambalajul.

Cel care a aruncat piatra a venit până aproape de zidul casei și a azvârlit-o cu toată puterea, ca să pătrundă cât mai adânc în cameră. Piatra se lovește de dulap și aterizează pe patul Mayei. O ploaie de cioburi cade lin pe podea, ușoară ca un roi de fluturi, lucitoare ca mici cristale de gheață ori așchii de diamant.

Peter și Maya aud izbitura, printre sunetele de tobă și chitară. Ies degrabă din garaj și intră în casă. În camera Mayei suflă un vânt înghețat, iar Leo se uită înmărmurit la piatră. „TÂRFĂ” scrie pe ea, cu litere roșii.

Maya e prima care realizează care-i, cu adevărat, primejdia. Lui Peter îi ia cu doar câteva secunde mai mult să priceapă și el cine-i în pericol de moarte. Se reped la ușă, dar e prea târziu. E deja deschisă. Volvo-ul a ieșit deja pe stradă.

Sunt patru la număr, doi pe jos și doi pe biciclete. Cei pe biciclete n-au nicio șansă. Zăpada e încă până la glezne pe trotuare, așa că nu pot pedala decât în micile șanțuri croite prin neaua de pe stradă. Mira apasă accelerația brusc și până la capăt, iar Volvo-ul lat se avântă zdruncinându-se și urlând după ei. Îi ajunge în douăzeci de metri, dar piciorul Mirei nu e nici măcar în apropierea frânei. Sunt doar niște copii – treisprezece, hai paisprezece ani – dar privirea mamei e golită de orice expresie. Unul dintre băieți se întoarce și, orbit de faruri, se aruncă înspăimântat din mers, la viteză maximă, într-un gard, cu capul înainte. Celălalt băiat apucă să facă fix același lucru, înainte ca bara Volvo-ului să izbească din plin roata din spate a bicicletei și s-o arunce peste drum.

Mira oprește mașina, deschide portiera și coboară. Ia din portbagaj una dintre crosele de golf ale lui Peter. O apucă bine cu ambele mâini și se îndreaptă spre băiatul căzut în zăpadă, cu pantalonii rupți și bărbia plină de sânge. Copilul plânge și țipă, dar Mirei nu-i pasă, nu mai simte nimic.

Maya iese în fugă din casă, doar în șosete, și o ia la fugă spre Volvo. Îl aude pe Peter strigând-o, dar nu se întoarce. Vede silueta zburând în aer, aude bufnitura când mașina lovește bicicleta, farurile roșii ale frânei o orbesc și vede contururile mamei, care se dă jos din mașină. Portbagajul se deschide, Mira scoate crosa de golf. Maya alunecă pe peticele de gheață cu șosetele

ude leoarcă. Picioarele îi sângerează. Urlă până când vocea i se frânge într-un țipăt răgușit.

Mira n-a văzut în viața ei un om mai înfricoșat. Mâinile mici apucă crosa de golf și o dărâmă pe Mira în zăpadă. Când mama ridică privirea, o vede pe Maya care o ține strâns și urlă. La început, Mira n-o aude. N-a văzut în viața ei atâta groază în ochii cuiva.

Băieții se ridică greoi în picioare și pleacă șchiopătând. Rămân mama și fiica, amândouă plângând isteric. Mama ține încă strâns în pumni crosa de golf, iar fiica o liniștește, legănând-o ușor în brațe:

— E OK, mamă, e OK…

În casele din jur luminile sunt în continuare stinse, deși știu că nimeni nu mai doarme pe strada lor. Mirei îi vine să se ridice și să arunce cu pietre în nenorocitele LOR de ferestre, dar Maya o ține strâns și rămân așa o vreme, zguduite de suspine, una cu chipul îngropat în trupul celeilalte. Maya șoptește:

— Știi, când eram mică, părinții copiilor de la grădiniță îți ziceau „lupoaica mamă” și tuturor le era frică de tine. Toți prietenii mei voiau să aibă o mamă ca tine.

Mira suspină în urechea fiică-sii:

— N-ai făcut nimic să meriți nenorocita asta de viață, iubito, n-ai făcut nimic…

Maya ia obrajii mamei în palme și o sărută blând pe frunte:

— Știu c-ai fi omorât pentru mine, mamă. Știu că ți-ai da viața pentru mine. Dar o să trecem și peste asta. Noi două. Fiindcă sunt fata ta. Am sânge de lupoaică.

Peter le ia în brațe pe rând și le duce în mașină. Mai întâi pe fiică-sa, apoi pe Mira. Dă cu spatele până ajung în dreptul casei lor. Acasă.

Bicicletele rămân în zăpadă. A doua zi, au dispărut. Nimeni dintre cei care locuiesc pe stradă nu va zice vreodată ceva.

41.

Dimineața coboară peste Björnstad, nepăsătoare față de viețile insignifiante ale oamenilor. O bucată de carton acoperă o fereastră spartă, o soră și un frate dorm istoviți unul lângă celălalt, pe hol, pe saltele, departe de alte ferestre. În somn, Leo se ghemuiește lângă Maya, așa cum făcea când avea patru ani și se strecura în camera ei noaptea dacă avea un coșmar.

În bucătărie, Peter și Mira se țin de mână.

— Crezi că nu sunt bărbat fiindcă nu pot să mă bat? șoptește el.

— Ți se pare că sunt nefeminină fiindcă pot? întreabă ea.

— Trebuie… trebuie să ducem copiii de aici, șoptește el.

— Nu-i putem proteja. Nu contează unde ne ducem, iubitule, nu-i putem proteja, răspunde ea.

— Nu putem să trăim așa, nu putem, oftează el.

— Știu, încuviințează ea.

Apoi îl sărută, îi zâmbește și-i șoptește:

— Dar nu, nu ești lipsit de bărbăție. Ești foarte, foarte, foarte bărbat în multe privințe. De pildă, nu recunoști *niciodată* că greșești.

Iar el răspunde, cu fața ascunsă în părul ei:

— Iar tu ești feminină. Cea mai feminină persoană pe care am cunoscut-o. De pildă, nu poate avea omul încredere în tine *niciodată* că nu trișezi la „piatră – hârtie – foarfecă”.

Râd amândoi. Chiar și într-o dimineață ca asta. Pentru că trebuie. Și pentru că încă mai au binecuvântarea asta.

Ramona fumează în fața crâșmei. Strada e pustie, cerul negru, dar bătrâna vede totuși de departe cățelandrul, în ciuda vremii. Începe să tușească răgușit când Sune apare din întuneric. Dacă ar fi fumat mai puțin la viața ei, vreo patruzeci, cincizeci de ani mai puțin, ar fi sunat ca un chicotit.

— Măi, moșnege, ți-ai luat câine? râde ea.

— Potaie neascultătoare, nu câine! Pateu îl fac mintenaș! mormăie Sune, nereușind să-și ascundă afecțiunea evidentă pentru creatura flocoasă.

Ramona tușește:

— O cafea?

— Îi pui și-un strop de whisky?

Ramona dă din cap că da. Intră, își scutură ghetele și beau, în timp ce cățelul se apucă să roadă pașnic, dar metodic, un scaun.

— Bănuiesc c-ai auzit, spune Sune mohorât.

— Da, răspunde Ramona.

— O rușine! O rușine, aia e!

Ramona îi mai pune un pic de whisky. Sune privește trist paharul.

— A fost Peter pe-aici?

Femeia dă din cap că nu, ridicând din sprâncene de parcă ar vrea să întrebe: „De ce, ai vorbit cu el?” Sune clatină încet din cap:

— Nu știu ce să zic…

Ramona tace. Înțelege prea bine. E greu și, în același timp, simplu să inviți pe cineva la o cafea.

— Nu mai e treaba ta ce se petrece la club, Sune, murmură ea.

— Oficial încă nu m-au concediat, pesemne c-au uitat în toată… tevatura asta. Dar așa-i. Așa-i, firește, nu mai e treaba mea.

Ramona mai toarnă niște whisky. Și peste, un pic de cafea. Oftează adânc, și pentru el, și pentru ea însăși.

— Și noi? Ce facem aici? Doi ramoliți stau la palavre, în loc să deschidă naibii gura și să spună ce-au de zis.

Sune zâmbește strâmb.

— Întotdeauna ai fost mare psihologă.

— Crâșmăriță. Doar că ești tu prea zgârcit să mergi la psihologi adevărați.

— Mi-e dor de Holger.

— Ți-e dor de el numai când mă iau de tine.

Sune râde atât de tare, că sperie câinele, care scoate un lătrat scurt înainte să-și vadă mai departe de molfăitul scaunului.

— Mi-e dor să te-aud pe tine boscorodindu-l pe Holger.

— Și mie.

Încă puțin whisky. Și-un pic de cafea. Tăceri și amintiri, cuvinte nespuse și subînțelesuri. Într-un târziu, Sune zice:

— E o rușine ce-a făcut Kevin. O nenorocită de rușine! Mi-e teamă pentru binele clubului. A rezistat preț de șaptezeci de ani, da’ să mă ia naiba, nu știu de-o mai sta în picioare și la anul! Mi-e teamă că dacă băiatul e condamnat, oamenii o să dea vina pe hochei. Și sunt unii, dintr-ăia cu multă școală, care abia așteaptă așa ceva, își freacă mâinile de bucurie. Totul o să fie vina hocheiului!

Ramona îi trage o palmă peste ureche atât de brusc și de tare, încât grăsanul antrenor e gata să cadă de pe scaun. De cealaltă parte a tejghelei, bătrâna îl repede mânioasă:

— De-aia ai venit aici? Să-mi spui asta? Sfinte Sisoe… voi, bărbații! Nu-i niciodată vina voastră, nu? Când o să recunoașteți că nu „hocheiul” îi educă pe băieții ăștia, ci VOI? Peste tot, de când mă știu, n-am dat decât de bărbați

care dau vina, pentru tâmpeniile pe care le fac, pe chestii născocite tot de ei. „Religia a declanșat războiul”, „armele omoară oameni”, toate sunt numai idioțenii!

— N-am vrut să… încearcă Sune, dar e nevoit să se ferească din calea unei alte palme.

— Ține-ți pliscul când vorbesc eu! Lua-v-ar dracu’ să vă ia de bărbați! VOI sunteți problema! Religia nu pornește războaie, armele nu omoară de unele singure și să-ți fie clar că hocheiul n-a violat niciodată pe nimeni! În schimb știi cine face toate astea? Cine pornește războaie, omoară și violează?

Sune înghite în sec:

— Bărbații?

— Bărbații! Întotdeauna ticăloșii de bărbați!

Sune se foiește stingherit pe scaun. Cățelul se ghemuiește rușinat într-un colț. Ramona își aranjează părul, meticulos, fără grabă, își golește paharul, și recunoaște în sinea ei că, până la urmă, asta cu invitatul cuiva la o cafea nu-i ceva chiar așa de complicat.

Umple din nou paharele, aduce o bucățică de salam pentru câine, iese de după tejghea și se așază lângă bătrânul antrenor. Oftează din rărunchi și spune, fără tragere de inimă:

— Și mie mi-e dor de Holger. Și știi ce-ar fi zis acum, dacă era aici?

— Nu.

— Că tu și eu știm deja adevărul. Și că nu trebuie să ne spună el.

Sune zâmbește.

— Bărbatul ăsta al tău a făcut mereu pe deșteptul.

— Ba bine că nu!

Într-o altă parte a orașului, Zacharias se furișează din apartamentul familiei, fără să trezească pe nimeni. În spate are un rucsac, în mână o găleată. Căștile în urechi și muzica în tot trupul. Astăzi împlinește șaisprezece ani și toată viața a fost tracasat și tachinat. Pentru orice – cum arată, cum gândește, cum vorbește, pentru adresa de acasă. Peste tot. La școală, în vestiar, pe internet. Iar asta te doboară până la urmă, deși nu se vede, căci oamenii își imaginează că un copil hărțuit se obișnuiește până la urmă. Niciodată! Nu te obișnuiești niciodată! Te consumi tot timpul. Și nu știe nimeni cât de lung ți-e fitilul, nici măcar tu. Zacharias plănuiește să se sinucidă de când avea nouă, zece ani.

Pe Jeanette o trezește telefonul de la frate-su, care îi spune că iar a pornit alarma la școală. Buimacă de somn și iritată, pleacă spre școală. Cu lanterna, caută prin toată clădirea, fără să găsească nimic. Tocmai se pregătește să-i

facă semn fratelui să o lase baltă, gândind că, probabil, iar a căzut zăpadă pe vreun senzor, când nimerește cu piciorul în ceva ud.

Al doilea cel mai bun vânător din Björnstad spală sângele de elan de pe bena ruginită a camionetei. Tatăl și fiica au mers după urme toată noaptea, până când au găsit animalul grav rănit zăcând în zăpadă, adânc în întunericul pădurii. I-au făcut moartea rapidă și fără durere. Ana închide prelata peste benă, ia cele două arme din habitaclu și le controlează cu mâini de vânător experimentat.

Câțiva băieți, de șapte, opt ani joacă hochei pe uscat, undeva mai jos, pe stradă. Un vecin, un bărbat la vreo optzeci de ani, caută în cutia pentru scrisori. Reumatismul îl face să se miște greoi, de parcă ar căra bolovani invizibili. Își ia ziarul și dă să intre în casă, dar se oprește brusc când o vede pe Ana. Sunt vecini de când se știe Ana și bătrânul obișnuia să vâneze cu taică-su până acum câțiva ani. Când era mică, îi dădea prăjituri făcute în casă de Crăciun. Niciunul, nici celălalt nu spun nimic acum. Bărbatul scuipă pe jos, plin de dispreț. Intră în casă, trântind ușa după el, de face să se zgâlțâie în soclu steagul verde cu însemnul ursului, de deasupra intrării.

Băieții care joacă hochei pe stradă se uită și ei înspre ea. Unul dintre ei poartă o bluză cu numărul 9 pe ea. O privesc pe Ana cu o expresie care spune despre ce vorbesc părinții lor acasă. Unul dintre băieți scuipă și el pe jos. Apoi îi întorc cu toții spatele.

Tatăl se apropie și îi pune fiicei o mână pe umăr. Simte cum fata tremură sub degetele lui și nu știe dacă e pe cale să izbucnească în plâns sau să urle de furie.

*

Aproape jumătate din viață, Zacharias s-a gândit să-și pună capăt zilelor. A pus la punct în minte toate detaliile, de nenumărate ori. Undeva unde să-l vadă toți. Ca să-i oblige pe nemernici să trăiască mai departe cu imaginea lui mort, să le spună: „Voi ați făcut asta!” Nu-ți trebuie mare lucru – frânghie, câteva unelte și ceva pe care să te sui, un taburet, de exemplu, dar merge și o găleată întoarsă cu susul în jos. În mână ține găleata. Restul – în rucsac.

Tot ce l-a oprit să facă asta, acum câțiva ani, a fost Amat. Un singur prieten ca el a fost de ajuns. Lifa și Zacharias n-au fost niciodată prieteni prea apropiați. S-au împrietenit mai mult prin Amat, așa că, atunci când Amat s-a mutat la juniori și a ales o altfel de viață, totul s-a năruit pentru Zacharias.

Amat a fost motivul pentru care a rămas în viață. El i-a spus în cele mai grele și întunecate nopți: „Într-o zi o să ai mai mulți bani și putere decât nemernicii ăștia, Zach! Dar tu o să ai milă. Pentru că știi cât de mult doare să

fii neputincios. Și n-ai să le faci rău, deși ai putea. Iar asta o să facă lumea mai bună!”

Niciodată în viață nu mai găsești prieteni cum aveai la cincisprezece ani. Zacharias împlinește șaisprezece astăzi. Intră în școală, fără să-i pese că declanșează alarma. Pune găleata pe podea.

Jeanette se uită spre podea, cu inima bătând să-i spargă pieptul. E o baltă mare, care se întinde încet sub piciorul ei. E aproape de intrare, de șirurile de dulapuri ale elevilor de liceu. Un miros coroziv îi înțeapă nările. Fratele ei se apropie și două lanterne luminează același punct.

— Ce-i asta? întreabă fratele.

Ana strânge din dinți atât de tare, încât taică-su îi aude scrâșnind. Îi șoptește:

— Le e frică, Ana, caută un țap ispășitor.

Anei îi vine să urle. Ar vrea să smulgă din țâțâni ușa vecinului și să urle: „Și de ce să nu fie KEVIN țapul ispășitor?” Vrea să urle până aude toată lumea de pe Colina. Să țipe că iubește hocheiul. ÎL IUBEȘTE! Dar e fată, așa că dacă-i spune asta unui băiat, ce-o să audă? O să audă: „Zău? O fată care iubește hocheiul? OK! Ia zi, cine a câștigat Cupa Stanley în 1983? Cine a ieșit pe locul șapte în Ligă în 1994? Ia zi, dacă tot iubești hocheiul atât de mult!”

În Björnstad, fetele n-au voie să iubească hocheiul. Deloc. Căci, dacă-ți place jocul, atunci ești lesbiană, iar dacă-ți plac jucătorii – ești târfa. Ana ar vrea să-l lipească pe vecin de un perete și să-i spună că, în vestiarul ăla în care fac glume proaste, băieții sunt ca într-o cutie de conservă – unii se „coc” mai greu, iar alții doar putrezesc pe dinăuntru. N-au prieteni fete, nu există echipă de fete și învață că hocheiul e al lor și al antrenorilor, iar fetele sunt doar „o distracție”. Și că sunt doar „pentru futut”. Ar vrea să-i spună cum toți bărbații din oraș îi ridică în slăvi când „se luptă” și „nu se dau bătuți”, dar niciunul nu le spune băieților ăstora că, atunci când o fată spune „Nu!”, înseamnă „NU!”, fir-ar a dracului de treabă! Și că problema în nenorocitul ăsta de oraș nu-i că un băiat a violat o fată, ci că toată lumea pretinde că NU a violat-o! Și că toți ceilalți băieți cred că-i OK ce-a făcut Kevin. Pentru că nu-i pasă nimănui! Ana ar vrea să se suie pe acoperiș și să urle: „Vi se rupe de Maya! De fapt vi se rupe și de Kevin! Pentru voi nu sunt oameni, sunt doar obiecte de valoare. Iar valoarea lui e mult mai mare decât a ei!”

Ana ar vrea atât de mult. Dar strada e pustie și atunci tace. Și se urăște pentru asta.

— Ce-i asta? repetă fratele.

— Apă, răspunde Jeanette.

E conștientă că nu mulți elevi din școală știu cum să intre aici, indiferent dacă declanșează sau nu alarma. Știe că persoana care a pătruns în clădire ori a calculat că va termina ce are de făcut înainte să ajungă cei de la firma de pază, ori nu i-a păsat dacă e prinsă.

Jeanette are prima oră la o clasă a noua, unde ține locul unui profesor. Vede că Zacharias are pete de vopsea pe mâini. Și observă că miroase a diluant. Pe coridor e un dulap pe care nu mai scrie „TÂRFĂ”, pentru că Zach l-a curățat toată noaptea. Pentru că știe cum e să fii cel căruia alții îi fac rău doar pentru că pot. Pentru că știe ce fac cei puternici cu cei slabi în orașul ăsta.

Jeanette nu-i zice nimic lui Zacharias. Știe că asta-i revolta lui tăcută. Și, nespunând nimănui cine a intrat în școală în noaptea dinainte, ia și ea parte la revoltă.

Tatăl încă își ține șovăielnic degetele pe umărul Anei când intră în casă, dar fata se desprinde. Se uită după ea în timp ce duce puștile în pivniță. Îi vede ura. Și o să-și amintească apoi că și-a zis: „Dintre toți bărbații de pe lume, cel mai mult aș vrea să nu fiu vreodată cel care i-a făcut rău celei mai bune prietene a copilei ăsteia”.

42.

Când un copil învață să vâneze, i se spune că în pădure sunt două feluri de animale: prădătoare și pradă. Prădătoarele au ochii apropiați, orientați înainte, pentru că n-au nevoie să se concentreze decât pe vânat. Prada, pe de altă parte, are ochii depărtați, unul de fiecare parte a capului, pentru că singura șansă să supraviețuiască este să vadă prădătorii care vin din spate.

Când Ana și Maya erau mici, obișnuiau să stea în fața oglinzii ore întregi cu ruleta, încercând să-și dea seama din care categorie fac parte.

Frac e în birou. Supermarketul încă nu a deschis, dar biroul lui e plin. Bărbații care s-au adunat aici pentru că nu vor să-i vadă lumea întâlnindu-se la patinoar. Sunt neliniștiți și paranoici. Vorbesc despre jurnaliști care-și bagă nasul peste tot. Folosesc cuvinte precum „responsabilitate" de mai multe ori, îi explică lui Frac că „trebuie să fim uniți, să nu scape lucrurile de sub control". Sunt sponsori, membri ai conducerii clubului, dar astăzi sunt, în primul rând doar prieteni, tați și cetățeni îngrijorați. Toată lumea vrea binele orașului. Al clubului. Nimeni nu vrea decât ca adevărul să iasă la iveală. O voce spune cu îngrijorare: „Doar e la mintea cocoșului… De ce să fi făcut Kevin așa ceva? E limpede că fata a vrut de bunăvoie și-apoi s-a răzgândit. Dac-am putea să rezolvăm situația intern…" O alta zice: „Trebuie să ne gândim la ambele familii, absolut, absolut, absolut! Fetei îi e teamă, firește. Sunt doar niște copii, totuși. Dar adevărul trebuie să iasă la iveală. Înainte ca lucrurile să scape de sub control!" La sfârșitul întâlnirii, tatăl lui Kevin se ridică și, împreună cu Frac, pleacă prin oraș. Bat la fiecare ușă.

Maya se trezește devreme. Se duce în garaj și cântă singură. N-o să poată explica niciodată ce i s-a întâmplat. Cum de a trecut de la a zace distrusă pe podeaua băii, plângând și țipând în brațele mamei la ceea ce simte acum. Dar ceva s-a întâmplat noaptea trecută. Piatra prin fereastră, cioburile de pe jos, „TÂRFĂ" cu litere roșii, toate astea au avut un anumit efect, până la urmă. Mayei îi e în continuare atât de frică de întuneric, încât, dacă intră într-o cameră unde e stinsă lumina, simte cum i se smulg hainele de pe ea. Dar, în dimineața asta, înțelege ceva. Înțelege că singurul mod în care nu-i va mai fi frică este să găsească în sine un întuneric mai adânc. N-o să i se facă dreptate în orașul ăsta, știe, așa că există o singură soluție: ori moare Kevin, ori ea.

Ramona își bea micul dejun când sosesc cei doi. Tatăl lui Kevin intră așa cum intră în orice încăpere – ca și cum i-ar aparține. Frac vine după el cu mersul lui împiedicat, de parcă are pantofi prea mari.

— E închis, îi informează Ramona.

Frac zâmbește mieros. „Exact cum făcea și taică-su! La fel de înalt, la fel de gras, la fel de stupid ca taică-su!" își zice Ramona.

— Voiam doar să discutăm oleacă, spune el.

— Neoficial, adaugă Erdahl.

„Are ochii apropiați Erdahl acesta".

Biroul Mirei e înțesat de cutii, înecat în documente. Colega îi pune în față o cană cu cafea și îi promite:

— O să facem tot ce ne stă în putință, Mira. Toți colegii. Dar trebuie să te pregătești psihic că, în majoritatea cazurilor de genul ăsta, când e vorba de cuvântul cuiva contra cuvântului altcuiva… știi care e sentința…

Ochii Mirei sunt injectați, hainele îi sunt șifonate. Ca niciodată.

— Ar fi trebuit să mă fac avocată pe bune. Să mă specializez în penal. Ar fi trebuit… Mi-am irosit viața în drept comercial și alte căcaturi când, de fapt, ar fi trebuit să…

Colega se așază lângă ea.

— Vrei să știi adevărul?

— Da.

— Nici dacă ai putea angaja cel mai bun expert din lume în abuz sexual, tot nu-i sigur că ar conta, Mira. Cuvânt contra cuvânt, plângere la poliție la o săptămână după, nicio dovadă, niciun martor. Probabilitatea cea mai mare e că poliția clasează cazul în vreo două zile.

Mira sare mânioasă de pe scaun, dar se abține în ultima secundă să nu dea cu cana de pereți.

— N-am de gând să-i las să câștige! Dacă nu câștig la tribunal, atunci trebuie să găsesc o altă cale!

— Ce vrei să spui? întreabă neliniștită colega.

— Mă iau de firma lui taică-su, de firmele prietenilor lui taică-su, o să dezgrop toate rahaturile care sunt de dezgropat, o să iau la rând toată evidența contabilă și toate declarațiile fiscale și le-arăt eu! O coroană dacă au uitat să declare acum zece ani și-mi va fi de ajuns să-i distrug!

Colega nu spune nimic. Vocea Mirei răsună în tot biroul:

— O să atac tot și pe toți cei pe care-i iubesc ei și-o să-mi apăr copiii, ai înțeles? O SĂ-MI APĂR COPIII!

Colega se ridică. În voce i se ghicește o undă de dezamăgire când zice:

— Așa încep războaiele. O parte se apără, așa că și cealaltă trebuie să facă la fel. Apoi frica se transformă în amenințări. Și încep să tragă.

Atunci cana de cafea se izbește de perete.

— E COPILUL MEU, LA DRACU'!

Colega închide ochii. Sunt așezați depărtat unul de celălalt pe chip.

Ana deschide ușa. E singură acasă, taică-su e la veterinar cu câinii. În pragul ușii stă Maya, cu brațele strâns înfășurate în jurul trupului. E greu să-și dea seama ce ar trebui să facă – să râdă, să plângă, să glumească sau să țipe? Ce le-ar da cele mai multe șanse să supraviețuiască?

— Mi-era dor de mutra ta enervantă, șoptește Maya într-un târziu.

Ana zâmbește.

— Și mie de gustul tău muzical de doi bani.

Buza de jos a Mayei tremură.

— Nu vreau să te bag în rahatul ăsta. Încerc să te țin departe de toate.

Ana își pune mâinile pe umerii Mayei.

— Sunt sora ta. Cam cât de departe crezi că poți să mă ții?

Maya o fixează cu privirea până o dor ochii.

— Încerc doar să te protejez.

— Toată viața ai încercat să mă protejezi! Și vrei să-ți spun o chestie? Nu-ți reușește deloc! Sunt varză la cap! Cam cât de bine zici c-a funcționat protejatul ăsta al tău?

Încep să râdă amândouă.

— Ești o zuză, suspină Maya.

— Dar nimeni nu te iubește cum te iubesc eu, găgăuță! Nimeni!

— Știu.

Ochii Mayei licăresc când întreabă:

— Vrei să mergem în pădure să tragem? Am…

Minte. N-a mințit-o niciodată pe Ana până acum.

— … am nevoie să ies, Ana. Am nevoie să… Nu știu, e relaxant să trag cu pușca. Mă gândeam că poate m-ajută… să mă descarc de toată furia asta…

Ana se uită lung la ea. Poate că înțelege că interesul brusc al Mayei pentru arme are de-a face cu altceva, poate că nu. Dar e o prietenă adevărată, așa că se duce și ia două puști și nu mai pune nicio întrebare.

Ramona își pune palmele pe tejgheaua barului. Îi privește pe cei doi.

— Aicea-i crâșmă!

— Ce?! se miră Frac.

Erdahl însă se așază calm, zâmbind răbdător.

— Vrea să comandăm ceva. Fie! Două whisky-uri, cel mai bun! Și-apoi stăm de vorbă.

Ramona pregătește băuturile. Erdahl nu pierde timpul.

— Știi cine sunt?

Ramona pufnește disprețuitor și-și dă paharul pe gât. Erdahl ia asta drept un „da”. Ridică, la rându-i, paharul, dă să bea, dar scuipă dezgustat când atinge whisky-ul cu limba.

— Ce dra… Ăsta-i cel mai BUN whisky pe care-l ai?

Ramona își clatină capul în semn că nu.

— Nu, e cel mai prost.

Frac își golește paharul fără prea multe farafastâcuri. Pare chiar mulțumit. Dar papilele lui gustative sunt la fel de disfuncționale precum butonul de volum al vocii lui. Erdahl împinge scârbit paharul.

— Poți, te rog, să ne dai din cel mai bun atunci? Mersi. Asta are gust de soluție de curățat bărcile.

Ramona dă din cap binevoitoare. Le pune în față alte pahare. Toarnă din aceeași sticlă ca și prima oară. Erdahl se holbează la ea, neînțelegând. Frac nu se poate abține să rânjească:

— La Blană de Urs nu-i decât whisky de-un fel!

Maya și Ana merg până când le înghite pădurea. Atât de departe, că până și tatălui Anei i-ar trebui câteva zile să le găsească trupurile. Se opresc și descarcă armele, împușcătură cu împușcătură. Din când în când, Ana îi corectează Mayei poziția cotului sau a umărului, îi amintește cum să-și țină răsuflarea fără să se oprească din respirat când țintește și o întreabă:

— OK. Auzi-o p-asta: Să trăiești toată viața în Björnstad până la bătrânețe sau să te muți oriunde în lume, dar să mori într-un an?

În loc de răspuns, Maya se încruntă, încrețindu-și fața ca pe un șervețel mototolit. Ana ridică din umeri.

— Ce-i? Întrebare idioată?

— Cam.

— O să plecăm de-aici, Maya. Nu te las aici. O să ne mutăm la New York, prindem un contract și-o să fiu managera ta.

Maya începe să râdă. Nu credea că va mai putea vreodată, dar uite că râsul țâșnește din ea, pur și simplu.

— Nu, nu, nu! Nu te iau în veci să-mi fii manageră!

— Ce? Aș fi o manageră GIGATARE! se împotrivește Ana, rănită în amorul propriu.

— Ba ai fi teribilă. Te-ri-bi-lă! Nici de mobilul tău nu ești în stare să ai grijă!

— Ba da!

Maya ridică sceptică din sprâncene.

— OK. Unde ți-e telefonul?

Ana începe să se caute peste tot frenetic.

— Haide, mă, nu știu unde-i ACUM, poate! Bine! Pot să fiu stilista ta. Crede-mă, ai NEVOIE de un stilist!

— Da' ce-are stilul meu? se miră Maya.

Ana o măsoară demonstrativ, din cap până-n picioare.

— *Sorry,* nu-ți permiți serviciile mele. Dă-mi de veste după ce semnezi contract cu casa de înregistrări!

Maya râde în hohote.

— Ești dusă cu capul!

— Sau pot să fiu dieteticiana ta! Am găsit o dietă nouă cu sucuri, care-ți curăță mațele! Cică îți face caca să…

Maya își acoperă urechile cu mâinile, se întoarce cu spatele și se îndepărtează.

— Din păcate, n-avem acoperire aici… Alooo? Șșșșșșșșș… Alo? Alo?

Duce un telefon la ureche, prefăcându-se că vorbește. Ana mijește ochii.

— Ăla-i telefonul meu? Unde l-ai găsit?

— Mă scuzați, am intrat în tunel! strigă Maya.

Ana o prinde din urmă. Boxează în glumă, apoi se îmbrățișează. Se uită cum soarele se ridică pe cer. Maya îi șoptește:

— Pot să dorm la tine o noapte?

Ana nu știe ce să răspundă. Maya n-a dormit niciodată acasă la ea, nici măcar o singură dată. Întotdeauna a fost invers. Dar e o prietenă adevărată, așa că bineînțeles că răspunde:

— Mai întrebi?

Ramona își golește paharul. Și Frac. Ochii lui Erdahl se îngustează:

— Aha. Atunci putem să sărim peste politețurile de rigoare. Știi de ce-am venit?

Ramona pare curioasă.

— Nu, dar mă gândesc că ai aurul la tine. Frac sigur are ceva tămâie. Și probabil e vreun al treilea mag la ușă, cu mir în pantaloni. Am nimerit-o?

Erdahl răsuflă adânc, vizibil agasat. Face un gest larg spre încăpere.

— Acest… local… e unul dintre cei mai vechi sponsori ai Clubului de Hochei Björnstad. Nu contribuie, evident, cu sume însemnate, dar avem cu toții respect pentru tradiție. Și bănuiesc c-ai fost anunțată că se va face o ședință extraordinară a membrilor clubului… în lumina celor întâmplate.

Frac tușește timid și adaugă:

— Nu vrem decât să stăm de vorbă, Ramona. Noi, sponsorii, simțim că-i important să fim uniți la ședința asta. Pentru binele clubului.

— Și asta ce-nseamnă? vrea Ramona să știe, cu prefăcută docilitate.

Erdahl e deja agasat. Se ridică și-i spune cu un aer autoritar:

— Anumiți membri ai conducerii trebuie schimbați. Se va vota înlocuirea lui Peter Andersson din funcția de director tehnic cu o persoană potrivită. Atât conducerea, cât și sponsorii sunt de acord cu asta, dar respectăm părerea membrilor clubului și am vrea ca propunerea să vină din partea lor. Suntem aici cu intenții bune, după cum vezi.

Ramona zâmbește înciudată.

— Da, dumneata chiar pari genul de persoană mânată întotdeauna doar de intenții bune. Și ce-a făcut Peter, mă rog, atât de… nepotrivit, dacă-mi permiți să-ntreb?

Erdahl mârâie printre dinți:

— Știi prea bine ce s-a întâmplat.

— Nu, nu știu. Și cred că nici voi nu știți. Că de-aia face poliția investigație.

— Știi de ce e acuzat fiul meu, spune Erdahl.

— Parc-ai vrea să zici că el e victima, zice Ramona punând punctul pe i.

Erdahl își pierde atunci cumpătul. Frac nu l-a văzut niciodată așa. Se sperie atât de tare, încât răstoarnă și paharul lui, și pe al Ramonei. Erdahl urlă:

— Fiul meu ESTE victima! Ai cea mai VAGĂ idee ce-nseamnă să fii supus la așa ceva? AI?

Ramona nici nu clipește când răspunde:

— Nu. Dar așa, spontan, aș zice că mai rău decât să fii acuzat de viol e să fii violat.

— Adică ai de gând să-mi spui că iei de bună ce zice afurisita aia de fată? șuieră Erdahl.

— Am de gând să-mi iau libertatea de a nu pleca de la ideea că fata a avut vreun motiv să mintă doar pentru că, din întâmplare, fiu-tu e jucător de hochei. Și, apropo, fata are un nume. O cheamă Maya, răspunde Ramona.

Erdahl râde disprețuitor:

— Adică ești dintre ăia care vor să dea vina pe hochei?

Ramona dă din cap cu seriozitate:

— Ai jucat vreodată hochei?

— M-am lăsat când aveam doisprezece ani, mărturisește Erdahl.

— Atunci așa îți pare, da, cum c-aș da vina pe hochei. Pentru că, dacă mai jucai vreo doi ani, atunci hocheiul poate apuca să te-nvețe să pierzi ca un bărbat adevărat. Te-ar fi învățat că fiu-tu poate greși și că, atunci când o face,

ar trebui să ieși în față, ca un BĂRBAT, și să-ți asumi responsabilitatea, nu să dai vina pe o copilă de cincisprezece ani și pe taică-su.

Erdahl răstoarnă scaunul de bar când își aruncă enervat brațele în aer. Poate că nu l-a dărâmat intenționat, dar nici nu face vreun gest să-l ridice. Răsuflând din greu și fără s-o piardă din ochi pe Ramona, aruncă o bancnotă de o mie de coroane pe tejghea și încheie discuția, pe un ton pe cât de disprețuitor, pe atât de amenințător:

— O fi a ta crâșma. Dar clădirea nu-i. În locul tău, m-aș gândi la asta.

Trântește ușa după el, făcând geamurile să zăngănească.

Ana și Maya intră în casă. Ana ia cheia dulapului cu arme și pune la loc cele două puști pe care le-au avut cu ele în pădure. Maya observă fiecare detaliu – cum sunt aranjate, unde e cheia.

— Ce-i asta? întreabă ea inocentă, arătând spre o armă.

— Aia-i cu țeavă dublă, răspunde Ana.

— E greu de încărcat? întreabă Maya.

Mai întâi Ana râde, apoi devine suspicioasă.

— De ce întrebi?

Maya ridică din umeri.

— Ce, ești polițistă? Mă-ntreb și eu. Arată mișto. Putem s-o încercăm data viitoare?

Ana zâmbește cu gura până la urechi și o împinge ușor cu umărul.

— Să te faci *tu* polițistă, lunatico!

Ia cartușele și îi arată Mayei cum să deschidă magaziile puștii, să le încarce și să pună siguranța trăgaciului, pentru că îi plac rarele ocazii în care e mai bună la ceva decât prietena ei. Adaugă, sigură de ea:

— E atât de ușor, că până și tu poți s-o folosești.

Maya râde.

— Câte cartușe încap? întreabă ea.

— Două, răspunde Ana.

Ana deschide din nou magaziile, scoate cartușele, le pune la loc și încuie dulapul. Fetele părăsesc pivnița. Maya nu zice nimic.

Dar tot ce gândește este: „Nu-mi trebuie decât unul!"

Frac e încă în Blană de Urs. Adună cu grijă paharele, unul câte unul.

— E doar o discuție, Ramona, șoptește el.

— Lui taică-tu i-ar fi fost rușine! i-o retează ea.

— Încerc și eu… să nu țin partea nimănui.

Ramona pufnește:

— Și o faci al naibii de prost!

Frac se înfășoară mâhnit în palton și pleacă. Câteva minute mai târziu, se întoarce. Se oprește în fața barului, cu privirea băiatului trist de odinioară, care obișnuia să vină aici cu Peter, să-și ia acasă tații beți, pe vremea când nici măcar adolescenți nu erau.

— Robban Holts mai vine pe-aici? murmură el.

— Aproape zilnic, de când nu mai are slujbă, răspunde Ramona.

Frac încuviințează scurt.

— Să-i zici să dea pe la magazin să vorbească, din partea mea, cu șeful de depozit. O să-i aranjez un interviu.

Ramona încuviințează la rându-i. Și-ar fi putut spune mai multe. Dar sunt din Björnstad.

*

După-amiază târziu, Kevin aleargă pe pista de jogging din jurul Colinei. Repede, tot mai repede, cu fesul tras pe frunte și gluga peste fes. Și-a pus haine largi, fără logo-ul cu ursul, ca să nu-l recunoască nimeni. Nu era nevoie, desigur. Toată lumea de pe Colina e la patinoar, să voteze. Cu toate astea, i se pare că-i urmărit de priviri din pădure. Nu, i se pare, n-are cum! E doar paranoic. Cel puțin așa simte el.

Soarele a apus deja. Copacii o ascund bine, dar Maya tremură. Îi e în continuare frică de întuneric, dar e hotărâtă să și-l facă prieten. Aliat. A stat acolo, urmărindu-l pe Kevin în casa luminată. El n-avea cum să o vadă, iar asta i-a dat brusc fetei un sentiment de putere. Irezistibil.

Când a ieșit să alerge, l-a cronometrat. O tură – trei minute și douăzeci și patru de secunde. Încă o tură – trei minute și douăzeci și două de secunde. Încă o tură. Și încă una. Iar. Și iar. Și iar.

Își notează timpii. Ridică brațele de parcă ar ține o armă invizibilă. Se gândește unde ar fi cel mai bine să se poziționeze.

El sau ea o să moară. Încă n-a decis cine.

43.

Nu-i greu să te baţi. E greu să începi şi să te opreşti. Când te baţi, reacţionezi instinctiv. Partea complicată e să îndrăzneşti să dai prima lovitură şi, după ce ai câştigat, să te opreşti din a mai lovi.

Maşina lui Peter e în continuare parcată în faţa patinoarului. Nu i-a dat nimeni foc, chiar dacă Peter bănuieşte că unii s-au gândit la asta. Râcâie gheaţa de pe parbriz şi ferestre şi se urcă în maşină, fără să pornească motorul.

I-a invidiat întotdeauna pe antrenorii de hochei buni, pe cei care au abilitatea de a sta în faţa unui grup şi a-l convinge să-i urmeze. El n-are genul acela de carismă. A fost cândva căpitan de echipă, dar a condus echipa prin joc, nu prin vorbe. Nu poate explica nimănui hocheiul. Din întâmplare a fost un jucător bun. În muzică se cheamă „ureche muzicală", în sport i se spune „inteligenţă cinetică". Vezi pe cineva făcând ceva şi trupul tău înţelege imediat cum se face. A patina, a şuta pucul, a cânta la vioară. Unii se antrenează o viaţă întreagă fără să reuşească să înveţe, alţii ştiu din prima.

A fost suficient de bun ca să nu fie nevoit să înveţe să se bată. Asta a fost salvarea lui. Nu e vorba de vreo poziţie filozofică, de vreo convingere adâncă în lipsa de sens a violenţei. Pur şi simplu nu o simte. N-are instinctul agresivităţii.

Când Leo a început să joace hochei, s-a întâmplat ca Peter să discute cu un antrenor care tot timpul ţipa şi urla la ei. Explicaţia omului a fost că:

— Trebuie să-i sperii niţel ca s-asculte.

Peter a tăcut. Dar în maşină, în drum spre casă, s-a întors spre Leo şi i-a spus:

— Când eram mic, taică-miu mă bătea dacă vărsăm laptele. Asta nu m-a învăţat să nu mai vărs. Ci doar m-a făcut să-mi fie frică de lapte. Să nu uiţi asta.

Parcarea se umple încet de lume. Vin oameni din toate direcţiile. Unii îl văd pe Peter, dar se prefac că nu. Aşteaptă până intră toată lumea în patinoar. Până începe şedinţa. Se gândeşte dacă să pornească motorul şi să plece acasă, să-şi facă bagajele şi să-şi ducă familia departe de aici. Cât de departe se poate. Dar, în loc să facă asta, se dă jos din maşină, traversează parcarea, deschide uşa grea a patinoarului şi intră.

Nu-i greu să te baţi. E doar greu să ştii când să te baţi.

Ann-Katrin e așezată lângă Mistrețul, pe unul dintre rândurile de scaune mai din spate. Zici că s-a adunat tot orașul în bufetul patinoarului. Toate scaunele sunt ocupate, iar lumea continuă să intre și să rămână în picioare, pe lângă pereți. În față, pe o mică scenă, sunt membrii comitetului de conducere. Pe primul rând de scaune – sponsorii și părinții juniorilor. În mijlocul lor: părinții lui Kevin. Ann-Katrin vede cum oameni pe care îi știe de-o viață se apropie de mama lui Kevin de parcă sunt la o înmormântare, ca și cum ar vrea să-și exprime regretul pentru nedreptatea îngrozitoare suferită de fiul ei.

Mistrețul o ține strâns de mână când vede la ce se uită.

— Nu putem să ne băgăm, Anki. Jumătate dintre oamenii ăștia ne sunt clienți.

— Asta nu-i supunere la vot, ăsta-i linșaj! șoptește Ann-Katrin.

— Trebuie s-așteptăm, până știm ce s-a întâmplat. Nu știm tot, Anki. Nu știm tot, îi răspunde soțul.

Știe că are dreptate. Așa că așteaptă. Toți așteaptă.

Frac s-a oprit intenționat în mijlocul parcării. Nu s-a ascuns în umbră sau după vreun copac. Nu vrea cu niciun chip să pară amenințător.

Când mașina micuță, cu logo-ul ziarului local pe portieră intră în parcare, Frac își flutură prietenos mâna. În mașină – o ziaristă și un fotograf. Le face vesel semn să deschidă fereastra.

— Salutare, salutare! Nu cred că ne-am cunoscut. Frac, proprietarul supermarketului!

Ziarista îi întinde mâna pe fereastră.

— Bună seara, vrem să mergem la șed…

Frac se apleacă spre ea, scărpinându-și barba țepoasă, și o întrerupe:

— Da! La ședință, nu? Voiam doar să schimbăm două vorbe. Așa… neoficial, dacă mă-nțelegi.

Jurnalista își lasă capul ușor într-o parte:

— Nu.

Frac își drege glasul:

— Ei, știi cum e. Oamenii se emoționează când apar ziariștii. Ce s-a întâmplat e o traumă pentru tot orașul, pricepi dumneata? Așa că vrem să ne asigurăm că articolul vostru… mda… că n-ați venit să căutați probleme unde nu sunt.

Reporterița nu știe ce să răspundă, dar modul în care bărbatul masiv se apleacă peste portiera mașinii, când spune ce are de spus, o face să se simtă foarte neconfortabil. Frac îi zâmbește, îi urează o seară plăcută și pleacă.

Jurnalista și fotograful așteaptă câteva minute, apoi intră și ei în patinoar. Când străbat coridorul, doi bărbați le ies în cale din întuneric – la vreo douăzeci, treizeci de ani, în geci negre, cu mâinile în buzunare.

— Ședința e doar pentru membrii clubului, spune unul dintre ei.

— Suntem ziariști… încearcă jurnalista să explice.

Bărbatul le blochează calea. Sunt cu un cap mai înalți decât fotograful și cu două mai mult decât jurnalista. Nu zic nimic, dar unul dintre ei face o jumătate de pas înainte – doar un mic avertisment că e în stare de mult mai mult. Coridorul e prost luminat, iar partea de la intrare e tăcută și pustie.

Fotograful o ia pe jurnalistă de mâneca gecii. Femeia vede că e complet alb la față. Jurnalista nu-i din Björnstad, dar fotograful locuiește în oraș. Cu familia. O trage spre mașină și pleacă.

Fatima e în bucătărie. Sună cineva la ușă, iar Amat insistă că deschide el. Ca și cum știe cine a venit. Sunt doi băieți foarte asemănători. Fatima nu aude despre ce vorbesc, dar îl vede pe unul dintre ei punându-i lui Amat un deget în piept. După ce închide ușa, băiatul refuză să-i spună despre ce era vorba. Îi zice doar că era „ceva cu echipa” și se duce la el în cameră.

Bobo merge în urma lui Lyt. Nu-i place ce fac, nu vede rostul, dar nu știe cum să se opună.

— Amat e de-al nostru, de ce ești așa de supărat? a întrebat el în drum spre casa lui Amat.

— Trebuie să ne arate că așa-i! a urlat Lyt.

Când Amat a deschis ușa, Lyt i-a pus un deget pe piept și i-a transmis ordinul:

— E ședință cu membrii clubului. Toată echipa merge acolo să ne arătăm sprijinul pentru Kevin. Și tu!

— O să-ncerc, a mormăit Amat.

— N-o să încerci. O să vii! Trebuie să fim uniți! i-a poruncit Lyt.

Bobo îi caută privirea lui Lyt înainte să plece de acolo. Nu o găsește.

Ședința decurge cum decurg ședințele de felul ăsta. Începe șovăielnic, apoi lucrurile scapă repede de sub control. Președintele clubului tușește de câteva ori, solicitând atenția participanților, într-o încercare nereușită de a calma spiritele.

— Mai întâi de toate, aș dori să vă spun că doar comitetul de conducere poate concedia un director tehnic. Membrii clubului nu pot vota, de unii singuri, cine din personalul clubului rămâne și cine nu. Nu este conform regulamentului de funcționare al asociației noastre.

Un bărbat sare de pe scaun, cu un deget ridicat acuzator:

— Dar membrii pot înlocui conducerea clubului și să vă fie clar că asta avem de gând să facem dacă vă opuneți voinței orașului!

— Aici este o asociație democratică, nu ne amenințăm unii pe ceilalți! răspunde președintele cu hotărâre.

— Amenințăm? Cine amenință pe cine? Ai cui copiii sunt luați pe sus de poliție din autocar? scrâșnește bărbatul.

O femeie se ridică și ea cu mâinile împreunate pe burtă și se uită cu compasiune la comitetul de conducere:

— N-am plecat la vânătoare de vrăjitoare, încercăm doar să ne protejăm copiii. Fiică-mea a fost la petrecerea lui Kevin și acum a chemat-o poliția să dea o declarație ca „martor". Pentru numele lui Dumnezeu, copiii ăștia se cunosc de-o viață! Au ajuns acum să depună mărturie unul împotriva celuilalt? Ce se-ntâmplă?

Un alt bărbat se ridică apoi:

— N-acuzăm pe nimeni. Dar știm cu toții ce... ce se poate întâmpla... Tânăra aceasta a vrut să fie și ea parte din... grup. Poate că a vrut puțină atenție. Tot ce vreau să spun este: de ce să facă Kevin așa ceva? Îl cunoaștem cu toții. Nu-i el genul să facă așa ceva. Deloc!

Un altul vorbește, fără să se ridice:

— E evident că a căutat atenție cu orice preț. E un soi de mentalitate de fan în jurul băieților ăstora. E cât se poate de normal. N-am zis c-a făcut-o intenționat, e ceva psihologic, e adolescentă, dă-o încolo de treabă, știți și voi cum e cu hormonii la vârsta asta. Dar dacă se îmbată și se duce în camera unui băiat, îl pune într-o situație dată naibii rău de tot. Rău de tot! Că doar nu-i așa de ușor pentru băiat să priceapă ce semnale îi dă.

Maggan Lyt se ridică, clipind cu tristețe către audiență:

— Și eu sunt femeie. Așa că iau foarte în serios cuvântul „viol". Foarte, foarte în serios! Și de aceea cred că trebuie să ne educăm copiii să-nțeleagă că nu-i un lucru despre care să minți. Știm cu toții că tânăra minte. Dovezile sunt copleșitoare în favoarea băiatului și nu există nici cel mai mic motiv ca el să fi făcut așa ceva. Nu-i vrem răul tinerei – nici pe-al ei, nici pe-al familiei ei –, dar ce dăm de înțeles copiilor noștri dacă nu punem piciorul în prag acum? Că orice fată poate să strige „Viol!" când dragostea nu-i e împărtășită? Și eu sunt femeie și de aceea iau situația foarte în serios. Știm cu toții că tatăl acestei tinere încearcă să politizeze situația. Se pare că n-a suportat ideea că în clubul nostru există staruri mai mari decât el...

Peter e în pragul ușii. Durează câteva momente până îl observă prima persoană. Apoi, cât ai clipi, toată lumea se întoarce spre el. O mare de ochi pe

care îi știe de o viață. Prieteni din copilărie, foști colegi de școală, iubiri din adolescență, colegi, vecini, părinți ai copiilor cu care copiii lui s-au jucat. În fundul sălii, sprijiniți de perete, două duzini de bărbați în geci negre, amenințători prin simpla lor prezență. Nu spun nimic, dar îl țintuiesc pe Peter cu privirea. Le simte ura, dar nu se clintește. Cu spatele drept, o privește sfidător pe Maggan Lyt.

— Dar te rog, continuă, n-am vrut să-ntrerup! spune el.

E suficientă tăcere în sală cât să audă toată lumea cum i se frânge inima.

Când se vor întoarce la ziar, jurnalista și fotograful se vor duce să-i povestească redactorului-șef cele întâmplate. Jurnalista se așteaptă ca șeful să-i trimită imediat înapoi la ședința clubului. Dar acesta va murmura doar că „nu știu dacă să-i zicem *amenințare…* oamenii sunt neliniștiți doar… e de-nțeles… știți, nu-i bine să…” Fotograful va completa binevoitor: „să căutăm probleme unde nu sunt?” Redactorul-șef va da din cap aprobator: „Întocmai… întocmai!”

Jurnalista nu va spune nimic. E prea tânără și îi e prea teamă să nu-și piardă slujba. Dar își va aminti multă vreme frica din ochii lor. Și îi va fi greu să nu se gândească încontinuu la ce i-a spus Kevin Erdahl când l-a intervievat după semifinală. Ce învață orice sportiv să spună când un coechipier a făcut o greșeală – prefăcuta surprindere, un limbaj al trupului care nu trădează nimic și răspunsul abrupt: „Poftim? Îmi pare rău, n-am văzut faza”.

Fatima nu bate la ușa fiului de data asta, deși așa obișnuiește. Amat stă pe marginea patului, cu cartea de vizită în mână. Se așază lângă el și-i spune cu hotărâre:

— Orice băiat are voie să aibă secrete fată de mama lui. Dar nu și dacă nu știe să le ascundă…

— Nu-i nimic. Nu-i nevoie să… Nu-ți face griji, mamă! zice Amat.

— Taică-tu ar fi… începe ea, dar băiatul o întrerupe, deși nu face niciodată asta.

— Nu-mi spune ce-ar fi făcut tata. Tata nu-i *aici*!

Își ține mâinile în poală. Amat respiră sacadat. Încearcă să-i dea cartea de vizită, dar mama nu o ia.

— E o slujbă, reușește el să spună, cu o voce undeva între deznădejdea unui băiat și mânia unui tânăr.

— Am slujbă.

— E o slujbă mai bună, spune el.

Mama ridică mirată din sprâncene.

— Aha. E, cumva, la un patinoar unde să-mi pot vedea fiul antrenându-se în fiecare zi?

Umerii lui Amat cad înfrânți.

— Nu.

— Atunci nu-i mai bună pentru mine. Am deja o slujbă. Nu-ți face tu griji pentru mine.

Ochii lui Amat scapără.

— Și cine să-și facă griji, mamă? Cine? Uită-te înjur! Cine o să aibă grijă de noi când n-o să te mai țină spatele?

— Eu. Ca și până acum, îi promite ea.

Amat încearcă din nou să-i pună în mână cartea de vizită, dar mama refuză. Băiatul începe să țipe:

— Nu ești nimic pe lume dacă ești singur, mamă!

Mama nu răspunde. Rămâne lângă el până când băiatul izbucnește în plâns.

— E prea greu, mamă. Tu nu-nțelegi… nu-nțelegi cât de mult am… nu pot…

Fatima își desprinde mâinile dintr-ale lui. Se ridică. Face un pas înapoi și spune fermă:

— Nu știu ce știi. Dar, orice ar fi, e limpede că-i cineva acolo căruia îi e frică de moarte c-o să spui. Să-ți mai zic un lucru, băiete drag! N-am nevoie de niciun bărbat. N-am nevoie de niciun bărbat care să mă ducă la muncă într-o mașină scumpă! N-am nevoie de niciun bărbat care să-mi dea o slujbă pe care n-o vreau! N-am nevoie de un bărbat care să-mi plătească facturile și care să-mi spună ce-mi place, ce simt și ce gândesc. Am nevoie de un singur bărbat – fiul meu! Și nu, nu ești singur! N-ai fost niciodată singur. Trebuie doar să-nveți să-ți alegi prietenii!

Mama pleacă. Închide ușa după ea. Fără să ia cartea de vizită.

Maggan Lyt e încă în picioare, prea mândră să dea înapoi. Se întoarce spre comitetul de conducere și spune:

— Cred că s-ar cuveni s-avem vot deschis.

Președintele clubului ia cuvântul:

— Mă simt obligat să subliniez că, în conformitate cu regulamentul de funcționare, e dreptul oricărui membru aflat astăzi aici să ceară vot secret…

Își dă prea târziu seama că exact asta voia Maggan să audă. Se întoarce demonstrativ spre public și întreabă:

— I-auziți! E cineva aici care n-are curaj să-și spună deschis părerea? Care n-are curaj să ne privească în ochi și să spună ce gândește? Cum să nu, poftiți! Ridicați-vă și cereți vot secret!

Mulțimea nu se clintește. Peter se întoarce și pleacă. Ar fi putut rămâne, să se apere, dar alege să n-o facă.

Amat își pune căștile în urechi. Se plimbă prin cartierul lui și prin orașul celorlalți. Și-a petrecut aici toată copilăria. Toată viața. Vor fi oameni care nu-i vor înțelege decizia. Oameni care îl vor numi laș, mincinos sau neloial. Oameni care, probabil, duc vieți liniștite, sigure, înconjurați de alții care le împărtășesc părerile și valorile, care le confirmă propria imagine despre lume. Le e ușor să-l condamne, e întotdeauna mai ușor să le faci altora morală când știi că nu vei fi tras la răspundere niciodată.

O ia spre patinoar. Se alătură echipei. A lăsat războiul în urmă înainte să știe să vorbească, dar n-a încetat niciodată să fie un fugar. Hocheiul e singurul lucru care l-a făcut vreodată să simtă că aparține unui grup. Să se simtă normal. Demn de ceva.

William Lyt îl bate camaraderește pe spate. Amat îl privește în ochi.

Ramona îl așteaptă pe Peter pe coridor. Sprijinită în baston, mirosind a whisky. E prima dată în ultimii zece ani când Peter o vede la mai mult de cinci pași de crâșmă. Mormăie când îl vede:

— O să le fie rușine! Într-o bună zi o să-și amintească de ziua în care cuvântul unui băiat a fost pus contra cuvântului unei fete, iar ei au crezut orbește că băiatul are dreptate. Și-atunci o să le fie rușine!

Peter o bate blând pe umăr.

— Nu-ți cere… nimeni… Nu-i nevoie să te bagi în treaba asta, Ramona, doar de dragul familiei mele, șoptește el.

— Ba să nu-mi spui tu mie ce dracu' am și n-am nevoie să fac!

Peter încuviințează, o pupă pe obraz și pleacă. E deja lângă mașină când Ramona dă de perete ușa bufetului cu bastonul. Un membru al conducerii clubului, îmbrăcat în costum, tocmai își slăbește nodul cravatei și spune, poate în glumă, poate nu:

— Și cum ar fi fost cu putință, mă rog? S-a întrebat cineva? N-ați văzut ce blugi mulați poartă fetele în ziua de azi? Strâmți ca pielea pe țipar! Abia dacă pot ele singure să și-i dea jos, cum să reușească un băiat, fără voia lor? Păi nu?

Râde singur de propria-i glumă, câțiva aprobă cu convingere, dar bufnitura ușii îi face pe toți să amuțească și să întoarcă privirea. Ramona, beată și furioasă, ridică bastonul spre el.

— Ca să vezi, Lennart, mititelule! ASTA te-ai întrebat tu? Punem pariu pe-un salariu de-al tău că-ți scot costumul, împotriva voinței tale, fără ca vreun suflet din încăperea asta să miște un deget măcar?

Lovește cu bastonul și furia beției un scaun al cărui foarte nevinovat ocupant își duce înfricoșat mâna la piept, cu răsuflarea tăiată. Ramona ridică bastonul spre toată adunarea.

— Asta nu-i orașul meu. Voi nu sunteți orașul meu. Rușine să vă fie!

Un bărbat se ridică și țipă:

— Ține-ți dracu' fleanca, Ramona! Habar n-ai despre ce-i vorba!

Trei bărbați în geci negre ies neauziți din umbrele de lângă perete. Unul dintre ei face câțiva pași, se proțăpește în fața bărbatului și-i spune:

— Mai zi-i tu o dată să-și țină fleanca și ți-o închid eu pe-a ta. De tot!

*

În fața patinoarului, Amat își privește coechipierii în ochi. Apoi trage adânc aer în piept, le întoarce spatele și pleacă. Primul pas e șovăitor, al doilea sigur pe el. Îl aude pe Lyt strigându-l, dar își continuă drumul pe coridor, fără să se obosească să închidă ușa după el. Trece pe lângă ring, urcă scările, intră în bufet, își face loc printre rândurile de scaune, se oprește în fața audienței, cu spatele la comitetul de conducere și îi privește în ochi pe fiecare bărbat și pe fiecare femeie din sală. Mai ales pe cel numit Erdahl.

— Mă numesc Amat. Am văzut ce i-a făcut Kevin Mayei. Eram beat și sunt îndrăgostit de ea. Vă zic de-acum, pe față, ca să nu fiți nevoiți s-o spuneți pe la spatele meu, mincinoșii dracului! Kevin Erdahl a violat-o pe Maya Andersson. Mâine mă duc la poliție și o să-mi spună că nu sunt un martor credibil. Dar vă povestesc vouă, acum, tot ce-a făcut Kevin. Tot ce-am văzut. Și n-o să uitați niciodată! M-ați văzut jucând hochei. Știți că ochii mei sunt mai buni decât ai oricărora din sala asta. Asta-i printre primele lucruri pe care le auzi în club, nu? „Cu privirea asta ori te naști, ori n-ai niciodată parte de ea".

Și le spune tot. Fiecare detaliu. Fiecare obiect din camera lui Kevin. Afișele de pe pereți, ordinea exactă a trofeelor de pe rafturi, locul fiecărei zgârieturi de pe podea, culoarea așternuturilor, sângele de pe mâna lui Kevin, groaza din privirea Mayei, urletele de moarte înăbușite sub palma grea, vânătăile, violența de neînțeles, dezgustătoare, de neiertat. Le povestește tot. Și nimeni din sala aceea nu va uita vreodată.

*

Când termină, pleacă. Nu trântește ușa, nu tropăie pe scări, nu țipă la nimeni. William sare pe el în secunda în care ajunge în parcare.

— Ce-ai făcut? Ce-ai făcut, lua-te-ar dracu’ să te ia, târfa proastă! CE-AI FĂCUT?

Mâinile care se reped să-i despartă sunt pe jumătate cât ale lui Lyt, mai mici chiar și decât ale lui Amat, dar îi țin pe ambii băieți ca însuflețite de o forță incomensurabilă.

— Ajunge! urlă Ann-Katrin la William.

La câțiva metri de ei, Bobo se uită cum maică-sa ține la respect un băiat de două ori mai greu decât ea. Nu s-a simțit în viața lui mai prost. Sau mai mândru.

În bufet, mama lui Filip se ridică. Așteaptă până se potolește rumoarea din sală. Își împreunează mâinile umede de transpirație. Se uită la comitetul de conducere și spune:

— Poate oricine să ceară vot secret?

Președintele dă din cap aprobator:

— Vot secret. Absolut. În conformitate cu regulamentul de funcționare, e de-ajuns să ceară un singur membru.

— Atunci cer eu, spune mama lui Filip și se așază.

Prietena ei cea mai bună o trage furioasă de braț.

— Ce te-a apucat? Ce te-a APU…

Și-atunci mama lui Filip spune patru cuvinte care ar trebui să poată fi spuse între cei mai buni prieteni:

— Ține-ți gura, Maggan!

*

Amat pleacă fără să se uite la foștii colegi de echipă. Știe ce gândesc. Își pune căștile în urechi și aruncă o ultimă privire spre patinoar. Vede gheața strălucind sub neonul aprins. Știe că a ales să fie de partea care pierde în înfruntarea asta. N-are cum să câștige. Poate că n-o să mai joace niciodată. De l-ar fi întrebat cineva atunci și acolo dacă a meritat, ar fi șoptit: „Nu știu”. Uneori viața nu te lasă să-ți alegi bătăliile. Doar prietenii.

O ia pe jos înapoi prin oraș. E încă zăpadă, dar aerul miroase a primăvară. Întotdeauna a urât perioada asta din an, pentru că înseamnă că sezonul de hochei s-a terminat. Aproape ajuns acasă, se oprește, intră în scara de lângă a lui, urcă două etaje și sună la ușă.

Zacharias deschide, cu controlerul în mână. Se uită unul la celălalt până când se topește zăpada pe ghetele lui Amat. Respiră greu, își simte pulsul până în ochi.

— La mulți ani!

Zacharias se dă la o parte și îi face loc să intre. Amat își pune geaca în același cui în care a agățat-o de când era suficient de înalt să ajungă singur. Zacharias se așază pe pat și își continuă jocul. Amat stă lângă el o jumătate de oră. Apoi Zacharias se ridică, se duce și ia de pe un raft un alt controler și i-l pune prietenului pe genunchi.

Joacă fără să vorbească. N-au avut nevoie niciodată de cuvinte.

Între timp, în ședința din bufetul patinoarului, membrii votează viitorul directorului tehnic al clubului. Și viitorul orașului, în egală măsură. Al lor. Al tuturor.

Ramona stă într-un colț, lângă un bărbat în geacă neagră. Are ursul tatuat pe gât și învârte neliniștit cheile mașinii între degete. Ramona îl bate ușurel pe obraz.

— Nu trebuia să-l ameninți că-i închizi gura. Mă descurc și singură. Dar mulțumesc!

Bărbatul zâmbește vag. Încheieturile degetelor îi sunt brăzdate de cicatrice, pe un braț are o urmă de tăietură de cuțit, dar Ramona nici nu l-a judecat, nici nu l-a admirat vreodată pentru asta. El și ceilalți bărbați în geci negre au crescut în Blană de Urs. Ramona a fost de partea lor atunci când toată lumea i-a lăsat baltă, i-a apărat chiar și când nu era de acord cu ei, i-a sprijinit și când i-a certat. Și pentru asta o iubesc.

— Nu sunt sigur că pot să-i fac pe băieți să voteze cum vrei tu… spune el.

Ramona dă din cap înțelegătoare și-i mângâie părul tuns scurt.

— M-am uitat în ochii lui Amat. Am încredere în el și o să mă bazez pe asta când votez. Cum votați voi, vă privește. Așa a fost dintotdeauna!

Bărbatul încuviințează scurt. Tatuajul se mișcă în sus și în jos când înghite în sec.

— Nu știu dacă ne putem băga în treaba asta, Ramona. Binele clubului și al Găștii sunt mai presus de tot.

Ramona se ridică anevoios, dar, înainte să se ducă să-și pună votul în urnă, îl bate pe un genunchi și îl întreabă:

— Al cui club?

Bărbatul se uită lung după ea. Continuă să învârtă gânditor cheile mașinii între degete. Logo-ul Saab apare și dispare din palmă. Apoi se uită spre un alt bărbat, aflat pe primul rând de scaune. L-a văzut în Groapa, împreună cu Amat. Tatăl lui Kevin Erdahl. Bărbatul cu geacă neagră își bagă mâna în buzunar. Pipăie cele cinci bancnote mototolite de o mie de coroane, pe care le-a adunat din zăpadă.

Încă n-a decis ce va face cu ele.

44.

Dragostea părintească e ciudată. Iubirea față de toți ceilalți oameni are un început, dar cea pentru copii, nu. Pe ei îi iubim brusc, dinainte să existe. Indiferent cât de mult se pregătesc viitorii părinți, cu toții trăiesc o primă clipă de șoc când avalanșa sentimentelor îi izbește din plin, făcându-i să-și piardă echilibrul. E de neînțeles pentru că nu se poate compara cu nimic. E ca și cum ai încerca să descrii senzația de nisip între degete sau de fulgi de nea pe limbă cuiva care a trăit toată viața într-o cameră întunecată. E o senzație de zbor.

David își odihnește mâna pe burta iubitei. Simte cum toată viața îi e luată în stăpânire de iubirea pentru cineva pe care nu l-a întâlnit pentru că nu există încă. Maică-sa spunea că fiecare copil e ca un transplant de inimă. Acum înțelege și el.

Degetele iubitei îi dezmiardă ceafa. A vorbit la telefon toată seara, a aflat tot ce s-a întâmplat la ședință. Decizia. I s-a făcut apoi o propunere la care a visat de când era antrenorul echipei de copii.

— Nu știu ce să fac.

— Ai încredere în ce-ți spune inima, îl îndeamnă iubita.

— Sunt antrenor de hochei. Și asta vreau să rămân. Restul e doar politică. N-are nimic de-a face cu sportul.

Iubita îi sărută mâna.

— Fii antrenor de hochei atunci!

Maya sună la ușa Anei. Nu-i spune că l-a urmărit pe Kevin pe pista de jogging, nu-i spune nimic, în general. Nu de mult era de neimaginat să aibă secrete față de Ana, iar acum e cât se poate de natural. E un sentiment bizar. Se duc acasă la Maya. Peter, Mira și Leo sunt în bucătărie. Așteaptă să sune telefonul. Să li se spună cum a decurs ședința. Dar telefonul e încă mut. Așa că fac singurul lucru pe care-l pot face. Maya își ia chitara, Peter – bețele de tobă. Ana întreabă dacă poate să cânte. Cântă atât de prost încât face mai ușoară așteptarea unei întregi familii.

Undeva mai departe, în oraș, într-un patinoar aproape de lac, ședința membrilor unui club de hochei s-a încheiat. Votul s-a închis. Rezultatul a fost comunicat. Toată lumea suportă consecințele.

Bărbații în geci negre sunt împrăștiați în mulțime. Unii au venit cu familiile, alții singuri. Femei și bărbați se îndreaptă spre parcare. Toată lumea vorbește, dar nimeni nu spune nimic. O să fie o noapte lungă în casele cu lumini stinse, în care nimeni nu va putea dormi.

Președintele clubului rămâne așezat la masa din bufet mult după ce toată lumea a plecat. Frac e în tribună, singur în întuneric. Clubul e toată viața lor. Iar acum nu mai știu cui îi aparține.

*

Amat stă pe marginea patului lui Zacharias când telefonul vibrează. Un singur mesaj. Un singur cuvânt de la Maya:

„Mulțumesc!”

Amat îi răspunde și el cu un singur cuvânt:

„Iartă-mă!”

Primul cuvânt e pentru ceea ce a făcut azi. Al doilea e pentru cât de mult timp i-a luat să îndrăznească.

Părinții lui Kevin sunt primii care părăsesc ședința. Tatăl dă mâna cu câțiva oameni, schimbă câteva vorbe. Mama nu spune nimic. Se urcă fiecare în mașina sa și pleacă, fiecare în altă direcție.

Sune se duce acasă. Hrănește cățelul. Când sună telefonul, pe de o parte e surprins, pe de alta, deloc. La telefon e președintele unui club de hochei. Sune nu merge la culcare după ce încheie conversația. Are sentimentul că va primi o vizită cât de curând.

Mama lui Kevin oprește motorul, dar aproape că se răzgândește imediat și vrea să-l pornească din nou. Închide farurile și rămâne pe loc. E sleită, se simte febrilă, abia reușește să-și țină degetele pe volan. Sufletul îi e scrum, trupul – doar o carcasă goală. Așa își va aminti mereu sentimentul.

Se dă jos din mașină, intră în zona rezidențială, găsește casa pe care o căuta și sună la ușă. E ultima casă înainte să înceapă Groapa.

*

Cățelul simte că e cineva la ușă înainte să bată. Sune deschide, încearcă să alunge animalul din prag, dar vocea lui nu reușește să ascundă cine domină deja în relația lor.

— Și, care-i diferența între jucătorii de hochei și câini?

— Măcar jucătorii fac uneori ce le zici, mormăie Sune.

Se uită unul la celălalt. Cândva au fost mentor și elev.

Cândva, dragostea dintre ei era de neclintit. Dar vremurile s-au schimbat, iar hocheiul nu stă nici el pe loc.

— Am vrut s-auzi direct de la mine… începe David.

— Ai primit slujba de antrenor la seniori, i-o ia Sune înainte.

— A sunat președintele?

— Da.

— Nu-i nimic personal, Sune. Sunt antrenor de hochei. Asta facem noi, antrenorii.

Piciorul ghipsat al lui Benji nu mai e un picior ghipsat, ci unul de lemn. Are un bandaj negru peste un ochi, camera lui e corabia piraților, iar nepoții sunt dușmanii. Se duelează cu crose de hochei, țipă încântați și râd când îi aleargă țopăind într-un picior. Smulg pătura și cearșafurile de pe pat și i le aruncă lui Benji în cap, făcându-l să se împiedice și să dărâme o comodă. Gaby e în pragul ușii, și afișează o mutră de mamă.

— La naiba! zice unul dintre copii.

— Unchiul Benji e de vină! sare celălalt repede.

— Băăăi! Pârâciosu' roade osu'! strigă Benji, chinuindu-se să iasă de sub cearșafuri.

Gaby întinde un deget amenințător.

— Aveți cinci minute să faceți ordine! apoi vă spălați pe mâini și la masă! Bunica-i aproape gata cu cina! E valabil și pentru tine, frățiorule!

Benji mârâie sub pătură. Copiii îl ajută. Gaby pleacă repede să n-o vadă râzând. E atâta nevoie de râsete în oraș în seara asta.

Sune trage adânc aer în piept, din rărunchii trupului masiv. Se uită la David.

— Chiar îl urăști atât de tare pe Peter de nu poți lucra în același club cu el?

David oftează frustrat.

— N-are nimic de-a face cu ura. Nu pot să accept ce face. Meseria noastră e hocheiul, trebuie să fim capabili să punem binele clubului mai presus de binele personal.

— Și ți se pare că Peter nu face asta?

— L-am văzut, Sune. L-am văzut acolo, în parcare, când l-a luat poliția pe Kevin! A venit doar ca să fie de față când se întâmplă. A fost răzbunare!

— N-ai fi făcut la fel dacă erai în locul lui?

David ridică privirea și dă din cap.

— Dacă eram în situația lui, aș fi avut cu mine o pușcă. Nu despre asta vorbesc.

— Dar despre ce? întreabă Sune.

— Despre faptul că hocheiul funcționează doar dacă este o lume separată. Dacă nu amestecăm în el rahaturi din afară. Dacă familia lui Peter ar fi așteptat până după finală să-l reclame pe Kevin la poliție, consecințele juridice ar fi fost *exact* aceleași. Poliție, procuratură, tribunal. Ar fi fost același lucru, însă cu o zi mai târziu.

— Iar Kevin ar fi putut juca în finală. Și poate că juniorii ar fi câștigat, completează Sune, dar, în mod vădit, fără a fi de acord.

David continuă cu convingere:

— Așa ar fi fost cinstit, Sune. De-asta societatea are reguli după care se conduce. Peter ar fi putut aștepta până după finală. Ce a făcut Kevin n-are nicio legătură cu hocheiul, nicio legătură cu clubul, dar Peter a decis de unul singur pedeapsa. Și a lovit întreaga echipă. Clubul! Orașul!

Răsuflarea lui Sune hârâie când îi umple trupul mătăhălos. E bătrân, dar ochii îi sunt încă tineri.

— Îți amintești, David, când tocmai intraseși la seniori, era un băiat în echipă în anul ăla, care făcuse trei comoții cerebrale în două sezoane. Toată lumea știa că, dacă mai face una, s-a terminat cu cariera lui. Și-am avut meci cu o echipă care avea un găligan de fundaș, unul care știa prea bine povestea. La primul schimb, namila s-a dus întins după băiatul nostru și l-a lovit în cap.

— Mi-aduc aminte.

— Mai știi ce i-ai făcut fundașului?

— L-am faultat.

— Da. Băiatul nostru a făcut comoție iar și a trebuit să se lase de hochei. Arbitrul nu i-a dat fundașului nici măcar un avertisment. Așa că tu te-ai dus și l-ai trântit la pământ. Uneori arbitrii greșesc. E o diferență între încălcarea regulilor și ofensa morală. Dar tu ai decis singur pedeapsa și i-ai aplicat-o.

— Nu-i același lucru, răspunde David, mai sigur pe el ca niciodată.

Sune cugetă o vreme, mângâie cățelul, apoi, scărpinându-și o sprânceană, îl întreabă pe David:

— Crezi că Kevin a violat-o pe Maya, David?

David își cântărește îndelung răspunsul. De fapt, îl cântărește din secunda în care poliția l-a luat pe Kevin. A încercat să vadă problema din toate punctele de vedere și, până la urmă, a sfârșit prin a încerca să fie rațional. Responsabil. Așa că răspunde:

— Nu-i treaba mea să decid asta. Ci a tribunalului. Eu sunt antrenor de hochei.

Sune e profund mâhnit.

— Te respect, David. Dar nu și atitudinea asta.

— Iar eu nu pot să-l respect pe Peter când se joacă de-a Dumnezeu cu echipa, cu clubul și cu tot orașul doar pentru că-i vorba de fiică-sa. Să te-ntreb un lucru, Sune: Dacă Kevin ar fi fost acuzat c-a violat o altă fată, dacă n-ar fi fost fata lui, crezi că Peter ar fi îndemnat familia fetei să-l reclame la poliție în ziua finalei?

Sune își lasă dezolat capul pe cantul ușii.

— Să te-ntreb și eu un lucru, David: dacă n-ar fi fost Kevin cel reclamat la poliție? Dacă ar fi fost un alt băiat? Un băiat din Groapa, să zicem. Ai fi gândit la fel ca acum?

— Nu știu, răspunde David sincer.

Sune îl lasă să cugete asupra propriilor cuvinte. Căci, de fapt, asta-i tot ce poți să-i ceri unui om. Să recunoască, atunci când e cazul, că nu știe totul pe lume. Sune se dă la o parte și-i face loc să intre în hol.

— Stai la o cafea?

Cineva sună la ușa familiei Andersson. Nu răspunde nimeni. Mira și Leo joacă un joc de cărți în bucătărie, iar din garaj răsună o chitară electrică și o baterie. Soneria se aude din nou. Într-un târziu, ușa se deschide și Peter apare în prag, cu pete de transpirație pe cămașă și bețele de tobă în mână. La ușă e președintele clubului.

— Am vești proaste. Și bune.

David și Sune se așază de o parte și de alta a mesei din bucătărie. David n-a fost niciodată aici. S-au întâlnit zi de zi la patinoar, preț de cincisprezece ani, dar e prima dată când unul e acasă la celălalt.

— Așadar ai primit slujba de antrenor la seniori, spune Sune cu mărinimie.

— Da, dar nu pe cea la care mă așteptam eu, răspunde David liniștit.

Sune toarnă cafeaua. După ședința membrilor, se aștepta la un telefon din partea unui președinte de club care să-i spună că i-a dat lui David slujba de antrenor al echipei de seniori. Doar că se aștepta să fie președintele clubului din Björnstad.

— Cu lapte? întreabă Sune.

— Nu, mulțumesc. Neagră e bine, răspunde noul antrenor al echipei de seniori a Clubului de Hochei Hed.

Președintele își drege vocea. Mira apare și ea în hol. Leo și Maya sunt puțin mai în spate. Fratele își ia sora de mână.

— Membrii au votat. Nu vor să te concedieze, spune președintele.

Vorbele nu îi sunt întâmpinate cu strigăte de bucurie. Nici măcar cu un zâmbet. Peter își șterge sudoarea de pe frunte.

— Ce-nseamnă asta?

Președintele ridică din umeri, cu palmele deschise.

— David și-a dat demisia. I s-a oferit jobul de antrenor la seniori în Hed. Cei mai buni juniori sigur se vor muta după el. Lyt, Filip, Benji, Bobo… nu joacă pentru club, Peter, n-au făcut-o niciodată. Joacă pentru David. O să-l urmeze oriunde s-ar duce. Fără ei, planul nostru de a construi o echipă de seniori puternică se duce pe apa sâmbetei. Practic, toți sponsorii m-au sunat în seara asta și și-au anulat contractele.

— Putem să-i dăm în judecată! scrâșnește Mira.

Dar președintele dă din cap că nu.

— Anul trecut au băgat bani în club doar în ideea că se va face o echipă bună de seniori. Acum… adio și la revedere. N-o să putem plăti nici salariile. Nici măcar nu știu dacă vom mai avea echipă la anul. Prefectura n-o să investească un sfanț. Nu vor liceu sportiv aici după… scandalul ăsta.

Peter încuviințează.

— Și familia Erdahl?

— Tatăl lui Kevin și-a retras și el banii. Îi bagă în Hed. Vrea să ne distrugă, evident. Și, dacă Kevin n-o să fie condamnat la tribunal pentru… ce s-a întâmplat, atunci… o să joace în Hed. Toți jucătorii noștri buni vor pleca acolo.

Peter se sprijină de perete. Zâmbește întristat.

— Deci vești bune și vești proaste.

— Vestea bună e că încă ești director tehnic. Aia proastă e că nu sunt sigur că mai avem club în sezonul următor, al cărui director tehnic să fii.

Se întoarce să plece, dar se oprește. Uitându-se peste umăr, spune:

— Îți datorez scuze.

Peter oftează adânc și dă încet din cap.

— Nu-mi cere mie scuze, ci…

— Nu ție îți cer scuze, îl întrerupe președintele.

Se uită dincolo de Peter, în hol, drept în ochii Mayei.

David ține cana de cafea cu ambele mâini. Cu privirea în fața de masă.

— Poate că par o babă sentimentală, Sune, dar vreau să știi că apreciez tot ce-ai făcut pentru mine. Tot ce m-ai învățat.

Sune scarpină cățelul. Își fixează privirea în blana lui.

— Ar fi trebuit să-ți dau mână liberă, David. Am fost prea mândru, de multe ori. Nu voiam să recunosc că hocheiul s-a îndepărtat de mine.

David își bea cafeaua. Se uită spre fereastră.

— O să fiu tată. E… o prostie, sincer, date fiind circumstanțele, dar am vrut să fii primul care află.

Sune amuțește. Apoi se ridică, deschide un dulap și scoate o sticlă cu tărie.

— Pentru asta zic că ne trebuie o cafea ceva mai tare

Dau noroc. David râde scurt, apoi tace brusc.

— Nu știu dacă faptul că sunt antrenor de hochei o să mă facă un tată mai bun sau mai prost, zice el.

— Cred că devii un antrenor mai bun dacă ești tată, răspunde Sune.

David bea. Pune cana goală pe masă.

— Nu pot să rămân într-un club care amestecă hocheiul cu politica. Tu m-ai învățat asta.

Sune îi toarnă din nou în cană.

— Eu n-am copii, David. Dar vrei s-auzi sfatul meu părintesc?

— Da.

— „Am greșit” sunt două cuvinte bune de știut.

David zâmbește ușor. Ia o înghițitură.

— Te-nțeleg că-i ții partea lui Peter. A fost întotdeauna cel mai bun elev al tău.

— Ba a fost pe locul doi întotdeauna.

Nu se privesc. Ochii amândurora lucesc umezi. Sune exclamă apoi fără îndârjire:

— E fata lui Peter, David. Fiica lui! Nu vrea decât să i se facă dreptate…

David clatină din cap.

— Nu. Nu dreptate vrea. Vrea să câștige. Vrea s-o doară mai mult pe familia lui Kevin decât pe-a lui. Asta nu-i sete de dreptate, ci de răzbunare.

Sune toarnă iar în căni. Ciocnesc din nou scurt. Beau gânditori. Apoi Sune îi spune:

— Vino pe la mine când copilul tău face cincisprezece ani. Poate c-o să simți altfel atunci.

David se ridică. Se despart cu o îmbrățișare călduroasă, dar scurtă. Mâine drumurile lor duc fiecare la alt patinoar, unul în Hed, unul în Björnstad. În sezonul următor vor fi adversari.

Adri e în bucătăria mamei lor. Katia și Gaby se ciondănesc care cum să pună masa, ce castroane să scoată, ce lumânări să aprindă. Când Benji vine în bucătărie, mama îl sărută pe obraz, îi spune că-l iubește și că e lumina ochilor ei, apoi îi înjură din nou piciorul ghipsat și-i zice că putea la fel de bine să-și rupă gâtul, că oricum se pare că nu-și folosește capul la nimic.

Sună cineva la ușă. Femeia se scuză că deranjează atât de târziu. Arată de parcă pielea îi e prea mare pe trup și scheletul abia o poate duce. Petrece

zece minute încercând să o convingă pe mama lui Benji că nu e nevoie să o invite la cină. Mama îi trage discret una după ceafa lui Adri și-i șoptește „Mai pune o farfurie!”, la care Adri o înghiontește pe Gaby și-i șuieră „Mai pune o farfurie!”, la care Gaby îi trage un picior Katiei și sâsâie „Farfurie!”. Katia se întoarce spre Benji, dar se oprește brusc când îi vede expresia de pe chip.

Din ușă, mama lui Kevin îl privește și reușește să îngaime cu o voce slabă, care parcă nu-i aparține:

— Iertați-mă. Voiam doar să vorbesc cu Benjamin.

Kevin e în grădină. Șutează puc după puc. Pac, pac, pac, pac, pac. În casă, taică-su stă cu o sticlă de whisky în față, proaspăt deschisă. N-au reușit tot ce și-au propus în seara asta, dar nici n-au pierdut. Mâine avocatul lor va începe să pregătească toate argumentele care demonstrează de ce, în situația respectivă, tânărul beat, îndrăgostit de tânăra femeie, nu este un martor credibil. Apoi Kevin se va muta la Clubul de Hochei Hed, o să-i ia cu el pe cei mai buni juniori, pe aproape toți sponsorii, iar planurile lor de viață vor rămâne intacte. Într-o zi, foarte curând, toată lumea din jurul lor va pretinde că nu s-a întâmplat nimic. Pentru că familia Erdahl nu pierde niciodată. Nici măcar atunci când pierde. Pac, pac, pac, pac, pac.

*

Benji stă pe o bancă, în fața casei. Lângă el, mama lui Kevin, cu capul dat pe spate, se uită la stele.

— Îmi amintesc insula aceea spre care vâsleați tu și Kevin, vară de vară, spune ea.

Benji tace, dar s-a gândit și el la insulă. Au găsit-o când erau mici. Nu pe lacul din fața patinoarului, unde se scaldă toată lumea vara, că acolo n-ai parte de liniște. Au mers ore în șir prin pădure, până au ajuns la un lac mai mic, fără ponton, fără lume. În mijlocul apelor, au văzut o insuliță plină de bolovani, cu câțiva copaci, care, de la distanță părea doar o grămadă de pietre neinteresantă, acoperită de vegetație. Băieții au adus apoi o barcă, au vâslit până la insulă și au curățat de bolovani o suprafață cât să încapă un cort. Era locul lor secret pe lume. În prima vară au stat acolo o noapte, în a doua – câteva zile. Când au ajuns adolescenți stăteau cu săptămânile. Tot timpul lor liber înainte să înceapă cantonamentul de vară. Se scăldau goi, se uscau la soare pe pietre, pescuiau pentru cină și dormeau sub cerul înstelat.

Benji se uită la același cer. Privirea mamei lui Kevin îl cercetează.

— Știi, Benjamin, e așa ciudat s-aud atât de multă lume în oraș săptămâna asta spunând că familia lui Kevin a avut grijă de tine după ce a murit tatăl tău. Când, de fapt, a fost exact invers. Kevin a fost în casa mamei tale mai

mult decât ai fost tu în a noastră. Făceați dezordine când eram plecați doar ca să pară c-ați dormit acolo, dar…

— Dar știai? completează Benji.

Femeia zâmbește.

— Da, și știu și că deranjezi intenționat franjurile covoarelor mele.

— Îmi pare rău.

Mama lui Kevin își privește mâinile și oftează din greu.

— Mama ta vă spăla echipamentul când erați mici. Tot ea vă gătea. La școală, când copiii mai mari erau răi cu voi…

— Surorile mele îi puneau pe fugă.

— Ai surori bune.

— Am trei nebune pe post de surori.

— E o binecuvântare, Benjamin.

Băiatul clipește des și își lasă greutatea pe piciorul ghipsat, astfel încât durerea fizică să fie mai rea decât cealaltă. Femeia își mușcă buza.

— E greu pentru o mamă să recunoască anumite lucruri, Benjamin. Am văzut că n-ai venit după noi la poliție. Am văzut că n-ai mai venit pe la noi. Că n-ai fost la patinoar în seara asta, când cu ședința. Eu…

Își duce repede arătătorul și degetul mare la ochi, înghite în sec și șoptește:

— De când erați mici, de fiecare dată când făceați năzbâtii, profesorii și ceilalți părinți spuneau întotdeauna că tu ai început. Și dădeau vina pe faptul că îți lipsește „un model masculin acasă”. Iar eu n-am știut niciodată ce să le răspund, pentru că n-am auzit în viața mea ceva mai stupid.

Benjamin o privește uimit. Femeia deschide ochii, întinde mâna și îi atinge blând obrazul.

— Echipa asta de hochei… Afurisita asta de echipă… Știu cât de tare țineți unul la celălalt. Cât de loiali sunteți. Uneori nu știu dacă v-a fost binecuvântare sau blestem hocheiul. Îmi aduc aminte când v-ați făcut praștii și Kevin a spart fereastra vecinului. Ai luat vina asupra ta. Toți băieții au fugit, dar tu ai fost singurul care a rămas pe stradă. Pentru c-ai înțeles că cineva trebuie să fie de vină și știai că-i mai rău pentru Kevin să fie el prins.

Benji își șterge ochii. Femeia îi ține încă mâna pe obraz. Îl mângâie zâmbind.

— Nu ești vreun înger, Benjamin, știu. Dar, Dumnezeule mare, nu ți-a lipsit modelul masculin. Toate trăsăturile tale de caracter bune vin din faptul că ai crescut într-o casă plină cu femei.

Se apropie mai mult de băiat. Benji tremură din tot trupul. Femeia îl îmbrățișează strâns și îi spune:

— Fiul meu nu te-a putut minți niciodată, Benjamin, nu-i așa? Kevin poate minți o lume întreagă. Pe taică-su. Pe mine. Dar pe tine… niciodată!

Rămân așa, cu brațele ei în jurul lui, un singur minut din viețile lor. Apoi mama lui Kevin se ridică și pleacă.

Benji încearcă să-și aprindă o țigară. Mâinile îi tremură prea tare ca să țină bricheta, iar lacrimile sting flacăra.

Tatăl e încă în bucătărie. Sticla de whisky e neatinsă. Pac, pac, pac, pac, pac. Mama ajunge acasă, își privește bărbatul, se oprește scurt în fața unui tablou din hol. O fotografie înrămată a întregii familii. Atârnă strâmb, rama e spartă și cioburile împrăștiate pe jos. Una dintre mâinile bărbatului e plină de sânge. Mama nu spune nimic, mătură cioburile și le aruncă la gunoi. Apoi se duce în grădină. Pac, pac, pac, pac, pac. Când Kevin se duce să adune pucurile, îl prinde de braț. Nu tare, nu cu mânie, dar suficient pentru a-l face să se întoarcă spre ea. Se uită în ochii lui. Băiatul își pleacă privirea. Degetele mamei îi ridică bărbia fiului și îl obligă să se uite și el în ochii ei. Până când mama știe.

Familia lor nu pierde niciodată. Dar știe adevărul.

Familia Andersson e în bucătărie. Toți cinci, cu tot cu Ana. Joacă un joc de cărți pueril. Un joc interminabil, pentru că fiecare încearcă să-i lase pe ceilalți să câștige. Cineva sună la ușă. Peter deschide. Se uită lung, înlemnit. Mira vine după el, dar se oprește când vede cine e. Ultima vine Maya.

A trecut prea mult timp ca poliția să poată găsi vreo dovadă credibilă. Ar fi trebuit să facă poze, ar fi trebuit să nu-și facă duș, ar fi trebuit să meargă direct la poliție. Acum e prea târziu, așa au spus. Dar vânătăile încă se văd pe gâtul și încheieturile mâinilor fetei. Oricine le poate vedea – urmele degetelor puternice care au strâns-o. Care au țintuit-o de pat. Care i-au înăbușit strigătele.

Mama lui Kevin e la ușă. O ființă distrusă, care se îneacă în propriile haine. Picioarele îi tremură și, până la urmă, cedează sub greutatea trupului. Cade în genunchi în fața fetei, întinde o mână să o atingă, dar brațele-i tremurânde nu ajung la ea. Maya rămâne pe loc, golită de orice senzație. Închide ochii, respirația i se oprește. Pielea îi e amorțită, canalele lacrimare atât de anesteziate, încât corpul parcă nu mai e al ei. Apoi, cu infinită grijă, întinde degetele și o mângâie timid pe păr pe femeia care plânge în hohote la picioarele ei.

— Iartă-mă! șoptește mama lui Kevin.

— Nu-i vina ta, răspunde Maya.
Una dintre ele tocmai a căzut. Cealaltă tocmai a început să se ridice.

45.

Pac, pac, pac.

În sporturile de echipă, puține cuvinte sunt mai greu de explicat decât „loialitate”. E considerată o trăsătură de caracter pozitivă, pentru că mulți ar zice că lucrurile cele mai bune pe care oamenii le fac unii pentru alții, le fac din loialitate. Problema e că și pe cele mai rele, tot din loialitate le fac.

Pac, pac, pac.

Amat e în camera lui Zacharias, la fereastră, când îl vede pe primul ieșind dintre copaci. Gluga pe cap, fața ascunsă în fular. Zacharias e la toaletă. Amat ar fi putut să-l roage să vină cu el afară. Sau s-ar fi putut ascunde aici toată noaptea. Dar știe că silueta mascată de afară pe el îl caută. Și știe că nu e singur, mai vin și alții. Sar unul pentru altul la nevoie, o echipă se bazează pe asta. Iar acum ura lor nu mai are de-a face cu ce cred sau nu cred că ar fi făcut Kevin. Are de-a face cu faptul că Amat s-a opus voinței echipei. Sunt o armată și au nevoie de un dușman.

Așa că Amat se strecoară în hol și își pune geaca. N-are de gând să-l lase pe Zacharias să mănânce bătaie din cauza lui și nu poate risca să intre cineva în casa maică-sii să-l caute.

Când Zacharias iese din toaletă, prietenul lui cel mai bun a plecat deja. Din loialitate.

Pac, pac.

Ann-Katrin e la fereastra casei lor, lângă atelierul mecanic, când tinerii ies de după copaci. Primul e Lyt, cu încă opt sau nouă după el. Câțiva sunt din echipa juniorilor, îi recunoaște. Alții sunt frați mai mari. Cu toții au glugile trase pe cap, iar la gât au fulare închise la culoare. Nu sunt o echipă, ci o haită, o bandă pornită pe linșaj.

Bobo iese și îi întâmpină. De la fereastră, Ann-Katrin își vede fiul ascultând, cu capul coborât, în timp ce Lyt îi pune o mână pe umăr, îi explică strategia, îi dă ordine. Toată viața, Bobo și-a dorit un singur lucru: să fie acceptat de ceilalți. Îl vede încercând să-i explice ceva lui Lyt, dar cu William nu se mai poate vorbi omenește. Țipă și îl împinge pe Bobo, îi pune un deget acuzator pe frunte și, până și de la distanța ferestrei, mama poate citi

cuvântul „trădătorule” pe buzele lui Lyt. Tinerii își trag mai bine glugile pe cap, își acoperă fața cu fularele și dispar în întuneric. Fiul lui Ann-Katrin rămâne pe loc, singur în zăpadă. Până când se răzgândește.

Mistrețul e aplecat peste un motor când Bobo intră în atelier. Se ridică pe jumătate, iar tatăl și fiul se privesc cu coada ochiului, fără să ridice privirea. Tatăl se apleacă din nou peste motor. Bobo ia un hanorac și un fular.

Pac.

Filip ia cina cu părinții. Nu-și spun mare lucru. Filip e cel mai bun fundaș al echipei, iar într-o zi va fi mult mai mult de atât. Când era mic și, din punct de vedere fizic, cu mult în urma celor de-o vârstă cu el, toată lumea se aștepta ca băiatul să se lase de hochei. Dar Filip n-a încetat niciodată să se lupte. Când era cel mai slab din echipă a învățat să compenseze studiind foarte atent jocul, fiind întotdeauna la locul potrivit, la momentul oportun. Acum e unul dintre cei mai puternici jucători. Și unul dintre cei mai loiali. Îmbrăcat în hanorac, cu fularul pe gură, ar fi fost o forță cu care puțini s-ar fi putut pune.

Restaurantul din Hed nu e cine știe ce, dar mama lui Filip a insistat să meargă acolo cu toții, fix în seara asta, după ședința membrilor clubului. Și zăbovesc până la ora închiderii. Așa că, atunci când băieții, cărora Filip nu le-ar fi putut spune nu dacă îi cereau să vină cu ei, sună la ușă, Filip este, așa cum e întotdeauna și în hochei, la locul potrivit, la momentul oportun. Nu-i acasă.

Pac.

Amat tremură în vânt, dar se oprește intenționat sub unul dintre felinarele stradale. Vrea să fie văzut de departe, astfel încât să nu se bage nimeni altcineva între ei. Nu o să-și poată da seama niciodată de ce a avut curaj să facă asta. Poate pentru că a obosit să-i fie teamă, după ce i-a fost teamă atâta amar de vreme.

Nu știe câți sunt când apar dintre blocuri, dar intenția e atât de evidentă în mersul lor hotărât, încât Amat își dă seama că n-o să apuce să tragă nici măcar un pumn înainte să sară cu toții pe el. Își simte inima în gât. Nu știe dacă vor să-l sperie, dacă vor să-l bată doar ca să facă din el un exemplu sau dacă și-au pus în cap să-l lase incapabil să mai joace vreodată hochei. Unul dintre ei ține ceva în mână o bâtă de baseball, poate. Când ajung în dreptul ultimului felinar, înainte de cel sub care se află Amat, un drug de fier lucește în mâna altuia. Amat se ferește de prima lovitură cu antebrațul, a doua îl

izbește din plin în ceafa, apoi o durere ascuțită îl fulgeră în șira spinării când drugul îl lovește peste coapsă. Lovește și el, mușcă, zgârie, încercând să-și croiască drum prin hoarda de trupuri, dar asta nu-i o bătaie, e asalt. Sângerează deja când cade lat în zăpadă.

Pac.

Bobo n-a fost niciodată prea bun la nimic, în afară de bătaie. Iar ăsta-i un lucru pentru care e ușor să fii apreciat când crești într-un anumit mediu. Nu e doar puternic și incredibil de rezistent la lovituri, dar are și o viteză de reacție de-a dreptul uluitoare, având în vedere cât de lent e în orice altceva. Dar n-a avut niciodată condiție fizică prea bună, e prea greoi să alerge distanțe mari, așa că se chinuie să țină pasul cu restul grupului de mascați fără să-și irosească energia până ajung acolo. Știe că n-o să aibă prea multe secunde la dispoziție să le arate cine e cu adevărat. Cât de loial este, cât de curajos și lipsit de egoism.

Încetinesc când îl văd pe Amat. E singur. Îi așteaptă.

— Băi, are coaie, trebuie să recunosc! N-a fugit să se pitească, mormăie Lyt.

După ce parează prima lovitură, Amat nu mai apucă să vadă mare lucru. În două secunde, Bobo se apropie de Lyt și-i trage, cu toată forța, una în falcă, astfel încât fularul îi sare de pe față și trupul masiv al băiatul e aruncat într-un zid. Pe un altul, unul cu care a jucat hochei de când abia puteau patina, Bobo îl trosnește peste nas de-i țâșnește sângele.

Atât a avut, cele câteva secunde, înainte ca echipa să înțeleagă cine este Bobo cu adevărat. Un trădător. Amat e la pământ, Bobo se luptă ca un animal sălbatic – pocnește, trântește, brațele lui împart lovituri în stânga și-n dreapta ca două ciocane. Calcă un agresor pe genunchi până când îi aude osul trosnind. Simte cum un maxilar cedează sub pumnul lui. Dar, până la urmă, e răpus de superioritatea numerică și greutatea colectivă a atacatorilor. Lyt e călare pe pieptul lui și îi cară pumn după pumn, după pumn, urlând în întuneric:

— Pizdă! Pizdă! Pizdă lașă și trădătoare!

Pac.

O mașină se oprește între blocuri, la vreo douăzeci de metri de încăierare. Cineva care, în mod vădit, nu vrea să se amestece, dar care, totuși, aprinde farurile pe faza lungă. Cât ai clipi toată scena e luminată din plin. O voce țipă în urechea lui Lyt:

— Vine cineva! Ne cărăm! Haide!

Și au plecat. Câțiva înjură, câțiva șchiopătează, dar cizmele mărșăluiesc mai departe și dispar în noapte.

Amat zace în poziție fetală mult după. Nu-i vine să creadă că nu-l mai lovesc. Încet-încet își mișcă pe rând mai întâi un braț, apoi un picior, să vadă dacă e ceva rupt. Mișcă și capul dintr-o parte în cealaltă – îi zvâcnește de durere, câmpul vizual e încețoșat, dar își vede coechipierul întins în zăpadă lângă el.

— Bobo?

Fața uriașului e la fel de zdrobită ca și pumnii lui. Câțiva dintre adversari sigur n-au fugit pe propriile picioare, a trebuit să fie cărați. Când Bobo deschide gura, sângele curge șuvoi din locul unde ar fi trebuit să fie un dinte.

— Ești OK? întreabă Bobo.

— Da… geme Amat.

Gura lui Bobo se lățește într-un soi de zâmbet.

— Iar?

Amat horcăie. Cu un efort uriaș, reușește să șuiere:

— IAR!

— IAR!!! urlă Bobo.

Cad amândoi din nou pe spate zâmbind. Gemând și tremurând.

— De ce? De ce m-ajuți? șoptește Amat.

Bobo scuipă sânge.

— Eh… N-o s-ajung în veci la seniori în Hed. Dar în Björnstad… cine știe? Poate că vor fi așa de varză în sezonul următor, că până și eu am o șansă.

Amat izbucnește în râs. N-ar fi trebuit – abia atunci simte că, probabil, și-a fracturat o coastă. Țipă de durere.

Bobo ar fi râs poate și mai tare decât Amat dacă nu l-ar fi durut atât de rău falca.

Pac, pac, pac.

Mașina, un Saab, închide farurile. În ea, doi bărbați în geci negre, șovăie câteva clipe. În Björnstad e întotdeauna greu să-ți dai seama în cine poți să ai încredere. Dar bărbații în geci negre au crescut în Blană de Urs și poate că, pentru ei, loialitatea are alt preț. Sunt violenți de felul lor, știu cum se bagă frica în om, așa că poate că apreciază curajul unuia care, deși vede că e căutat să fie bătut, nu fuge. În cele din urmă, se dau jos din mașină și se apropie de băieți. Amat mijește ochii sub pleoapele umflate când se apleacă asupra lui.

— Voi erați în mașină? geme el.

Cei doi încuviințează aproape imperceptibil. Amat încearcă să se ridice.

— Ne-ați salvat viața, mulțu…

— Nu ne mulțumi nouă, ci Ramonei. Noi încă nu știm dacă s-avem încredere în tine. Dar știm că ai al naibii de mult de pierdut zicând ce ai zis despre Kevin la ședință. Ramona s-a uitat în ochii tăi. Are încredere în tine. Iar noi avem încredere în Ramona.

Îi întinde lui Amat un plic. Celălalt bărbat îl fixează pe băiat cu privirea și îi spune, mai în glumă, mai în serios:

— Ai face bine să ajungi tot atât de bun la hochei pe cât te crede toată lumea.

După ce motorul Saab-ului pornește și cei doi bărbați dispar în noapte, Amat se uită în plic. Sunt cinci bancnote de o mie, mototolite.

*

În Björnstad e greu să-ți dai seama în cine poți să ai încredere. Șoferul Saab-ului știe asta, la fel de bine ca oricine. Așa că judecă oamenii după ceea ce vede. L-a văzut pe tatăl lui Kevin venind în Groapa și dându-i lui Amat bani care pentru mama lui ar fi însemnat mai mult decât o chirie, dar băiatul i-a aruncat în zăpadă. L-a văzut pe același băiat vorbind în fața întregului oraș la ședința membrilor clubului, deși avea doar de pierdut, fără să coboare privirea. Și l-a văzut acum din nou, când a ieșit din casă deși știa că o să fie atacat. N-a fugit, i-a așteptat.

Bărbatul în geacă neagră nu știe dacă asta e de ajuns pentru a avea încredere în cineva, dar singurul om din lume în care are încredere nesmintită e Ramona. Pe Ramona a încercat să o mintă o singură dată în viață. Era adolescent și femeia l-a întrebat dacă a găsit un portofel uitat de cineva pe masa de biliard. A răspuns că „nu”, dar crâșmărița l-a dat de gol imediat. Când a întrebat-o cum de și-a dat seama, l-a pocnit în cap cu o coadă de mătură și a țipat: „Mă, guriță, sunt patroană de BAR, ce dracu’! Nu crezi că am ceva experiență în a mirosi care minte și care nu?”

Poate că, într-o zi, bărbatul în geacă neagră se va gândi și la altceva – de ce și-a pus problema doar dacă Amat sau Kevin spun adevărul? De ce n-au fost de ajuns cuvintele Mayei?

Pac, pac, pac.

Într-o sală de repetiții din Hed, un băiat lasă deoparte instrumentul și deschide ușa la care tocmai a bătut cineva. Sprijinit în cârje, Benji ține o pereche de patine în mână. Basistul râde. Se duc pe un mic ring din spatele halei de hochei. Benji își ține mai bine echilibrul în cârje decât basistul pe patine. Pe gheață se sărută pentru prima oară.

Pac.

Într-un întuneric ca de smoală, două fete merg printr-o pădure. Se opresc într-un luminiș și aprind două lanterne. Fac salutul secret. Își promit loialitate. Apoi fiecare își ia pușca și încep să tragă. Împușcătură după împușcătură.

Pac.

Pe ringul de hochei din Björnstad, un tată se uită la ursul desenat la centrul terenului. Când era mic, în primele zile la școala de patinaj, îi era frică de ursul ăsta.

Și încă îi mai e uneori.

Ursul e nemișcat. Peter adună pucurile. Ridică din nou crosa.

Pac, pac, pac.

46.

Și vine o nouă zi. Întotdeauna vine. Timpul merge în același ritm, doar sentimentele au viteze diferite. Fiecare zi poate fi o viață întreagă sau o bătaie de inimă, depinde cu cine o petreci.

În atelier, Mistrețul își șterge mâinile de ulei. Se scarpină în barbă. Bobo stă pe un scaun, cu o cheie universală în mâini, uitându-se în gol, undeva la mii de kilometri depărtare. Fața îi e plină de vânătăi și răni cu coajă. Trebuie să-l ducă mâine la dentist. Hocheiul i-a mai făcut câteva strungărețe, dar acum e altceva. Tatăl oftează adânc și își trage un scaun.

— Nu-mi vine prea ușor să vorbesc despre sentimente, spune el, cu privirea în pământ.

— E OK, murmură fiul.

— Încerc să v-arăt altfel că... vă iubesc, pe tine și pe frații tăi.

— Știm, tată.

Mistrețul înghite în sec și buzele i se mișcă repede sub barbă:

— Trebuie să vorbim mai mult, noi doi. După treaba asta cu Kevin... ar fi trebuit să vorbesc cu tine. Despre... fete. Ai șaptesprezece ani, ești aproape bărbat în toată firea și ești incredibil de puternic. Iar asta înseamnă responsabilitate. Trebuie să... te porți frumos.

Bobo încuviințează.

— Eu n-aș... niciodată, tată... unei fete... niciodată...

Mistrețul îl întrerupe.

— Nu-i vorba doar de a nu face rău cuiva. E vorba și de a nu tăcea. Eu... am fost laș. Ar fi trebuit să mă ridic la ședință. Iar tu... Sfinte Sisoe, măi, băiete...

Mângâie cu grijă rănile fiului. Nu vrea să-i spună că e mândru de el, căci Ann-Katrin i-a interzis să fie mândru de Bobo când sare la bătaie. Că parcă poți să interzici mândria.

— Tată, ce-a făcut Kevin n-aș face... niciodată, șoptește Bobo.

— Te cred.

Vocea fiului sună apoi dintr-odată jenată:

— Chestia-i că nu pricepi... eu n-am... cu o fată... niciodată.

Tatăl își masează încurcat tâmplele.

— Nu mă pricep, măi, Bobo, deloc... Vrei să zici că ești...

— Sunt virgin.

Tatăl își freacă barba și încearcă să nu arate ca și cum ar prefera să fie lovit cu o daltă în cap decât să continue discuția asta.

— OK, dar știi cum e cu albinele și florile și toate aiurelile alea… știi cum… se face?

— Am văzut filme porno, dacă asta întrebi, răspunde Bobo, cu ochi mari și nedumeriți.

Tatăl tușește discret.

— Trebuie să… OK, nici măcar nu știu de unde să-ncep. A fost mai ușor să-ți explic cum funcționează un motor…

Bobo strânge cheia de pe genunchi cu ambele mâini. Are umerii aproape la fel de lați că ai lui taică-su, dar vocea e de copil când întreabă:

— Eu… nu știu. Adică ești idiot dacă vrei să… te-nsori mai întâi? Că adică aș vrea să fie special… prima dată, știi? Aș vrea s-o iubesc, nu doar să mă… fut. Și-atunci? Sunt idiot?

Hohotele tatălui explodează atât de brusc, încât Bobo scapă cheia din mâini. Râsul nu e tocmai un sunet cu care atelierul mecanic e obișnuit.

— Nu, copile! Nu, nu, nu! Sfinte Sisoe! Vino-ți în fire! Asta voiai să întrebi? Nu ești idiot, nu! E viața ta privată, nu-i treaba nimănui!

Bobo dă din cap că a priceput.

— Pot să te mai întreb ceva?

— Sigur…

— Cum știi dacă ai puță frumoasă sau nu?

Pieptul tatălui abia reușește să se ridice sub răsuflarea grea ca o corabie eșuată. Închide ochii și își masează din nou tâmplele.

— Îmi trebuie whisky pentru discuția asta.

Ann-Katrin ascultă ascunsă în spatele ușii atelierului mecanic. Aude tot. N-a fost niciodată mai mândră de ei, de amândoi. „Tăntălăii!”

Fatima ia autobuzul spre Hed, împreună cu fiul ei. Așteaptă în camera alăturată când acesta depune mărturie. Nu i-a fost în viața ei mai frică pentru soarta lor. Poliția îl întreabă dacă era beat, dacă era întuneric în cameră, dacă mirosea a marijuana, dacă are „anumite sentimente pentru tânăra femeie”. Băiatul nu ezită nicio secundă în răspunsuri, nu se bâlbâie, nu clipește.

Kevin e și el audiat în aceeași încăpere, câteva ore mai târziu. Îl întreabă dacă își menține declarația dată anterior, cu versiunea lui asupra evenimentelor petrecute, dacă susține în continuare că tânăra femeie a întreținut benevol raporturi sexuale cu el. Kevin se uită la avocatul lui. Apoi

trage cu ochiul la taică-su. Apoi se uită în ochii polițistului și dă din cap afirmativ. Își dă cuvântul. Jură. Își menține declarația inițială.

Fetelor li se spune de mici că trebuie să facă tot ce pot. Și că va fi de ajuns dacă dau tot ce au mai bun. Când ele însele devin mame, își asigură fiicele că e adevărat – dacă facem tot ce putem, dacă suntem cinstite și muncim din greu, dacă avem grijă de familia noastră și ne iubim unii pe alții, totul se rezolvă. Că totul va fi bine și că n-au de ce să se teamă. Copiii au nevoie de minciuna asta ca să poată dormi singuri în pat, părinții au nevoie de ea ca să se poată ridica din pat dimineața.

În birou, Mira se uită la colega care tocmai a intrat, vorbind la telefon. Colega are un amic care lucrează la poliția din Hed. Chipul îi e roșu de mânie și durere. Nu-i poate spune Mirei. Scrie pe o foaie, iar când Mira ia hârtia, colega nu-i dă drumul. Când Mira se prăbușește, colega o prinde în brațe. Țipă împreună. Hârtia conține doar două propoziții. Cinci cuvinte: „Investigația preliminară închisă. Probe neconcludente".

Toată viața încercăm să-i protejăm pe cei pe care îi iubim. Nu ajunge. Nu putem să-i protejăm. Mira se împleticește spre mașină. Se duce întins în pădure, în cel mai adânc loc posibil. Zăpada amortizează bufnitura portierei trântite cu atâta forță, încât tabla s-a îndoit.

Și urlă acolo, iar ecoul n-o să se mai stingă niciodată în inima ei.

La prânz, mama lui Kevin iese cu gunoiul. Toate casele sunt tăcute, ușile sunt închise. Nimeni nu o cheamă la o cafea. Avocatul i-a trimis un e-mail astăzi, cu două propoziții și cinci cuvinte care o asigură că băiatul ei e nevinovat.

Dar strada e tăcută. Pentru că știe adevărul. Ca și ea, de altfel. Nu s-a simțit în viața ei mai singură.

Vocea sună moale, dar mâna se așază pe umărul femeii cu hotărâtă compasiune:

— Hai la o cafea, spune Maggan Lyt.

Când mama lui Kevin se așază în bucătăria primitoare și plăcută, cu fotografii de familie pe pereți, Maggan îi spune:

— Kevin e nevinovat. Orașul ăsta fățarnic își închipuie că face singur legea și împarte dreptatea, dar Kevin e nevinovat! Doar a zis-o poliția, nu? Noi două știm că n-ar fi putut face așa ceva. Niciodată! Nu Kevin al nostru! Afurisitul ăsta de oraș… poliție morală și ipocriți! O să luăm clubul din Hed pe sus – bărbatul tău, al meu și ceilalți sponsori, băieții din echipă! O să

zdrobim echipa din Björnstad! Când orașul ăsta nenorocit încearcă să ne strivească, suntem uniți, nu-i așa?

Mama lui Kevin dă din cap recunoscătoare. Își bea cafeaua. O urmărește același gând de o vreme: „Nu ești nimic pe lume dacă ești singur!"

După-amiază, Benji se duce din nou în Hed. E aproape de sala de repetiții a basistului când primește un mesaj. Strânge telefonul în pumn până când ecranul e acoperit de sudoare. O roagă pe Katia să întoarcă. Sora vrea să întrebe de ce, dar vede pe chipul lui că n-are rost. Se dă jos în inima pădurii, își ia cârjele și pornește. Nimeni nu va vedea vreodată mesajul. Nimeni nu l-ar fi înțeles oricum. Scrie doar: „Insula?"

Pe un taburet, în sala de repetiții, basistul așteaptă. Nu cântă. Ține în mână o pereche de patine și așteaptă ore în șir pe cineva care nu mai vine.

Vara va sosi abia peste vreo două luni, dar apa lacului a început să se întoarcă în somnul iernatic și gheața de deasupra cedează încet-încet, cu câteva crăpături pe zi. De la țărm, totul se vede ca un tablou încremenit în mii de nuanțe de alb, iar ici și colo au început să apară mici promisiuni de verde. Un nou anotimp și un nou an, viața merge mai departe și oamenii vor uita. Uneori nu-și pot aminti, alteori nu vor să-și amintească.

Kevin stă pe o piatră și se uită spre insula lui și a lui Benji, locul lor secret și, tocmai de aceea, singurul loc unde nu aveau secrete unul față de celălalt. Și-a pierdut clubul, dar nu echipa. O să joace un sezon la Clubul de Hochei Hed, apoi va accepta oferta unui club mare, apoi va pleca în America de Nord. Va fi recrutat în Liga Națională de Hochei, echipele de profesioniști vor clasa plângerea la poliție drept „off the ice problems". Îi vor pune o întrebare, două, dar știu și ei care-i problema – vor fi întotdeauna fete care vor atenție, dar treburile astea trebuie lăsate în seama poliției și a tribunalelor, n-au nimic de-a face cu sportul. Kevin va avea tot ce și-a dorit vreodată. Un singur lucru îi mai lipsește, unul singur.

Maya așteaptă pe treptele casei, când Mira ajunge acasă. Mama ține în continuare în mână foaia de hârtie de la colega ei, mototolită în pumn, ca pe o grenadă. Își apropie fruntea de a Mayei. Nu spune nimic. Oricum n-ar fi putut auzi nimic, căci ecoul țipetelor din inimile lor e asurzitor.

Benji merge prin pădure cu piciorul rupt. Știe că exact asta și vrea Kevin. Vrea o dovadă că Benji e încă al lui, că încă îi e loial și că totul va fi ca înainte. Când ajunge la piatră și se uită la cel mai bun prieten, știu amândoi că ar putea fi ca înainte. Kevin râde și îl îmbrățișează.

Mama ia obrajii fetei în mâini. Își șterg lacrimile una alteia.

— Mai putem face ceva, putem cere un nou interogatoriu. Am vorbit cu un avocat specializat în infracțiuni de natură sexuală, putem să-i plătim biletul de avion să vină aici, putem să… zice Mira.

Dar Maya o întrerupe blând:

— Mamă, trebuie să ne oprim. Trebuie să te oprești. Nu putem câștiga.

Vocea Mirei tremură:

— N-am de gând să-i las pe nemernici să câștige, n-am de gând…

— Trebuie să trăim, mamă. Te rog! Nu-l lăsa să-mi ia și familia! Nu-l lăsa să ne ia toată viața! Bine n-o să mă mai fac, mamă, n-o să mai fie bine niciodată, o să-mi fie mereu frică de întuneric… Dar trebuie să încercăm. Nu vreau să trăiesc într-un război continuu.

— Nu vreau să crezi că eu… că noi… că-i las să scape… Sunt AVOCATĂ, Maya, asta mi-e meseria! E datoria mea să te apăr! E datoria mea să te răzbun… e nenorocita mea de datorie…

Răsuflarea Mayei tremură, dar mâinile îi sunt ferme pe tâmplele mamei:

— Nimeni n-are o mamă mai bună decât a mea. Nimeni!

— Putem să ne mutăm, iubito! Putem să…

— Nu.

— De ce? suspină mama.

— Pentru că ăsta-i și nenorocitul meu de oraș! răspunde fata.

Rămân îmbrățișate pe trepte. Nu-i greu să te lupți. Și totuși, uneori e cel mai greu lucru. Depinde dacă te lupți cu pumnii sau cu tine.

Maya se duce la toaletă și se uită în oglindă. Se miră cât de puternică a învățat să pretindă că e. Cât de multe secrete e în stare să țină acum – față de Ana, față de maică-sa, față de toți. Anxietatea și frica îi urlă asurzitor în cap, dar se simte calmă și rece când se gândește la secretul ei: „Un cartuș. Unul singur mi-ajunge”.

Peter ajunge acasă. Se așază alături de Mira la masa din bucătărie. Nu știu dacă vor putea să se refacă după toate astea. Dacă inima va avea putere să mai pompeze sânge. Le va fi rușine pentru tot restul vieții că au fost obligați să renunțe. Cum să pierzi așa și să nu mori? Cum mergi la culcare seara, cum te trezești dimineața?

Maya intră, îl cuprinde pe Peter cu brațele. Tatăl suspină:

— Te-am dezamăgit. Ca tată… Ca reprezentant al clubului ăstuia. Te-am dezamăgit ca toți…

Brațele fiicei îl strâng și mai tare. Când era mică, obișnuiau să-și spună secrete în loc de povești seara, la culcare. Tatăl recunoștea, să zicem, „eu am

mâncat ultima prăjitură”, iar fiica răspundea, în schimb, „eu am ascuns telecomanda”. Ani de zile. Iar acum Maya se apleacă spre urechea lui și spune:

— Un secret, tată?

— Da, Cotoraș.

— Și eu iubesc hocheiul.

Lacrimile i se scurg pe obraji când recunoaște:

— Și eu, Cotoraș. Și eu…

— Vrei să faci ceva pentru mine, tată?

— Orice.

— Fă un club mai bun. Rămâi și fă sportul ăsta mai bun. Pentru toată lumea.

Îi promite. Maya se duce în camera ei și se întoarce cu două cadouri. Le pune pe masă în fața părinților.

Apoi se duce acasă la Ana. Fetele își iau puștile și se afundă în zăpada pădurii, unde nu le poate auzi nimeni. Și trag în sticle umplute cu apă, urmărind exploziile când alicele nimeresc. Trag din motive diferite. Una ca să-și descarce furia. Cealaltă ca să exerseze.

Benji a simțit întotdeauna că are diferite versiuni ale persoanei sale, pentru oameni diferiți. Și a știut întotdeauna că există diferite versiuni ale lui Kevin. Kevin cel de pe gheață, Kevin cel de la școală, Kevin când sunt doar ei doi. Și mai ales, exista un Kevin acolo, pe insulă, un Kevin care era doar al lui Benji.

Stau fiecare pe câte o piatră și se uită spre insulă. Insula lor. Kevin își drege glasul:

— În Hed o să putem face tot ce-am vrut să facem în Björnstad. Echipa de seniori, naționala, LNH… Încă putem avea totul! Și orașul ăsta să se ducă dracului! zâmbește Kevin, cu o siguranță de sine pe care doar prezența lui Benji i-o poate da.

Benji își sprijină piciorul rupt în zăpadă, se lasă ușor pe el, retrezește durerea.

— Vrei să spui că *tu* o să ai totul, îl corectează el.

— Ce dracu’ vrei să zici? izbucnește Kevin.

— Că o să ai tot ce vrei. Întotdeauna obții tot ce vrei.

Ochii lui Kevin se măresc, buzele se subțiază.

— Despre ce vorbești?

Benji se întoarce spre el, cu fața la niciun metru de a prietenului.

— Pe mine n-ai putut niciodată să mă minți. Să nu uiți asta.

Pupilele lui Kevin se îneacă în întunericul privirii. Ridică furios un deget acuzator spre Benji:

— Copoii au închis investigația preliminară. Au interogat pe toată lumea și au ÎNCHIS-O! Așa că n-a fost niciun viol, ce dracu'! Nu mai comenta, nici măcar n-ai fost acolo!

Benji încuviințează încet:

— Nu; și nici aici n-ar trebui să fiu!

Când se ridică, expresia de pe chipul lui Kevin se schimbă într-o clipă, de la amenințătoare la rugătoare.

— Haide, mă… Benji, nu pleca! Iartă-mă, OK? IARTĂ-MĂ! IARTĂ-MĂ, FIR-AR A DRACU' DE TREABĂ! Ce vrei să zic? Că am nevoie de tine? Am nevoie de tine, OK? AM NEVOIE DE TINE!

Sare de pe piatră, cu brațele întinse. Benji se lasă tot mai greu pe piciorul rupt. Kevin face un pas spre el – nu Kevin pe care îl știe toată lumea din Björnstad, ci Kevin de pe insulă. Kevin al lui Benji. Picioarele îi sunt moi în zăpadă, degetele îi ating timide obrazul lui Benji:

— Iartă-mă, OK? Iartă-mă… o să… o să fie bine…

Dar Benji se ferește. Închide ochii. Își simte obrazul răcindu-se. Șoptește:

— Sper să-l găsești, Kevin!

Kevin se încruntă, neînțelegând. O rafală de vânt se strecoară pe sub pleoapele băiatului.

— Pe cine?

Benji își înfige cârjele în zăpadă. Șchioapătă cu greutate peste pietre și dispare în pădure, departe de cel mai bun prieten al lui. Departe de insula lor.

— PE CINE? PE CINE SPERI SĂ GĂSESC? urlă Kevin după el.

Răspunsul lui Benji e atât de încet, încât vântul însuși pare că se întoarce ca să-i ajute cuvintele să ajungă înapoi la lac:

— Pe Kevin ăla pe care-l cauți.

Într-o bucătărie, doi părinți își deschid fiecare cadoul de la fiica lor. Mira primește o cană cu un lup pe ea. Peter – un espressor.

47.

Se spune că nu se poartă copiii cum vor adulții, ci cum îi văd pe adulți purtându-se. Așa o fi. Dar copiii se poartă, în mare măsură, și cum le spun adulții.

O bătaie în ușă îl trezește pe basist. Deschide ușa. Benji pufnește în râs, văzându-i bustul gol.

— Ți-ar mai trebui ceva haine dacă mergem la patinaj.

— Te-am așteptat ieri, toată seara. Ai fi putut să suni, spune dezamăgit basistul.

— Iartă-mă, spune Benji.

Iar basistul îl iartă. Deși n-ar vrea. Dar cum să nu ierți un băiat care te privește așa?

Crâșma Blană de Urs e neschimbată. Un miros de animal ud și farfurie cu mâncare uitată pe calorifer. La mese – bărbați. Doar bărbați. Mira știe că toată lumea a văzut-o intrând, dar nimeni nu se uită spre ea. Întotdeauna s-a mândrit cu faptul că nu-i ușor de speriat, dar imprevizibilitatea grupului adunat în crâșmă îi dă fiori pe șira spinării. Nu e nicio plăcere să-i vadă la patinoar, la meciurile seniorilor, urlându-i lucruri dezgustătoare lui Peter la finalul vreunui sezon slab. Dar să-i vadă aici, în încăperea strâmtă și în condițiile în care cei mai mulți au băut, o neliniștește mai mult decât ar vrea să recunoască.

Ramona îi întinde mâna peste bar și îi zâmbește dezvelind două șiruri de dinți strâmbi.

— Mia! Ce cauți aici? În sfârșit te-ai săturat de fandoselile de abstinent ale lui Peter?

Mira zâmbește aproape imperceptibil.

— Nu. Am venit doar să-ți mulțumesc. Am auzit ce-ai făcut la ședință, ce-ai spus…

— Nu-i nevoie, murmură Ramona.

Lipită de bar, Mira insistă:

— Ba da, e nevoie. Ne-ai luat apărarea când nimeni altcineva n-a făcut-o și voiam să mă uit în ochii tăi și să-ți mulțumesc. Chiar dacă știu că lumea se jenează să spună mulțumesc în orașul ăsta.

Ramona râde și tușește.

— Tu, copilă, n-ai fost niciodată una care să se rușineze de ceva.

— Nu, zâmbește Mira.

Ramona o bate ușurel pe mână.

— Orașul ăsta nu știe întotdeauna diferența dintre corect și greșit, trebuie să recunosc. Dar știm diferența dintre bine și rău.

Mira își înfige unghiile în lemnul barului. N-a venit doar ca să-i mulțumească Ramonei, a venit și ca să afle un răspuns. Și nu-i vine să pună întrebarea aici. Dar Mira n-a fost niciodată prea bună nici la a fi lașă.

— De ce-au făcut-o, Ramona? De ce a votat Gașca pentru Peter, de ce îl lasă să-și păstreze slujba?

Ramona se uită lung la ea. Localul amuțește.

— Nu știu ce vrei să… zice Ramona.

Dar Mira ridică secătuită mâinile și o întrerupe:

— Scutește-mă de tâmpeniile astea, te rog! Nu-mi spune că nu există Gașca! Există și-l urăște pe Peter.

Nu se întoarce, dar simte în ceafa ochii bărbaților din încăpere. Cu voce tremurândă, continuă:

— Sunt o femeie al dracului de deșteaptă, Ramona. Știu să număr. Peter n-avea nicio șansă să câștige votul dacă Gașca și toți cei asupra cărora are influență n-ar fi votat în favoarea lui.

Ramona o privește îndelung, fără să clipească. Niciunul dintre bărbați nu se ridică. Nici măcar nu schițează vreun gest. În cele din urmă, Ramona dă din cap încet.

— După cum ziceam, *Mira:* pe aici, oamenii nu știu întotdeauna diferența dintre corect și greșit. Dar știm diferența dintre bine și rău.

Pieptul Mirei se ridică și se lasă sub răsuflarea întretăiată, vena de pe gât îi pulsează nebunește, iar unghiile au lăsat urme în tejgheaua barului. Deodată îi sună telefonul. Tresare și caută în geantă – e un client important. Lasă telefonul să sune de șapte ori înainte să respingă apelul. Când ridică privirea, vede berea din fața ei.

— Pentru cine e? întreabă ea.

— Pentru tine, drac de femeie! Ție chiar că nu ți-e frică de nimic, fetițo, oftează Ramona.

— Nu-i nevoie să-mi dai bere, suspină Mira.

— Nu-i de la mine, spune Ramona și o bate din nou ușurel pe mână.

Mirei îi ia câteva secunde să priceapă. Dar a trăit suficient de multă vreme în pădure ca să ridice berea fără alte întrebări. În timp ce bea, îi aude pe bărbații în geci negre din spatele ei dând muți noroc unul cu altul.

În Björnstad, nu auzi „Mulțumesc!” prea des. Și nici „Iartă-mă!” Dar oamenii au modul lor de a arăta că unii din orașul ăsta au creiere în stare să ducă mai mult de un gând deodată. Că se poate să-ți vină să-i tragi un pumn

în mutră directorului tehnic al clubului, dar să nu vrei să lași pe nimeni să le facă rău copiilor lui. Și că respecți un drac de femeie care intră în Blană de Urs fără să-i fie teamă. Indiferent cine e ea.

Robban Holts tocmai trece pe stradă. Se oprește la ușa crâșmei, zâmbește și pleacă mai departe. Mâine se duce la muncă.

David e întins pe pat, alături de cei doi oameni pe care îi iubește. Râde când unul încearcă să-i găsească nume celuilalt. Totul îi sună a personaje din desene animate sau a străbunicul cuiva. Pe de altă parte, de fiecare dată când el încearcă să sugereze un nume, iubita întreabă „De ce?", iar David ridică din umeri și murmură „E frumos, de-aia!". La care iubita caută numele pe Google, împreună cu combinația „jucător de hochei" și află pe dată de unde i-a venit ideea.

— Mi-e frică, recunoaște David.

— E complet aiurea că Universul ne face pe noi doi responsabili pentru o altă ființă umană fără să ne ceară voie, râde ea.

— Și dacă o să fim părinți proști?

— Și dacă nu?

Iubita îi duce mâna pe burta ei, îi cuprinde încheietura cu degetele și bate ușor în cadranul ceasului.

— În curând o să ai cui să i-l lași.

Jeanette stă o vreme lângă gard, uitându-se în jur.

— Doamne, o canisă, exact cum ai visat. Când eram mici și mă tot băteai la cap cu crescătoria ta de câini, nu te credeam.

Adri se îndreaptă mândră de spate, chiar dacă încearcă să bagatelizeze.

— Aș, abia mă descurc. Dacă mai măresc ăștia primele de asigurare o dată, dau câinii și închid. Dar da, e afacerea mea.

Jeanette o mângâie pe umăr.

— E a ta. Sunt mândră de tine. Ce ciudat… uneori îmi pare rău că m-am mutat înapoi aici, alteori îmi pare rău c-am plecat. Înțelegi ce zic?

Adri, care a avut întotdeauna un mod foarte necomplicat de a comunica, răspunde:

— Nu prea.

Jeanette zâmbește. Îi era dor de… necomplicat. Când s-au lăsat de hochei, Adri s-a mutat în pădure, iar Jeanette în Hed, unde a găsit un mic club de box. Când Adri a cumpărat ferma veche, Jeanette s-a mutat într-un oraș mai mare și a început să practice arte marțiale. De orice fel. Când Adri cumpăra primii pui de câine, Jeanette juca primele meciuri. Preț de un an doar, a fost

luptătoare profesionistă. Apoi au venit accidentările, așa că s-a reîntors la studii să devină profesoară, ca să aibă ceva de făcut în timp ce se vindeca. Iar când s-a vindecat, ajunsese o profesoară bună, dar nu mai era o luptătoare la fel de bună. Își pierduse instinctul. Iar când taică-su a murit, iar maică-sa avea nevoie de mai mult ajutor decât putea să ducă frate-su, a trebuit să se mute înapoi în Björnstad. Ideea era să stea câteva luni, dar e încă aici, profesoară la școală și parte din comunitate din nou. Locul ăsta are un fel al său, greu de explicat, de a-ți prinde sufletul. Pe de o parte, lista cu toate câte sunt rele aici e lungă, pe de altă parte, puținele lucruri bune sunt atât de bune, încât strălucesc prin toată mizeria. Oamenii, mai ales. Tari ca pădurea, încăpățânați precum gheața.

— Pot să închiriez una dintre magaziile tale? întreabă Jeanette.

David sună la ușa casei lui Benji. Îi răspunde obosită mama băiatului – tocmai a venit de la muncă – și îi spune că nu știe unde e fiu-su. Poate la barul soră-sii, în Hed, îi sugerează ea. David se duce acolo. Suspicioasă, Katia îi spune în cele din urmă că nu știe nici ea unde e Benji. David înțelege că minte, dar nu insistă.

Când iese din bar, unul dintre paznici îl strigă.

— Tu ești antrenorul ăla de hochei, nu? Îl cauți pe Benji?

David dă din cap că da. Paznicul îi face semn spre patinoar.

— A plecat cu tovarășul lui. Aveau patinele cu ei. Zic că pe lac e prea subțire gheața deja, așa că eu unul i-aș căuta la patinoar, în spatele halei de hochei.

David îi mulțumește. E încă întuneric când dă colțul clădirii, băieții nu-l pot vedea de acolo. Dar el îi vede. Pe Benji și pe celălalt. Se sărută.

*

David se cutremură din toată flinta. Îi e rușine și se simte dezgustat.

— Magazie? Pentru ce? vrea Adri să știe.

— Vreau să fac un club de arte marțiale, răspunde Jeanette.

Adi zâmbește sceptică.

— Aici e rege hocheiul!

Jeanette oftează:

— Știu. O, Doamne, știu și eu, și toată lumea! Dar după tot ce s-a întâmplat… nu cred că-i nevoie de mai puțin sport în orașul ăsta. Dimpotrivă. Nu știu prea multe despre alte sporturi, dar la arte marțiale mă pricep. Și asta pot să-i învăț pe copii.

— Arte marțiale? Să lovească, să se bată, o fi bine? o tachinează Adri.

— Nu-i vorba de a lovi și a bate! E un sport, la fel de bun ca și… începe Jeanette să-i explice enervată.

Dar își dă seama imediat că Adri o provoacă, doar știe prea bine ce sport obișnuia să practice și ce presupune. Adri o suna întotdeauna prima după fiecare meci și voia să știe în detaliu cum a fost.

— Ți-e așa de dor de sportul ăsta al tău? întreabă Adri.

— În fiecare zi! zâmbește Jeanette.

Însă Adi dă neîncrezătoare din cap. Tușește iritată.

— Aici e rege hocheiul.

— Pot să împrumut magazia sau nu?

— S-o *împrumuți?* Adineauri era vorba de *închiriat*!

Cele două femei se fulgeră cu privirea. Apoi zâmbesc cu gura până la urechi. La cincisprezece ani, ai prieteni adevărați. Și, uneori, îi regăsești.

Când Benji și Kevin erau mici, se furișau în camera antrenorului și scotoceau prin geanta lui David. Erau copii, nici nu știau ce caută, voiau, poate, doar să știe ceva mai mult despre cel pe care îl idolatrizau. La un moment dat, David i-a prins jucându-se încântați cu ceasul lui. Kevin l-a scăpat din greșeală pe podeaua de gresie, iar capacul de sticlă al cadranului s-a spart. David și-a ieșit pe loc din fire și s-a năpustit la ei urlând:

— E ceasul lui TATA, mucoșii dracului!

Cuvintele i s-au oprit în gât când a văzut privirea băieților. De sentimentul de vină n-a scăpat, de fapt, niciodată. N-au mai vorbit niciodată despre asta apoi, dar David a inventat atunci un ritual doar al lor – din când în când, poate o dată pe sezon, când vreunul dintre cei doi băieți făcea un meci excepțional, cu totul ieșit din comun, când dădea dovadă de curaj și loialitate, atunci primea ceasul, să-l poarte până la următorul meci. Nimeni nu știa despre mica lor competiție, în afară de Benji și Kevin, dar, în acea săptămână din an, cel care reușea să obțină ceasul era nemuritor în ochii celuilalt. Totul era mai măreț în săptămâna aceea, până și timpul.

David nu-și amintește când au încetat. Poate că băieții s-au plictisit când au mai crescut, poate că el însuși a uitat. Poartă în continuare ceasul zi de zi, dar nu crede că vreunul dintre băieți își mai aduce aminte.

Au crescut atât de repede. Totul s-a schimbat atât de rapid. Jucătorii buni din echipa de juniori l-au sunat pe David, rând pe rând, să-i spună că vor să joace pentru el în echipa din Hed. O să clădească o echipă bună acolo, echipa de seniori pe care și-a dorit-o întotdeauna. O să-i aibă pe Kevin, Filip și Lyt, cu un colectiv de coechipieri loiali în jurul lor. Sponsori puternici, sprijinul prefecturii, da, chiar vor face ceva durabil. O singură piesă lipsește – băiatul

aflat acum pe gheață, cu buzele lipite de ale unui alt băiat. David simte că-i vine să vomite.

Ceasul tatălui său lucește fugar în lumina unui felinar stingher când se întoarce și pleacă, fără să fie văzut. Nu se poate uita în ochii lui Benji. Nu știe dacă o să se mai poată uita vreodată în ochii lui.

Toate orele petrecute în vestiar de un antrenor și jucătorii lui, toate nopțile în autocare, în drum spre vreun campionat sau înapoi spre casă, ce valoare mai au? Toate râsetele și glumele, cu atât mai porcoase cu cât drumul era mai lung… David a simțit întotdeauna că asta unește echipa. Uneori erau despre blonde, alteori despre cei din Hed sau despre homosexuali. Și râdeau toți. Se uitau unul la altul și râdeau în hohote. Erau o echipă, aveau încredere unii în alții, n-aveau secrete sau cel puțin așa gândeau ei. Cu toate astea, unul dintre ei avea un secret. Ultimul lucru la care s-ar fi putut gândi cineva. Ce trădare!

Seara, Jeanette atârnă un sac cu nisip de tavan și întinde un covor moale de cauciuc pe podeaua magaziei. Adri o ajută fără tragere de inimă, mormăind la tot pasul. Când termină, Jeanette rămâne și se antrenează, în timp ce Adri pleacă prin pădure, străbate orașul și se oprește în cartierul cu șiruri de case identice. E târziu, așa că, atunci când Sune deschide ușa și o vede în prag, izbucnește numaidecât:

— Ce-i? S-a întâmplat ceva cu Benjamin?

Adri clatină repede din cap că nu și îl întreabă:

— Cum se face o echipă de hochei?

Sune se scarpină derutat pe burtă. Își drege vocea.

— Ăăă, păi nu-i tocmai greu, o pornești și gata. Sunt peste tot copii dornici să joace hochei.

— Dar fete?

Fruntea lui Sune se încrețește și se descrețește de câteva ori. Răsuflările se desprind cu greu de trupul greoi.

— E echipă de fete în Hed.

— Noi nu suntem din Hed, răspunde Adri.

Sune nu se poate abține să surâdă, dar murmură:

— Nu-i tocmai vremea potrivită pentru o echipă de fete în Björnstad. Avem deja destule pe cap.

Adri își încrucișează sfidătoare brațele.

— Am o amică, Jeanette, profesoară la școală. Vrea să-și facă club de arte marțiale. În magazia mea!

Buzele lui Sune par că gustă un cuvânt necunoscut.

— Marțiale. Arte?

— Da. Arte marțiale. Și e bună. A fost luptătoare profesionistă. O s-o iubească puștanii.

Sune se scarpină din nou pe burtă, cu ambele mâini de data asta. Încearcă să-și dea seama ce e pe cale să se întâmple.

— Dar… arte marțiale? Ăsta nu-i oraș de arte marțiale. Aici e re…

Adri deja a plecat. Cățelul se ia după ea imediat. Înjurând și boscorodind, Sune se duce după ei.

*

Când David era mic, taică-su era un supererou invincibil. Cum sunt tații, de obicei. Se întreabă dacă va fi și el la fel pentru copilul lui. Taică-su l-a învățat să patineze, cu grijă și răbdare. Taică-su nu s-a bătut niciodată. David știa că alți tați se încaieră uneori, dar nu al lui. Îi citea povești și îi cânta cântece seara. Nu l-a certat când a făcut pipi pe el în magazin. N-a țipat la el când a spart fereastra unui vecin cu mingea. Tata era măreț în viața de zi cu zi și un gigant pe gheață, nemilos și invulnerabil. „Un bărbat adevărat!" spuneau antrenorii despre el. De pe marginea mantinelei, David sorbea complimentele de parcă erau pentru el. Tata făcea totul bine gândit, nu ezita, nici în sport, nici în opinii. „Poți să te faci ce vrei tu în viață. Numai poponar să nu te faci", obișnuia el să zică râzând. Dar, uneori, la masă, putea fi și serios: „Homosexualitatea e o armă de distrugere în masă, David. Să nu uiți. Nu-i ceva natural. Dacă toată lumea ar deveni homo mâine, omenirea ar dispărea într-o singură generație!" Când a mai îmbătrânit se uita la știri și striga: „Ce orientare sexuală, dom'le, asta-i o modă! Acuma au și PARADĂ? Oprimați rău, ce să-ți povestesc!" Când era băut, făcea un cerc cu degetele de la o mână și își băga arătătorul de la cealaltă în cerc, spunând: „Așa merge, David!" Apoi își apropia vârfurile arătătoarelor de la cele două mâini și spunea: „Da așa nu merge!"

Când ceva, orice, era foarte prost, era „homo". Când ceva nu funcționa, era „poponar". Era mai mult decât un concept, în gura lui homosexualitatea devenea adverb, adjectiv, armă gramaticală.

*

David se întoarce în Björnstad. Plânge de furie în mașină. Îi e rușine. E scârbit. De sine însuși. O viață întreagă a antrenat un copil, l-a iubit ca pe propriul fiu, iar el, la rândul lui, l-a iubit ca pe un tată. Nu există jucător mai loial decât Benji. Nu există inimă mai mare decât a lui Benji. De câte ori David nu l-a îmbrățișat după vreun meci și i-a spus: „Ești cel mai curajos drac pe care l-am văzut vreodată, Benji! Cel mai curajos!"

Și după toate orele petrecute în vestiar, toate nopțile în autocare, toate discuțiile, toate glumele, sângele, sudoarea și lacrimile, băiatul ăsta n-a avut curaj să-i spună antrenorului său cel mai mare secret al lui.

Ce trădare! David știe că e o trădare de neiertat. Nu există niciun alt mod de a spune cât de mult a putut eșua el, ca un om matur, în încercările sale, dacă un asemenea războinic de băiat a crezut că antrenorul său ar fi mai puțin mândru de el dacă află că e homosexual.

David se urăște că n-a fost mai bun decât taică-su. Căci asta e datoria fiilor.

Adri și Sune merg din casă în casă și, de fiecare dată când cineva deschide ușa și își dă iritat ochii peste cap, ca pentru a le sugera că e cam târziu să bați la ușa oamenilor cinstiți la ora asta, Sune întreabă dacă „e cumva vreo fetiță în familie". Adri va povesti mai apoi istoria ca pe o legendă, zicând că a fost ca atunci când faraonul îl căuta pe Moise prin tot Egiptul. Adri nu prea le are ea cu Biblia, dar e bună la alte lucruri.

În fiecare casă sunt întrebați „Bine, da' nu-i echipă de fete în Hed?", iar ei răspund la fel de fiecare dată. Până când sună la o ușă și, de cealaltă parte, mânerul e apăsat de cineva care abia ajunge la el.

Fetița are patru ani și e într-un hol fără bec, într-o casă plină de vânătăi. Mâinile îi sunt temătoare, merge în vârful picioarelor, de parcă e oricând gata să o ia la fugă, iar urechile îi sunt ciulite să nu îi scape vreun zgomot de pași pe scara interioară. Dar ochii îi sunt larg deschiși și se uită la Adri fără să clipească.

Inima lui Adri se frânge de mai multe ori în timp ce se lasă pe vine să se uite mai bine la copilă. Adri a văzut război, a văzut suferință, dar nu te obișnuiești niciodată. Nu știi niciodată ce poți să-i spui unei copile de patru ani pe care o doare și crede că e normal să o doară, pentru că viața nu i-a arătat că se poate și altfel.

— Știi ce-i aia hochei? șoptește Adri.

Fetița dă din cap că da.

— Știi să joci? întreabă Adri.

Fetița dă din cap că nu. Inima lui Adri se oprește. Vocea îi sună spart:

— E cel mai bun joc din lume. Cel mai bun! Ai vrea să-nveți?

David își dorește până în măduva oaselor să se poată întoarce în Hed, să-l ia în brațe pe băiat și să-i spună că știe. Dar n-are curaj să demaște pe cineva care, în mod vădit, nu vrea să-i spună. Secretele mari ne fac oameni mici, mai ales când *noi* suntem cei față de care alții se simt nevoiți să aibă secrete.

Așa că David se întoarce acasă, își pune mâna pe burta iubitei și se preface că plânge din cauza copilului. Viața lui o să fie încununată de succese, o să aibă tot ce a visat – cariera, titlurile, reușita. O să antreneze echipe imbatabile, în cluburi legendare din mai multe țări, dar nu o să lase

niciodată vreun alt jucător să poarte numărul 16. Și o să spere întotdeauna că Benji va apărea într-o bună zi și își va cere tricoul înapoi.

Pe o piatră de mormânt din Björnstad e un puc. Textul de pe el e foarte mic, ca să încapă toate cuvintele: „Tot cel mai curajos drac pe care l-am văzut vreodată!” Lângă puc e un ceas.

48.

Maya și Ana stau fiecare pe câte o piatră. Suficient de adânc în pădure, cât să dureze zile întregi să fie găsite dacă se pierd.

— Ai fost la terapeută? întreabă Ana.

— Da, cică să nu mai țin atâtea în mine, zice Maya.

— E bună?

— E OK. Dar vorbește mai mult decât ai mei. Cineva ar trebui să-i zică să mai țină *un pic* și-n ea, răspunde Maya.

— Te-a întrebat aia cu „Unde te vezi peste zece ani?” Psihologul la care am fost eu după ce s-a cărat maică-mea adora întrebarea asta.

Maya clatină din cap.

— Nu.

— Ce-ai fi răspuns? Unde te vezi peste zece ani? întreabă Ana.

Maya nu răspunde. Ana nu mai zice nici ea nimic. Se întorc acasă la Ana, se culcă în același pat și respiră la unison ore în șir, până când Ana adoarme. Atunci Maya se ridică, se furișează în pivniță, ia cheia, descuie dulapul. Ia pușca și pleacă în întuneric, cu un întuneric și mai de nepătruns în ea.

*

Hocheiul e complicat și foarte simplu în același timp. Regulile pot fi greu de înțeles, cultura lui greu de acceptat și e aproape imposibil să-i împiedici pe toți cei care îl iubesc să tragă în direcții diferite până îl rup. Dar, la rigoare, în esența sa, hocheiul e simplu.

— Nu vreau decât să joc, mamă, spune Filip, cu lacrimi în ochi.

Mama știe. Iar acum trebuie să decidă ce să facă. Dacă să rămână în Björnstad sau să-i urmeze pe Kevin, Lyt și ceilalți la clubul din Hed. Mama lui Filip știe diferența dintre corect și greșit, și pe cea dintre bine și rău, dar, în același timp, e mamă. Și care-i datoria unei mame?

Frac ia prânzul, înconjurat de cei mai buni prieteni. Unul dintre ei arată râzând spre acul lui de cravată.

— Ar cam fi timpul să-l dai jos, nu, Frac?

Frac se uită la ac. Scrie „Clubul de Hochei Björnstad” pe el. Se uită la ceilalți meseni. Toți s-au grăbit să și le scoată pe-ale lor. Acum au unele pe care scrie „Clubul de Hochei Hed”. Pentru ei a fost simplu. Ca și cum e doar un club.

Mama îl ajută pe Filip să-și pregătească geanta cu echipamentul. Nu pentru că n-ar fi suficient de mare să o facă singur, ci pentru că încă îi place să-l ajute. Îi pune o mână pe inimă și simte cum bate ca o inimă de copil, deși are șaisprezece ani și trebuie să se aplece mult ca să-și poată pupa mama pe obraz.

Își amintește fiecare centimetru. Fiecare luptă. Se gândește la cantonamentul din vara în care Filip a trebuit să fie dus la spital pentru că a alergat până a vomitat. A vomitat până s-a deshidratat acut. A doua zi s-a prezentat la antrenament.

— Nu-i nevoie să stai azi, i-a spus David atunci.

— Te rog! l-a implorat Filip.

David l-a luat pe după umeri și i-a spus:

— Trebuie să am cea mai bună echipă de juniori la toamnă. Poate că nici n-o să joci în vreun meci.

— Lasă-mă să mă antrenez! Nu vreau decât să joc. Te rog, nu vreau decât să joc! a suspinat Filip.

Era faultat la fiecare angajament corp la corp, se încurca la exercițiile de agilitate, dar nu se lăsa. La sfârșitul verii, David s-a dus acasă la mama lui Filip, s-a așezat la masa din bucătărie și i-a povestit că există un studiu care demonstrează câți jucători de elită n-au fost niciodată printre cei mai buni cinci din echipă când erau mici. Cum, de fapt, în echipele de seniori se afirmă cei care erau pe locurile șase până la doisprezece la juniori. Și că trebuie să lupte și mai abitir. Să nu se dea bătuți în fața greutăților.

— Dacă Filip se îndoiește de șansa lui în hochei, nu-i nevoie să-i promiți că într-o zi va fi cel mai bun din echipă. Trebuie doar să-l convingi că poate ajunge pe locul doisprezece, i-a zis David.

N-o să știe niciodată cât de mult a însemnat asta pentru familie, pentru că n-au cuvinte să exprime ce a însemnat. A însemnat totul. Pur și simplu, totul.

Iar acum mama își lipește fruntea de pieptul băiatului de șaisprezece ani. O să fie unul dintre cei mai buni jucători pe care i-a văzut vreodată orașul ăsta. Și nu vrea decât să joace. Și ea la fel.

Frac e în parcare. Bărbații dau mâna unul cu altul. Cei mai mulți pleacă spre Hed. Doi dintre ei rămân lângă Frac. Fumează. Unul dintre ei îl întreabă pe altul:

— Și ziariștii?

Celălalt dă nepăsător din umeri.

— Au sunat vreo doi, da’ n-am răspuns, firește. Și ce să facă, mă rog? N-au ce poveste să înjghebe. Kevin a fost scos de sub acuzație. Că doar nu-s jurnaliștii mai presus de lege.

— Tu n-ai ceva greutate pe-acolo, pe la ziarul local?

— Joc golf vara cu redactorul-șef. Se pare că trebuie să-l las să câștige data viitoare.

Râd. Își sting țigările. Frac întreabă:

— Ce credeți c-o să se întâmple cu clubul din Björnstad?

Bărbații îl privesc nedumeriți. Nu pentru că ar fi ciudată întrebarea. Ci pentru că niciunuia dintre ei, în afară de Frac, nu-i pasă care e răspunsul.

Maggan Lyt așteaptă în mașină. Lângă ea, William, îmbrăcat cu o bluză de trening pe care scrie „Clubul de Hochei Hed”. Filip iese pe stradă, cu geanta în mână. Ezită la nesfârșit. Apoi se uită la maică-sa, îi dă drumul mâinii și deschide portbagajul mașinii familiei Lyt. Se așază pe bancheta din spate. Mama lui Filip deschide portiera din față și-l privește pe William în ochi:

— Aici stau eu!

William protestează, dar Maggan îl trimite în spate cât ai clipi. Băieții se uită unul la celălalt. Femeile de pe locurile din față fac același lucru. Maggan înghite în sec.

— Știu că-s o măgăriță uneori, dar tot ce fac… e pentru copiii noștri.

Mama lui Filip încuviințează. A încercat toată noaptea să se convingă și să-l convingă pe Filip să rămână la clubul din Björnstad. Dar băiatul nu vrea decât să joace, să nu piardă șansa de a deveni cât de bun poate. Și care-i datoria unei mame? Să-i dea copilului ei cele mai bune posibilități de a-și împlini visul. Își repetă încontinuu asta, căci știe prea bine ce a fost nevoită să facă ea însăși ca să devină atât de bună pe schiuri. Uneori trebuia să se antreneze cu nemernici și să-și reamintească tot timpul că viața de dincolo de sport n-are nimic de-a face cu asta. Filip și William au jucat împreună de când erau la grădiniță, iar ea și Maggan se cunosc de-o viață. Așa că pleacă împreună spre Hed. Căci prietenia e complicată și foarte simplă în același timp.

Frac ajunge acasă. Aude vocea fiului său. Băiatul are doisprezece ani și iubește hocheiul, dar Frac își aduce aminte cât de mult ura antrenamentele când avea șase ani. Se ruga și implora să nu-l mai ducă la patinoar. Dar Frac îl ducea și-i explica, de fiecare dată, că în orașul ăsta hocheiul e rege. Chiar și când Elizabeth a murmurat la un moment dat, la masă: „Dar dacă *nu vrea* să joace, chiar trebuie să-l forțăm, dragul meu?”, Frac a continuat să-l ducă la antrenamente. Pentru că voia foarte mult ca băiatul să înțeleagă iubirea

pentru sportul ăsta. Hocheiul nu i-a salvat viața lui Frac, ci i-a dat o viață. I-a dat încredere în sine și sentimentul apartenenței la ceva. Fără ele, ar fi fost doar un copil supraponderal, diagnosticat cu „personalitate hiperactivă”. Dar hocheiul l-a învățat să-și concentreze energia. I-a vorbit pe o limbă pe care o înțelege, într-o lume care are sens și pentru el.

I-a fost teamă că fiu-su n-o să vrea să joace hochei, căci asta l-ar fi lăsat pe Frac pe dinafară. A fost înspăimântat de gândul că băiatul s-ar putea apuca de un sport despre care Frac nu știe nimic și c-o să ajungă să fie tatăl derutat din tribună, pe care toată lumea îl corectează când vorbește despre regulile de joc și care nu poate lua parte la nicio discuție. Nu voia ca băiatului să-i fie rușine cu taică-su.

— Dă-mi odată încărcătorul! țipă băiatul la soră-sa mai mare.

E aproape adolescent. Înainte abia îl ducea la antrenamente, acum abia reușește să-l ia de acolo. Acum îi roagă și-i imploră alte lucruri. În ultimele zile, i-a bătut la cap să-l lase să se mute la clubul din Hed, așa cum fac toți jucătorii buni.

— Nu-i încărcătorul TĂU, scârboaso, e al MEU! țipă din nou băiatul la soră-sa, lovind în ușa camerei fetei.

Frac întinde mâna spre el, încercând să-l atingă și să-i spună ceva, dar băiatul nu l-a văzut și bate încă o dată în ușă, urlând:

— Dă-mi încărcătorul, TÂRFA dracului, că oricum n-ai gagic să vorbești cu el la telefon! Toată lumea știe că te-ai lăsa cu PLĂCERE violată, da NU TE VREA niciunul!

Frac nu-și mai amintește exact ce s-a întâmplat apoi. Și-o amintește pe Elizabeth trăgând disperată de el să-i dea drumul băiatului. Fiul atârnă înfricoșat în strânsoarea mâinilor lui uriașe, în timp ce Frac dă cu el de pereți și urlă. Fiică-sa deschide ușa, amuțită de spaimă. Elizabeth reușește, în cele din urmă, să-l doboare la pământ, deși Frac e cu aproape o sută de kilograme mai greu decât ea. Rămâne întins, îmbrățișându-și băiatul. Plâng amândoi, unul de frică, celălalt de rușine.

— Tu n-ai voie s-ajungi un astfel de bărbat! Nu-ți dau voie s-ajungi… te iubesc! Te iubesc mult… trebuie să fii mai bun decât mine… repetă Frac la nesfârșit în urechea fiului său, fără să-i dea drumul din brațe.

Fatima bagă sceptică schimbătorul în viteza întâi. Părinții lui Bobo i-au împrumutat o mașină. Au insistat mult până ca femeia să accepte. Femeia a văzut fața stâlcită în bătaie a lui Bobo, la fel ca și a lui Amat, dar n-a zis nimic. Nu zice nimic nici acum. Își duce fiul dincolo de Hed, prin pădure, spre un oraș suficient de mare să aibă genul de magazin

pe care îl caută Amat. Îl întreabă dacă are nevoie de „ceva pentru hochei" când trec pe lângă un magazin cu articole sportive. Amat dă din cap că nu. Nu-i spune că e posibil nici să nu mai aibă la ce club să joace. Și că poate și ea rămâne fără slujbă. Niciunul, nici celălalt nu spun cum cred că ar trebui să folosească acele cinci mii de coroane. Îl așteaptă în fața magazinului. Vânzătorul îl ajută răbdător să aleagă ce-i mai bun de o asemenea sumă. În cele din urmă, Amat iese din magazin, cărând anevoie obiectul, căci la fiecare pas simte cum coastele îi înțeapă plămânii.

Se întorc în Björnstad și opresc în fața unei case mici din centrul orașului. Fatima așteaptă în mașină. Amat lasă obiectul pe trepte.

Maya nu e acasă. Găsește chitara când se întoarce. „Un instrument mai bun de atât nu găsești pentru cinci mii de coroane. O să-i placă fetei și peste zece ani!" i-a promis vânzătorul lui Amat.

Frac intră în Blană de Urs. Se oprește în fața barului, cu părul în neorânduială și căciula în mână. Ramona își pune palmele pe tejghea.

— Ce-i?

Frac își drege glasul și întreabă:

— Câți sponsori are clubul în momentul ăsta?

Ramona tușește și se preface că numără pe degete:

— Păi, aș zice că-n total suntem… unu.

Pielea i se întinde pe fălcile încleștate.

— Vrei să-ți țin companie? întreabă el.

Ramona îl privește bănuitoare. Îi întoarce apoi spatele și servește un client. Când revine, ține două pahare în mână: îi pune lui Frac unul în față și îl dă pe gât pe celălalt.

— Ești om de afaceri, băiete. Mergi și sponsorizează-i pe ăia din Hed, o să fie mai bine pentru buticul tău de-acolo.

— Hed nu-i clubul meu de hochei.

Ramona strâmbă din nas.

— Nu știu dacă-ți permiți să-ți salvezi clubul.

Frac strânge din buze, clipește mâhnit și zice:

— O să vând magazinul din Hed. Și-așa se plânge Elizabeth că muncesc prea mult.

— Faci tu asta pentru un club de hochei?

— O fac pentru un club de hochei mai bun.

Ramona pufnește provocator:

— Și ce vrei de la mine? Nu știu ce crezi că vând eu aici, da aur n-am, ce dracu'!

— Vreau să te bag în comitetul de conducere.

— Ești beat, băiete?

— E nevoie de un bărbat adevărat pentru a salva clubul. Și nu știu niciunul mai adevărat decât tine.

Ramona râde răgușit.

— Mare tâmpit ești, de când te știu! Zici c-ai fost portar la vremea ta.

— Mulțumesc, spune Frac mișcat.

Căci Holger a fost portar. Așa că, în crâșma asta, e un compliment. Ramona servește un alt mușteriu. Când se întoarce, îi pune lui Frac o bere în față, iar ei însăși o cafea.

Văzând uimirea lui Frac, îl lămurește:

— Zic c-ar fi bine să mă las de băutură dacă e s-ajung într-un comitet de conducere. Și, dacă punem la socoteală cam cât am băut în ultimii patruzeci de ani, s-ar putea să-mi ia vreo două luni să mă trezesc.

Benji și basistul stau întinși pe spate în sala de repetiții, înconjurați de instrumentele sprijinite de pereți, vegheați de muzica ațipită. Uneori e ușor să înveți să cânți la orice. Tot ce trebuie să faci e să nu cânți, apoi să te apuci.

— Trebuie să plec acasă în curând, spune basistul.

Nu vorbește despre apartamentul din Hed. Vorbește despre *acasă.* Benji nu zice nimic. Basistul și-ar fi dorit mult ca băiatul să spună ceva.

— Poți să... vii cu mine, reușesc cu greu buzele lui să îngaime, deși inima îi spune să tacă.

Nu vrea să audă răspunsul. Nici nu primește vreunul. Benji se ridică și începe să se îmbrace. Basistul se ridică și el în capul oaselor, își aprinde o țigară și zâmbește trist.

— Știi, poți să te muți de aici. Există și alte vieți, în alte locuri.

Benji îl sărută pe păr.

— Eu nu sunt ca tine.

Când Benji iese în ultima ninsoare a anului și ușa se închide încet în urma lui, basistul se gândește cât de adevărat este. Benji nu-i ca el, dar nici ca oamenii de pe-aici. Benji nu e ca nimeni. Cum să nu iubești o asemenea ființă?

S-a lăsat noaptea, iar Kevin aleargă singur, pe pista de jogging luminată. Tură, după tură, după tură. Până când durerea din mușchi e mai puternică decât oricare alta. Încă o dată, și încă o dată, și încă o dată. Până când adrenalina e mai puternică decât nesiguranța, până când furia e mai tare decât umilința. Iar. Și iar. Și iar.

Mai întâi crede că i se pare, că umbrele îi înșală privirea. Preț de o secundă, se gândește chiar că e atât de obosit, încât halucinează. Încetinește gâfâind și își șterge sudoarea de pe față cu mâneca bluzei. Abia atunci o vede. Vede pușca din mâinile ei. Moartea în ochii ei.

A auzit vânători povestind cum se comportă animalele fugărite. Abia acum înțelege ce înseamnă.

*

Ana se trezește și se uită în jur, murmură ceva buimacă înainte să sară din pat, izbindu-se cu capul de noptieră. Trage la o parte pătura sub care speră că se ascunde Maya, dar, când înțelege ce s-a întâmplat, groaza o lovește ca o gheară. Coboară în goană scările, se repede la pivniță și urlă mut, ca și cum vasele de sânge îi explodează în cap unul după altul, când deschide dulapul cu arme și vede ce lipsește.

În dulap e un bilet. Cu scrisul frumos al Mayei.

„Fericită, Ana. Peste zece ani mă văd fericită. Și pe tine la fel”.

49.

Peste zece ani, într-un oraș mare, departe de aici, o tânără de douăzeci și cinci de ani va traversa parcarea unui mall. Centrul de cumpărături e lângă un patinoar, dar tânăra nu se uită într-acolo, căci patinoarul nu mai face parte din viața ei. Înainte să se urce în mașină, va arunca însă o privire peste capotă și îi va zâmbi soțului ei. El va pune plasele cu cumpărături în portbagaj și va râde când îi va întâlni privirea. Nu se va uita nici el spre patinoar, nu-l interesează. Tânăra își va pune gânditoare bărbia pe capotă preț de o secundă, iar el va face același lucru. Și vor chicoti, iar ea se va gândi că el e tot ce-i trebuie, tot ce și-a dorit, că e perfect pentru ea. Și e gravidă. Și fericită. Peste zece ani.

Pista de jogging e tăcută, dar nu e pustie. De la distanță, Kevin vede doar contururile siluetei. Încetinește fără să se oprească. Când Maya iese din umbră, nu apucă să fugă. Când vede pușca, e deja prea târziu să mai încerce. Fata se oprește la trei metri de el, cu arma în mâini ferme, respirând liniștit. Ochii ei nu-l părăsesc o secundă. Nici nu clipește. Vocea îi e rece și tăioasă când îi cere să îngenuncheze.

*

Peste zece ani, într-un oraș mare, departe de aici, un panou luminat, cu numele unei artiste, strălucește la intrarea într-un patinoar. N-o să fie meci în seara aceea, ci un concert. Pentru femeia din parcare nu contează. Se va urca în mașină și îi va strânge mâna soțului ei. Nu-și va face iluzii că dragostea e simplă. A făcut multe greșeli și a îndurat multă durere și va afla că și soțul ei a trecut prin multe. Dar, când o privește, se uită până în adâncul sufletului ei și ea simte că, chiar dacă nu e perfect, e perfect pentru ea.

Kevin e îngenuncheat în zăpadă. Pielea i-a înghețat, brațele îi tremură. Fruntea îi cade în piept, dar Maya i-o ridică nemiloasă cu țeava puștii și-i șoptește:

— Uită-te la mine! Vreau să mă uit în ochii tăi când te omor!

Lacrimile țâșnesc din ochii băiatului. Încearcă să spună ceva, dar hohotele și suspinele îi paralizează buzele. Muci și salivă i se scurg pe bărbie. Când metalul rece al țevii duble îi împunge pielea, simte miros de amoniac în nări. Pata de pe pantaloni se mărește până îi acoperă toată coapsa. A făcut pe el de frică.

Maya se aștepta să fie tensionată. Poate chiar înfricoșată. Dar nu simte nimic. Planul a fost simplu. Știa că Kevin nu va putea dormi în noaptea aceea și a sperat să iasă la alergat. A avut dreptate. N-a fost nevoie decât să aștepte lângă casa lui o vreme și, întrucât îl cronometrase înainte, știa exact cât îi ia să facă o tură. Știa exact unde să se ascundă să-l aștepte. Când să iasă din întuneric. În pușcă încap două cartușe, dar a știut din prima clipă că nu-i trebuie decât unul. Un cartuș și fruntea lui lipită de țeavă. După noaptea asta, totul se va termina.

S-a așteptat să șovăie. Să se răzgândească. Să-l cruțe, până la urmă. Nu o face.

Când degetul armează, inima îi e goală. Ochii lui sunt închiși. Ai ei, deschiși.

Peste zece ani, într-o parcare, un bărbat dă cu spatele. Și, când se va uita pe fereastră, va îngheța pe loc. Vede coborând dintr-o altă mașină o tânără cu spatele drept și, pe umăr, o chitară în husă. A primit instrumentul de la un prieten când avea cincisprezece ani și nu cântă la altceva. Femeia îl va vedea pe bărbatul din mașină, se va opri și, pentru câteva clipe îngrozitoare, vor ajunge înapoi în micul oraș din pădure. În urmă cu zece ani. Când bărbatul era un băiat care, îngenuncheat în zăpadă, o implora să nu-i ia viața, iar ea, cu țeava lipită de tâmpla lui, a tras.

Kevin cade la pământ. Apucă să înțeleagă că moare. Mintea are timp să înregistreze explozia de sânge și alice. Creierul se oprește. Când pornește din nou, zvâcnește până-n inimă. Plânge cu urletele iraționale ale unui nou-născut, un amestec de isterie și panică.

Maya e încă deasupra lui. Coboară țeava puștii. Scoate din buzunar cartușul și îl aruncă în zăpadă în fața lui. Se lasă pe vine și-l obligă să o privească în ochi în timp ce-i spune:

— Acum o să-ți fie și ție frică de întuneric, Kevin. Toată viața.

*

Peste zece ani, parcarea va fi plină de lume. Soția lui Kevin e gravidă. Maya e la câțiva metri de el, cu toate posibilitățile din lume să-i ia viața. Ar putea să se apropie și să spună ce fel de om e, să-l umilească și să-l distrugă în fața ființei pe care o iubește cel mai mult pe lume.

Va avea toată puterea din lume în clipele acelea, dar o să-l lase în pace. Nu îl iartă, nu îi e milă de el, ci doar îl cruță. Și el va ști întotdeauna asta.

Iar ea va ști că el încă doarme cu lumina aprinsă noaptea, zece ani mai târziu.

Când va porni din parcare, tremurând și asudând, soția îl va întreba cine era femeia aceea. Iar Kevin îi va spune adevărul. Tot adevărul.

Între timp, Maya se va îndrepta spre patinoar. Forțele de ordine vor da la o parte mâini dornice și vor încerca să calmeze voci care țipă după ea, dar Maya se va opri răbdătoare și va scrie autografe pe tot ce i se întinde, va face fotografii cu toți cei care i-o cer. Pe panoul de deasupra lor e scris „Bilete epuizate!” lângă numele cântăreței care va evolua pe scenă diseară.

Numele Mayei.

50.

Ana țâșnește în noapte, fără să știe încotro. Privirea caută panicată, până când vede lămpile care iluminează pista de jogging și aude țipătul. Când ajunge la marginea pădurii vede tot. Pe Kevin și pe cea mai bună prietenă a ei. Băiatul e în genunchi și plânge isteric. Maya se întoarce și pleacă printre copaci. Se oprește doar când o vede pe Ana. Cele două fete de cincisprezece ani se privesc în ochi. Apoi se îmbrățișează fără cuvinte și pleacă acasă.

A doua zi, dimineața devreme, Ana se întoarce și ia cartușul de pe pista de jogging. Îl pune la loc în dulapul cu muniție. Și, dacă o va întreba cineva unde a fost în noaptea aceea, va răspunde „acasă". Și, dacă o va întreba cineva vreodată ce a făcut prietena ei cea mai bună în noaptea aceea, va răspunde: „Îmi pare rău, n-am văzut faza".

Ușa patinoarului se deschide și intră un băiat în cârje. Peter e pe coridor, pregătindu-se să iasă, dar, când îl vede, se oprește.

— Benjamin…

Nu știe ce să spună. N-a fost niciodată priceput la lucrurile astea. Așa că tot ce reușește să îndruge e:

— Ce-ți face piciorul?

Benji se uită spre ring. Ca toți cei care iubesc acei câțiva centimetri până unde podeaua devine gheață, simte bătaia de aripi de acolo, de la ușă. Pupilele se întorc spre Peter când răspunde:

— O să se vindece până la primul meci al seniorilor. Dacă Sune crede că sunt pregătit…

Sprâncenele lui Peter se unesc mirate. Își drege încurcat glasul:

— Benji… n-o să… n-o să putem plăti nici măcar câteva salarii pentru seniori… Sfinte Sisoe, poate că nici nu mai avem club până la toamnă!

Benji își lasă greutatea pe un picior. Pe cel sănătos de data asta.

— Nu vreau decât să joc.

Peter râde.

— Da, dar… Doamne, Benji, cu talentul și inima ta mare poți să ajungi CINEVA! Vorbesc serios. Poți să joci la nivel de elită peste vreo doi ani. Clubul din Hed o să aibă o echipă fantastică și resurse economice… Ai mult mai multe șanse să te dezvolți acolo.

Umerii lui Benji se ridică nonșalant. Răspunsul e pe cât de scurt, pe atât de ferm:

— Da' eu sunt din Björnstad.

În anul acela școala de patinaj începe cu patru adolescenți pe post de instructori. Stau toți patru în mijlocul ringului, îmbrăcați în culorile echipei: verde, alb și maro. Pădurea, gheața și pământul. Locul ăsta de pe lume a clădit un club întocmai ca el – puternic, încăpățânat în iubire și în orice altceva.

Băieții se uită la ursul de la centrul terenului. Când erau mici le era frică de el. Uneori încă le mai este. Amat, Zacharias, Bobo și Benjamin: doi tocmai au împlinit șaisprezece ani, doi împlinesc în curând optsprezece. Peste zece ani, doi dintre ei vor fi jucători profesioniști. Unul va fi tată. Unul va fi mort.

Telefonul lui Benji sună. Nu răspunde. Sună din nou. Îl scoate din buzunar și se uită la număr. Oftează sfâșietor și închide telefonul.

Într-o stație de autobuz, un basist cu o geantă de voiaj pe umăr sună pentru ultima oară la un anumit număr. Apoi se urcă în autobuz și pleacă. Nu se va întoarce aici niciodată, dar, peste zece ani, va vedea brusc chipul lui Benjamin la televizor și își va aminti pe dată tot. Vârfurile degetelor și privirile. Pahare pe un bar cu tejgheaua roasă de vreme și țigări fumate într-o pădure tăcută. Zăpada pe piele cândva, într-un martie, când un băiat cu ochii triști și inima sălbatică l-a învățat să patineze.

Când copiii dau năvală pe gheață și își pierd echilibrul, băieții de la centrul ringului râd și îi ajută pe micuți să se ridice. Încearcă să-i învețe că există alte moduri de a te opri decât cu capul direct în mantinelă.

Niciunul dintre ei nu vede primul pas pe gheață al ultimului copil din șir. Are patru ani, e mititică și costelivă, cu mănuși prea mari și genul acela de vânătăi pe care toată lumea le vede, dar despre care nimeni nu întreabă nimic. Casca îi alunecă pe ochi, dar privirea cuprinde tot.

Adri și Sune vin după ea, pregătiți să o prindă, dar constată repede că nu-i nevoie. Cei patru băieți din centrul ringului vor face o nouă echipă de seniori în sezonul următor, dar nu contează, căci, peste zece ani, nu numele lor va fi mândria oamenilor din oraș.

Și toți vor minți, vor spune că au fost acolo și au văzut. Primul pas pe gheață al fetei care va fi cel mai mare talent pe care clubul ăsta l-a văzut vreodată. Toți vor spune că au știut de atunci.

Fiindcă îi recunoști pe cei care au ursul în ei.

Fiindcă cireșul miroase întotdeauna a cireș.

Fiindcă așa-i în orașe unde hocheiul e rege.

Mulțumiri

Le mulțumesc în primul rând persoanelor care m-au ajutat cu cele mai grele părți din povestea asta și care, din diverse motive, au cerut să nu le fie publicat numele aici. Vă datorez enorm de mult.

O plecăciune recunoscătoare în fața tuturor jucătorilor de hochei, antrenorilor, arbitrilor și părinților care m-au lăsat să asist la meciuri și antrenamente și să pun întrebări ciudate.

Mulțumiri îndeosebi prietenului și colegului meu de birou, Niklas Natt och Dag, editorului meu, Sofia Brattselius Thunfors, redactorului meu, Vanja Vinter, și agentului meu, Tor Jonasson. Pe lângă familia mea, voi ați fost cele mai importante patru persoane care m-au ajutat să scriu această carte. Vă mulțumesc că m-ați sprijinit până la sfârșit.

Le mulțumesc, de asemenea, din suflet, celor fără de care totul ar fi fost doar o idee și o grămadă de hârtie: Tobias Stark, istoric și cercetător în domeniul hocheiului la Institutul pentru Științele Sportului al Universității Linné. Isabel Boltenstern și Jonathan Lindquist, surse inepuizabile de cunoștințe și doi împielițați cu umor care au fost critici duri, dar cinstiți, chiar dacă au rănit uneori egoul fragil al unui scriitor. Erikăi Holst, lui John Lind Johan Forsberg, Andreas Haara, Ulf Engman și lui Fredrik Glader, experți în hochei care au fost copleșitor de generoși cu timpul lor atunci când ideile mele erau iremediabil vagi. Lui Anders Dalenius, pentru discuțiile pline de învățăminte despre câini și arme. Sofiei B. Karlsson, pentru marile discuții și răspunsurile înțelepte despre viață și sport. Lui Robert Pettersson, pentru răbdare în discuția luuungă prin e-mail. Lui Attila Terek, pentru cunoștințele de chimie specializate. Lui Isac și Rasmus de la Monkeysports din Södertälje, pentru că m-ați lăsat să rătăcesc prin magazin o zi întreagă și m-ați învățat atâtea despre echipamentele de hochei. Linei „Lynx” Eklund și personalului de la Pancrase Gym pentru că m-ați primit în vizită de studiu și mi-ați vorbit despre dragostea pentru sportul vostru. Lui Johan Zillen, pentru că nu te sfiești să-mi spui ce crezi. În plus, mulțumiri tuturor experților în drept din diverse domenii care m-au ajutat pe parcurs cu detalii și terminologie, precum și tuturor celor care au citit, au cugetat și și-au dat cu părerea pe părți din manuscris. Sunteți prea mulți să vă enumăr pe toți aici, dar sper că știți care sunteți.

Mulțumiri, de asemenea, Annei Svensson și Linei Kåberg Stene de la Kult PR, pentru munca grea și hohotele de râs din timpul haoticelor după-amiezi

de autografe și lui Karin Wahlén pentru tot: aventurile, ideile, discuțiile aprinse și drumul cel mai lung până la chioșcul cu hotdogi. Lui Nils Olsson, pentru tot timpul și energia dedicate celor patru coperte, prima impresie pe care oricine și-o face despre o carte. Lui Eric Thunfors, care a surprins atât de multe din câte am avut de zis despre Clubul de Hochei Björnstad când mi-ai desenat ursul. Agenției Literare Salomonsson, pentru că îmi dați voie să văd lumea. Lui Pelle Silveby, Bengt Karlsson și Christinei Thulin, care au grijă ca toate documentele să fie în regulă. Lui Oskar Ollerup, pentru lista „mai tare, mai tare” (și pentru toate celelalte chestii geniale pe care probabil le-am furat de la el în decursul anilor). Lui Riad Haddouche, Junes Jaddid și lui Erik Edlund pentru tot ce mi-ați dăruit și pentru că mă suportați în prietenia asta de aproape douăzeci de ani.

Și, nu în ultimul rând, editurii Piratförlaget, care a crezut în ideea mea. Mai ales lui Ann-Marie Skarp care m-a ascultat și a avut încredere în mine, Annei Hirvi Sigurdsson care a întors textul pe toate părțile și lui Mattias Bostrom, care mi-a răspuns la un e-mail în toiul nopții, în iulie, când am luat-o pe arătură.

Dar, mai presus de orice, le mulțumesc copiilor mei. Vă mulțumesc că ați așteptat până am terminat de scris cartea asta. ACUM putem să jucăm Minecraft!

Beartown #1

FREDRIK BACKMAN

SCANDALUL

virtual-project.eu